

பேராசிரியர்
டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்,
எம். ஏ., எம். லிட., பி. எச். டி.
தமிழ்ப்பேராசிரியர் - தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்,
சென்னை-600 005.

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

"சங்க இலக்கியத்தில் கற்பனை" என்றும் தலைப்பில்
திரு. இரா. மாயாண்டி, எம். ஏ., எம். லிட. அவர்கள்
செய்துள்ள இவ்வாராய்ச்சி, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்
தமிழ்த்துறையில் அவர் ஆராய்ச்சி செய்த காலத்தில்
உருவானது என்றும், இவ்வாராய்ச்சிக்காக ஆய்வாளருக்கு
வேறு எந்தப் பட்டமும் இதனுடைய மூலக்கருப் பெறவில்லை
என்றும் சான்று அளிக்கின்றேன்.

சி. பாலசுப்பிரமணியன்
(சி. பாலசுப்பிரமணியன்)
31-12-77

சென்னை-600 005
30-12-77

இரா. மாயாண்டி, எம். ஏ., எம். லிட.,
தமிழ்த் தலைப் பேரரசிரியர்,
பச்சையப்பன் கல்லாறி,
சென்னை-600 030.

உறுதிமொழி

*

"சங்க இலக்கியத்தில் சுற்பனை" என்ற
தலைப்பில் பி. எச். டி. பட்டத்திற் ஏழுதப்பெற்ற
இவ்வாராய்ச்சி என் முயற்சியில் உருவானதே
யாகும். இந்தக் இதற்கு முன்னர் எந்த
ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் கொடுக்கப்பெற
வில்லை என்பது உறுதியளிக்கின்றேன்.

இரா. மாயாண்டி

(இரா. மாயாண்டி)

இ. பாலசுப்பிரமணியன் 31-12-77
(டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்)

ஆராய்ச்சி மேற்பார்வையாளர்

சென்னை-600 030
30-12-1977

* * * * *
* * * * *
* * * * *

மு ன் ட ர =====

செந்தமிழ் மொழி சிந்தையில் தேனாற் செய்கின்ற சிறந்த இலக்கியங்களைக் கொண்டிருக்கின்றது. ஆர்ந்தோர் வாயில் தேனும் புனிதும் என்பர்; ஆனால், நவில்தொழும் நயந்தருவனாகத் திகழ்கின்ற சங்க நூல்கள். எத்தனை முறை பயிற்றும், எத்தனை வகையில் ஆய்ந்தாலும் புதியன போல இலக்கிய இன்பத்தினைத் தரும் இயல்புடையவை அவை.

'அகநானூறு காட்டும் பழந்தமிழர் வாழ்க்கை' என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு நிகழ்த்தி எம்.விட். பட்டம் பெற்ற பிறகு, மேலும் சங்க இலக்கியத்தில் ஆய்வு நிகழ்த்த என் உள்ளம் பெரிதும் விழைந்தது. இம்முறை சங்க நூல்கள் எல்லாவற்றையும் ஆய்வுக்குரிய மூலமாகக் கொண்டு, அவற்றில்கண் அமைந்துள்ள சுற்பனைச் சிறப்பினைப் பற்றி ஆய்வு நிகழ்த்த விரும்பினேன்.

என்பால் கொண்ட அன்பினால் எனக்கு இங்னொர் சுரந்தார் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவர், பேராசிரியர், சான்றோர் செல்வர், டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியனார் அவர்கள். தம்முடைய மேற்பார்வையில் "சங்க இலக்கியத்தில் சுற்பனை" என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு நிகழ்த்த எனக்கு வாய்ப்பளித்த தெரிப்பருத்தினார். சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறையில் பகுதிநேர ஆய்வு நிகழ்த்துவதற்குப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் அவர்களும், பதிவாளர் அவர்களும் எனக்குப் பெருவாய்ப்புத் தந்தனர். பெருந்தகைச் சான்றோர் ஸார்வதம் என் உளம் நிறைந்த நன்நி உரியது.

எல்லைய இன்றைய வாழ்விற்கு எல்லா வகையிலும்
 உபயோகிக்கும் பச்சையப்பன் கல்லா ரி அறங்காவல் குழுவினருக்கும்,
 பச்சையப்பன் கல்லா ரி முதலவர் அவர்களுக்கும் இவ்வாயினினை நிகழ்த்த
 உரிமை யளித்தமைக்காகத் தலைதாழ்த்தி நன்றி செலுத்துகிறேன்.

சென்னை-309
 30-12-77

திரு. லாய்ஸ்
 (இரா. மாயாண்டி)

III
குறிப்புச் சுருக்க விளக்கம்

அகம்	..	அகநானாறு
இறை.	..	இறையனார் களவியல்
ஐங்.	..	ஐங்குறுநாறு
கவி.	..	கவித்தொகை
கலிங்க.	..	கலிங்கத்துப்பரணி
குறள்	..	திருக்குறள்
குறிஞ்சி.	..	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறு.	..	குறுந்தொகை
சிலம்பு	..	சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண்	..	சிறுபாணாற்றுப்படை
தண்டி.	..	தண்டியலங்காரம்
தேநல். பொருள்.	..	தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம்
" இளம்.உரை	..	" இளம்பூரணர் உரை
" நச்.உரை	..	" நச்சினர்க்கிணியர் உரை
" பேரா.உரை..	..	" பேராசிரியர் உரை
நற்.	..	நற்றிணை
நெடு.	..	நெடுநல்வாடை
பட்டின.	..	பட்டினப்பாலை
பதி.	..	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	..	பரிபாடல்
புறம்	..	புறநானாறு
பெரும்பாண்.	..	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருநர்.	..	பொருநராற்றுப்படை
மதுரை.	..	மதுரைக்காஞ்சி
மலை.	..	மலைபடுகடாம்
முல்லை.	..	முல்லைப்பாட்டு

குறிப்புகள் பற்றிய விளக்கம்

(1) தொல்காப்பிய நூற்பாக்களைப் பொதுவகையில் குறிப்பிடும் போது இளம்பூரணர் உரையில் அமைந்துள்ள நூற்பா எண்கள் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. உரையாசிரியர் ஒருவரின் கருத்தினைக் குறிக்கும்போது அவர் உரையில் அமைந்துள்ள நூற்பா எண்கள் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

(2) அடிக்குறிப்பு எண்கள்:

அ. இலக்கண நூல்களின் நூற்பா எண்களையும்,

ஆ. தொகை நூல்கள், திருக்குறள் ஆசிரியவற்றின் பாடல் எண்களையும்,

இ. பத்துப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம் ஆசிரியவற்றின் அடி எண்களையும்,

ஈ. உரைநடை நூல்களின் பக்க (ப.) எண்களையும் குறிப்பிடுவாகும்.

(3) அகம் 10/2-8 என்பது போல வருமிடங்களில் 10 என்பது பாடலையும், '2-8' என்பது இரண்டு முதல் எட்டு வரையுள்ள அப்பாடல் அடிகளையும் குறிக்கும்.

(4) எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்கள் பதிப்பித்த "சங்க இலக்கியம்" என்றும் தொகுப்பு நூலில் உள்ளவாறே இவ்வாய்வு நூலின் புலவர்தம் பெயர்களும் பாடல்களும் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் கற்பனை

=====

உள்குறை

பக்கம்

முன்னுரை ..	..	
குறிப்புச் சூக்க விளக்கம் ..	..	
தோற்றவாய் ..	..	

I
III
IX

1. இலக்கியத்தில் கற்பனை பெறும் இடம் ..	..	1 - 20
--	----	--------

கவிஞர் கலைகள் ..	1	
கலையின் அடிப்படைப் பண்புகள் ..	2	
இலக்கியக் கலை ..	2	
பாட்டும் உணர்ச்சியும் ..	4	
இலக்கியமும் கற்பனையும் ..	5	
அனுபவமும் கற்பனையும் ..	6	
உணர்ச்சியும் கற்பனையும் ..	7	
சூத்திரம் கற்பனையும் ..	10	
பகுப்பும் தொகுப்பும் ..	12	
கவிஞரின் விஷயமும் கற்பனையும் ..	13	
காம மிக்க கற்பிப்பர் கிளவி ..	15	
இயைபுநிலைக் கொள்கையும் கற்பனையும் ..	16	
உயர்வு நவிர்த்தி ..	17	
இல்லற புனைதல் ..	18	
சூத்திரியல் வடிவங்களும் கற்பனையும் ..	19	
கற்பனையின் சிறப்பு ..	19	

2. கற்பனையின் வகைகள் ..	..	21 - 49
-------------------------	----	---------

கற்பனையும் நினைவாற்றலும் ..	21	
-----------------------------	----	--

கற்பனையும் வெறுக்கற்பனையும்	22
வேர்ட்டுவொர்த்துக் கூறும் கற்பனை வகைகள்	23
கோலரிடீஜ் கூறும் கற்பனை வகைகள்	26
இரங்கின் கூறும் கற்பனை வகைகள்	29
காவிட் கூறும் கற்பனை வகைகள்	32
விஞ்செய்டர் கூறும் கற்பனை வகைகள்	34
கற்பனை பற்றி ரிச்சர்ட்டு கருவண	37
மேலாட்டார் கற்பனை வகைகளும் சங்க இலக்கியமும்	41

3. அகப்பொருள் இலக்கியங்களில் கற்பனைச் சிறப்பு

50 - 105

அகமும் புறமும்	50
அகப்பொருள் மரபும் கற்பனையும்	50
புலனெறி வழக்கு	51
முதல் கரு உரிப்பொருள்கள்	53
அகப்பொருள் தூல்கள்	56
களவும் கற்பும்	57
இயற்கைப் புனர்ச்சி	58
இடந்தலைப்பாடு	60
பாங்கற் கூட்டம்	61
தோழியிற் புனர்ச்சி	65
பகற்குறி	70
பகற்குறி இடையீடு	72
இரவுக்குறி	74
இரவுக்குறி இடையீடு	76
அலர்	78
வெறியாட்டு	78

வரைவு கட்டாதல்	..	79
பிரிவு	..	82
அறத்தொடு நிற்பல்	..	84
உடன்போக்கு	..	88
வரைவு	..	91
நிருமண முறை	..	92
இலவாழ்க்கை	..	93
பொருள்வயிற் பிரிவு	..	94
செலவுமுங்கல்	..	95
பரத்தையிற் பிரிவு	..	100
ஊடல்	..	101
4. இயற்கை பற்றிய கற்பனை	..	106 - 149

தமிழ்சி நிலம்	..	107
முல்லை நிலம்	..	111
பாலை நிலம்	..	113
மருத நிலம்	..	114
நெய்தல் நிலம்	..	117
பெரும்பொழுதும் சிறப்பொழுதும்		119
காற்றா	..	125
வானக் காட்சி	..	127
மரம் செடி கொடிகள்	..	130
உயிரினங்கள்	..	137
5. புறப்பொருள் இலக்கியங்களில் கற்பனை		150 - 168

போர் வாழ்க்கை	..	150

கொடைச் சிறப்பு ..	156	
கற்பனையும் எவ்வகைச் சுவைகளும்	165	
6. கற்பனையும் அநிதலமும் ..		169 - 182

உவமையும் கற்பனையும் ..	171	
உள்குறை, இறைச்சி, தொனி	177	
பிற அனிகள் ..	179	
7. சங்கப் புலவர் கற்பனைத் திறன்		183 - 250

அம்மலர் ..	184	
உலோச்சுமர் ..	189	
கபிலர் ..	195	
கயமலர் ..	212	
நக்கீரர் ..	218	
நல்லத்துலர் ..	225	
பரனர் ..	230	
பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ	235	
மருதனிள நாகனார் ..	239	
மாமுலனார் ..	244	

முடிவுரை

ஆய்வுக்குப் பயன்பட்ட நூற்பட்டியல்

XVI

XVII

*
* **தேர்தலு வாய்** *
*

தோற்றவாய்

=====

தமிழ்மொழியின் தகைமைக்குச் சான்றாக விளங்குபவை

காலந்தொறும் தோன்றிய கவிநீமித இலக்கியங்களாகும். அவற்றின் ஒப்பற்ற உயர்வுடையவைாகப் போற்றப் பெறபவை சங்க இலக்கியங்கள். பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் தமிழர்தம் பண்பாட்டுக் கருவூலங்களாகப் போற்றப்படுகின்றன. பண்டைத் தமிழர்தம் அகவாழ்வினையும் புறவாழ்வினையும் அறிதற்கு அவை சிறந்த மூலங்களாகத் திகழ்கின்றன. அவற்றின் காலத்தைப் பற்றிய கிராமச்ச்சியில் கருத்து வேறுபாடு உண்டு. ஆயினும் அவை சி.பி.இரண்டாம் ஆற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவை என்பதே அறிஞர் பலருடைய கருத்தாகும்.

காதல் வாழ்வினைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டவை அகப் பொருள் ஆ ல்களாகும்; காதலல்லாத பிறவற்றைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டவை புறப்பொருள் இலக்கியங்களாகும். பத்துப்பாட்டில் குறிஞ்சிப் பாட்டு, முல்லைப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை, பட்டினப்பாலை ஆகியவை அகப்பொருட் பாடல்கள்; திருமுருகாற்றப்படை, பொருநராற்றப்படை, சிறுபாணாற்றப்படை, பெரும்பாணாற்றப்படை, மதுரைக்காஞ்சி, மலைபடுகடாம் ஆகியவை புறப்பொருட் பாடல்கள். எட்டுத் தொகையில் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு ஆகியவை அகப்பொருள் ஆ ல்கள்; பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு ஆகியவை புறப்பொருள் ஆ ல்கள். பரிபாடலில் திருமழலைப் பற்றியனவும் செல்வோனைப் பற்றியனவுமாக அமைந்துள்ள பாடல்கள் புறப்பொருள் சார்ந்தவை; ஸ்வயை பற்றி அமைந்துள்ள பாடல்கள் அகப்பொருள் சார்ந்தவை.

கற்பனை என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெறவில்லை. திருமுலரின் திருமந்திரத்தில்தான் முதன்முதலாகக் 'கற்பனை' என்னும் சொல் வழங்கப் பெற்றுள்ளது. 'புனை' என்னும் வேர்ச் சொல்லடியாகப் பிறந்த 'புனைவு', 'புனைதல்' என்னும் சொற்கள், கற்பனை என்னும் சொல் உணர்த்தும் பொருளில் சங்க இலக்கியத்தில் பெருமுகக்கிவ்வாக விளங்கின. , Imagination , என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்குரிய பொருளை உணர்த்தும் சொல்லாகவே இவ்வாய்வு நூலில் 'கற்பனை' இடம் பெற்றுள்ளது.

கற்பனை என்பது மனத்தினது ஆற்றல்; உள்ளதனைப் புனைந்துரைக்கும் இயல்பு நிலையிலும் கற்பனை வெளிப்படுவதன்கூட; இல்லாதனைப் புனைந்துரைக்கும் மிகைநிலையிலும் அதன் ஆற்றல் புலப்படுவதன்கூட. அகமும் புறமும் அமைந்துள்ள சங்க நூல்களில், இலக்கியத்திற்குரிய அடிப்படைப் பண்புகளில் ஒன்றாகிய 'கற்பனை' அமைந்துள்ள திறத்தினை ஆராய்வது இவ்வாய்வின் குறிக்கோளாகும்.

முதல் இயலில் இலக்கியத்திற்கு கற்பனை பெறும் இடம்நெறிபற்றி ஆராயப் பெற்றுள்ளது. கலைகளுக்குரிய அடிப்படைப் பண்புகளும், இலக்கியக் கலையில் அவை பெறும் சிறப்பும் தொடக்கத்தில் விளக்கப் பெறுகின்றன. இலக்கியத்தின் தோற்றத்தில் கற்பனை பெறும் இன்றியமையாத சிறப்பு உணர்த்தப்படுகின்றது. உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடாகத் திகழ்கின்ற கவிதையில், உணர்ச்சியினை வெளிப்படுத்தும் கருவியாகக் கற்பனை திகழும் சிறப்பு, சங்க இலக்கியச் சான்றுகள் வாயிலாக நிரூபப்படுகின்றது. இலக்கியத்தின் தன்மைகள்-மரபுகள் எல்லாவற்றிலும் கற்பனை நீக்கமற்ற நிறைந்த இலக்கியத்திற்குச் சுவையூட்டும் பாங்கினை இவ்வியல் தெளிவுபடுத்துகின்றது. உயர்வு நவீர்ச்சி, இல்லாத புனைதல், காமமிக்க கற்பனா

வினவி முதலியன கற்பனையில் உருவாகாத கவிதைக்கு அழகு தரும் சிறப்பினையும் இவ்வியல் காட்டுகின்றது. தம் கற்பனையாற்றலால் கவிஞர்கள் படைக்கின்ற கவிதைத் தொடர்களில் கருத்தியல் வடிவங்களாக இலக்கியத்திற்கு எழினாட்டும் திறனும் இவ்வியலில் எடுத்துக்காட்டப் படுகின்றன.

கற்பனையில் வகைகளை ஆராய்வது இரண்டாவது இயல். மேலைநாட்டில், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் இலக்கிய உலகத்தில் 'கற்பனை' பற்றிய கொள்கை பெரிதும் ஆராயப் பெற்றது. வேர்ட்ஸ்வொர்த், கோலரிட்ஜ், ரஸ்கின் ஆகியோர் 'கற்பனைக் கொள்கை'யை விளக்குவதில் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார்கள். அக்கொள்கையை வடிவமடப்பதிலும் விளக்குவதிலும் அவர்களுக்குப் பெரிதும் வேறுபாடு இருந்தது உண்மையே ஆகியும், கற்பனையைப் பற்றித் திருத்தமான தெளிவு பெறவதற்கும் ஆராய்வதற்கும் அவர்களுடைய கொள்கைகள் ஒன்றியமையாச் சிறப்புடையன வாதலின், அவை இந்த இயலில் விரிவாக விளக்கப்படுகின்றன. அவர்கள் கொள்கையினைப்பொட்டி வின்சென்ட்ஸ், ஜி. ஏ. ரிச்சர்ட்ஸ் ஆகியோர் கூறியுள்ள கருத்துக்களும் ஆராயப் படுகின்றன. கற்பனை (Imagination), வெறுக்கற்பனை (Fancy) ஆகிய இரண்டற்குமுள்ள வேறுபாடுகளாக அவர்கள் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் விளக்கப்படுகின்றன. இயலின் முடிவில் சங்கப் பாடல்களில் மேலாட்டார் கூறியுள்ள கற்பனை வகைகளில் சில பொருத்தியிருக்கும் திறம் விளக்கப் பெறுகின்றது. ஆகியும், மேலை நாட்டினர் கூறிய கற்பனைக் கொள்கைகள் தமிழிலக்கியத்தில் பொருத்தியிருத்தலை விளக்குவது இவ்வாய்வு நூலின் நோக்கமல்ல. சங்க இலக்கியத்தில் அமைந்துள்ள கற்பனையினை ஆராய்வதன் வாயிலாகச் சங்க இலக்கியத்துக் கற்பனைக் கொள்கையினை விளக்குவதும் சங்கப் புலவர்களின் கற்பனைத் திறனை வெளிப்படுத்துவதுமே இவ்வாய்வின் குறிக்கோளாகும்.

மூன்றுவது இயல் அகப்பொருள் இலக்கியங்களின் கற்பனைச் சிறப்பினை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. அகப்பொருள் இலக்கியத்தில் சிறந்த பாடுபொருளாகத் திகழ்கின்ற உரிப்பொருளுக்கு உரியவர், புலவர்களால் படைத்துக்கொள்ளப் பெறும் கற்பனை மாந்தரே யாதலின், புறப்பொருள் தால்களைக் காட்டிலும் அகப்பொருள் தால்கள் கற்பனைச் சிறப்புடையனவாகத் திகழ்கின்ற உண்மை தொடக்கத்தில் நிறுவப்படுகின்றது. அகத்திணைக்குரிய களவு, கற்பு ஆகிய காதலொழுக்கங்கள் கற்பனை நயம் செறிந்தனவாகச் சங்க இலக்கியத்தில் புலவர்களால் பாடப் பெற்றுள்ளமை இவ்வியலில் விளியாக ஆராய்ந்து விளக்கப்படுகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கை பற்றிய கற்பனை பெற்றுள்ள சிறப்பு நான்காம் இயலில் ஆராயப் பெறுகின்றது. அகப்பொருள் தால்களின் பாடுபொருளாகத் திகழும் உரிப்பொருளுக்குப் பின்னணியாக அமையும் முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் இயற்கையின் கருகளாதலின், உரிப்பொருட் கற்பனையை யடுத்து இவ்வியல் அமைந்துள்ளது. நிலமும் பொருளுமாகிய முதற்பொருட் கற்பனைகள் முதலில் ஆராயப்படுகின்றன. சங்கப் புலவர்களின் கற்பனையில் வாணத்துக் காட்சிகள் பெறும் சிறப்பும், மரம், செடி, கொடிகள், விலங்குகள், பறவைகள் ஆகியன பற்றிய புனைந்துறைகளும் உரிப்பொருளுக்குப் பின்னணியாக விளங்கும் திறம் புலப்படுத்தப் பெறுகின்றது.

அகப்பொருள் இலக்கியங்களோடு ஒப்பிடுகின்ற போது அளவாற் சிறியனவாக இருந்தாலும் புறப்பொருள் இலக்கியங்களும் இலக்கியச் சுவையில் சிறிதும் குறைவுடையனவல்ல என்பதனைப் புறப்பொருள் தால்களை ஆட்பமாக ஆராய்ந்து உணர்ந்த கொள்ள முடியும். பிறர் அறிதற்குரிய வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் புறப்பொருள் இலக்கியத்தில் பாடப் பெறுதலின், அகப்பொருள் இலக்கியத்தினைப் போலக் கற்பனை

பெருமளவில் இடம்பெறாதற்கு வாய்ப்பில்லை. ஆனால், 'உள்ளது புனைதல்' ஆகிய கற்பனைத் திறம் சங்க காலப் புறப்பொருள் இலக்கியங்களில் சிறந்த விளங்குகின்றது. பண்டைத் தமிழ் மன்னர்தம் அருகும் ஓற்றலும் கற்பனை நயத்தோன்ற அவற்றில் புனைந்துரைக்கப் பட்டுள்ளன. புறப் பொருள் இலக்கியங்களில் பெரிதும் இடம்பெற்றுள்ள பண்டைத் தமிழர் போர் வாழ்க்கை பற்றிய கற்பனை ஐந்தாம் இயலின் தொடக்கத்தில் ஆராயப்படுகின்றது. மகனிர்தம் வீரவுணர்வு, வறுமையிலும் பெருமிதம் கொண்ட புலவர்தம் வாழ்க்கை, அரசியல் அறம் ஆகியவை பற்றிய கற்பனைகள் விளக்கப்படுகின்றன. கையொழியைப் பாடல்களில் மிகச் சிறந்த விளங்குகின்ற புலவர்தம் கற்பனைத் திறனையும் இவ்வியல் விளக்குகின்றது. சுவை பற்றிக் கற்பனையை நகைச்சுவைக் கற்பனை, அலச்சுவைக் கற்பனை என்றுத் தொடக்கத்தனவாக எட்டுவகைப் படுத்தலாம். தமிழிலக்கியத்தில் என்வகைச் சுவைகளையும் தோற்றவிப்பதில் கற்பனை பெரும் சிறந்த இடமும் ஆராயப்பெறுகின்றது.

சங்க இலக்கியத்துக் கற்பனைகள் எல்லாவற்றையும் ஆராய்வது எல்லெக்குட்பட்ட ஓர் ஆராய்ச்சியாக இருத்தல் இயலாதாதலில், சங்க இலக்கியத்துக் கற்பனை யமைப்பினை விளக்கக் கூடியனவாகச் சிலவற்றைத் தேர்ந்தகொண்டு அவற்றின் வாயிலாக அக்காலத் தமிழிலக்கிய உலகத்தில் கற்பனைக் கொள்கையினை விளக்குகின்றது இவ்வாய்வு நூல்.

ஆராவது இயலில் அநினலந் தோன்றப் பாருவதற்குக் கற்பனையே காரணம் என்பது விளக்கப் படுகின்றது. ஒரு பொருளைப் பிற்தொரு பொருளுடன் ஒப்பிட்டுப் புனைந்துரைக்கும் உவமையாகி கற்பனையின் விளைவே என்பது நிறைப் படுகின்றது. பல்வேறு வகையாக அமைகின்ற உவமையினியில் கற்பனை பெரும் செல்வாக்து, சான்றாகுடன் நிறைப்படுகின்றது.

இவ்வியல் குறிப்புப்பொருள் பயப்பவனாகிய உள்குறை, இறைச்சி, தொனி ஆகியவற்றில் கற்பனை பெறும் பங்கினை ஆராய்ந்த திணுகின்றது. தற்குறிப்பேற்றம், பிறிதொழிதல், இயல்புநவிர்த்தி, உயர்வுநவிர்த்தி, முரண், புகழாய் புகழ்ச்சி ஆகிய அவினில் புலவர்தம் கற்பனைத்திறன் வெளிப்படும் பங்கினை விளக்குகின்றது.

ஏழாவது இயலில் சங்கப் புலவர்களின் கற்பனைத் திறன் விளக்கப் படுகின்றது. தொடராந் பெயர் பெறும் புலவர் இருபத்தெழுவர் உள்விட்ட நாலாற்றா எழுபத்தா ழுற்று புலவர்கள் சங்கப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். அவருள் கபிலர் இருந் றது முப்பத்தைந்து பாடல்களைப் பாடியிருக்கின்றார். ஒரே பாடலைப் பாடிய புலவர்களும் இருக்கின்றார்கள். புலவர் அனைவருடைய கற்பனைத் திறனையும் ஒரே றா வில் ஆய்வதென்பது இயலாத ஒரு செயலாகும். ஒவ்வொருவருடைய கற்பனைத் திறனையும் தனித்தனியாக ஆராயக் கூடிய அளவிர்த்தப் புலவர்கள் கற்பனைச் சிறப்பு உடையவர்களாக விளங்குகின்றனர் என்பதனை அவர்தம் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. புலவர் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு தனித்தனிமை யுண்டென்றால் சங்கப் பாடல்கள் அனைத்தும் ஒரு பொதுவான இலக்கிய மரபினைப் பெற்றனவாக இருத்தலில், புலவர் பதின்கரைத் தேர்ந்துகொண்டு அவர்களின் கற்பனைத் திறனைச் சிறப்புவகையில் ஆராய்வதன் மூலம் சங்கப் புலவர்களின் கற்பனைத் திறனை இவ்வியல் விளக்குகின்றது. அம்மாவார், உலோச்சுரார், கபிலர், கயமலார், நக்கீரர், நல்லந்தவார், பரணர், பாலை பாடிய பெருங்குடும்பகோ, மருதனின் நாகனார், மாமலனார் ஆகிய பதின்கருடைய பாடல்களில் அமைந்துள்ள கற்பனைச் சிறப்பு இவ்வியலில் ஆராயப் பெறுகின்றது. இயலின் முடிவில் ஒளையார், கல்லாடனார், அரிசில் சிறார், உறையூர் எவிச்சேரி றுடமோசியார், மாவந்தடி மருதனார் ஆகியோரது கற்பனைத் திறனும் சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றது.

‘சங்க இலக்கியத்தில் கற்பனை’ பல்வேறு கிளைகளாகப் பல்விப் பெருக்கடிய ஆராய்ச்சிக்குரிய ஒரு பொருளாகும். சங்கப் பாடல்கள் மூலமையும் மூலமாகக் கொண்டு இத்திறையில் வெளிவரும் முதல் ஆய்வு நூல் இதுவாகும். இத்திறையில் மேலும் ஆய்வு நிகழ்த்ததற்கு இந்நூல் ஓர் அடிப்படையாக அமையலாம். சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள கற்பனைகள் எல்லாவற்றையும் இவ்வாய்வு நூல் விளக்குகின்றது என்ற கூற முடியாது. ஒரு வரையறைக்குட்பட்டு ஆய்வு நிகழ்த்த வேண்டியிருந்ததின், பொருள்கையில் சங்க இலக்கியக் கற்பனையைப் புலப்படுத்தக் கூடிய திறையில் இவ்வாய்வு நூல் அமைந்துள்ளது.

* ஒன்று *

இலக்கியத்தில் கற்பனை பெறும் இடம்
=====

இலக்கியத்தில் கற்பனை பெறும் இடம்

=====

இலக்கியத்தில் கற்பனை பெறும் இடத்தினை ஆராய்வதற்கு அடிப்படையாக இலக்கியத்தினைப் பற்றியும், கற்பனை பற்றியும் இன்றியமையாத சில உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். கவின்கலைகளுள் ஒன்றாக இலக்கியக்கலை நிகழ்வதால் கவின்கலைகளைப் பற்றியும் அவற்றின் அடிப்படைப் பண்புகளைப் பற்றியுங்கூட அறிவது நல்லது.

கவின்கலைகள்

மனிதன் தன் வாழ்வில் எண்ணற்ற பல அனுபவங்களைப் பெறுகின்றான். பெற்ற அனுபவங்களால் அன்றாடம் அவனறிவு பெரிதும் வளர்கின்றது. அந்த அனுபவங்கள் அவனுக்கு இன்பமும் துன்பமுமாகிய பல்வேறு உணர்வுகளைத் தருகின்றன. சமுதாயத்தின் ஓர் அங்கமாக வாழ்வதனையே மனிதன் விரும்புகின்றதனினால் தன் உணர்வுகளை அவன் மற்றவருக்கு உணர்த்த விரும்புகின்றான். பிறருடைய உணர்வுகளைத் தான் உணர்ந்து உணர்ச்சியைப் பெறுகின்றான். தன் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்ற மனிதனின் விருப்பமே கலையின் தோற்றத்திற்கான அடிப்படைக் காரணங்களில் முதன்மையானது என்று டாக்டர் மு. வரதராசனார் குறிப்பிடுகின்றார்.¹

வாழ்க்கை முயற்சியில் ஈடுபடுகின்ற போது மனிதன் எல்லா நேரங்களிலும் வெற்றியே பெற முடிவதில்லை. தோல்வியைத் தழுவுகின்ற நேரத்தில் அவன் தளர்ந்து போகாதவாறு அவனுக்குப் பெரிதும் துணையாக இருந்து சோர்வினை யகற்றி ஊக்கமூட்டும் சிறப்புடையவை கவின்கலைகள். எனவே, மனிதனுடைய வாழ்க்கை அனுபவங்களும், உணர்வுகளும் கலைகளின் தோற்றத்திற்குக் காரணமாக அமைகின்றன. வாழ்க்கையிலிருந்து முகிழ்த்த அக்கலைகளே வாழ்க்கைக்குத் துணையாகவும் விளங்குகின்றன.

கலையின் அடிப்படைப் பண்புகள்

ஒவியம், சிற்பம், இசை, ஆடல், நாடகம், இலக்கியம் ஆகியவற்றைக் கவனிக்கலாக என்போம். இவை அமைவதற்குக் காரணமான மூலப்பொருள்கள் வெவ்வேறுமையாக இருந்தாலும் இவற்றின் தோற்றத்திற்கான அடிப்படைக் காரணங்கள் கலையின் உணர்ச்சியும் கற்பனையுமே யாகும்.² உணர்ச்சியையும் கற்பனையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தினால்தான் கலை அறிவியலிலிருந்து வேறுபடுகின்றது. அறிவுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் இலக்காக விளங்குகின்ற அறிவியலில் உணர்ச்சிக்கும் கற்பனைக்கும் சிறந்த இடம் இருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. எதற்கும் காரணத்தைக் காண முயல்கின்ற அறிவினால் கலையினைப் படைக்க முடியாது என்று கூறவர்.³

உணர்ச்சி, கற்பனை, வடிவம் என்பன கவனிக்கலாக எல்லா-வற்றுக்கு முரிய அடிப்படைப் பண்புகள் என்பர்.⁴ இசைக்கலை யல்லாத பிற கவனிக்கலாகளுக்கு இம்முன்றலோடு 'கருத்து' என்பதும் ஓர் அடிப்படைப் பண்பாகக் கூறப்படுகின்றது. பாட்டோடு கூடாத தனியே ஒலிவடிவாக எழுகின்ற இசைக்குக் கருத்துத் தேவையில்லை என்று கூறவர்.⁵

இலக்கியக் கலை

இலக்கியம் என்பது யாது? இவ்வினாவிற்கு மேலநாட்டுத் திறமையாளர் பலர் விடைகூற முனைந்திருக்கின்றனர். ஆனால், இலக்கியத்தின் பண்புகள் அனைத்தையும் விளக்கக் கூடிய வகையில் ஒருவரும் அதற்கு ஒரு வரையறை கூறவில்லை என்றே கூறலாம்.⁶ 'சிறந்த எண்ணங்களின் பதிவேடே இலக்கியம்' என்பது இலக்கியத் திறமையாளராகிய எமர்சனின் கூற்று.⁷ 'அறிவு நலமிக்க மக்களின் எண்ணங்களுக்கும் உணர்வுகளுக்கும் படிப்பவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய வகையில் ஒழுங்குபடுத்தப் பெற்ற எழுதப்பட்டுள்ள நூலே இலக்கியம் ஆகும்' எனவும் கூறவர்.⁸

அச்சடிக்கப்பட்டவை அனைத்தும் இலக்கியமாகா; நாஸ்திகர்களின் செய்திப் பகுதிகளை நாம் இலக்கியம் என்று ஒப்புக்கொள்வதில்லை; நிலையான கவர்ச்சியுடைய நூல்களையே நாம் இலக்கியம் என்கிறோம். ஒரு நூலில்

கூறப்பட்டுள்ள செய்தி நிலைபேறுடைய சிறப்பு மிகுந்த உண்மையாக இருந்தாலும், அதனால் தூ லுக்கு நிலைத்த கவர்ச்சியினைத் தரமுடியாது; மனித உணர்ச்சியைத் தூ ளுக்கின்ற ஆற்றலே ஒரு தூ லுக்கு நிலைத்த கவர்ச்சியினையும் இலக்கியத் தகுதியினையும் தரவல்லது.⁹ எனவே, இலக்கியக் கலைக்கு உணர்ச்சியே சிறந்த அடிப்படைப் பண்பு என்பது புலனாகிறது.

மீண்டும் மீண்டும் படிக்க வேண்டும் என்றும் ஆவலைத் தூ ளுக்கின்ற வகையில் அமைந்துள்ள தூ ல்தான் நல்ல இலக்கியம் என்றும் போற்றத்தக்கிருந்தாலும், பயிலந்தோறும் புதுப்புதுச் சுவை பயக்கவல்லவை சிறந்த தூ ல்கள் என்றும் உண்மையினை வள்ளுவர்,

"நலிந்தொறு தூ ல்நயம் போலும் பயில்தொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு"¹⁰

என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

இலக்கியம், கூறப்படும் பொருளாலும் பெற்றுள்ள வடிவத்தாலும் பலவாறு பாகுபடுத்தப் படுகின்றது. தமிழிலக்கியங்கள் பொருளால் அகம், புறம் எனப் பாகுபாடு செய்யப்படுகின்றன. ஆங்கிலக் கவிதைகளை ரஸிகன் நாடகக் கவிதை, தன்னைச்சிக்கு கவிதை, காப்பியக் கவிதை என மூலகப் பகுத்தியுள்ளார்.¹¹

இலக்கியங்கள் செய்யுள் வடிவத்திலும் அமையும்; உரைநடை வடிவத்திலும் அமையும். மருத்துவம், சோதிடம் முதலியன செய்யுள் வடிவில் அமைந்திருந்தாலும் அவை இலக்கியம் எனக் கூறத்தக்கவை அல்ல. சீரும் தனையும் அடியும் தொடையும் கொண்டனவெல்லாம் செய்யுள் எனக் கூறத்தக்கவை என்றும் அவற்றில் கற்பனையும் உணர்ச்சியும் இல்லையென்றால் அவை இலக்கியத் தகுதி பெறவில்லை. யாப்பமைதி யுடையதனைச் செய்யுள் (verse) என்றும், உணர்ச்சியும் கற்பனையும் பொருந்திய செய்யுளைப் பாட்டு (Poetry) என்றும் டாக்டர் மு.வ. விளக்கிக் கூறுகின்றார்.¹² எனவே, ஒரு பாட்டின் இலக்கியத் தகுதிக்கு அதன் உணர்ச்சியும் கற்பனைச் சிறப்பும் அடிப்படைக் காரணங்களாகின்றன என்பது புலனாகிறது.

பாட்டும் உணர்ச்சியும்

பாட்டு, கவி எனவும் கவிதை எனவும் கூறப்படுகின்றது.

பாட்டுக் கலையினைப் பற்றி இலக்கியத் திறமையாளர்கள் மிகச் சிறப்பாகவும் முட்பமாகவும் ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். "உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடே கலை" என்பர். ¹³

கலைகள் பிறவற்றைக் காட்டிலும் கவிதைக்கலையே தனிச் சிறப்புடையது என்பது ஆபர்சிராம்பியின் கருத்தாகும். மனிதனின் உணர்ச்சிகளைத் திறம்பட வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் பெற்ற மொழி கவிதைக்குக் கருவியாக இருப்பதால், கவிதையே மக்கள் வாழ்வோடு ஆழமான தொடர்பு கொண்டது எனவும், அதனோடு மிக நெருக்கமாக இணையும் திறம் பெற்றது எனவும் அவர் குறிப்பிடுகின்றார். ¹⁴ 'ஆற்றல் மிக்க உணர்வுகளின் தம்மிச்சையான வெளிப்பெருக்கே கவிதையாகும்' என வேர்ட்ஸ்வார்த் கூறுகிறார். ¹⁵ 'உணர்ச்சியே கவிதைக்கு உயிர்' என்பார் டாக்டர் மு.வ. ¹⁶

ஓர் இலக்கியத்திற்கு நிலைபெற்றினைத் தரக் கூடிய ஐந்து வகை உணர்ச்சிகளைப் பற்றி வின்செஸ்டர் தம் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ¹⁷ அவற்றை டாக்டர் மு.வ. அவர்கள்,

1. நல்ல காரணத்திற்காக நல்ல வகையில் அமையும் நியாயமான, தக்க உணர்ச்சி;
2. ஆசிரியரின் உள்ளத்து உண்மையை ஒட்டிய ஆழமுடைய உணர்ச்சி;
3. தொடர்ந்த ஒரு நிலையாக அமையும் உணர்ச்சி; பொருந்தாததும் வேண்டாததும் இடையில் புகாதவாறு அமைவது; வலிந்து கொண்டு வரப்படாமல் இயல்பாக அமைவது;
4. வாழ்க்கையின் பல கோணங்களை விளக்குமாறு பலவகை உணர்ச்சிகள் கூடி அமைதல்;
5. மிக விழுமியதாக அமையும் உணர்ச்சி; பொருள்கள் காரணமாகவோ புலனறிபம் காரணமாகவோ அமையும் உணர்ச்சிகளை விட உயர்வுடையதாய், நீதியின் காரணமாகவோ அறத்தின் காரணமாகவோ அமைதல்;

எனச் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கிக் கூறியுள்ளார். 18

கவிஞன் ஒருவன் எத்தகைய உணர்ச்சியின் உந்துதலால் கவிதைகளைப் படைக்கின்றானோ, அதே உணர்ச்சி கவிதைகளைப் படிப்பவன் உள்ளத்தில் எழுதல் வேண்டும். படிப்பவன் உள்ளத்தில் உணர்ச்சியினை எழுப்பக் கூடிய ஆற்றல் கவிதைக்கு இருத்தல் வேண்டும். 19

இலக்கியமும் கற்பனையும்

இலக்கியத்தைப் படைக்கின்ற புலவன், உணர்ச்சியைப் பற்றிப் பேசுவதாலோ, தான் உணர்ச்சியினால் நெகிழ்வதாலோ படிப்பவன் உள்ளத்தில் உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிட முடியாது. உணர்ச்சியைத் தூண்டுகின்ற பொருள்களைப் படைத்துக் காட்டுதல் வேண்டும். 20 ஜப்பான் நாட்டின் நிலநடுக்கத்தால் ஐயாயிரம் மக்கள் இறந்தனர் என்றும் செய்தியை நாளிதழில் படிக்கின்றபோது நம் உள்ளத்தில் எழுந்த இரக்க உணர்வினைக் காட்டிலும் புதின மொன்றின் கற்பனை மாந்தரின் துன்பம் நம் உள்ளத்தில் மிகுந்த இரக்க உணர்வினைத் தூண்டுகின்றது எனவும், அதற்குக் காரணம் கற்பனை மாந்தரைப் படைத்து நம் மனக்கண் முன் நிறுத்துகின்ற படைப்பாளியின் கற்பனைத் திறனே எனவும் விஞ்செஸ்டர் கூறுவது 21 இலக்கியத்தின் தோற்றத்தில் கற்பனை பெறுகின்ற சிறந்த இடத்தினை அறிவதற்குப் பெரிதும் துணைசெய்கிறது.

இலக்கியத்தில் கற்பனை பெறுகின்ற சிறந்த இடத்தினைத் தமிழ் இலக்கின தூலாரும் எடுத்தியம்பி யுள்ளனர். தொல்காப்பியனார் புலவர் பாடுகின்ற அகவொழுக்கத்தினைப் பற்றிக் கூறும்போது,

"நாடக வழக்கிலும் உலகியல் வழக்கிலும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்" 22

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். நாடக வழக்கிலும் உலகியல் வழக்கிலும் புலவர் பாடுதற்கமைந்த புலனெறி வழக்கமே அகவொழுக்கம் என்பது அவர் கருத்தாகுமா? நாடக வழக்கு என்பதற்கு நச்சிலுர்க்கினியர் 'புனைந்துரை வகை' என்றே பொருள் கொடுக்கின்றார். 23

தொல்காப்பியஞர் உவமவியலில் பாவின் அநிதலம் பற்றிக் கூறுகின்றார். பின்னர்ப் பல்வேறு வகையாகப் பிரிந்து வளர்ந்த அனிகள் பலவற்றுக்கும் தாயாகத் திகழும் உவமையனியின் அமைப்பும் சிறப்பும் அவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காண்கின்ற கவிஞரின் கற்பனைத் திறனே பாடலில் அநிதலத்தினை அமுதற அமைக்கின்றது.

"பல்வகைத் தாலுவின் உயிர்க்குடல் போல்பல

சொல்லாற் பொருட்கிட ஓக உணர்வின்

வல்லோ ரவிபெறச் செய்வன செய்யுள்" ²⁴

என்றும் தன்னால் தாற்பா செய்யுளின் அமைப்பிலக்கணம் கூறுகின்றது.

தோல், குருதி, ஊன், திணம், எலும்பு, மச்சை, வெண்ணீர் ஆகிய எழுவகைத் தாலுக்களால் உயிர் வாழ்வதற்குரிய இடமாக உடல் இயற்றப்படுகின்றது.

அதுபோலப் பலவகைச் சொற்களால் பொருளுக்கு இடமாக உணர்வு மிக்க புலவர்களால் அநிதலந் தோன்றச் செய்யுள் அமைக்கப்படுகின்றது எனக்

கூறும் பன்னந்தி முனியரின் கூற்றைக் கவிதையில் அமைப்பு முறையினை ஓரளவு

விளக்குகிறது எனக் கூறலாம். உணர்வின் வல்ல புலவர்கள் தாம் கூற

விரும்புவதனை அநிதலம் தோன்றக் கூறார் என்றும் கருத்துக் கவிதையில்

கற்பனை பெறும் செல்வாக்கினை உணர்த்துகிறது. 'இயல்பான ஒன்றனை

அநிதல முகையதாக மாற்றும் மனத்தினை ஆற்றல் கற்பனை யாகும்' என

வேர்ட்ஸ்வொர்த் கூறும் கருத்து ஒப்புநோக்கத் தக்கது. ²⁵

அப்பவரும் கற்பனையும்

கவிஞர் பெரும் அனுபவங்களே கவிதையின் மூலங்களாகத்

திகழ்கின்றன. ²⁶ அனுபவங்கள் ஐம்புலன்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

அவ்வனுபவங்கள் வாயிலாக வரும் அறிவினைப் புலனுணர்வு ²⁷ அல்லது புலன்காட்சி

(Perception) எனப்படும். புலன்காட்சி கவிஞரின் உள்ளத்தில் எண்ணற்ற

கருத்தியல் வடிவங்களைப் (Images) படைத்துத் தொகுத்து வைக்கின்றது.

அதனால், பின்னர்ப் புலன்கள் வாயிலாகவன்றிக் கருத்தளவில் ஒரு பொருளை என்னி அனுபவிக்கக் கூடிய ஆற்றல் மனிதனுக்கு உண்டாகின்றது. அந்த ஆற்றலின் வளர்ந்த நிலையே கற்பனைத் திறனாகிறது.

'கற்பனை என்பது புலன்கள் நேரே ஒரு பொருளை அனுபவிப்பதா காலத்திலும் அந்தப் பொருளை நினைவிற்குக் கொண்டுவந்து, அப்பொருளிடத்தே மீண்டும் அனுபவத்தை ஏற்றவல்ல ஒருவரை ஆற்றலாகும்' என்பர் டாக்டர் ந. சுப்பு ரெட்டியார். 29

அனுபவங்களைத் திரும்பப் படைக்கும் மனித மனத்தின் ஆற்றலே கற்பனை என்பது செர்மானிய மெய்ப்பொருள் அறிஞர் காண்ட் (Kant) கூறும் கருத்தாகும். 30 / கற்பனையைப் புலன் உணர்வின் விளைத்திறம் என அவர் குறிப்பிடுகின்றாரே யன்றி, அதற்கொரு கவிதைத் தகுதியை அவர் தரவில்லை. ஆனால் சிறந்த கவிஞராகவும் இலக்கியத் திறமையாளராகவும் விளங்கிய கோலரிட்ஜ் அவர்கள் கவிதையில் கற்பனை பெறும் சிறப்பிடத்தினை மிக விளக்கிக் கூறுகின்றார். கற்பனைக் கொள்கை பற்றிய விவரான விளக்கம் கோலரிட்ஜ் இலக்கியத் திறமையுத் துறைக்குத் தந்த பெருங்கொடையாகப் போற்றப் படுகின்றது.

பிற உயிரினங்களிலிருந்து மனிதனை வேறுபடுத்திக் காட்டுவது அவனுடைய கற்பனைத் திறனே யாகும்; அதுபோலவே, பிறரைக் காட்டிலும் சிறந்து விளங்குகின்ற உயர்ந்த கற்பனைத் திறனே மாந்தர் பிறரிடமிருந்து கவிஞனை வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது. 31

உணர்ச்சியும் கற்பனையும்

கவிதை உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடு; அதற்குத் துணையுரிவது கற்பனையாற்றல். இன்பமும் துன்பமுமான உணர்வுகள் மனிதர் அனைவருக்கும் பொதுவானவைதாம். இறப்பே துன்பத்தின் எல்லையாகும். 'சாதலின்

இங்குதான் இல்லை என்பார் திருவள்ளுவர்.³² இறப்பு உள்ளத்தில் எழுப்பும் அவல உணர்வு எல்லையற்றது. ஆனால் அந்த உணர்ச்சியில் ஆழ்ந்து வருந்துவோர் அனைவரும் தம் துன்பத்தைக் கவிதையின் வாயிலாக வெளிப்படுத்த முடிவதில்லை. ஒல்லையுள் கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன் இறந்தபோது கையற்றக் கலங்கியவர் பலராக இருந்திருப்பர்; ஆனால் குடவாயிற் கீரத்தொடரின் அவல உணர்வு கவிதை வடிவத்தில் இன்றும் நமக்குக் காட்சி தருகிறது.

பெருஞ்சாத்தன் இறந்த பின்னர் புலவர் ஒரு முல்லைக் கொடியைப் பார்க்கின்றார். கார் காலத்து மாடையில் அது பூத்துக் குலங்கிறது. தாரும் தம் சுற்றமும் அரசன் வாழ்ந்தபோது யாழ்க் கோட்டால் அக்கொடியை வளைத்து அதன் பூக்களைப் பறித்துச் சூடிய நினைவு அவருக்கு வருகின்றது. பூக்களைப் பறித்துச் சூடவேண்டும் என்றும் எண்ணம் சிறிதுமில்லாமல் பாணரும், விறவியரும் தனிப உணர்வு மிக்கவர்களாகக் கலங்கி நிற்கும் நிலையினைக் கற்பனை உணர்வோடு கவிதையாகப் படைக்கின்றார்.

"இளையோர் குடார் வளையோர் கொய்யார்

தல்லியாழ் மருப்பின் மெல்ல வரங்கிப்

பாணன் குடான் பாடின அனியான்

ஆன்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த

வல்வேற் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை

முல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையுர் நாட்டே"³³

என்பது குடவாயிற் கீரத்தொடரின் கற்பனைத் திறனால் தோன்றிய கையறுநிலைப் பாடலாகும். மன்னன் மறைவால் அவன் மாற்றார் பூத்தல் (மகிழ்தல்) இயற்கை; ஆனால் முல்லைக் கொடியே நீயும் பூத்தல் தகுமோ? எனப் புலவர் முல்லைக் கொடியைக் கண்டு வினவுவதாக அமைந்த புறநானூற்றுப் பாடல் ஆழமான உணர்ச்சிக்குக் கவிஞனின் கற்பனைத் திறன் எவ்வாறு கவிதை வடிவம் தருகிறது என்பதனைப் புலப்படுத்துகின்ற சான்றுகளைத் திகழ்கின்றது.

அரசனின் மறைவு அந்த முல்லைக் கொடியை எந்த விதத்திலும் தன்புறந்த முடியாது என்பதனை அறியாதவர் அல்லர் கவிஞர்; என்றாலும் அவரது கற்பனை உள்ளம் முல்லைக் கொடியோடு பேசுகிறது.

புறநானூற்றில் சோழன் நலங்கிள்ளியின் வஞ்சினக் காஞ்சித்
குறையிலமைந்த பாடலொன்று உணர்ச்சிக்குக் கற்பனை தருகின்ற வடிவத்தை
விளக்கும் சான்றாகத் திகழ்கின்றது.

தன்னை எதிர்த்த மடவோன் ஒருவன் மிடல் சாய்க்கும் ஆறத
கினம் அரசன் நெஞ்சில் நிறைந்து இருக்கின்றது. தன் மேம்போடு தோன்ற
அவன் நெடுமொழி கூறுகின்றான்.

"ஆற்றல் உடையோர் ஆற்றல் போற்றுகென்

உள்ளம் எவ்வித மடவோன் தெள்ளினி

தஞ்சுபுலி இடறிய சிதடன் போல

உய்ந்தனன் பெயர்ந்தலோ அரிதே" ³⁴

என்பது அவன் வஞ்சின மொழியின் ஒரு பகுதி.

தன் ஆற்றலை உணராமல் தன்னை எதிர்த்துத் துணிந்த பகை
மன்னின் அறிவற்ற செயலை நலங்கிள்ளி நினைத்துப் பார்க்கின்றான். கவிஞனாகிய
அந்தக் காவலன் உள்ளத்தில் கற்பனைத் திறன் ஒரு காட்சியினைப் படைக்கின்றது.
உறங்கும் புலி யொன்றினை இடறிய குருடன் உய்யும் நெறியிழந்து அப்புலிக்கு
உணவாகும் காட்சியே அது. உறங்கும் புலிக்கு உறகன் செய்யாமல் ஒதுங்கிச்
சென்றிருந்தால் அவன் உயிர்பிழைத்திருக்க முடியும். ஆனால் அவன் குருடன்;
வழியில் புலி உறங்குவதனை அவனால் பார்க்க முடியவில்லை. அதுபோலவே,
அறியாமைக்கு ஆட்பட்டு இருக்கும் காரணத்தால் தன் ஆற்றல் உணராமல்
தன்னை இகழ்ந்து எதிர்த்துத் துணிந்தவிட்டான் பகைவன் எனப் பாடுகின்றான்
மன்னன். தன்னுடைய ஆற்றலையும் தன் பகைவன் எளிமையையும் கற்பனைத்
திறத்தால் அறிநலம் தோன்ற உணர்த்திய அம்மன்னன், தன்னால் அப்பகைவன்
பெறவிருக்கின்ற சூயர் நிலையினையும் கற்பனைச் சிறப்போடு குறிப்பிடுகின்றான்.

"கழைதின் யானைக் காலகப் பட்ட

வன்றிநி நீளமுனை போலச் சென்றவன்

வருந்தப் பொரேள னுயின் பொருந்திய

தீதில் நெஞ்சத்துக் காதல் கொள்ளாப்

பல்லிருங் கூத்தன் மகளிர்

ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைகவென் றுரே" 35

என வஞ்சினம் மொழிசிறுந். தன்னுடைய சூற்றல் மிக்க போர்ச் செயலினால் பகைவன் யானையின் காவின் கீழ்கப்பட்டு மூங்கின் முனையினைப் போல் முழுமையான அழிவினைப் பெறவது உறுதி என்பதனை அவன் உணர்த்துகின்றான். அவனுடைய உள்ளத்தின் கற்பனைத் திறன், வலிமிக்க யானைக்காவின் கீழே மெலிவுற்றது சிதைந்து நகங்கும் மூங்கின் முனையாகப் பகைமன்னனை நமக்குக் காட்டுகின்றது.

பாடலின் இறுதிப் பகுதி காமம் பற்றிப் பிறக்கும் அவன் பெருமித ஷுனர்வினை நமக்குக் காட்டுகின்றது. பகைவன் வருந்தமாறு அவனொரு பொரவில்லை யென்றால் தீதது நெஞ்சத்தில் காதல் கொள்ளாத பொதுமகனிரது பொருந்தாத முயக்கத்தில் தன் தார் குழைவதானது என அவன் கூறுவதும் அவன் விரும்பாத ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கற்பனையில் கண்டு, அதனை வெறுத்து ஒதுக்கும் அவன் பெருமிதத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது.

தன் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்ற அவா மனிதகுலம் முழுமைக்கும் பொதுவானது. படைநடத்திப் பகைவர் எதிர்த்தவந்த போது உடல் சிதைத்தால் உளநிறுத்து உணர்ச்சி வயப்பட்ட மன்னர் பலர் வாழ்ந்திருப்பது சூறல் அவர்கள் அனைவரும் தம் உணர்ச்சிக்குக் கவிதை வடிவம் கொடுக்க முடியவில்லை. கற்பனைத் திறன் படைத்த கவிஞராகத் திகழ்ந்த காவலர் மட்டுமே தம் கருஞ்சினத்தைக் கவிதை வாயிலாக வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இதற்குக் காரணம் அவர்களின் கற்பனைத் திறன்தான் என்பதனை நலங்கிள்ளியின் வஞ்சினக் காஞ்சி உணர்த்துகின்றது.

கருத்தும் கற்பனையும்

அழியாத உண்மைகளைக் காணவும் பிறருக்குக் காட்டவும் முயல்வது கவிஞன் இயல்பு. பொருள்களின் அடிப்படை உண்மையியல்புகளை உணர்த்துவது அவன் விரும்பியேற்றும் கடமையாகத் திகழ்கின்றது.

மக்கள் வாழ்வினை நெறிப்படுத்துகின்ற அறக் கருத்துக்களைக் கவிஞன் தன் பாடல்களில் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் கூறுகின்றான். நீதி ஞானங்களில் வெளிப்படையாக உணர்த்தப்படுகின்ற அறம் பிற இலக்கியங்களில் குறிப்பாகக் கூறப்படுகின்றது. குறிப்பாக அறக்கருத்துக்களைக் கூறதற்குக் கவிஞனின் சுற்பனைத்திறன் துணைசெய்கின்றது.

வறுமைக் கொடுமையினைப் புலவர் பலர் பாடியுள்ளனர். வறுமைத் துன்பத்தைப் போக்கப் பதத்துண்ணும் அறத்தினை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்றும் எண்ணத்தினை மக்கள் உள்ளத்தில் எழுப்பாதலே இத்தகைய பாடல்களின் நோக்கமாகும்.

வறுமையுள் கொடியது இளமைப் பருவத்து வறுமையாகும். இன்புற்ற வாழவேண்டிய பருவத்தில் இல்லாமை ஒருவனைப் பெரிதும் துன்புறுத்தும் வெஞ்சுரம் ஒன்றில் வேனின் வெம்மையில் வெம்பிய மரமொன்றை நம் மனக்கண்ணின் முன் தம் அரிய கவிதைத் தொடரால் காட்டுகின்றார் பாலை பாடிய பெருங்குருங்கோ. அதன் கிளைகள் நீரின்றி வாடிக் கிடக்கின்றன. அந்தக் கிளைகளின் தோற்றம் வேறொரு கருத்தியல் வடிவத்தைக் கவிஞருடைய நினைவிற்குக் கொண்டுவருகிறது. வாழ்ந்த மகிழ்வேண்டிய இளமைப் பருவத்தில் வறுமைக்கு இலக்கான ஒருவனின் வாடிய தோற்றம் அவர் மனக்கண்முன்னர்த் தோன்றுகிறது.

"வறியவன் இளமைபோல் வாடிய கிளை" ³⁶

என அவர் அந்தக் கிளைக்கு வடிவம் தருகின்றார். வறுமையால் துன்புறும் ஒருவருடைய வாட்டத்தை நீரற்ற கிளையின் வாட்டத்திற்கு உவமையாகக் கூறுகின்ற புலவரின் சுற்பனைத் திறன் போற்றற்குரியது.

பிரிவால் வருத்தம் தலைவியைத் தோழி ஆற்றிவிப்பதாக ஒரு குழந்தைகைப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

"நல்லிசை வேட்ட நயனடை நெஞ்சில்

கடப்பாட்டாள னடைப்பொருள் போலத்

தங்குதற் குரிய தன்முயின்

அங்கலுழ் மேலிப்பாய பசப்பே" ³⁷

எனத் தோழி தலைவிக்குக் கூறுகின்றாள். நல்ல புகழை விரும்புகின்ற ஒப்புரவாளன் செல்வத்தைப் போலத் தலைவியின் மேனியில் பரவிய பசுலை நிலபெருது நீங்கிவிடும் எனக் கூறுவதன் வாயிலாக, அரிது முயன்று ஈட்டிய செல்வத்தை வறியவர்க்கு ஈந்து மகிழும் ஒப்புரவுடைமையாகிய அறத்தின் சிறப்பினையும் இன்றியமையாமையினையும் கவிஞர் விளக்குகின்றார். கவிஞரின் கற்பனைத் திறனை பசுலையின் மறைவினை ஒப்புரவாளன் செல்வத்தின் நிலையாமையோடு ஒப்பிட்டு ஓரறத்தினை உலகிற்கு உணர்த்துகின்றது. பகுப்பும் தொகுப்பும்

ஒரு சிறந்த கலேஞன் தான். காணும் அழகிய காட்சியின் கூறுகளைப் பிரித்துப் பார்க்கின்றான்; சிலவற்றை ஒதுக்குகின்றான்; சிலவற்றை ஏற்கின்றான்; ஏற்பன சிலவற்றைத் தொகுத்து ஒரு புதிய முழுமையான காட்சியினைப் படைக்கின்றான். அத்தகைய படைப்பு அவனுடைய கற்பனைத் திறனின் விளைவாகும். 38

இயற்கையைப் பாடுகின்ற கவிஞன் தான் கண்ட இயற்கைக் காட்சிகளை உளவொன்றே பாடுவதில்லை. இயற்கையின் உண்மைத் தோற்றங்கள் நம் கண்ணுள்ளிக் காட்சியளித்தவின் அவற்றை அவிவொன்றே கவிதையிலும் காண்பதற்கு நாம் விரும்புவதில்லை என்றும், கற்பனைத் திறத்தால் கூட்டியும் குறைத்தும் காட்டப்படுகின்ற இயற்கையின் மறுபடைப்பினையே நாம் விரும்புகின்றோம் என்றும் ஆபர்சிராம்பி கூறுகின்றார். 39

அகநானூற்றுப் பாடலொன்றில் மயிலின் ஆடற்காட்சி ஒன்று இத்தகைய கற்பனைச் சிறப்பிற்குச் சிறந்த சான்றாக விளங்குகிறது. மலைச் சாரலில் ஆடி மகிழ்கின்ற மயில், காண்பவர் மருளக் களிநடம்புரிகின்ற விறலி ஒருத்தியைப் புலவரின் மனக்கண்ணில் நிறுத்துகின்றது. விறலி ஆடுகின்ற பொழுது குழலும் முழையும் தாழ்பும் யாரும் அரங்கத்தில் இனிய இசையை எழுப்பி அவள் ஆட்டத்திற்கு ஓர் ஒத்திசையை உண்டாக்குதலை அறிந்தவர் கவிஞர். மயிலின் ஆட்டத்திற்கும் மலைச்சாரலில் ஓர் இசைப்பின்னவியைப் படைத்தது தருகின்றார்.

மூங்கிலின் துளையில் மேல்காற்றும் புதுதலால் குழலிசை
எழுதின்றது; மலையீழருவி முழுவாக ஒலிக்கின்றது; மாக்களின் குரல் தூம்பின்
இசையாகத் திகழுகின்றது; வண்டின் ஒலி யாழின் இசையாக விளங்குகின்றது;
இனிய பலவாகிய இவற்றின் இசையினைக் கேட்டு மகிழ்ச்சிமிக்கு மயிலாடுகின்றது;
மந்திகள் அவ்வாடலை மருங்கு பார்க்கின்றன. 40

மலையில் எழுதின்ற பல்வேறு ஒலிகளைப் பற்றி நாம் மலைபடு
கடாத்தில் காணலாம். 41 மயிலின் ஆட்டத்தின்போது கட மலையில் பல்வேறு
ஒலிகள் இருந்திருக்கும்; ஆனால் கயிலர் அவ்வொலிகள் எல்லாவற்றையும்
தம் பாடலில் காட்டவில்லை. அவற்றிலிருந்து மூங்கிலின் துளையொலி,
அருவியின் ஆர்ப்பொலி, மாளின் குரலொலி, வண்டின் இன்னொலி ஆகியவற்றை
மட்டும் பிரித்து மயிலின் ஆட்டத்திற்குப் பின்னணியாகத் தொகுத்துத் தந்திருக்கும்
பாங்கு கவிஞரின் கற்பனைத் திறத்திற்குச் சான்றாகும்.

கவிஞரின் விழையும் கற்பனையும்

உள்ளவாறே வாழ்க்கையைக் கற்பனை செய்வது இயலாத
செயலன்று; ஆயின், உள்ளம் விரும்புமாறு அதனைக் கற்பனை செய்வதே
மனக்கிளர்ச்சி தரும் செயலாகும். அத்தகைய கற்பனையே கவிதைக்குரிய
அகத்தெழுச்சியினைப் புலவனிடத்தில் தோற்றுவிக்கின்றது. 42

'பொருள்களை உள்ளவாறு கண்டு அந்த அழகில் அமைவதில்லை
கலைஞரின் மனம்; பொருள்களை மேலும் அழகுபடுத்தி இன்னும் சிறந்த
உலகத்தைப் படைக்க முயல்கிறது' என டாக்டர் மு.வ. கூறுகிறார். 43
புதியன படைக்கும் ஆற்றலுக்கு அம்முயற்சியே அடிப்படையாகிறது என்பது
அவர் கருத்தாகும்.

நல்ல கவிதையின் தோற்றத்திற்கு ஒரு பொருளை உள்ளவாறே
புனைந்துகூறும் திறம் மட்டுமன்றி, உள்ளம் விரும்புமாறு புனைந்துரைக்கும்
கற்பனைத் திறமும் இன்றியமையாததாகும் என்பது தெளிவாகின்றது.

நற்றிணையில், காந்தள் மலரும் காட்சியினைத் தொல்கயிலர்
தம் பாடலொன்றில் காட்டுகின்றார்.

"குருதி ஒப்பின் கமழ்பூல் காந்தள்
வரியணி சிறகின் வண்டு மலரும்
வாழியஞ் சிலம்பில்" 44

என்பது அவர் பாடல் பகுதி. குருதி நிறம் பெற்ற காந்தள் மலர்கள்
வண்டுகள் தேன் உண்ணுமாறு மலர்கின்றன என்பது இப்பகுதியின் கருத்தாகும்.
காந்தள் மலர்தலை உள்வாறே கறுகின்ற கற்பனை இது.

காந்தள் மலரும் இக்காட்சியினையே குறித்தொகைப் பாடலொன்றில்,

"காந்தளங் கொழுமுனை காவல் செல்லாது
வண்டுவாய் திறக்கும் பொழுதிற் பங்கும்
தாமறி செம்மைச் சான்றோர்க் கண்ட
கடனறி மாக்கள் போல இடன்விட்
டிதழ்தனை யவிழ்ந்த ஏகல் வெற்பன்" 45

எனக் கருவூர்க் கதப்பிள்ளை தம். உள்ளம் விரும்புமாறு கற்பனை செய்து
பாடியுள்ளார். காந்தள் மலரும் வரை காத்திருக்கப் பொழுது, வண்டுகள்
முடிய கொழுமுனைகளைத் தாமாகத் திறப்பதாக அவர் கற்பனை செய்துள்ளார்.
முனை மலர வண்டுகள் தேனை உண்பதுதான் இயற்கை நிகழ்ச்சியாகும். அந்த
இயற்கை நிகழ்ச்சியினை உள்வாறே பாடுவதில் புலவரின் உள்ளம் நிறைவினைக்
கொள்ளவில்லை. எனவே, வண்டுகள் தாமாக முனைகளில் வாயினைத்
திறப்பதாகப் புலவர் கற்பனை செய்திருக்கின்றார்.

அதனோடும் அமையாமல், தாம் முன்பே அறிந்த செம்மை சான்ற
சான்றோர்களைக் கண்டபோது வரவேற்றுப் பேரற்றுகின்ற கடனறி மாக்கள் போல
இதழ் பிளியவிழ்ந்து காந்தள் வண்டுகளை ஏற்றுத் தேனைத் தருவதாக அவர்
பாடியுள்ள திறம் வியந்து மகிழத்தக்கது.

இக்கற்பனையில் இரு சட்பமான கருத்துக்களைப் புலவர் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகின்றார். தானே மலரும் புருவத்திற்குமுன் வந்து மலரைத் திறக்கும் எனக் கூறியுள்ள பகுதி, களவு வெளிப்பட்டு அலராதலுக்கு முன் வரைந்து கொள்ளும் எண்ணமுடையான் தலைவன் என்றும் கருத்தினைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகின்றது. செம்மைச் சான்றோர் தம்மை நாடி வரும்போது அவர்களை வரவேற்றப் போற்றி ஈத்துவக்கும் இன்பம் எய்துதலே மக்களின் இனிய கடமையாகும் என்றும் வாழ்வறத்தினையும் இக்கற்பனை உணர்த்துகின்றது. எனவே, உள்ளவாறே ஒன்றனைப் பாடாமல் உள்ளம் விரும்புமாறு பாடுகின்ற கற்பனைத் திறன் நல்ல இலக்கியம் தோன்றுவதற்குப் பெருந்தனை புரியுமென்பதனை இக் குறந்தொகைப் பாடலால் அறியலாம்.

காம மிக்க கழிபடர் சிளவி

காம மிததியால் கையற்றுத் துன்புறும் தலைவி, கேட்கும் திறமில்லாதவற்றோடு கலங்கி மொழிவதாகப் பல பாடல்கள் கற்பனைத் திறன் மிக்கனவாக அமைந்துள்ளன. ஒரு பொருளுக்கு இல்லாத இயல்புகளை அப்பொருளோடு இயைத்துப் பாடுவது சிறந்த கற்பனைத் திறம் என்பார் திறமைவாளர். 46

தானென்றைக் கறவும் பிறர் கருவதைக் கேட்கவும் அறியாத ஞாயிறு, திங்கள், அறிவு, நான், கடல், கானல், விலங்கு, மரம், பொழுது, புள், நெஞ்சு ஆகியவற்றையும் அவைபோல்வன பிறவற்றையும் பேசுந் திறமுள்ள யோலவும், கேட்குந் திறம் பெற்றன போலவும் கற்பனை செய்து பாடுகின்ற முறை பற்றித் தொல்காப்பியம் விதி கூறுகின்றது. 47 சங்க சூட்களில் இத்தகைய கற்பனைத் திறம் அமைந்த பாடல்கள் பலவற்றைக் காணலாம்.

தலைவனது பிரிவால் வருந்துகிறான் தலைவி; காம மிததியால் ஊர்ந்துச் சாமத்தம் அவள் உறக்கமின்றித் துன்புற்றாள்; காணலம் பெருந்துறையி

கடலோசையினை நள்ளென் கங்குவில் தன் நெஞ்சம் நடுங்கக் கேட்கின்றான் ;
தன்னைப் போலவே கடலும் குயிலாகு கலங்கி அரற்றுவதாக அவன்
கருதுகின்றான் . 'கடலே , நள்ளென் கங்குவும் நிற்குரல் கேட்கிறது ; நீ
யாரால் வருத்தமடைந்தாய் ? ' என்று கடலை வினவுகின்றான் . அம்மூவரின்
குறந்தொகைப் பாடலில் இந்த அழகிய காட்சி கற்பனை செய்யப்பெற்றுள்ளது⁴
இப்பாடலில் தலைவியின் குயர்நிலை புலவரின் கற்பனைத் திறத்தால் சிறப்பாக
வெளிப்படுகின்றது .

இயைபுநிலைக் கொள்கையும் கற்பனையும்

ஒரு காட்சி கவிஞன் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சியோடு தொடர்பு
கொண்டதாக இருக்குமானால் , பின்னொருகால் அக்காட்சியே கவிஞன் வாழ்க்கையின்
அக்குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சியை அவன் நினைவிற்குக் கொண்டுவரும் என்பர் . இதவே
இயைபுநிலைக் கொள்கை (Theory of Association) எனப்படும் .

வாணத்தில் முழுநிலா தோன்றுகிறது . தன்னிய நிலவொளி மாந்தர்
பலருக்கும் தனியாத இன்பந்தரும் தன்மையது . நிலவுப் பயன்கொள்ளும்
நெடுநிலா முற்றங்கள் மக்களை இன்பத்தில் தினைக்கச் செய்கின்ற நேரம் .
ஆனால் இரண்டு நெஞ்சங்கள் வாணத்து நிலாவினைக் கண்டு வாடித் துடிக்கின்றன .
நிலவுக் காட்சி முன்னை வாழ்க்கையினை அந்நெஞ்சங்களில் நினைவுக் காட்சியா
படைக்கின்றது .

"அற்றைத் திங்கள் இவ்வென் நிலவில்

எந்தையு முடையேம் எங்குன்றும் பிறர்கொளார்

இற்றைத் திங்கள் இவ்வென் நிலவில்

வென்றெறி முரசின் வேந்தரெம்

குன்றும் கொண்டார் யாம்எந்தையு மிலமே"⁴⁹

என்பது பாரி மறைந்த பின்னர் ஒரு நாள் தோன்றிய முழுநிலாவைப் பார்த்தும்
பழைய நினைவுகொண்டு அவன் மகளிர் பாடிய பாடலாகும் .

இயைபுநிலைக் கொள்கையின் அடிப்படையில் பிறக்கும் கற்பனை சிறந்த கவிதை தோன்றுவதற்குக் காரணமாக விளங்கும் என்பதனை இப்பாடலால் அறியலாம்.

"புலவரின் உள்ளத்தில் எழும் உணர்ச்சிகள் அனைத்தும் உடனே பாட்டு வடிவம் பெற்றுவிடும் என்று கூறமுடியாது; பல ஆண்டுகளாக உள்ளத்தில் ஐறித் தினைத்த உணர்ச்சிகள் திடீரெனப் பாட்டாக மலர்வதும் உண்டு" என்பர் டாக்டர் மு.கே.தராசனார்.⁵⁰ பாரி மகவிரின் அவல உணர்வு உள்ளத்தில் தேங்கியிருந்து பல நாட்களுக்குப் பின்னர் முழு நிலவைக் காண்கின்ற போது கவிதையாக மலர்ந்தமை ஈண்டு நினைக்கத்தக்கது.

உயர்வு நவிரிசி

ஒரு பொருள் அல்லது ஒரு நிகழ்ச்சி கவிஞனால் புனைந்துரைக்கப்படும் போது, கற்போர் உள்ளத்தில் வியப்புச்சுவை தோன்றக் கூடியவாறு இயற்கை நியதியைக் கடந்து மிகைப்படுத்திக் கூறப்படுதலுண்டு. அதனை உயர்வு நவிரிசி என்பர். உயர்வு நவிரிசியாகக் கவிதையமைவதற்குக் கவிஞனின் கற்பனைத் திறனை காரணமாகும்.

வரைவு நீட்டித்த விடத்துத் தலைவி தோழிக்குத் தன் ஐம்பத்தைக் கூறுகின்றாள். தலைவன் தொடுகின்ற போது நீங்கும் பசுலை அவன் பிரிகின்ற போது உடல் முழுவதும் பரவுகின்ற விரைவினைக் குறிப்பிடுகின்றாள்.

"ஐண்டு கேனி உண்டுறை தொக்க

பாசி யற்றே பசுலை காதலர்

தொடுவுழி தொடுவுழி நீங்கி

விடுவுழி விடுவுழி பரத்த லானே"⁵¹

நீர் கொள்ளுங்கால் விலகும் கேனிப் பாசி, நீர்கொண்டவுடனே வெகுவிரைவில் பழையபடியே கூடிவிடுவது போலத் தலைவன் தொடுகின்ற போது விலகும் பசுலை, அவன் தொடுதலைத் துறந்தவுடன் விரைந்த மீங்கும் பரவி விடுகிறது என்பது உண்மையாக இருக்குமா என எவரும் ஐராய்வதில்லை. ஆயினும் உயர்வு நவிரிசியாக அமைந்த அந்தக் கற்பனையை விரும்பி வியந்து மகிழ்வர்.

இல்லது புனைதல்

கற்பனையாற்றல் பெற்ற கலைஞன் எந்த விதிக்கும் கட்டுப்பட்டவன் அல்லன்; எல்லாத் தடைகளையும் அவன் தகர்த்தெறிந்து அகற்றுகின்றான் என்பர்.⁵² நடக்கக் கூடியவற்றைக் கற்பனை செய்யவேண்டும் என்றும் அரிஸ்டாடலின் கட்டுப் பாட்டினைக் கூடக் குரோஸ் (Croce) புறக்கணித்து விடுகின்றார். கருகின் தலையும் சிங்கத்தின் உடலும் பெற்ற ஓர் உயிரைப் படைப்பதற்குக் கூட கற்பனைக்கு உரிமை உண்டு என அவர் கூறுகின்றார்.⁵³ "நிகழாதது ஒன்றை நிகழ்ந்தது போலச் சிருஉந்நிப்பது கற்பனை" என்று கருதப்படுவதாக டாக்டர் கைலாசபதி கூறுகின்றார்.⁵⁴ முற்றிலும் இல்லாததைப் படைக்கும் ஆற்றல் மனத்திற்கு இல்லையாதலின் அதனும் ஓரளவு உள்ளதன் அடிப்படையில் இல்லாத படைத்த கற்பனையாகும் என்பர் டாக்டர் மு.வரதராசனார்.⁵⁵ கருகினையும் சிங்கத்தினையும் பார்த்த ஒருவனது காட்சி நினைவு (Visual Memory) கருகின் தலையும் சிங்கத்தின் உடலும் பெற்ற ஓர் உயிரைப் படைக்கும் கற்பனை தோன்றக் காரணமாகிறது.

சங்க நாட்களில் இல்லது புனைதலாக அமைந்துள்ள கற்பனைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. குன்றத்து வேங்கைமரத்தின் நிழலில் ஒரு காட்டுப்பசு தன் கன்றோடு துயில்கின்றது; அவை துயில்வதை அறிந்த ஒரு மந்தி, அவற்றின் உறக்கத்திற்கு ஊறு நேராமல் இருப்பதற்காகக் கல்லென ஒலிக்கும் தன் சுற்றத்தைக் கைகவித்து அடக்கிவிட்டுப் பசுவின் அருகில் மெல்லச் சென்று, அதன் பால் நிறைந்த மடியினை அழுந்தப் பற்றி ஈர்த்து இனிய பாலைத் தன் குட்டியின் கையில் பிழிகின்றது. நற்றிணையில் பொருமடில் சிழார் என்றும் புலவர் இக் கற்பனைக் காட்சியினைப் படைத்திருக்கின்றார்.

"கல்லென் சுற்றம் கைகவியாக் குறுகி

நீங்குசுரை குழுங்க வாங்கித் தீம்பால்

கல்லா னன்பறழ் கைநீநிறை பிழியும்"⁵⁶

எனப் பாடல் அமைந்துள்ளது. காட்டுப்பசு மந்தி பால் பிழியும்வரை

உறக்கத்திலிருந்து விழிக்காமலேயே இருக்கும் என்பது நிகழக்கூடிய ஒன்றன்று .
கருத்தியல் வடிவங்கடும் கற்பனையும்

கலை பற்றியும் கவிதை பற்றியும் விளக்கம் தருகின்ற அறிஞர் பலரும் முருகியல் அழகு (Aesthetic Beauty) என்பது கற்பனையின் படைப்பே யாகும் என்று கூறுகின்றனர். ⁵⁷ கவிதையில் இடம்பெறுகின்ற அழகிய கருத்தியல் வடிவங்கள் கவிஞரின் கற்பனைத் திறமால் படைக்கப் பெற்றவை ; கவிதைக்குரிய அழகிய சொற்களாலும் தொடர்களாலும் அக்கருத்தியல் வடிவங்கள் படைக்கப் பெற்றுள்ளன .

கவிதையை ஒரு மொழியிலிருந்து பிறிதொரு மொழியில் பெயர்த்தெழுது மிக அரிய செயலென்று குறிப்பிடுகின்ற சாமுவேல் அலெக்சாந்தர், கற்பனைத் திறமால் படைக்கப்பெறும் கருத்தியல் வடிவங்கள் மொழிமாற்றம் செய்யும்போது தம் உண்மை நிலையிலிருந்து மாற்றம் பெற்று விடுகின்றன என்று குறிப்பிடுகின்றார். ⁵⁸ சங்க தூதர்களில் கருத்தியல் வடிவங்களாக அமைந்திருக்கின்ற கவிதைத் தொடர்களை கவிஞரின் கற்பனைத் திறனைச் சிறப்பாகப் புலப்படுத்தும் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன . 'கல்பொரு திறுதரை', ⁵⁹ 'செந்தார்ப் பைங்கிளி', ⁶⁰ 'நெடுஞ்செவிக் குழையல்', ⁶¹ 'முடமுதிர் நாகை', ⁶² 'பொன்வாய் மணிச்சிரல்', ⁶³ 'எரிமருள் வேங்கை', ⁶³ 'நரைமுக வுகம்', ⁶⁴ 'பதுவாய்தீப் பூல்', ⁶⁵ என்பன அவற்றுட் சில .

கற்பனையில் சிறப்பு

கற்பனையில் ஆற்றலை உணரமுடிகிறது ; உணர்த்த முடிகிறது . ஆனால் அதனை வரையறை செய்வது எளிதன்று . ⁶⁶ கற்பனை என்பது மனத்தின் ஆற்றல் . ஒரு கலைஞனுக்கு இருக்கவேண்டிய இன்றியமையாத தகுதி அவனது கற்பனை ஆற்றலே யாதும் . புலன்காட்சிகளால் பெறுகின்ற அனுபவத்தை மாற்றியும் திரித்தும் கூட்டியும் குறைத்தும் உணர்ச்சியூட்டிக் கூடிய வகையில் கலைவடிவாகப் படைப்பது கற்பனை .

இலக்கியக் கலையின் தோற்றத்திற்குக் கற்பனையே சிறந்த அடிப்படையாகும். உணர்ச்சியூட்டல், கருத்துச்சிறப்பு முதலிய இலக்கியப் பண்புகளுக்கும், பல்வேறு வகையான இலக்கிய உத்திகளுக்கும் கற்பனை இன்றியமையாத தேவையாக இருத்தலின், இலக்கியத்தில் கற்பனை பெறும் இடம் மிகச் சிறந்தது என்பது தெளிவாகிறது.

இலக்கியத்தில் கற்பனை பெறும் இடம்

=====

குறிப்புகள்

1. வரதராசன், டாக்டர் மு., இலக்கியத்திறன், ப.49.
2. " " " ப.19-20
3. " " " (மேற்கோள்), ப.120
4. " " " ப.67
5. " " " ப.67
6. Winchester, C.T., Some Principles of Literary Criticism, p.35
7. "Literature is a record of the best thoughts" - Emerson.
Quoted in Some Principles of Literary Criticism by C.T.
Winchester, p.36.
8. "By literature we mean the written thoughts and feelings of
intelligent men and women arranged in a way that shall give
pleasure to the reader." - Quoted in Some Principles of
Literary Criticism by C.T.Winchester, p.36.
9. "It is the power to appeal to the emotions that gives a book
permanent interest, and consequently literary quality." -
Winchester, C.T., Some Principles of Literary Criticism, p.42.
10. குறள். 783
11. Ball, A.H.R., Ruskin as Literary Critic, p.50.
12. வரதராசன், டாக்டர் மு., இலக்கியத்திறன், ப. 51
13. Sen Gupta, S.C., Towards a Theory of the Imagination, p.127.
14. வரதராசன், டாக்டர் மு., இலக்கியத்திறன், ப. 22 (மேற்கோள்)
15. "Poetry is the spontaneous overflow of powerful feelings." -
Wordsworth's Literary Criticism, Ed.by Nowell C.Smith, p.15.
16. வரதராசன், டாக்டர் மு., குறுந்தொகைச் செவ்வம், ப. 4
17. Winchester, C.T., Some Principles of Literary Criticism, pp.81-
18. வரதராசன், டாக்டர் மு., இலக்கியத்திறன், ப. 71
19. Winchester, C.T., Some Principles of Literary Criticism, p.63.
20. " " " " p.118.
21. " " " " p.118.

22. தொல். பொருள். 53
23. தொல். பொருள். நச். உரை
24. நன்னூல், 18
25. Quoted by George, A.G., in Critics and Criticism, p.84.
26. Quoted by Brett, R.L., in Fancy and Imagination, p.11
27. கைலாசபதி, டாக்டர் க. - முருகையன், இ., கவிதை நயம், ப. 35
28. சுப்பு ரெட்டியார், டாக்டர் ந., அறிவுக்கு விருந்து, ப. 77
29. " " ப. 79
30. George, A.G., Critics and Criticism, p. 99.
31. Ball, A.H.R. (Ed), Ruskin as Literary Critics, p.17.
32. குறள். 230
33. புறம். 242
34. புறம். 73/5-8
35. புறம். 73/9-14
36. கவி. 10/1
37. குற. 143/4-7
38. Winchester, C.T., Some Principles of Literary Criticism, p.1.
39. வரதராசன், டாக்டர் மு., இலக்கியத்திறன், (மேற்கோள்) ப. 120
40. அகம். 8
41. மலை. 294-345
42. வரதராசன் டாக்டர் மு. இலக்கியத்திறன், (மேற்கோள்) ப. 123
43. " " ப. 123
44. நற். 399/2-4
45. குற. 265
46. George, A.G., Critics and Criticism, p.85.
47. தொல். பொருள். 501
48. குற. 163
49. புறம். 112

50. வரதராசன், டாக்டர், மு., இலக்கியத் திறன், ப. 100
51. குற. 399
52. Ball, A.H.R. (Ed.), Ruskin as Literary Critic, p.111.
53. Quoted by Sen Gupta, S.C. in Towards a Theory of the Imagination, pp.66-77.
54. கைலாசபதி, டாக்டர் க., முருகையன், இ., ப. 35
55. வரதராசன், டாக்டர் மு., இலக்கியத் திறன், ப. 141
56. நற். 57/4-6
57. Sen Gupta, S.C., Theory of the Imagination, p.119.
58. " " p.121.
59. குற. 290/5
60. அகம். 34/14
61. பெரும்பாண். 115
62. நற். 216/6 263/7
63. சிறுபாண் 181
63. நற். 263/7 216/6
64. குற. 249/2
65. அகம். 88/3
66. Winchester, C.T., Some Principles of Literary Criticism, p.18.

* இரண்டு *

கற்பனைநிலை வகைகள்
=====

கற்பனையின் வகைகள்

=====

கவிதைக்குரிய கற்பனையைப் பற்றி மேலேநாட்டு இலக்கியத் திறனாய்வாளர் பலர் துட்பமாக ஆராய்ந்திருக்கின்றனர். மெய்யுணர்வற்றவர் பலர் உளவியல் அடிப்படையின் கற்பனையின் இயல்புகளைப் பற்றி விளக்கிக் கூறியுள்ளனர். சிலர் கற்பனையைப் பலவகைகளாகப் பாகுபடுத்தி விளக்கியுள்ளனர். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் கற்பனை பற்றிய ஆராய்ச்சி மேலேநாட்டில் உச்சநிலை பெற்றிருந்தது எனக் கூறலாம்.

கற்பனை பற்றிய ஆராய்ச்சியில் 'Imagination', 'Fancy' என்றும் இரண்டு ஆங்கிலச் சொற்கள் இடம்பெறுகின்றன. 'Imagination' என்றும் சொல்லுக்கு இனையாகக் 'கற்பனை' என்றும் சொல்லையும், 'Fancy' என்றும் சொல்லுக்கு இனையாக 'வெறுங்கற்பனை' என்றும் தொடரையும் டாக்டர் மு.வரதராசனார் பயன்படுத்துகின்றார்.¹ இந்த ஆய்வு நூலிலும் அம்முறையே பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளது.

கற்பனையும் நினைவாற்றலும் (Memory):

தாமஸ் ஹாப்ஸ் (Thomas Hobbes) என்பவர் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியிலேயே கற்பனைத் திறன் பற்றி விளக்கியுள்ளார். ஆனால் அவர் கற்பனை, வெறுங்கற்பனை என அதனைப் பாகுபடுத்திக் கூறவில்லை.

"பொறிகளுக்குப் புலனாகும் பொருள்கள், மனத்தில் கருத்தியல் வடிவங்களைப் படைக்கின்றன. பொருள்கள் நம் கண்முன் இல்லாதபோதும் இக்கருத்தியல் வடிவங்கள் மனத்தில் தொகுத்து வைக்கப்படுகின்றன. கற்பனை அவற்றை விநியுபடுத்தி மலர்ச்சி யுறச் செய்கின்றது.

"காலமும் கல்வியும் அபுபவத்தைத் தருகின்றன; அபுபவம் நினைவாற்றலைத் தருகின்றது; நினைவாற்றலால் கற்பனையும் மதிப்பீடும் (Judgement) தோன்றுகின்றன. மதிப்பீடு கவிதைக்கு அமைப்பினையும் உறுதியையும் தருகின்றது; கற்பனை அநிநலத்தினைத் தருகின்றது." ²

என அவர் கூறியுள்ளார்.

அபுபவத்தால் வினையும் நினைவாற்றலே கவிதைக்கு அநிநலம் தரும் கற்பனைக்கு அடிப்படைக் காரணம் என்பது அவர் கருத்து. கற்பனையும் நினைவாற்றலும் வெவ்வேறு நோக்கங்களுக்காக வெவ்வேறு பெயர் பெற்றனவே யன்றி அவையிரண்டும் ஒன்றே யாகும் எனவும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். ³ ஆனால் கற்பனைக்குத் துணைநிற்கும் நினைவாற்றலே கற்பனையாகி விடாது என்பதனைப் பின்னர் வந்த ஆய்வாளர் விளக்கியுள்ளனர்.

"நினைவாற்றலால் மனத்தில் தொகுத்துவைக்கப் பெற்றனள் கருத்தியல் வடிவங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துப் புதியன படைக்கும் திறமே கற்பனை" ⁴ என்றும் தாமஸ் உறாப்சின் கூற்றே நினைவாற்றலுக்கும் கற்பனைக்குமுள்ள வேறுபாட்டினைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

முதன்முறையாக இயைபு நிலைக் கொள்கையைக் கற்பனையோடு தொடர்புபடுத்திக் கூறியவர் தாமஸ் உறாப்சிதான். ⁵ எண்ணங்களுக்கு அழகிய மொழியாகிய ஆடையினைத் தருவது கற்பனை' என்பது அவர் முடிபு. ⁶

கற்பனையும் வெறுங்கற்பனையும்

வேர்ட்ஸ்வொர்த்தும் கோலரிட்ஜும் இரஸ்கினும் கற்பனை பற்றியும் வெறுங்கற்பனை பற்றியும் விரிவாக ஆராய்ந்து விளக்கியுள்ளனர்.

கற்பனை, வெறுங்கற்பனை ஆகிய இரண்டினுள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு நேரத்தில் மற்றதைக் காட்டிலும் சிறப்புடையதாகக் கூறப்பட்டதென்றாலும், இம்மூலரும் வெறுங்கற்பனையைக் காட்டிலும் கற்பனை சிறந்து விளங்குவதனைச் சான்றுதந்து நிறுவியுள்ளனர்.

வேர்ட்ஸ்வொர்த் கூறும் கற்பனை வகைகள்

வேர்ட்ஸ்வொர்த் தம் பாடல்களின் பல்வேறு பதிப்புக்களை வெளியிட்டபோது, அவற்றுக்கு முன்னுரையாகவும் இணைப்புக் கட்டுரைகளாகவும் எழுதியவைற்றுள் அவர்தம் இலக்கியத் திறமையுக் கொள்கைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. 1815இல் தம்முடைய கவிதைத் தொகுதிக்கு எழுதிய முன்னுரையில் கற்பனை பற்றியும் வெறுங்கற்பனை பற்றியும் அவர் தம் கருத்துக் களை விளக்கிக் கூறியுள்ளார்.

கற்பனை பற்றிய தம் கொள்கையினை விளக்குதற்கு முன்னர் வேர்ட்ஸ்வொர்த், வில்லியம் டெய்லர் என்பார் கற்பனை பற்றிக் கூறும் கருத்துக்களை ஆராய்வின்றார்.

"புலனறிவால் பெறும் இயற்காட்சிகளை (Phenomenon)

உள்ளத்தில் கருத்தியல் வடிவங்களாகப் படைக்கும் ஆற்றல் கற்பனை எனப்படும்; கன் முன்னர் இல்லாத பொருள்களின் கருத்தியல் வடிவங்களை இணைத்தும் இயைத்தும், மகிழ்ச்சி விளைவிக்கக்கூடிய வகையில் அப்பொருள்களின் உண்மைப்படைகளைப் படைக்கும் திறமே வெறுங்கற்பனை எனப்படும். எண்ணங்களை நினைவாழத்திருந்த வெளிக்கொணர்ந்து இணைக்கும் திறம் அதற்குண்டு.

அமைதியாகப் பொருள்களைக் கூர்ந்து நோக்கும் துணுதுக்கின் பயனாக விளைவது கற்பனை; மனப்பரப்பின் மீது படையும் காட்சிகளை விருப்பம்போல் மாற்றும் இயல்பினது வெறுங்கற்பனை.

"ஒரு கவிஞனின் கற்பனைத்திறன் சிறந்து விளங்குமானால், பாடப் படும் பொருள் அவன் எதிரில் இல்லாத நிலையிலும் அவனுடைய புனைவுரை சிறப்பாக அமையும்; அவனின் வெறுங்கற்பனைத் திறன் சிறந்து விளங்குமானால் கவிதையின் அநிதலம் போற்றத் தக்கவாறு அமையும்." ⁷

வில்லியம் டெய்லரின் இக்கருத்துக்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது வேர்ட்ஸ்வொர்த், 'ஒரு கட்டிடத்தின் அமைப்பினை விளக்கவந்த ஒரு மனிதன், அதன் மேல் அமைப்பினை ஒரு முறைகூட நியிர்ந்து நோக்காமல் அதன் அடிப்பகுதியினை மட்டும் அறிந்து கூறவது போன்றது' எனக் கூறுகின்றார். ⁸

கருத்தியல் வடிவங்களை நினைவுகூர்வதிலிருந்து கற்பனை எவ்வாறு வேறுபடுகின்றது என்பதனை டெய்லரின் விளக்கம் தெளிவுபடுத்தவில்லை; கருத்தியல் வடிவங்களை விரைவாகவும் தெளிவாகவும் மற்தொகுப்புச் செய்வதிலிருந்து வெறுங்கற்பனை எவ்வாறு வேறுபடுகின்றது என்பதனையும் அவர் விளக்கவில்லை. ⁹

கற்பனை: மஹாதல் விஷ்வரை நோக்கும் கண்படைத்த கவிஞனின் தெய்விகப் பண்பின் படைப்பாற்றல் கற்பனையின் விசேஷமேயாகும். ¹⁰ மனிதனின் மனம் செயல்திறமுள்ளதாதலின், அது புறவுலகின் எதிரொளியினை மட்டும் தருவதில்லை. தான் காணும் உலகினை மீண்டும் அது படைக்கின்றது. மனத்தின் இந்தப் படைப்பாற்றலே கற்பனைத் திறனாகும். ¹¹

கற்பனை என்பது கண்முன் இல்லாத பொருள்களின் உண்மைப் படிக்களாக விளங்கும் கருத்தியல் வடிவங்களைப் படைப்பதன்றி; குறிப்பிட்ட சில விதிகளுக்கு உட்பட்டுப் புதிய படைப்பிற்கு ஏற்ற வகையில் அப்பொருள்களை மாற்றும் திறன் படைத்தது. ¹²

ஒரு பொருளுக்கு இல்லாத பண்புகளை அதனோடு இணைத்துக் கூறதலும் இருக்கும் பண்புகளை அதனிடமிருந்து பிரித்துக் கூறதலும், மாற்றிக் கூறதலும் ஆகிய செயல்களின் மூலம் புதிய படைப்பொன்றனைக் கற்பனைத் திறம் உருவாக்குகிறது. ¹³

தனிக் கூறுகளை முழுமையாக்குவதும், முழுமையைப் பிரித்துத் தனிக் கூறுகளாக்குவதும் கற்பனையில் செயற்பாடுகளாகும். இவையனைத்தும் ஆன்மாவின் இறைமையாற்றலால் நிகழ்வன என்பது வேர்ட்ஸ்வொர்த்த் கருத்தாகும். ¹⁴

வெறுங்கற்பனை: வேர்ட்ஸ்வொர்த்தின் கருத்துப்படி, கற்பனை வெறுங்கற்பனை இரண்டும் புதியன புனையும் மனத்தின் ஆற்றல்களே யாகும். ஆனால் கற்பனை உயர்ந்த மனத்திறம் என்றும், வெறுங்கற்பனை அதனிலும் தாழ்ந்த மனத்திறம் என்றும் அவர் கருதுகின்றார். ¹⁵

மாறுதலுக்கு எளிதில் இடந்தரும் தன்மையுள்ள பொருள்கள், வெறுங்கற்பனைக்குரிய மூலப்பொருள்களாக இருக்கவேண்டுமென்ற தேவையில்லை; ஆனால் எளிதில் மாற்றம் பெறத்தக்க நெகிழ்பொருள்களில்லாத எவற்றையும் தனக்குரிய மூலப்பொருள்களாகக் கற்பனை ஏற்பதில்லை. ¹⁶

வெறுங் கற்பனையில் செயல்திறம் கட்டுப் பாடற்றதாக இருக்கும். அதன் விளைவுகள் மருட்சி தருவனவாகவும், வேடிக்கை விளைப்பனவாகவும், விளையாட்டு இயல்பினவாகவும், நகைப்புக்கிடந் தருவனவாகவும், இரங்கத் தக்கனவாகவும், வன்மையற்றனவாகவும் இருக்கும். ¹⁷

எண்ணங்களையும் கருத்தியல் வடிவங்களையும் மிக விரைவாகவும் தடையின்றியும் சிதறச் செய்யும் திறன்படைத்தது வெறுங்கற்பனை. ¹⁸

நிலையற்ற உலகியல் இன்பங்களோடு தொடர்பு கொண்டது வெறுங்கற்பனை; நிலைபேறான உண்மையை உணர்த்தும் திறன்பெற்றது கற்பனை. ¹⁹

கற்பனைத்திறன் ஓர் உண்மையை உருவாக்குகின்றபோது, புறப்பண்பு ஒப்புமையைக் காட்டிலும் அகப்பண்பு ஒப்புமை சிறந்து விளங்கும். ²⁰

கற்பனை பற்றிய இக்கொள்கைகள் வாயிலாக வேர்ட்ஸ்வொர்த்த் உண்மைக்கும் கவிதைக்கும் உள்ள தொடர்பினைப் புலப்படுத்துகின்றார். கற்பனை நமக்கு உண்மையின் ஒருங்கிணைந்த காட்சியினைப் படைத்துத் தருகின்றது என்பதையும் அவர் சுற்றி விளக்குகின்றது. ²¹

கோலரிட்ஜ் கழம் கற்பனை வகைகள்

கோலரிட்ஜ் ஒரு மெய்யுணர்வறிஞர்; கவிஞர்; இலக்கியத் திறமையாளர்.

இயற்கைக்கும் மனித ஆன்மாவிற்கும் உள்ளார்ந்த ஓர் உறவு இருப்பதாக அவர் கூறுகின்றார். மனிதனின் மனத்தையும் இயற்கையையும் தொடர்புபடுத்தும் ஆற்றலை நமக்குத் தருவது கற்பனை. 22

இயற்கை, மனிதன் அறிந்து பின்பற்றவேண்டிய சிறந்த குறிப்பும் பொருளைக் கொண்டிருக்கின்றதென்றும், சாதாரண மனிதனால் அதனை உணரமுடியாதென்றும், அதனை யுணரும் திறத்தினை ஒரு மனிதனுக்கு அளிப்பது கற்பனைத் திறனே என்றும் கோலரிட்ஜ் கூறுகின்றார். 23

கற்பனை பற்றிய கோலரிட்ஜின் கொள்கை மெய்ப்பொருள் கொள்கையாக விளங்குகிறது. செருமானிய நாட்டு மெய்யுணர்வறிஞர்களாகிய காண்ட், ஷெல்லிங் ஆகியோரின் தாக்கத்தினைக் கோலரிட்ஜின் கொள்கையில் காணலாமென்றாலும் சில வகைகளில் அவர்களுக்கிடையே வேறுபாடும் காணப்படுகின்றது. 24

அனுபவத்தால் பெறும் மூலப்பொருள்களைக் கொண்டு புதியனவற்றை உருவாக்கிப் படைக்கின்ற திறம் கற்பனையாகும். கற்பனையென்பது எதிரொளி தருகின்ற ஓர் ஆடியென்று; எனவே, மீண்டும் படைப்பதற்குமுன் மூலப்பொருள்களை அதை சிதைக்கின்றது; பின்னர் ஒரு புதிய உலகினைப் படைக்கின்றது என்பது கோலரிட்ஜ் கருத்தாகும். 25

கற்பனையும் வெறுக்கற்பனையும் பெரிதும் வேறுபாடு கொண்ட இருவேறு ஆற்றல்கள் என்பது கோலரிட்ஜின் கருத்து. ஆனால், ஒரே பொருளைத் தருகின்ற இரு பெயர்கள் எனவும், ஓர் ஆற்றலின் தாழ்வும் உயர்வுமாகிய இரு நிலைகளைக் குறிப்பன எனவும் அவை பிறழ் உணரப்பட்டன எனக் கூறுகின்றார்.

கற்பனையை அவர் முதல்தரிலேக் கற்பனை (Primary Imagination), சார்புதிலேக் கற்பனை (Secondary Imagination) என இருவகைப் படுத்துகின்றார் .

முதல்தரிலேக் கற்பனை : மனிதர் அனைவருக்கும் பொதுவான மனத்தின் ஆற்றல் முதல்தரிலேக் கற்பனையாகும் . மனிதனின் புலன் உணர்விற்கு இன்றியமையாத அடிப்படையாகத் திகழ்கின்ற இம்முதல்தரிலேக் கற்பனை அறிவியல் அறிஞருக்கும் கவிஞருக்கும் பொதுவாக விளங்குகின்ற ஆற்றலாகும் . 27

"மனிதனுடைய புலனுகர்ச்சிகள் அனைத்திலும் முதன்மையானதாகவும் உயிர்த்தடிப்பு மிக்க ஆற்றலாகவும் விளங்குவது முதல்தரிலேக் கற்பனையாகும் . அது, வரம்பற்ற 'நாணி'யிருந்து நிலைபெறாமையுடைய படைப்பாற்றலை வரம்புடைய மனத்திற்குத் திரும்பக் கொண்டு வரும் திறமாகும், " 28

என்பது கோலரிட்ஜின் கூற்று . முதல்தரிலேக் கற்பனை நம் புலனுகர்ச்சிக்குத் துணையாக இருப்பதோடு நம்மை மேலோட்டமாகச் சிந்திக்கச் செய்து சில கோட்பாடுகளை வரையறுக்கவும் னாண்டுகின்றது . 29

சார்புதிலேக் கற்பனை : முதல்தரிலேக் கற்பனையின் எதிரொலியே சார்புதிலேக் கற்பனையாகும் . இது, தன்முனைவு மிக்க மனவுறுதியோடு இணைந்திருக்கிறது . செயல்படும் முறையில் முதல்தரிலேக் கற்பனையோடு ஒப்புமையுடையதாகவே விளங்குகின்றது . இயங்கும் முறையிலும் அளவிலும் முதல்தரிலேக் கற்பனையிலிருந்து வேறுபடுகிறது . முதல்தரிலேக் கற்பனையின் படைப்பினை மறுபடைப்புச் செய்வதற்காகச் சிதைக்கின்றது . 30

கவிதைக்குரிய கற்பனைத் திறனைப் போற்றப்படுவது இச் சார்புதிலேக் கற்பனையே யாகும் . 31 எதிராளனைகளை இணைக்கும் திறமும் மாறாமைதற்குக் கிடையே ஒற்றுமை காணும் திறமும் இக்கற்பனைக்கு உண்டு . பழமையைப் புதுமையோடும் செயற்கையை இயற்கையோடும் பொதுமையைச் சிறப்பியல் போடும் ஒப்புமையை வேற்றுமையோடும் இணைத்துப் புதுமை படைக்கும் ஆற்றல் பெற்றது இக்கற்பனை என்பர் கோலரிட்ஜ் . 32

வேறுபாடு: முதல்தலைக் கற்பனை நம் கட்டுப்பாட்டிற்கு

அடங்காது தானாகவே இயங்குவது; சார்புநிலைக் கற்பனை தன்னுள்வு மிக்க
மனவுறுதியின் கட்டுப்பாட்டிற்குட்பட்டு இயங்குவது. ³³

சார்புநிலைக் கற்பனை தான் நாமும் ஒற்றுமையை எல்லா
நேரங்களிலும் அடைந்துவிடுமென்றே, மாருணவற்றை ஒற்றுமைப்படுத்தும்
முயற்சியில் எப்போதும் வெற்றிபெற்று விடுமென்றே கருமுடியாது. ஆனால்
முதல்தலைக் கற்பனையைப் போலவே சார்புநிலைக் கற்பனையும் ஒரு
படைப்பு முறையே யாதும். ³⁴

நான்தோறும் நாம்பெறும் புலனுணர்வினை மாற்றியின்றித் திரும்பப்
படைப்பது சார்புநிலைக் கற்பனையன்று. உண்மையான 'உண்மை' எது
என்பதனை உணர்ந்துவது; அண்டத்தின் அமைப்பு, மனித இனத்தின் அனுபவத்திற்கு
அடிப்படையாக விளங்கும் பொருள், புறத்தோற்றத்திற்குப் பின்னே மறைந்திருக்க
உண்மையினை ஆசியவற்றைப் புலப்படுத்துவதற்குச் சார்புநிலைக் கற்பனை
முயல்கிறது. எல்லாப் பொருள்களையும் ஒருங்கிணைக்கப் போராடுகின்றது. ³⁵

எண்ணத்திற்கும் உணர்விற்கும், பகுத்தறிவுக்கும் உணர்ச்சிக்கும்
இடையே உள்ள இடைவெளியை இணைக்கும் பாலமாகக் கற்பனை விளங்குகின்றது. ³⁶

வெறுங்கற்பனை: காலம், இடம் ஆகியவற்றின் கட்டுப்பாட்டிற்கு

கடங்காத நினைவாற்றலின் திறமே வெறுங்கற்பனையாகும். தனக்குரிய மூலப்
பொருள்களை இயைபுவிதி (Law of Association) வாயிலாக அது
பெறுகின்றது. இணைக்கும் திறமும் (Aggregative Power) இயைக்கும்
திறமும் (Associative Power) பெற்றது. ³⁷

'எண்ணங்களை நினைவாழத்திலிருந்து கொணர்ந்து ஒருங்கிணைப்பது
வெறுங்கற்பனை' ³⁸ என்றும் டெய்லரின் கூற்றினையும், 'இணைக்கும் திறமும்
இயைக்கும் திறமும் பெற்றது வெறுங்கற்பனை' ³⁹ என்றும் கோலரிட்ஜின் கூற்றினையும்
ஆராய்கின்ற வேர்ட்ஸ்வொர்த், அந்த விதிகளை வெறுங்கற்பனைக்கு மட்டுமே
உரியனவாக இல்லாமல், கற்பனைக்கும் உரியனவாக விளங்குகின்ற பொது
விதிகளே எனக் கூறுகின்றார். ⁴⁰

கற்பனையும் வெறுங்கற்பனையும் செயல்படும்போது இணக்கப்படும் பொருள்களும், வெறுங்கற்பனை செயல்படும்போது இணக்கப்படும் பொருள்களும் வேறுபாடு கொண்டனவாக இருக்கலாம்; அல்லது வெவ்வேறு நோக்கங்களுக்காக வெவ்வேறு வகைகளில் அவை இணக்கப்பட்டதலாம்; ஆனால் வெறுங்கற்பனைக்கு அவர்கள் கூறும் இலக்கணம் கற்பனைக்கும் பொருந்துவதே என்பது வேர்ட்ஸ்வொர்த்தின் கருத்தாகும். 41

இரஸ்சின் கூறும் கற்பனை வகைகள்

இரஸ்சின் கற்பனைக் கொள்கை சுயமாக உருவாக்கப் பெற்ற தென்ருளும் கோலரிட்ஜின் கற்பனைக் கொள்கையைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றது.

கற்பனை என்பது அனைவருக்கும் பொதுவான இன்றியமையாத தெய்விகத் தன்மையுள்ள ஆற்றலின் விளைவாகும். வேர்ட்ஸ்வொர்த்தைப் போலவே இரஸ்சிலும் கடவுளுக்கு மனிதனுக்குமுள்ள தொடர்பாகக் கற்பனையைக் கருதுகின்றார். கற்பனையின் வாயிலாகவே இயற்கையில் பொதிந்துள்ள இறைமைப் பண்புகளை உணரமுடியும் எனவும் கூறுகின்றார். 42 தான் காணும் பொருள்களிலெல்லாம் தான் உணரவேண்டிய குறிப்புப்பொருளை ஒருவன் கற்பனையால்தான் உணரமுடியும் என்பது அவர் கருத்து. 43

அழகு தோற்றங்களுக்கு நாம் கலைவடிவம் தரும்போது, அவற்றின் மகுபதிப்பாக எத்தகைய மாற்றமுமின்றி அவற்றைப் படைப்பதில்லை. மனத்தின் ஆற்றலால் அவை சில மாற்றங்களைப் பெறுகின்றன. மாற்றங்களைச் செய்யும் மனத்தின் ஆற்றலே கற்பனை பாகும். 44

இயற்கைக் காட்சியினைக் காணுகின்ற ஒரு கலைஞன், தான் காணும் காட்சியின் கூறுகளைப் பிரித்துச் சிலவற்றை ஏற்கின்றான்; சிலவற்றைப் புறக்கணிக்கின்றான். மீண்டும் ஒரு புது முழுமையினைப் படைப்பதற்கு ஏற்பனவற்றை இணைக்கின்றான்; இவ்வாறு இணைப்பதன் வாயிலாகப் புதிய வடிவங்களைப் படைக்கும் திறத்தினைக் கற்பனை தருமென்பது இரஸ்சின் கருத்தாகும். 45

இரஸ்கின் இயைபு கற்பனை (Associative Imagination), உள்நோக்குக் கற்பனை (Penetrative Imagination), சிந்தனைத் திறன்மித கற்பனை (Contemplative Imagination) எனக் கற்பனையை மூன்று வகையாகக் கூறுகின்றார் .

இயைபு கற்பனை: கலைஞன் தான் காணும் இயற்கைக் காட்சிகளின் கருத்தியல் வடிவங்களை உள்ளத்தில் தொகுத்து வைக்கின்றான் . அக் கருத்தியல் வடிவங்களுக்கு ஓவியமாகவோ கவிதையாகவோ மீண்டும் வடிவம் கொடுக்கின்றான் . இந்தச் செயல்திறனில் கற்பனையின் பங்கு சிறிதும் இல்லை என்பது இரஸ்கினின் கருத்தாகும் .

இயற்கையின் மீது செலுத்த முடியாத ஆதிக்கத்தினைக் கலைஞன் தன் உள்ளத்தில் இருக்கும் கருத்தியல் வடிவங்களின் மீது செலுத்த முடியும் . இயற்கைக் காட்டிலியைக் காணும்போது தொகுப்பாக உள்ளத்தில் உருவாகும் கருத்தியல் வடிவங்களில் சிலவற்றை விலக்கிப் புதியவைகளைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் திறமையும் உரிமையும் கலைஞனுக்குண்டு . இச் செயல்திறம் இணைத்தல் - இயைத்தல் என்று கூறப்படும் .

ஓர் இணைப்பு, ஒத்திசைவு (Harmony) உடையதாக இருக்க வேண்டும் . இணைப்பில் ஒரு வகையில் குறையுடையதாக இருக்கும் உள்கூறுப்பின் குறை, மற்ற உள்கூறுப்பினால் நிறைவு செய்யப்படவேண்டும் .

இணைப்பில் இடம்பெறும் உறுப்புகள் தனிமை நிலையில் குறை - யுடையனவாகவும் சேர்க்கைநிலையில் குறைநீங்கியனவாகவும் இருத்தல்வேண்டும் . ஒன்றன் குறையை மற்றொன்று நிறைவு செய்தல் வேண்டும் . இத்தகைய இணைப்பினை ஒரு கலைஞன் உருவாக்கும்போது, அதன் பயனாகத் தோன்றும் கலைவடிவம் அழகு நிறைந்ததாக விளங்கும் . ஒன்றையொன்று சார்ந்தே இருக்கவேண்டிய உறுப்புகள் இணைந்த ஒரு முழுமைநாக அந்த இணைப்பு விளங்கும் . இத்தகைய இணைப்பினை உருவாக்கும் கலைஞன் புதுமையைப் படைப்பவனாவான் .

இணைப்பின் உள்முடிப்புக்கள் தனிமை நிலையிலும் அழகுடையன
வாகவும், நன்கமைந்தனவாகவும் இருக்குமானால் அவற்றால் புதிய ஒரு முழுமை
படைக்கப்படுவதாகக் கூற முடியாது. அந்த இணைப்பினைச் செய்பவர்
இணைப்பாளராவாரே யன்றிப் படைப்பாளராகமாட்டார். 46

உள்நோக்குக் கற்பனை: எவ்வாவற்றையும் தட்பமாக ஆராய்ந்து
பார்த்து, வேறு எந்த ஆற்றலாலும் கண்டறிய முடியாத உன்மையை உணர்ந்து
வெளிப்படுத்துவது உள்நோக்குக் கற்பனையாகும். பொருள்களின் புறத்
தோற்றத்தினைப் புறக்கணித்து அவற்றின் உள்ளார்ந்த மறைபொருளை உணர்ந்து
புலப்படுத்தும் திறம் இவையாகும். 47

சிந்தனைத் திறன்மித கற்பனை: கவிஞன் இயற்கைக் காட்சியினைக்
காணுகின்றபோது எந்த மனநிலையில் இருக்கின்றனோ, அதே மனநிலையைத்
தான் காணும் இயற்கைக் காட்சிக்கும் ஊட்டிவிடுகின்றான்; அல்லது அக்
காட்சியிலிருந்து அதே மனநிலையைப் பெறுகின்றான். இவ்வாறு இல்லாத ஓர்
உணர்வினைப் பெற்றிருப்பதாக இயற்கையைப் படைத்துக் காட்டுதலின் கவிஞன்
ஒரு படைப்பாளியாகின்றான்.

புறவுலகில் காண்பனவற்றினோடு கவிஞன் தன்னை இணைத்துக்கொள்ள
வேண்டும். தன் இதயத்தை அவற்றோடு இரண்டற இணைத்தல் வேண்டும்.
இதுவே சிந்தனைத் திறன்மித கற்பனையாகும். 48

வெறுங்கற்பனை: கோலரிட்சைப் போலவே இரங்கிலும்
கற்பனையையும் வெறுங்கற்பனையையும் மனத்தின் இருவேறு ஆற்றல்களாகவே
வேறுபடுத்திக் கூறுகின்றார். கவிதைக் கலையின் பெருமைக்கெல்லாம்
அடிப்படையாக அமைவது கற்பனை எனவும், கவிதைக்கு அழகுதந்த
மகிழ்வுட்டும் அளவோடு அமைவது வெறுங்கற்பனை எனவும் அவர் கருதுகின்றார். 49

வெறுங்கற்பனை பொருள்களின் புறத்தோற்றத்தையே காண்கிறது;
அதிலேயே நிறைவு கொள்கிறது. புறத்தோற்றத்தின் தெளிவான - விளக்கம்
நிறைந்த படத்தினைப் படைத்துத்தருகின்ற ஆற்றல் அதற்குண்டு. 50

கற்பனை பொருள்களின் உள்ளமைப்பினைக் காண்கின்றது;
உணர்ச்சியோடு இணைந்து விளங்குவது. 51

வெறுங்கற்பனை பொருள்களின் புறத்தோற்றத்திலேயே ஈடுபடுவதால்
அது எப்போதும் உணர்ச்சியோடு கூடியதாக இருப்பதில்லை. 52

கற்பனைத்திறம் மிகுந்த கவிதையில் மூலம் கற்பனையாற்றலின்
சிறப்பினை உணரமுடிகின்றது; கற்பனைத்திறம் இல்லாத கவிதைகளும்
சுவையின்மையாகிய எதிர்வினாவிலும் கற்பனையின் சிறப்பினை உணர்த்துகின்றன
என்பர் இரஸ்கின். 53

கான்ட் கூறும் கற்பனை வகைகள்

செருமானிய மெய்யுணர்வறிஞர் கான்ட் (Kant) கற்பனையை
மூன்று வகையாகப் பகுப்படுத்தி விளக்குகின்றார். அவர் கூறும் கற்பனைக்
கொள்கைகள் உளவியலை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. நினைவூட்டும்
கற்பனை (Reproductive Imagination), ஆக்கக் கற்பனை (Productive
Imagination), முருகியல் கற்பனை (Aesthetic Imagination)
என்பன அவர் கூறும் மூவகைக் கற்பனைகளாகும்.

நினைவூட்டும் கற்பனை: பொருள்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும்

மனத்தில் கருத்தியல் வடிவங்களாக அமைத்துக்கொள்ளும் ஆற்றல் நினைவாற்றலால்
உண்டு. அத்தகைய நினைவாற்றல் கற்பனையின் ஒரு வகையாகக் கருதப்
படுகின்றது.

நினைவாற்றலால் உருவாகும் கருத்தியல் வடிவங்கள் தம் மூலங்களின்
உண்மைப் படிகளாக விளங்குகின்றன. எனவே, இந்தக் கற்பனை நினைவூட்டும்
கற்பனை எனப்படுகின்றது. 54

கான்ட் கூறும் நினைவூட்டும் கற்பனை கோலரிட்ஜ் கூறும்
வெறுங் கற்பனையைப் பெரிதும் ஒத்தது என்பர் ஆர். எல். பிரெட் (R.L. Brett)

ஆக்கக் கற்பனை

கவிதைகளில் காட்டப்படும் கற்பனைக் காட்சிகளும் கற்பனைத் திகழ்ச்சிகளும், பொருள்களையும் காட்சிகளையும் நேரில் காணும்போது பெறுகின்ற மகிழ்ச்சியினைத் தருகின்றன.

உண்மை திகழ்ச்சிகளும் அனுபவங்களும் கற்பனையில் மாற்றம் பெறுகின்றன. அன்றாட வாழ்வு திகழ்ச்சிகளின் எல்லையைக் கடந்து கற்பனை புதுமையைப் படைப்பதற்கு.

கற்பனை எனச் சிறப்பித்தாக் கூறப்படும் மனத்திறம் வெறும் நினைவாற்றல் மட்டுமன்று; பழக்கமற்ற திகழ்ச்சிகளையும் இடங்க ளையும் கற்பனை செய்யும்போது நாம் நம்முடைய கடந்தகாலச் சொந்த அனுபவங்களைக் கடந்து செல்கிறோம். நினைவாற்றலால் உருவான கருத்தியல் வடிவங்கள் சில வகைகளில் மாற்றமும் திரிபும் பெற்று மீண்டும் இணைக்கப் படுகின்றன. இது ஆக்கக் கற்பனை (Productive Imagination) எனப்படும். 56

1 நினைவாற்றலால் உருவாகும் கருத்தியல் வடிவங்களை முதல்நிலை கருத்தியல் வடிவங்கள் என்றும், புதியன படைத்தற்பொருட்டுத் திரிபும் மாற்றமும் பெறும் கருத்தியல் வடிவங்களைச் சார்புநிலைக் கருத்தியல் வடிவங்கள் என்றும் கூறலாம். 57

காண்ட் கூறும் ஆக்கக் கற்பனை கோலரிட்ஜின் முதல்நிலைக் கற்பனையோடு ஒப்புமையுடையது. அது புலனுகரீச்சிக்கும் (Sense Experience புரிந்துகொள்வதற்கும் (Understanding) இடையே செயற்படுகிறது. புரிந்துகொள்ளும் மனத்திறத்திற்கு மேலோட்டமான காரணத்தை அறியும் ஆற்றலைத் தருகின்றது. கருத்துலகத்தையும் (World of Thoughts) பொருள் உலகத்தையும் (World of Things) இணைக்கும் பாலமாகத் திகழ்கின்றது. 58

முருகியல் கற்பனை :

முருகியல் கற்பனை அறிவின் ஐனைக்கருவியாகப் பரிபுரிவதில் லை என்று காண்ட் கூறுகின்றார். உடனடியான மகிழ்ச்சியே அதன் குறிக்கோள். முருகியல் கற்பனை உணர்ச்சியுடன் கலந்திருக்கின்றது; உணர்ச்சி அதன் செயல்திறத்தைத் தூண்டிவிடுகின்றது. அதாவும் ஓர் ஆக்கக் கற்பனையே. ஆனால் அது புரிந்துகொள்வதற்குரிய விதிகளுக்குக் கட்டுப்படாமல் தானாக இயங்கும் திறன்பெற்றது. புலனாற்றிக்கும் அனுபவ அறிவுக்கும் எட்டாத கருத்துக்களை மனத்திற்குத் தருகின்றது. அனுபவங்களை விளக்கி உரைப்பதற்கும் ஒழுங்கு முறையோடு அவற்றை அமைப்பதற்கும் பகுத்தறிவு இக்கற்பனைக்குத் துணைசெய்கிறது. 59

வின்செய்டர் கூறும் கற்பனை வகைகள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வின்செய்டர் என்றும் திறமையாளர் நமக்கு முன்னர்க் கற்பனையைப் பற்றிக் கூறப்பட்ட கருத்துக்களை யெல்லாம் தொகுத்து ஆராய்ந்து அவையனைத்தையும் உள்ளடக்கிக் கற்பனையை மூலகையாகப் பாகுபடுத்திக் கூறியுள்ளார். அப்பாகுபாடு இன்றுவரை திறமையாளர்களால் சிறப்பாகப் போற்றப்படுகின்றது. அவர் கற்பனையைப் படைப்புக் கற்பனை (Creative Imagination), இயைபு கற்பனை (Associative Imagination), கருத்துவிளக்கக் கற்பனை (Interpretative Imagination) என மூலகைப் படுத்தியுள்ளார்.

புலவன் தான் கண்ட காட்சியை நமக்குத் தர முயல்வதில் லை. அக்காட்சியால் தான் பெற்ற உணர்வினை நமக்கு உணர்த்த முற்படுகிறான். ஆனால் தன் உணர்ச்சியைத் தூண்டிய காட்சியின் ஒரு பகுதியையோ அதன் தனிமையையோ நமக்குக் காட்டுவதன் மூலந்தான் அவனால் தன் உணர்வினைப் புலப்படுத்த முடியும். 60 அவ்வாறு தான் கண்ட காட்சியினை மீண்டும் நம் மனக்கண் முன்னர்க் கொணர்ந்து காட்டுதற்கு அவனுக்குத் துணைபுரிவது அவனது கற்பனைத் திறனாகும் என்பர் வின்செய்டர். 61

மலை, காடு, ஞாயிறு, திங்கள் முதலியவற்றைக் காணும்போது ஒரு மனிதன் உணர்ச்சியைப் படுகின்றான்; அவற்றைப் பற்றி அவன் கூறுகின்ற போது அவற்றை நேரில் காணுதவர்கள் கூட உணர்ச்சியைப் படுகின்றனர். அறிவியலின் துணையோடு அவற்றின் அமைப்பியலை ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் உணர்ச்சியுட்கும் கூறுக அவற்றின் அமைந்திருப்பது யாது என்பதனை அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவற்றின் ஆன்மீகத் தகுதியை - அவற்றில் மறைந்துள்ள குறிப்புப் பொருளை அறிதற்குப் புலவன் பெரிதும் முயல்வதற்குள். அதற்கு அவன் கற்பனைத்திறன் துணைபுரிகிறது. 62

கற்பனைத் திறனற்ற ஒருவன் தான் காண்பன எல்லாவற்றையும் விளக்கமாக எழுத முயல்வதற்குள். ஆனால் கற்பனைத் திறன்பெற்ற ஒருவன் அவ்வாறு காட்சி முழுவதையும் விளக்க முயலாமல், அக்காட்சியால் தான் பெறும் உணர்ச்சியினைச் சில கவிதைத் தொடர்களாலும் கருத்தியல் வடிவங்களாலும் உணர்த்திவிடுவதற்குள். 63

உறக்க நிலையில் நாம் கனவு காணும்போது நம் கற்பனை விழித்திருக்கின்றது; ஆனால் அறிவுநிலை உறங்குகின்றது. உண்மைக்குச் சிறிதும் தொடர்பற்ற காட்சிகளையும் கனவில் காண்கின்றோம். சில நேரங்களில் கற்பனையுணர்வு கனவுபோன்ற கட்டுக்கடங்காத, பகுத்தறிவுக்கு மாறான, இயற்கை விதிகளுக்கு உட்படாத காட்சிகளைப் படைக்கும். அறிவுணர்ச்சிக்கு அடங்காது செயல்படுகின்ற இத்தகைய கற்பனையை வெறுங்கற்பனை என வின்செஸ்டர் கூறுகின்றார். 64

படைப்புக் கற்பனை:

அனுபவம் நமக்குத் தந்திருக்கும் 'கூறுகளைத் தவிர்ச்சையாகத் தேர்ந்தெடுத்த அவற்றை இணைத்து ஒரு புது முழுமையாகப் படைக்கின்ற மனத்திறன் படைப்புக் கற்பனையாகும். இப்படிப் படைக்கின்ற முறை கட்டற்றதாகவும் பகுத்தறிவுக்கு மாறானதாகவும் இருக்குமானால் அதனை மிகைக் கற்பனை என்பர். 65

இயைபு கற்பனை:

புலவன் ஒரு காட்சியைக் காண்கின்றான். அக்காட்சி அவன் உள்ளத்தில் ஓர் உணர்ச்சியைத் தூண்டுகின்றது. அவ்வுணர்ச்சியை மிகைப்படுத்தக் கூடிய வேறு சில கருத்தியல் வடிவங்களை நினைவாற்றல் அவன் உள்ளத்திற்குத் திரும்பக் கொண்டு வருகின்றது. அவற்றை இணைத்து அவன் ஓர் அழகிய கற்பனையைப் படைக்கின்றான்.

புலவனின் உள்ளத்தில் ஓர் உணர்ச்சி ஆற்றல் மிகுந்த ஆதிக்கம் செலுத்தும்போது, அந்த ஒரே வகை உணர்ச்சியைத் தூண்டுகின்ற வெவ்வேறு காட்சிகளைக் கற்பனைசெய்து அவற்றை அவன் இணைத்துப் பாடுவதும் உண்டு. இவ்வாறு பாடுவது இயைபு கற்பனை யாகும். 66

உணர்ச்சியால் ஒத்த கருத்தியல் வடிவங்களை ஒரு பொருளுடனோ, கருத்துடனோ, உணர்ச்சியுடனோ இணைத்துக் கற்பனை செய்வது இயைபு கற்பனை. உணர்ச்சியின் சிறப்பினை அடிப்படையாகக் கொள்ளாது அத்தகைய இணைப்பு நிகழுமனதால் அது மிகைக் கற்பனையாகும் என்பர் வின்செஸ்டர். 67

கருத்துவிளக்கக் கற்பனை:

உணர்ச்சிக்கு உண்மையான காரணமாக விளங்குகின்ற ஆன்மிகத் தகுதியாய்ந்த காட்சிகளைக் காணும்போதே கற்பனை செயல்படத் தொடங்குகின்றது; கவிஞன்தான் காணும் காட்சிகளை விளக்குவதைவிட, அக்காட்சியால் உணரக்கூடிய கருத்துக்களைக் கூற முயல்கிறான். காட்சி முழுவதையும் விளக்குவது அவன் நோக்கமன்று. ஆன்மிகத் தகுதி வாய்ந்த அக்காட்சியின் சில கூறுகளையே படைத்துக் காட்டிச் சிறந்து கருத்துக்களை விளக்குகின்றான். 68

இவ்வாறு ஆன்மிகத் தகுதி அமைந்துள்ள பாகத்தையோ தகுதியைப் குறிப்பிட்டு விளக்கிப் பொருள்களைக் கற்பனைசெய்து அவற்றின் சிறப்பியல்பைப் புலப்படுத்துவது கருத்துவிளக்கக் கற்பனையாகும். 69

கற்பனை பற்றி ரிச்சர்ட்ஸ் கருதுவன:

கற்பனையை உணர்த்தும் ஆங்கிலச் சொல், திறமையில்கில் ஆறு வேறு பொருள்களில் வழங்கப் பெற்று வருவதாகத் திறமையாளர் ஐ. ஏ. ரிச்சர்ட்ஸ் குறிப்பிடுகின்றார்.¹⁰ அவர்களும் அறுவகைப் பொருள்களும் கற்பனையை வகைப்படுத்துவனவாகக் கொள்ளலாம்.

1. ஒளியிக்க கருத்தியல் வடிவங்களைப் படைத்தல். பொருள்கள் கண்முன் இல்லாதபோதும் அவற்றின் கருத்தியல் வடிவங்களைப் படைக்கும் மனத்தின் ஆற்றலை இப்பொருள் உணர்த்துகின்றது.

2. உவமை, உருவகம் முதலிய அநிதல மிக்க மொழிநடையால் பொருள்களைத் தொடர்புபடுத்திக் காட்டுதல். வழக்கத்திற்கு மாறான உருவகம், உவமை ஆகிய அனிகளைப் படைக்கும் திறம்பெற்றவர் கற்பனைத் திறன் வாய்ந்தவராகக் கருதப்படுகின்றார்.

3. பிறகுடைய உள்ளத்தின் உணர்ச்சியிலேயை - ஒத்துணர்வால் அறிந்து படைத்துக் காட்டுதல் (Sympathetic Reproduction).

4. இயல்பாகத் தமக்குள் தொடர்பு கொள்ளாதவராக இருக்கும் வெவ்வேற்ற மூலப் பொருள்களை இயைத்துக் காட்டுவதன் வாயிலாகப் புதியன புனைதல்.

5. முற்றிலும் வேறுபட்டவராகக் கருதப்படுகின்ற பொருள்களைப் பொருத்தமாக இயைத்துக்காட்டுதல். அறுபவங்களைக் குறிப்பிட்ட வகையில் குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்காக முறைப்படுத்திக் காட்டுதல். கலை மூட்பமான வெற்றிக்குக் காரணமாக அமையும் திறம் இது.

6. முரண்பாடு கொண்ட உணர்ச்சிகளையும் கருத்துக்களையும் ஒருபெரும் கருத்து அல்லது ஒரு பேருணர்ச்சியின்கீழ்க் கொணர்தல்.

தமக்கு முன்னர்த் திறமையாளர்கள் வகுத்த கற்பனை பற்றிய கொள்கைகளை நிச்சர்ட்டில் வகுத்தும் தொகுத்தும் முறைப்படுத்திக் கூறுகின்ற திறம் போற்றத்தக்கது. முதலாவதாகக் கூறப்படுகின்ற கருத்தியல் வடிவங்களைப் படைக்கும் திறம் கற்பனைக்கு அடிப்படை யென்றாலும் அதுவே கற்பனையாகிவிடாது என்பது திறமையாளர்களின் முடிவு. 71

உவமை, உருவகம் முதலிய ஆற்றல்மிக்க மொழியால் பொருள்களைத் தொடர்புபடுத்திக் காட்டும் திறம் வினீசெஸ்டர் கூறுகின்ற இயைபு கற்பனையோடு தொடர்பு கொண்டதாகும்.

இரண்டாவதாக நிச்சர்ட்டில் கூறுகின்ற பொருள் இயைபு கற்பனையோடு ஒத்துவிளங்குதல் போலவே, நான்காவதாகவும் ஐந்தாவதாகவும் அவர் கூறுகின்ற பொருள்களும் இயைபு கற்பனையோடு ஒத்து விளங்குவனவாகும்.

பிறகுடைய மனநிலையை - இன்ப துன்பங்களை உணர்ந்து கூறும் திறம், இரண்டின் கூறுகின்ற மூன்றோக்குக் கற்பனையைச் சார்ந்தது.

ஆளுவதாகக் கூறப்படுகின்ற பொருள் கற்பனை பற்றிய கோலரிட்ஜின் கொள்கையை அடியொற்றி எழுந்ததாகக் கொள்ளலாம்.

கற்பனை பற்றிய மேலேநாட்டுத் திறமையாளர்களின் கொள்கைகளையெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்க்கின்ற போது கீழ்வரும் இன்றியமையாத குறிப்புக்களை நாம் உணரலாம்.

1. கற்பனைத் திறனுக்கு நினைவாற்றல் அடிப்படைத் தேவையாகும்.

2. உள்ளத்தில் தொகுத்து வைக்கப் பெற்றிருள்ள கருத்தியல் வடிவங்கள் கற்பனைப் படைப்பில் முதன்மையிடம் பெறுகின்றன.

3. காணுகின்ற - உணர்கின்ற எதனையும் மூலத்திலிருந்து மாற்றாமல் திரும்பத் தருவது கற்பனையாகாது.

4. காட்சிகளுக்கும் நிகழ்ச்சிகளுக்கும் கலவையாகத் தரும்போது மாற்றமும் திரிபும் தந்து அவற்றை மறுபடைப்புச் செய்வது கற்பனையாகும்.

5. உண்மையென்று கருதக்கூடிய அளவில் எல்லை மீறாது அமையும் படைப்பிற்குக் காரணமாக இருப்பது கற்பனை.

6. காலம், இடம் ஆகிய கட்டுப்பாட்டிற் கடங்காத வியப்பும், மகிழ்ச்சியும் தரக் கூடியதாக வரம்பிறந்து அமையும் படைப்பிற்குக் காரணமாக அமைவது வெறுங்கற்பனை.

வெவ்வேறு வகையாக மேலைநாட்டுத் திரைப்படங்களின் கற்பனை பற்றிய கொள்கைகள் அமைந்திருந்தாலும் இவை அனைத்தும் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்கின்ற கருத்துக்களாகும்.

கற்பனை பற்றிய கருத்துக்களைக் கூறுவதில் ஒப்புமையுடையவராக விளங்குகின்ற வேர்ட்ஸ்வொர்த்தும், கோலரிட்ஜும் வெறுங்கற்பனை பற்றிய கொள்கையினை வகுப்பதில் வேறுபடுகின்றனர். ஆனால் வெறுங்கற்பனை பற்றிக் கோலரிட்ஜும் இரஸ்கினும் ஒத்த கருத்துடையவராக விளங்குகின்றனர்.

கருத்தியல் வடிவங்களை இணைப்பது வெறுங்கற்பனை; ஆனால் கருத்தியல் வடிவங்களை மாற்றிச் சிதைத்துப் புதுமையைப் படைப்பது கற்பனை என்பர் கோலரிட்ஜ். அவர் கருத்துப்படி வெறுங் கற்பனைக்குப் படைப்புத்திறம் இல்லை. ஆயின் வேர்ட்ஸ்வொர்த்து அளவாளும் முறையாளும் மூலப்பொருளாளும் வேறுபாடு கொண்டிருந்தாலும் வெறுங்கற்பனையும் கற்பனை போலவே ஓர் படைப்புத்திறம் என்பர். ஆபர்கிராம்பியும் இக் கருத்துடையவரே ஆவார். 72

தான் கண்ட ஓர் இயற்கை யழகினை ஓவியமாகத் தீட்ட விரும்புகின்ற கலைஞன் தன் மனம் விரும்புகின்ற மாற்றங்களைச் செய்து ஓவியமாகத் தீட்டுவானாயின் அவன் கலைப்பணி கற்பனை மிதந்ததற்காகக் கருதப்படும். அவன் அவ்வாறு ஓவியம் தீட்டும்போது வெவ்வேறு இடங்களில்

கண்ட காட்சிகளே இணைத்துத் தீட்டலாம். கற்பனையாகப் படைத்துக் கொள்ளும் காட்சிகளையும் தீட்டலாம். குதிரையின் உடலும் மனிதனின் தலையும் கொண்ட ஓர் ஒவியத்தைத் தீட்டுவதில் கூட ஒவியனின் கற்பனைத் திறன் வெளிப்படுகின்றது. எல்லையற்ற கற்பனையாக அஃது இருந்தாலும் அதுவும் படைப்புத்திறன் கொண்டதாகவே உள்ளது. எனவே, வேர்ட்ஸ்வொர்த் கூறுவது போல ஒரேவகை மனத்தின் இருவேறு நிலைகளாகவே கற்பனையும் வெறுங்கற்பனையும் திகழ்கின்றன எனக் கொள்ளலாம். "வெறுங்கற்பனை என்பது சுவையற்றதும் அஃது; கற்பனைக்கு முரணானதும் அன்று. அதிலிருந்து சிறிது வேறுபட்டது; சிறிது மிகையானது எனலாம். அந்த வேறுபாடும் மனக்கண் காணும் காட்சியால் ஏற்பட்டதன்று; மனம் உனரும் உணர்ச்சியின் தன்மையால் ஏற்பட்டது எனல் வேண்டும்" என்று டாக்டர் மு.வரதராசனார் ஆபர்சிராம்பியின் கருத்தினை எடுத்து விளக்கியுள்ளமை ஈண்டு நினைக்கத் தக்கது. 73

எளிதில் மாற்றம் பெறும் நெகிழ்பொருள்களல்லாத எவற்றையும் கற்பனை மூலப்பொருள்களாக ஏற்பதில்லை; ஆனால் வெறுங்கற்பனை அத்தகைய பொருள்களையும் மூலமாகக் கொள்ளும் என்னும் வேர்ட்ஸ்வொர்த் கருத்தினை ஆராய்ந்து பார்ப்போமானால், அவ்விருவகைக் கற்பனைக்குமுள்ள வேறுபாட்டினைத் தெளிவாக உணரமுடியும். வடிவங்களுக்கு மாற்றமும் திரிபும் தந்து புதுமை படைப்பது கற்பனையாதலின், அதற்குரிய மூலங்கள் எளிதில் மாற்றம் பெறத் தக்கனவாக இருந்தால்தான் உண்மையோடு ஒட்டியதாகவும் உண்மையை விளக்குவதாகவும் கற்பனை அமையும். பாலை நிலத்தின் வெம்மை சான்ற மணல் ஒற்றனைப் போலுவதாலேயே கடல்நீர் முற்றும் ஆவியாக மாறிவிடும்⁷⁴ என்பன போன்ற எளிதில் பெறமுடியாத இயல்பினை - ஆற்றலை ஒருபொருள் பெறுவதாக உயர்வு நவீகியாகக் கூறப்படுகின்ற கற்பனைகள் வெறுங் கற்பனைகளாகும்.

மேலுட்டார் கற்பனை வகைகளும் சங்க இலக்கியமும் :

கற்பனை பற்றிய மேலுட்டாரின் கொள்கைகளும் பாகுபாடுகளும் காலத்தால் பன்னா முண்டுகட்டு முற்பட்ட சங்கப் பாடல்களுக்கும் பொருந்தி வரக் காண்கின்றபோது வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் விளைகின்றன.

கற்பனை : கனிகால் வளவன் பகைவரின் காவற் சிறையகத்திருந்து உடலும் உள்ளமும் உரம் பெற்றுவனாகச் சிறையினைத் தகர்த்துப் புறம்போந்து அரசுநிமை பெற்ற அருஞ்சிறப்பினைக் கடியலார் உருத்திரங்கண்ணார் கற்பனை நயந்தோன்றக் கூறுகின்றார்.

"கொடுவரிக் குருனை கூட்டுள் வளர்ந்தாங்குப்

பிறர்ப்பியகத் திருந்த பீடுகாழ் முற்றி

அருங்கரை கவியக் குத்திக் குழிகொன்ற

பெருங்கை யான பிடிபுக் காங்கு

நன்விதிந் உரை நாடி நன்னார்

செறிவுடைத் தின்காப் பேறி வாள்கழித்து

உருகெழு தாயம் ஊழின் எய்திப்

பெற்றவை மகிழ்தல் செய்யான்" 75

எனப் பட்டினப் பாடலையில் அவன் அரசுபெற்ற அருந்திறம் போற்றப் படுகின்றது.

பகைவர் காவற் சிறையகத்தே கனிகாலன் இருந்தபோது அவன் உள்ளம் சோர்ந்து விடவில்லை; மாறாக, அவன் ஊக்கம் பன்மடங்கு பெருகியது. கூரிய நகற்களையும் வளைந்த கோட்டிளையும் கொண்ட புவிக்குட்டி கூட்டில் வளர்ந்தாற்போல் கனிகாலன் சிறையில் 'பீடுகாழ்முற்றி' வளர்ந்தான் எனப்புவலர் கூறுகின்றார். பரியதாகவும் கூர்ங்கோட்டதாகவு முள்ள யானையினை வெருவச் செய்யும் ஊக்கம்மிதந்த புலியினைக் கனிகாலனுக்கு உவமையாகக் கூறிச் சிறைவாழ்க்கை அவனது உள்ளத்தின் ஊக்கத்தைச் சிறிதும் சிதைத்து விடவில்லை என்பதுனைத் தம் கற்பனைத் திறத்தால் புலப்படுத்துகின்றார் புலவர்.

சிறைக்காவ லைத் தகர்த்தெறிந்து அரசரிமை பெறும் அவன்
 ஐன்மைச் சிறப்பினையும் புலவர் கற்பனை நயந்தோன்றக் கூறுகின்றார். குழியில்
 வீழ்ந்த யானை, கோட்டால் கரையினைக் குத்திக் குழியினைத் தூர்த்த
 மேலேறிச் சென்று தனக்குரிய பிடியினைக் கூடியது போலக் கரிகாலன்
 பகைவரின் வலிமை சான்ற காவலை அழித்து முறையாகத் தனக்குரிய
 அரசரிமையினைப் பெற்றான் எனக் கூறுகின்றார். குழிதூர்த்தப் பிடியுடன்
 கூடிய கவிழ் மகிழ்ச்சின்றது; தான் பெற்ற அரசரிமையால் மகிழ்ச்சியும்
 மனநிறவும் கொள்ளாதவனாகின்றான் கரிகாலன்.

கூட்டுள் வளர்ச்சிற்ற புலி காட்டில் வாழ்கின்ற புலிபோல் புலி
 ஊக்கமும் உரமும் பெற்றதாக இருக்க முடியாது. ஆனால் ஊக்கமும் உரமும்
 பெற்றதாகக் கூட்டுப் புலியினைப் படைத்துச் சிறையிருந்த போதும் சிந்தை
 கலங்காது பீடுகாழ் முற்றியவனாக வளர்ந்து சிறந்த கரிகாலனுக்கு அதனை
 உவமையாகக் கூறியுள்ள புலவரின் கற்பனை இயற்கையின் மாற்றமற்ற
 எதிரொளியாக இல்லை; விரும்பத்தக்க மாற்றங்கொண்ட மறுபடைப்பாக
 விளங்குகின்றது. இயல்பாகவும் எல்லையிசுவாமலும் அமைகின்ற கற்பனைக்கு
 ஈதோர் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும்.

வெறுங்கற்பனை: கொள்வதா உன் மிகைகொளாது கொடுப்பதா உன்
 குறைகொடாது பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும் புகார் நகர்த்த வலிகரின்
 சிறப்பினைக் கூறுகின்றபோது கடியலார் உருத்திரங்கண்ணனார்,

"கிளைகவித்துப் பகைபேறுது

வலைகுர்முன்றின் மீன்பிறழும்

விலைகுர்துரம்பை மாலீண்டவும்

கொலைகடிந்தும் களவு நீக்கியும்" 76

அவர்கள் வாழ்ந்ததாகப் பட்டினப் பாலைவிட குறிப்பிடுகின்றார்.

மீன்பிடிக்கும் பரதவர்க்கும் ஊன்விறதும் விலைகுர்க்கும் கொலை
 ஒரு தொழிலாக அமைகிறது. மீன்களையும் ஊன்தரும் விலங்குகளையும்

கொல்வது அறமாகாகு என அவர்கள் கடிவாராயின், அவர்கள் வாழ்வதற்குப் பிற தொழிலின்றித் துன்புறுவர். தமிழகத்தில் எல்லாக் காலங்களிலும் மீறும் ஊதும் உண்ணும் வழக்கம் இருந்து வந்திருக்கின்றது. எனவே, புகார் நகரத்து வணிகர் மீன்வ லெஞர் ஊவிவ லெஞர் ஆகிய இருதிறத்தாரிடமிருந்தும் கொலையைத் தவிர்த்தனர் எனவும், வலெஞர் முற்றத்தில் மீன்களும் விவ லெஞர் முற்றத்தில் ஒரு முதலிய விலங்குகளும் தம் கிளையோடு அச்சமின்றிச் செருக்கித் திரிந்தன எனவும் புலவர் கூறுவது, வணிகரின் சிறப்பினைப் புலப்படுத்துவதற்காக உயர்வு நவீகியாக அமைத்த கற்பனையே யன்றி, உண்மையிலேயாக இருந்திருக்க முடியாது. இவ்வாறு நிகழக் கூடாதனவாக எளிதில் மாற்றம் பெருதனவாக இருப்பவற்றை உயர்வு நவீகியாகப் புனைந்துரைப்பது வெறுங்கற்பனை யாகும்.

தலைவன் பிரிவால் தளர்ந்து மெலிந்த ஒரு தலைவி ஆற்றொருத தன் அவலநிலையினை ஊரிஊர் சான்றோர்க்கு உரைக்கின்றாள்; தனக்கு உதவுமாறு வேண்டுகின்றாள்.

"நோயெரி யாகச் சுடிதும் சுழற்றியென்

ஆயித முள்ளே கரப்பன் கரந்தாங்கே

நோயுறு வெந்நீர் தெளிப்பின் தலைக்கொண்டு

வேவ தனித்திவி வுலகு" 77

என அவள் கலங்கி மொழிகின்றாள்.

காமநோய் களன்றெரியும் தீயாகத் தன்னைச் சுருகின்ற கொடுமையைச் சொல்லிப் புலம்புகின்ற அவள், அத்தகைய குயர்நிலையிலும் கண்ணில் பெருதும் நீரைப் புறத்தே பெருகி வயியாதவாறு மறைத்துக் கொள்வதாகச் சொல்கின்றாள். கண்ணீரைப் பெருகவிடாமல் கரப்பதற்கு அவள் கூடும் காரணம், உண்மை நிலையிலிருந்து பெரிதும் விலகியதாக இருக்கின்றது. எனினும், அதனை அனைவரும் விரும்பிச் சுவைக்கக் கூடிய வகையில் புலவர் கூறியுள்ளார்.

காம நோயால் மிகுந்த வெம்மையுடையதாகக் கண்ணீர் இருப்பதால், புறத்தே அதனைப் போகவிட்டால் இவ்வுலகம் அதில் முழுகி வெந்தழிந்து போகும் என்பதாலேயே தான் கண்ணீரைக் கரந்து வாழ்வதாகத் தலைவி கூறுகின்றாள். உண்மையின் உள்ளீடு இக்கற்பனையில் இல்லையென்றாலும் இதனைப் பயில்கின்ற உள்ளத்தில் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் எழுவது உண்மை. வெறுங்கற்பனை என்பது வெறுத்துப் புறக்கணிக்க வேண்டிய ஒன்றன்று என்பதனை இத்தகைய பாடல்கள் வாயிலாக நாம் உணரலாம்.

கற்பனைக்கும் வெறுங்கற்பனைக்கும் உரிய எடுத்துக்காட்டுக்களாகச் சங்க இலக்கியத்தில் பல பாடல்களைக் காணலாம். ஆனால், ஒருவர் வெறுங்கற்பனை எனக் கருதும் பாடலை மற்றொருவர் கற்பனை எனக் கருதலாம். ஒருவர் கற்பனை எனக் கருதும் பாடலை மற்றொருவர் வெறுங்கற்பனை எனக் கருதலாம். இரண்டிற்குமுள்ள வேறுபாட்டினை மிகத் தெளிவாகவும் மிக நுட்பமாகவும் வரையறுப்பது என்பது இயலாத ஒரு செயலாகும். ⁷⁸ அவ்வாறு நுகர்ந்திறனையும் தனித்தன்மையையும் பொறுத்தே கற்பனைக்கும் வெறுங்கற்பனைக்கும் உள்ள வேறுபாடு பற்றிய வரையறை அமைகின்றது.

படைப்புக் கற்பனை :

வேனிலின் வெம்மையால் நீரற்ற வறண்ட மலையில்லத்துச் சீதாள் ஒன்றைக் கயமலர் தம் அகநானாற்றுப் பாடலில் கற்பனைப் படைப்பாகத் தருகின்றாள்.

சீதாள்ச் சார்ந்த மலைச்சுனைகளில் நீரில்லை; பசிமிகுந்த யானையின் பசுமையற்ற கண்போல அவை விளங்குகின்றன. அவற்றில் புதுந் தவருகின்ற மேல்காற்று, இழுத்துக்கட்டப் பெற்ற பறையொலி போல் ஒலிக்கின்றது. அங்கே குதிரை போன்ற அடிமரத்தினைக் கொண்ட இருப்பை மரத்தில் வெண்ணிறப் பூக்கள் உள்ளன. அவற்றைக் கண்ட ஆண்மான்

தான் உன்னுமல் தன் பினை உணர்பொருட்டு அதனை விளக்கின்றது.

கன்றோரும் கன்றோரும் வந்த மடப்பிடி யொன்று, பசுக்கூட்டம் நீர்
பருகுதற்காக அங்கே கோவலர் வெட்டிய கிணற்றினைத் தன்னீர் பெற
வேண்டித் தடவிப் பார்க்கின்றது.

"பசித்த யானைப் பழங்கண் அன்ன

வழங்குனை முகந்த கோடைத் தெளிவளி

விசித்துவாங்கு பறையின் விடரகத் தியம்பக்

கதிர்க்கால் அம்பினை உனீஇய புகவேறு

குதிர்க்கால் இருப்பை வென்பு உன்னு

ஆங்குரல் விளிக்கும் சேன்பால் வியங்குரைப்

பருமனி இனநிறை உனீஇய கோவலர்

விருநிலம் உடைத்த கலங்கட் கவல்

கன்றுடை மடப்பிடி கன்றொரு தடவரும்

புன்றலை மன்றத் தங்குடிச் சீமார்" 79

எனக் கயமொர் சீமார் பற்றிக் கூறுகின்றார்.

கயமொரின் இக் கற்பனையில் சுனை, மேல்காற்று, இருப்பைமரம்
மான், யானை முதலியன இடம்பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொன்றையும் புனைந்துரைப்பதன்மூலம் வேனிலால் வெம்பிய சுரநெறியில் உள்ள ஒரு சிற்புரைக்
கற்பனைசெய்து காட்டுகின்றார்.

இரண்டு மாண்கள் உண்பதற்குக் கூடப் போதுமான பூக்கள்
இல்லாத அளவிற்கு இருப்பைமரம் செழிப்பின்றி இருந்தது என்பதனைக்
கயமொர் குறிப்பாக உணர்த்தி அந்நிலத்தின் வறட்சியைப் புலப்படுத்துகின்றார்.
பயிரிடுதற்கு உரியதன்று எனப் புறக்கணித்து விடப்பட்ட நிலத்தில் கற்களை
உடைத்துக் கோவலர் தோண்டிய கிணற்றில் சிறிதும் நீரில்லாத போது
களிலும் பிடியும் கன்றுமாக ஓர் யானைக் குடும்பமே வந்து அதனைத் தடவித்
துன்புறும் காட்சியினைக் கற்பனை செய்திருப்பதன் மூலம் நீரற்ற கொருந்
துன்பத்தை நம் நெஞ்சம் உணருமாறு செய்கின்றார்.

சுரநெறியின் இயல்பினைப் பாட நினைத்த புலவர் மனத்தில் நினைவாற்றலும் அனுபவமும் பல காட்சிகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. அவையனைத்தும் ஒரே நேரத்தில் ஒரே இடத்தில் நிகழ்ந்தனவாகிய உன்மை நிகழ்ச்சிகள் என்று உறுதியாகக் கூறமுடியாது. அவற்றின் சில உன்மை நிகழ்ச்சிகளாக இருக்கலாம்; சில கவிஞரின் கற்பனையாக இருக்கலாம். அவையனைத்தையும் இனைத்து ஒரு முழுமையினைப் படைத்துக் கூறுதலின் இது படைப்புக் கற்பனை எனப்படும்.

இயைபு கற்பனை:

பரணரின் அகநானூற்றுப் பாடலொன்று இயைபு கற்பனைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கின்றது. பொய்கைக் காட்சி யொன்றனைப் புலவர் கற்பனைத் திறனோடு படைத்துக் காட்டுகின்றார்.

நீண்ட பெரிய பொய்கை. வெள்ளிய வாளை மீன் இரைவேட்டு எழுகின்றது. பொய்கைக் கரையில் இருந்த நாரை அந்த வாளைமீனைப் பற்றி உண்ணுதற்பொருட்டு அதனை நோக்கி நடக்கின்றது. தன் அடியின் ஒலியினை வாளைமீன் அறிந்து தப்பிச் சென்றுவிடுமோ என்றஞ்சி மெல்ல மெல்லத் தளர்ந்து நடக்கின்றது.

இக்காட்சியினைக் கற்பனை செய்கின்ற பரணர் நாரையின் நடைக்கு ஓர் உவமை கூறுகின்றார். காவல் மிதந்த வீட்டுள் புதுகின்ற கள்வன் எவ்வாறு தன் அடியொலியைப் பிறரறியாதவாறு மெல்லமெல்ல நடப்பானோ அவ்வாறு அந்த நாரை நடந்து செல்வதாகக் கூறுகின்றார்.

"நீளிரும் பொய்கை யிரைவேட் டெழுந்த

வாளைவெண்போத்து உணிய நாரைதன்

அடியறிவு உறுதல் அஞ்சிப் பைப்பயக்

கடியிலம் புகுஉந் கள்வன் போலச்

சாஅய் ஒதுங்குந் துறை" 80

என்பது பரணர் கூற்று.

வா னேயின் அறியாதவாறு அஞ்சி நடக்கின்ற நாரையின் நடை, கடியிலம் புகுஉம் களிவனின் நடையினை அவர் நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தது. வா னேயை உண்ண வேண்டுமென்ற நாரையின் குறிக்கோளும், பொருளைக் கவரவேண்டும் என்ற களிவனின் குறிக்கோளும் ஒத்த உணர்வினவாக இருத்தலின் அவற்றை இயைத்து அமைத்துள்ள இக்கற்பனை இயைபு கற்பனை எனப்படும். கருத்து விளக்கக் கற்பனை :

இன்பமும் இளமையும் இவ்வுலகத்தில் நிலையற்றவை. அவற்றின் நிலையாமையினை நற்றிணைப் பாடலொன்று

"வைகல்த் தோறும் இன்பமும் இளமையும்

எய்க னை நிழலின் கழியும்" 81

எனக் கூறுகின்றது. வில்லினின் றெய்யப்படும் கனையின் நிழல் விரைந்து சென்று அழிவதுபோல் இன்பமும் இளமையும் விரைந்து அழியும் என்ற கூறுகின்றார் புலவர். இத்தகைய அழகிய உவமை வாயிலாக நிலையாமையினை உணர்த்துகின்ற புலவரின் பெயர் தெரியவில்லை. இத்தகைய தம் பாடலின் தொடரார் பெயர்பெறும் புலவர் சிலர் போல இவரும் 'எய்க னைநிழலார்' என வழங்கப் பெறலாம்.

பொய்கை நீரில் மீன் ஓடுகின்ற வழி, விரைவில் மாறி இருந்த இடம். தெரியாமல் மறைந்துவிடுதல் போல, பொருட்செல்வம் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறையும் இயல்பினது என்பதனை,

"பொருளே

வாடாப் பூவின் பொய்கை நாப்பன்

ஓடுமீன் வழியிற் கெடுவ" 82

என்று சிறைக்குடி யாந்தையார் கூறுகின்றார்.

இவ்வாறு இளமை, இன்பம், பொருள் முதலியவற்றின் நிலையாமையினைக் கூறுவதன் வாயிலாக மாந்தர் குறிக்கோள் மிக்க வாழ்வு வாழவேண்டும் என்பதனை உணர்த்த விரும்புகின்றனர் புலவர்கள்.

ஊழின் வழியே உயிர் செல்லம் என்னும் உண்மையை உணர்த்த
விரும்பும் கணியன் பூங்குன்றனார்,

"கல்பொரு திரங்கும் மல்லல் பேரியாற்றி

நீர்வழிப் பருஉம் புனைபோ லாருயிர்

முறைவழிப் பருஉம்" 83

எனக் கூறுகின்றார். நீரின் வழியே புனை செல்வதுபோல் ஊழின் வழியே
உயிர் செல்லம் என இரண்டினையும் இணைத்துக் கூறியுள்ள கற்பனைத் திறம்
பொற்றத் தக்கது.

இவ்வாறு உலகத்தின் அழியாத உண்மைகளைத் தான் உணரும்
உட்பொருள் விளங்குமாறு கற்பனை செய்து ஆன்மிகத் தகுதியினைப் புலப்படுத்துவது
கருத்துவிளக்கக் கற்பனையாகும்.

'இவ்வுலக வாழ்க்கை நிலையற்றது; சூதாடு கருவி மாறிவிடுவது
போல நிலையில்லாது விரைந்து மாறிவிடும் தன்மையுடையது. எனவே
நிலையற்ற இவ்வாழ்வியல்பொருட்டு அறிவுடைய மக்கள் தம் துணையைப்
பிரிந்து செல்வது கூடாது என்று கடிந்து கூறுவது போலச் சோலையில்
குயில்கள் கூவுகின்றன' எனக் காமக்கணிப் பசுலையார் கூறியுள்ளார்.

"பொறும்புதோ றல்கும் பூங்கன் இருங்குயில்

கவறுபெயர்த் தன்ன நிலை வாழ்க்கையிட்டு

அகறல் ஒம்புயின் அறிவுடை ஸீரெனக்

கையறத் தறப்போர்க் கழறவ போல

84

மெய்யுற இருந்து மேவர முவல"

எனவரும் நற்றிணைப் பாடற்பகுதி தலைமகள் கூற்றாக அமைந்ததாகும்.

தன்னைப் பிரியாது வாழவேண்டும் என்பதனை வற்புறுத்தற் பொருட்டு வாழ்வின்
நிலையாமையை அவள் கூறுவதாகப் புலவர் பாடலை அமைத்திருந்தாலும்,
இப்பகுதியின் முதலிரண்டு அடிகள் உலக வாழ்வின் இயல்பினை விளக்கி ஆன்மிகச்
சிறப்புடையவராக மக்களை வாழத் தூண்டுவன என்பதில் ஐயமில்லை.

இவ்வாறு பொருள்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் உள்ளவாறே
படைக்காமல் அவை உணர்த்தும் உட்பொருள்களைப் புலப்படுத்திக் கற்பனை
செய்வதும், இயற்கை நிகழ்ச்சி ஒன்றனுக்குப் புலவர் தாமொரு காரணத்தைக்
கற்பித்துத் தாம் கூறவிரும்பும் கருத்தினை அதனோடு தொடர்புபடுத்தி
விளக்குவதும் கருத்துவிளக்கக் கற்பனையாகும்.

1. வரதராசன், டாக்டர் மு., இலக்கியத் திறன், ப. 147
2. Brett, R.L., Fancy and Imagination, pp.10-11.
3. " " p.11.
4. " " p.13.
5. " " p.15.
6. " " p.13.
7. Wordsworth's Literary Criticism, Ed.by Nowell C.Smith, pp.155-1
8. " " " p.156.
9. " " " p.156.
10. " " " p.156.
11. " " " p.156.
12. "Imagination, in the sense of the word as giving title to a class of the following Poems, has no reference to images that are merely a faithfully copy, existing in the mind, of absent external objects; but is a word of higher import, denoting operations of the mind upon those objects, and processes of creation or of composition, governed by certain fixed laws."
- Wordsworth's Literary Criticism, Ed.by Nowell C.Smith, p.15
13. "These processes of imagination are carried on either by conferring additional properties upon an object, or abstracting from it some of those which it actually possesses, and thus enabling it to re-act upon the mind which hath performed the process, like a new existence."
- Wordsworth's Literary Criticism, Ed.by Nowell C.Smith, p.15
14. Wordsworth's Literary Criticism, Ed.by Nowell C.Smith, p.161.
15. Wimsatt, William K. & Brooks, Cleanth, Literary Criticism, A Short History, of p. 388.
16. George, A.G., Critics and Criticism, p.101.
17. "The law under which the promises of Fancy are carried on is as capricious as the accidents of things, and the effects are surprising, playful, ludicrous, amusing, tender, or pathetic, as the objects happen to be appositely produced or fortunately combined."
- Wordsworth's Literary Criticism, Ed.by Nowell C.Smith, p.164

18. "Fancy depends upon the rapidity and profusion with which she scatters her parts and images."
- Wordsworth's Literary Criticism, Ed.by Nowell C.Smith,p.164.
19. "Fancy is given to quicken and to beguile the temporal part of our nature, imagination to incite and to support the eternal."
- Wordsworth's Literary Criticism, Ed.by Nowell C.Smith,p.165.
20. Wordsworth's Literary Criticism, Ed.by Nowell C.Smith, p.101.
21. George, A.G., Critics and Criticism, p.86.
22. " " p.98.
23. " " p.98.
24. Brett, R.L., Fancy and Imagination, p.38.
25. " " p.42.
26. George, A.G., Critics and Criticism, p.102.
27. Coleridge, S.T., Biographia Literaria, p.167.
28. " " p.167.
29. Brett, R.L., Fancy and Imagination, p. 43.
30. " " p.44.
31. George, A.G., Critics and Criticism, p.100.
32. Coleridge, Biographia Literaria, p.174.
33. Brett, R.L., *Fancy and Imagination* P. 44
34. Brett, R.L., Fancy and Imagination, p.44.
35. " " p.44.
36. " " p.46.
37. Coleridge, S.T., Biographia Literaria, p.167.
38. Wordsworth's Literary Criticism, Ed.by Nowell C.Smith, p.156.
39. Brett, R.L., Fancy and Imagination, p.42.
40. Wordsworth's Literary Criticism, Ed.by Nowell C.Smith, p.163.

41. "To aggregate and to associate, to evoke and to combine, belong as well to the Imagination as to the Fancy; but either the materials evoke them combined or different; or they are brought together under a different law, and for a different purpose."
- Wordsworth's Literary Criticism, Ed. by Nowell C. Smith, p.163
42. Ball, A.H.R., Ruskin as Literary Critic, p.18.
43. " " p.18.
44. "These sources of beauty, however, are not presented by any very great work of art in a form of pure transcript. They invariably receive the reflection of the mind under whose influence they have passed, and are modified or coloured by its image. This modification is the Work of Imagination
- Ball, A.H.R., Ruskin as Literary Critic, p.100.
45. Ball, A.H.R., Ruskin as Literary Critic, p.19.
46. "If he can accomplish this, the result will be beautiful; it will be a whole, an organized body with dependent members he is an inventor. If not, let his separate features be as beautiful, as apposite, or as resemblant as they may, they form no whole. They are two members glued together. He is only a carpenter and joiner."
- Ball, A.H.R., Ruskin as Literary Critic, p.109.
47. Ball, A.H.R., Ruskin as Literary Critic, p.117.
48. "The poet must draw from the life of the world, identify it with his own, and put his own heart in the centre of it. This function Ruskin calls the Imagination Contemplative."
- Ball A.H.R., Ruskin as Literary Critic, p.19.
49. Ball, A.H.R., Ruskin as Literary Critic, p.20.
50. "The Fancy sees the outside, and is able to give a portrait of the outside, clear, brilliant, and full of detail. The imagination sees the heart and inner nature, and makes them felt, but is often obscure, mysterious, and interrupted in its giving of outer detail."
- Ball, A.H.R., Ruskin as Literary Critic, p.119.
51. Ball, A.H.R., Ruskin as Literary Critic, p.119.
52. " " p.119.
53. " " p.119.

54. Sully James, Outlines of Psychology, p.301.
55. Brett, R.L., Fancy and Imagination, p. 46.
56. Sully James, Outlines of Psychology, p.301.
57. " " p.301.
58. Brett, R.L., Fancy and Imagination, p.46.
59. " " p.46.
60. "It is not what he sees, but what he feels, that he wishes to render; but he must render that by showing us some part or aspect of what he sees."
- Winchester, C.T., Some Principles of Literary Criticism, p.136.
61. Winchester, C.T., Some Principles of Literary Criticism, p.1
62. " " p.128.
63. " " p.132.
64. " " p.123.
65. " " pp.123-
66. " " p.127.
67. "The Associative Imagination associates with an object, idea, or emotion images emotionally akin. If such association be not based on emotional kinship, the process must be called Fancy."
- Winchester, C.T., Some Principles of Literary Criticism, p.1
68. Winchester, C.T., Some Principles of Literary Criticism, p.13
69. "The Interpretative Imagination perceives spiritual value or significance, and renders objects by presenting those parts or qualities in which this spiritual value resides."
- Winchester, C.T., Some Principles of Literary Criticism, p.13
70. Richards, I.A., Principles of Literary Criticism, p.239.
71. Brett, R.L., Fancy and Imagination, p.14.
72. George, A.G., Critics and criticism, pp.101,102.
73. வரதராசன், டாக்டர் மு. இலக்கியத் திறன், ப. 147
74. கவிஞர். 96

75. பட்டின. 221-228
76. பட்டின. 196-199
77. கவி. 142/51-54
78. Sen Gupta, S.C., Towards a Theory of the Imagination, p.40.
79. அகம். அகம். 10/1-10
80. அகம். 276/1-5
81. நற். 46/1-2
82. நற். 16/4-6
83. புறம். 192/8-10
84. நற். 243/4-8

* முற்று *

அகப்பொருள் இலக்கியங்களில் கற்பனைச் சிறப்பு
=====

அகப்பொருள் இலக்கியங்களில் கற்பனைச் சிறப்பு

=====

அகமும் புறமும்

சங்க நூல்கள், பொருள்வகையால் அகப்பொருள் இலக்கியம் எனவும், புறப்பொருள் இலக்கியம் எனவும் இருவகையாகப் பாகுபடுத்தப் பெறுகின்றன. பாடல்களில் கூறப்படுகின்ற மக்களின் காதலொழுக்கலாறு அகப்பொருள் எனப்படும். காதலல்லாத வாழ்வு நெறிகள் அனைத்தும் புறப்பொருள் எனப்படும்.

"அகப்பொருளாவது, போக நுகர்ச்சியாகலான், அதனன் ஆய பயன் தானே அறிதலின், எனம் என்றார்; புறப்பொருளாவது, மறஞ்செய்தலும் அறஞ்செய்தலும் ஆகலான் அவற்றான் ஆய பயன் பிறர்க்குப் புலகுதலின், புறம் என்றார்" என இளம்பூரணர் அகம், புறம் இரண்டற்குமுள்ள வேறுபாட்டினை விளக்குகின்றார். ¹

"ஒத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம், அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் தந்தமக்கும் புலகை இவ்வாறு இருந்ததெனக் கூறப்படாததாய் யாண்டும் உள்ளத்தனார்வே நுகர்ந்த இன்பமுறவதோர் பொருளாதலின் அதனை அகம் என்றார்" எனவும், "இதனை யொழிந்தன, ஒத்த அன்புடையார் தாமே யன்றி எல்லார்க்கும் துய்த்துணரப்படுதலானும், இவை இவ்வாறு இருந்ததெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுதலானும் அவை புறமெனவே படும்" எனவும் நச்சினர்க்கினியர் விளக்கம் தருகின்றார். ²

கணவனும் மனைவியுமாகக் காதல்கொண்டு வாரும் தனிவாழ்வு அகவாழ்வாகின்றது; அவர்கள் சமுதாயத்தின் ஓர் அங்கமாகப் பிறருடன் கூடி வாழுகின்ற வெளிவாழ்க்கை புறவாழ்வாகின்றது எனக் கூறலாம்.

அகப்பொருள் மரபும் கற்பனையும்

அகப்பொருள் இலக்கியத்தின் பாடுபொருள் காதல் எனக் கண்டோம். ஒரு தனிமனிதனின் புறவாழ்க்கை பாடுதற்குரிய சிறப்புடையதாக இருந்தால், புலவர் நா அவனைப் போற்றி மகிழும். ஆனால் ஒரு தனிமனிதனின் காதல்

வாழ்க்கை அகப்பொருள் இலக்கியத்தின் பாடுபொருளாக அமைவதில்லை.

எனவேதான், அகப்பொருள் இலக்கியத்தில் சிளவித் தலைவரின் இயற்பெயர் கூறப் படுவதில்லை. இதனை,

"மக்கள் முதலிய அகனைத் திணையும்

சுட்டி யொருவர்ப் பெயர்கொளப் பெருஅர்"³

என்றும் தொல்காப்பிய நூற்பா உணர்த்துகின்றது. அகப்பொருட் பாடல்களில் காணப்பெறும் மக்களின் இயற்பெயர்கள், அப்பாடல்களின் உரிப்பொருளோடு தொடர்பு கொண்டவைல்லவென்றும், அதற்குப் பின்னியாக அமையும் முதல், கருப் பொருள்களோடு தொடர்பு கொண்டவைன்றும் தொல்காப்பியனார் கூறுகின்றார்.⁴

எனவே, அகப்பொருள் மாந்தர் அனைவரும் புலவரால் படைத்துக்கொள்ளப் பெற்ற கற்பனை மாந்தரே என்பது தெளிவாகிறது.

புலனெறி வழக்கு

இலக்கிய மரபே புலனெறி வழக்கு எனப் போற்றப் படுகின்றது.

அகப்பொருள் இலக்கிய மரபினை,

"நாடக வழக்கிலும் உலகியல் வழக்கிலும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்"⁵

எனத் தொல்காப்பியனார் கூறுகின்றார். அகப்பொருள் இலக்கியத்தின் தோற்றத்திற்கு சிறந்த அடிப்படையாகத் திகழ்ந்து கற்பனை என்பதனை இந்நூற்பா உணர்த்துகின்றது.

'நாடக வழக்காவது, சுவைபட வருவனவெல்லாம் ஒரிடத்து வந்தனவாகத் தொகுத்துக் கூறுதல்' என்பர் இளம்பூரணர்.⁶ 'நாடக வழக்கு' என்பதற்கு நச்சினர்க்கினியர், 'புனைந்துரை வகை' என்றே பொருள் கூறுகின்றார்.

"மனைநெடு வயலை வேழம் கூற்றும்

துறைகே மூரன் கொடுமை நானி

நல்ல நென்னும் யாமே

யல்ல நென்னுமென் றடமென் றோனே"⁷

என்றும் பாடலை எடுத்துக்காட்டி, 'இதனுள் முதல் கரு வுரிப் பொருளென்ற மூன்றாம் கூறின் நாடக வழக்கும், தலைவனைத் தலைவி கொடுமை கூறல்

உலகியலாதலின் உலகியல் வழக்கும் உடன்குறித்து! என்று விளக்குகின்றார்.⁸ தான் குழந்தட்ட தீம்புளிப் பாகரை இனிதெனக் கணவன் உண்டமையின் முன்னிதில் மகிழ்ந்த மனைவியின் இயல்பினைக் குறிக்கும் குறந்தொகைப் பாடலு⁹ எடுத்துக்காட்டி, 'இஃது உலகியலே வந்தது! எனக் கூறுகின்றார்.¹⁰ எனவே, முதல், கருப்பொருள் கனைப் பின்னணியாக அமைத்து உரிப்பொருளைக் கூறுகின்ற பாடல்கள் நாடக வழக்கினை எனவும், உரிப்பொருள் மட்டும் உணர்த்தும் பாடல்கள் உலகியல் வழக்கினை எனவும் அவர் கருதுவது தெளிவாகின்றது. புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் இவற்றின் நியித்தம் ஆகிய காதலொழுக்கங்கள் உலகியல் என்பது உண்மையே யாயினும், அகப்பொருள் இலக்கியங்களில் அவை பற்றிய கூற்றுக்களாக அமைந்துள்ள வற்றைப் புலவர் படைத்து மொழியும் கற்பனை எனவே கொள்ளுதல் வேண்டும். புலவர்களால் படைத்துக் கொள்ளப்பெறும் கற்பனை மாந்தர்களின் கூற்றுக்களே அவை என்பது உண்மை.

அகப்பொருள் மாந்தர், புலவரால் கற்பனையாகப் படைத்துக் கொள்ளப்பெற்றவர் என்பதனாலோ, அகப்பொருள் இலக்கிய மரபு நாடக வழக்கொரு தொடர்புகொண்டது என்பதனாலோ, அகப்பொருள் இலக்கியங்கள் அனைத்தும் கற்பனையே எனக்கொள்ளுதல் கூடாது.

இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் 'இல்லது இனியது நல்லது என்ப புலவரால் நாட்டப்பட்டதோர் ஒழுக்கம்' எனக் களவொழுக்கத்தினை 'இல்லது புனைதல்' ஆகிய கற்பனையாகவே உரையாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.¹¹ நச்சினர்க்கினியர், 'இஃது இல்லதெனப் படாது உலகியலேயாம்.'¹² என்று கூறிக் களவியல் உரையாசிரியரை மறுக்கின்றார். 'இச்செய்யுள் வழக்கினை நாடகவழக்கென மேற் கூறினர், எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் ஒப்ப நிகழும் உலகியல் போலானது, உள்ளோன் தலைவனாக இல்லது புணர்த்தல் முதலாகப் புனைந்துரை வகையற்ற கூறும் நாடக இலக்கணம்போல் யாதானுமொரோவழி ஒரு ஈரரார் மாட்டு உலகியலால் நிகழும் ஒழுக்கத்தினை எல்லார்க்கும் பொருவாக்கி இடமும் காலமும் நியமித்துச் செய்யுள் செய்தல் ஒப்புமை நோக்கி.¹³ என அவர் கூறுகின்ற விளக்கம், அகப்பொருள் இலக்கியங்கள் முழுமையான கற்பனைப் படைப்புக்களில்ல என்பதனையும், பண்டைத்

தமிழரின் வாழ்க்கையிலிருந்தே அவை முகிழ்த்தன என்பதனையும் தெளிவாக்குகின்றது. அகப்பாடல்களின் பாடுபொருளாகிய காதலொழுக்கம் மக்கள் வாழ்விலிருந்து பெறப்பட்டதே யாதலின், சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களனைத்தும் அவர்கள் வாழ்வின் உண்மைப் பதிவாகவே கருதப்படுதல் வேண்டும் என்று டாக்டர் சி.பால சுப்பிரமணியனார் கூறியுள்ளார்.¹⁴ வாழ்விலிருந்து முகிழ்த்த இவ்விலக்கியங்கள் புலவர்களின் கற்பனைத் திறனால் நாடகக் காட்சிகளாகப் பொலிவின்றன. 'உலக வழக்கை இலக்கிய நயம்படப் புனைந்தவர்க்கும் முறையே நாடகவழக்கெனப்படும்' என்று டாக்டர் தமிழன்னை கூறும் கருத்து, அகப்பொருள் இலக்கிய அமைப்பினைப் புரிந்து கொள்வதற்குப் பெரிதும் துணைசெய்கிறது.¹⁵

முதல், கரு, உரிப் பொருள்கள்

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்தும் அகனைத்தினை எனப்படும். இவற்றொரு கைக்கிளை, பெருந்தினை இரண்டினையும் சேர்ந்து அகத்தினை ஏழு என்பர்.¹⁶

அகனைத்தினைக்குரிய பாடல்களில் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகிய மூன்று பொருள்கள் கூறப்படும். நிலமும் பொழுதும் முதற் பொருள்கள்.¹⁷ தெய்வம், உணவு, மா, மரம், புள், பறை, தொழில், யாழ் ஆகியனவும், அவை போல்வன பிறவும் கருப்பொருள்கள்;¹⁸ புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் ஆகியனவும் அவற்றின் நிமித்தங்கடும் உரிப் பொருள்கள்;¹⁹ முதற் பொருளிலும் கருப்பொருள் சிறந்தது எனவும், கருப்பொருளிலு உரிப்பொருள் சிறந்ததெனவும் தொல்காப்பியனார் கூறுகின்றார்.²⁰

தொல்காப்பியனார் கூறியுள்ள முதல், கரு, உரிப்பொருள்களைப் பற்றிய கருத்துக்களை ஆராய்ந்தால், ஒவ்வொரு திணைக்குமுரிய காதலொழுக்கமாகிய உரிப்பொருள் குறிப்பிட்ட ஒரு நிலத்தில், குறிப்பிட்ட ஒரு நேரத்தில் நிகழ்வதாக அந்நிலத்துக்குரிய கருப்பொருட் பின்னணியோடு பாடப்படுவது அகப் பொருள் இலக்கிய மரபாகும் என்பது தெளிவாகின்றது.

மைவரையுலகம் குறிஞ்சிக்குரியது; காடுறையுலகம் முல்லைக்குரியது; தீம்புனலுலகம் மருதத்திற்குரியது; கடற்சார்ந்த பெருமணலுலகம் நெய்தலுக்குரியது.

"முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் திரிந்து

நல்லியல் பிழந்து நடுங்குதய ருமத்தும்

பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்" ²²

என்றும் சிலப்பதிகார அடிகளை எடுத்தக்காட்டி, வேளின் வெம்மையால் திரிந்த காரும் மலையும் பாலைக்குரிய நிலமாகுமெனவும், அந்நிலங்களில் வேளிற்காலத்து நிகழ்வன அத்தினைக்குரிய கருப்பொருளாகுமெனவும் இளம்பூரணர் கூறுகின்றார். ²³

நச்சிஞர்க்கினியர், 'காரும் மலையும் நாரும் கடற்கரையுமாகப் படைத்த நால்வகை நிலத்திற்கு ஆசிரியன் தான் படைத்த ஐவகை ஒழுக்கத்திற் பாலை யொழிந்தவற்றைப் பகுத்துக்கொடுத்தான்; அப்பாலை ஏனைய போல ஒருபாற் படாது நால்வகை நிலத்திற்கும் உரியவாகப் புலனெறி வழக்கம் செய்த வருதல் பற்றி' எனக் கூறுகின்றார். ²⁴ எனவே, நான்கு நிலங்களிலும் பாலை யொழுக்கம் நிகழும் என்பது அவர் கருத்தாதல் தெளிவு.

புனர்தல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்பவற்றிற்கு இடையே யிரிவு நிகழ்தலால், அவ்வொழுக்கத்திற்குரிய பாலைத் தினை நடுவுநிலத்தினை எனப்பெயர்பெற்றது என்றும் நச்சிஞர்க்கினியரின் கூற்றும் ²⁵ நாலிலத்தோடும் பாலைத்தினைக்குரிய தொடர்பினைப் புலப்படுத்துகின்றது.

பாலைத்தினைக்குரிய சங்கப் பாடல்களில் வேளிலால் திரிந்த முல்லையும் குறிஞ்சியும், அந்நிலத்துக் கருப்பொருள்களுமே பெருமளவில் உரிப்பொரு டின்னனியாக அமைந்துள்ளன.

முதற்பொருளின் மற்றொரு ஆசிரிய பொழுதினைப் பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது என இருவகைப் பகுத்துவர். ஓரான்டின் ஆறு பருவங்களாகிய கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதவேனில் ஆசிரியனை பெரும் பொழுதுகள்; ஒருநாளின் ஆறு பகுதிகளாகிய வைகறை, விடியல், நண்பகல், ஏற்பாடு, மாலை, யாமம் என்பன சிறுபொழுதுகள்.

குறிஞ்சிக்குரிய பெரும்பொழுதுகள் கூதிர், முன்பனிப் பருவங்கள்; சிறுபொழுது அப்பருவங்களின் யாமம். முல்லைக்குரிய பெரும்பொழுது கார்ப்பருவ

சிறுபொழுது அப்பருவத்து மா லே .²⁶ மருதத்திற்குரிய சிறுபொழுதுகள் வைகறையு விடியலும் . நெய்தலக்குரிய சிறுபொழுது எற்பாடு .²⁷ பா லேக்குரிய பெரும்பொழு இளவேனில், முதுவேனில், பின்பின்பு பருவங்கள்; அப்பருவங்களின் நண்பகல் சிறுபொழு தாகும் .²⁸

மருதம், நெய்தல் ஆகிய இரு திணைகளுக்கும் தொல்காப்பியஞர் பெரும்பொழுது வரையறை செய்திலர்; கார், இளவேனில், முதுவேனில் பருவங்கள் இவற்றுக்குரிய பெரும்பொழுது என்பது நச்சினர்க்கினியர் கருத்தாகும். 'ஒழிந்த முன்று காலமும் பற்றிவரச் சான்றோர் செய்யுட் செய்திலர்' என அவர் தம் கருத்திற்குக் காரணம் கூறுகின்றார் .²⁹

புனர்தலம் புனர்தல் நிமித்தமும் குறிஞ்சிக்குரிய உரிப்பொருள்; பிரிதலம் பிரிதல் நிமித்தமும் பா லேக்கும், இருத்தலம் இருத்தல் நிமித்தமும் முல்லைக்கும், ஊடலம் ஊடல் நிமித்தமும் மருதத்திற்கும், இரங்கலம் இரங்கல் நிமித்தமும் நெய்தலுக்கும் உரியனவாகும்.

உரிப்பொருளாகக் கூறப்பெறும் காதலொழுக்கங்கள் உலகியலில் எல்லா நிலப்பகுதிகளிலும் எல்லா நேரங்களிலும் நிகழ்வனவே யென்றாலும் அகப் பொருள் இலக்கியங்களில் நாடகச்சுவை தோன்ற அவற்றை நிலத்தொடும் பொழு தொடும் படுத்துக் கருப்பொருட் பின்னணியுடன் கற்பனை செய்துள்ளனர். முதற் பொழுதும் கருப்பொருளும் உள்ளுறை, இறைச்சிப் பொருள்களைப் பயக்கும்வகையில் உரிப்பொருளுக்குப் பின்னணியாகச் சங்க இலக்கியங்களில் கற்பனை செய்யப் பெற்றுள்ளன. இவற்றால், வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளையும், மனிதனின் புறவாழ்க்கைக் கூறுகளையும் பாடுபொருளாகக் கொண்ட புறப்பொருள் இலக்கியங்கள் போலாக அகப்பொருள் இலக்கியங்கள் புலவர் தம் கற்பனையாற்றலின் சிறந்த வெளிப்பாடுகளாகத் திகழ்கின்றன என்பது புலனாகின்றது.

மனிதனின் முதன்மை யுணர்வாகிய காதலைப் பொருபொருளாகக் கொண்டனவாகவும், சுட்டி யொருவர்ப் பெயர்கொளக் கூறுதனவாகவும் இருத்தலின் கற்போர் அனைவரும் அகப்பொருள் மாந்தரொடு தம்மை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து மகிழக் கூடிய வகையில் அகப்பொருள் இலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன. எனவே,

புறப்பொருள் இலக்கியங்களைக் காட்டிலும் அகப்பொருள் இலக்கியங்கள் பெரிதும் விரும்பிப் போற்றப் பெற்றன. சங்க நூல்களில் அகப்பொருள் இலக்கியங்களே மிகுதியாக இருப்பதற்கு இதுவே காரணமாகும். ஆங்கில மொழியில் கூட மூன்றில் இரண்டு பகுதி பாடல்கள் காதல் பற்றியனவே என்பர். ³⁰

அகப்பொருள் நூல்கள்

எட்டுத்தொகை நூல்களில் அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு, கவித் தொகை, குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகிய ஐந்தும் அகப்பொருள் நூல்களாகும். பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு இரண்டும் புறப்பொருள் நூல்களாகும். பரிபாடலில் அகம், புறம் ஆகிய இரு பிரிவினைச் சார்ந்த பாடல்களும் இடம் பெற்றுள்ளன.

பத்துப்பாட்டில் குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலே, முல்லைப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை ஆகிய நான்கு பாடல்கள் அகப்பொருட் பாடல்களாகும். இவற்றுள் நெடுநல்வாடை, 'வேம்புதலை யாத்த நோன்கா றெஃகம்' ³¹ என்னும் அடியில் பாண்டியனுக்குரிய அடையாளப் பூ கூறப்பட்டிருத்தவின் புறப்பொருள் நூலாகும் என நச்சினர்க்கினியர் கூறியிருப்பிலும், அதனை அகப்பொருள் நூலாகக் கொள்வது சாலப் பொருத்தம் எனச் சான்றோர் பலரும் கூறுவர். ³² இவ்வாராய்ச்சியிலும் நெடுநல்வாடை அகப் பாடலாகவே ஆளப்பெறுகின்றது.

2381 சங்கப் பாடல்களில் அகப்பொருட் பாடல்கள் 1862 ஆகும் 473 சங்கப் புலவர்களில் அகம் பாடியவர் 378 பேராவர். அவருள் புலவர் முன்னுற்றொருவர் அகம் மட்டுமே பாடியவராவர். ³³ இக் குறிப்புக்களனைத்தும் அகம் பாடுவதில் சங்கப் புலவர்க்கிருந்த ஆர்வத்தினை ஈனார்த்துகின்றது.

அகப்பொருட் பாடல்கள் அனைத்தும் நாடகக் கூற்று (Dramatic Monologue) வகையாகவே அமைந்துள்ளன; தலைவன், தலைவி, தோழி முதலிய கற்பனை மாந்தர் வாயிலாகவன்றிப் புலவன் தன் எண்ணங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் வெளிப்படுத்துவதற்கு அகப்பொருள் இலக்கியத்தில் வாய்ப்பில்லை என்பர் டாக்டர் மு.வரதராசனார். ³⁴ தலைவன், தலைவி, தோழி முதலிய அகப்பொருள் மாந்தர்களின் உணர்வுகளை அகப்பாடல்கள் நாடக வடிவில் வெளியிடுகின்றன என டாக்டர் சி.பாலசுப்பிரமணியனாரும் குறிப்பிட்டுள்ளார். ³⁵

தொல்காப்பியஞர் களவொழுக்கத்தில் கூற்று நிகழ்த்துதற் குரியாரையும் கற்பொழுக்கத்தில் கூற்று நிகழ்த்துதற்குரியாரையும் வரையறை செய்து கூறியுள்ளமையும்³⁶ அகப்பொருள் இலக்கியத்தின் நாடகத் தன்மையினை உணர்த்துகின்றது. இதுவரை கூறியவற்றால் அகப்பொருள் இலக்கியங்கள் கற்பனைக் கருவூலங்களாகத் திகழுகின்றன என்பதனை நாம் உணரலாம். களவும் கற்பும்

களவு, கற்பு என்னும் இருவகைக் கைகோள்கள் அகப்பொருள் இலக்கியங்களில் பாடப்பெற்றுள்ளன. தலைவனும் தலைவியும் தாமே தமிழர் கண்டு உள்ளமொன்றிய காதலனார்வு கொண்டவராகிப் பிறரறியாதவாறு புணர்ந்து, பின்னர்ப் பாங்கன், தோழி ஆகிய இருவர் துணையுடன் இன்பம் நுகர்தல் களவெனப்படும். களவொழுக்கத்துப் புணர்ச்சியினைக் காமப்புணர்ச்சி, இடந் தலைப்பாடு, பாங்கொடு தழாஅல், தோழியிற் புணர்வு எனத் தொல்காப்பியஞர் நால்வகைப் பகுத்துவர்.³⁷

பகற்குறி, இரவுக்குறி, வரைவுகடாநூல், பிரிவு, உடன்போக்கு, அறத்தொடு நிற்பல் முதலியன களவொழுக்கத்தின் நிகழும் காதலொழுக்கங்களாகும் இவ்வாழ்க்கை, பிரிவு, மீட்சி, ஊடல் முதலியன கற்பொழுக்கத்து நிகழ்ச்சிகள். இந்நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் ஒருவர் வாழ்வில் நிகழ்ந்தனவல்ல. தலைவிதன் களவொழுக்கத்தினைத் தோழிக்குக் கூறாதற்குரிய காரணங்களாகத் தொல்காப்பியஞர் கூறவனவற்றை விளக்கும்போது, 'இப்பன்விதரும் ஒருத்தி மாட்டு ஒருங்கு நிகழ்வனவல்ல; இவ்விடங்கள் உரைத்தற்கு இடமென இலக்கணம் கூறியவாறு.'³⁸ என இளம்பூரணர் கூறியுள்ளமை, அகப்பொருள் இலக்கியங்கள் உலகில் ஒரோவிடத்து நிகழ்ந்தனவற்றை ஒருங்குசேர்த்துக் கற்பனையாற்றலால் புலவர்கள் படைத்தனவே என்பதனை விளக்குகின்றது.

முதல், கருப்பொருள்கள் பற்றிய கற்பனை பிரிதொரு தலைப்பில்³⁹ ஆராயப்படுதலின், அகப்பொருள் இலக்கியங்களில் காதலொழுக்கவாறு பற்றிய கற்பனை அமைந்துள்ள திறத்தினை ஈண்டுக் காண்போம்.

1. களவு

இயற்கைப் புணர்ச்சி

காமப் புணர்ச்சிக்குக் காரணமாக அமைவது தலைவன் தலைவியரின் காட்சியாகும். கண்டவுடன் அவர்கள் உள்ளத்தில் காதல் அரும்புகின்றது. ஐயின் ஐனையால் அவர்கள் ஒருவரையொருவர் காண்பர் எனத் தொல்காப்பியனார் கூறுகின்றார். ⁴⁰ கண்ணின் பார்வையே அவர்கள் உள்ளத்துக் காதற் குறிப்பை உணர்த்துகின்றது. ⁴¹

தலைவியின் நோக்குத் தலைவன் நெஞ்சத்தில் காமத்தீ மூட்டுதலை அழகிய கற்பனையாகப் புலவர் பலர் படைத்துள்ளார்கள். உமணர் காதல் மடமகள் ஒருத்தி, பரதவர் உழாது விளைவித்த வெண்கல் உப்பினை விலை கூறியவாறு குன்றங்களைக் கடந்து செல்கின்றான். 'நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பு' என்று அவன் கூறும்போது, வேற்றுக்குரல் கேட்ட வீட்டு நாய் குரைக்கின்றது மதந்த கயலிரண்டு எதிர்த்துப் பொருவதுபோல் அவன் கண்கள் வெருவி நோக்குகின்றன. அவன் பார்வை சேற்றில் அழுந்திய சாகாட்டினை வருந்தி ஈர்க்கின்ற எருதினைப் போலத் தன்னைத் துன்புறச் செய்துவிட்டது என ஒரு தலைவன் கூறுவதாக அம்மூலார் கற்பனை செய்துள்ளார். ⁴² காப்பு மிததிக்கன் வருந்தும் ஒரு தலைவி, முதற் காட்சியினை நினைத்துக் கண்தர வந்த காம ஒள்ளெரி தன்னை என்புற நலிவதாகக் கூறுகின்றான். ⁴³

இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்த பின்னர்த் தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டுவான். தான் விரும்பிப்பெற்ற தலைவியின் கூந்தல் உறந்தைப் பெருந் துறையின் நன்மணல் அறல் போல நெறிப்புடையனவாகி மனமும் தன்மையும் பெற்றுப் பொலிகின்றன என ஒரு தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுகின்றான். ⁴⁴

"செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்

நறியவும் உளவோநீ அறியும் பூவே" ⁴⁵

எனத் தும்பியை வினவுவதன் வாயிலாகத் தலைவியை ஒருவன் பாராட்டுகின்றான்.

பயின்றறியாத ஒழுக்கத்தால் தலைவியின் உள்ளத்தில் கூட்டத்திற்குப் பின் அச்சம் எழுகின்றது. ஆயத்துள் வருவன்கொல்லென அஞ்சியும், வாரான்கொல்

என ஏங்கியும் நெஞ்சம் கலங்குகின்றான். தலைவன் அவன் அச்சத்தினைப் போக்குதற்குச் சூரரைத்துத் தெரிவிக்கின்றான்.

"செம்புலப் பெயனீர் போல

அன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே" 46

எனச் சொல்லிப் பிரிவுதறித்து அவன் அஞ்சதல் கூடாதென்பதனைக் குறிப்பால் புலப்படுத்துகின்றான்.

"கடல்கூழ் மண்டிலம் பெற்றும்

விடல்கு மலகு வின்னிடை நட்பே" 47

என ஒரு தலைவன் உறுதி கூறுகின்றான். சாணைக் கல்லில் அரக்கும் கல்லும் பிரியாத பிணைந்திருத்தல் போலத் தமக்குள்ளும் பிரிவு நேராத எனத் தலைவியிடம் உறுதியளிக்கின்றான் ஒருவன். 48

நெஞ்சங்களின் இணைப்பிற்குச் செம்புலப் பெயனீரையும், பிரிவறியாப் பெருங்கேண்மைக்குச் சாணைக் கல்லையும் உவமையாகக் கூறியுள்ளமை அவர்தம் இயைபு கற்பனைத் திறனைப் புலப்படுத்துகின்றது.

சூரரைத்துத் தலைவியைத் தெளிவிக்கின்ற தலைவனே அவன் சென்ற பிறகு கலங்குவதாகப் புலவர்கள் கற்பனை செய்துள்ளனர். இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கும் தலைவன், மீண்டும் அவனைக் காணாமாறு எங்ஙனம் எனக் கலங்கி வறியவன் இன்பத்தை விரும்புவது போலத் துன்னெஞ்சம் அரியவனை எண்ணி அல்லல் உறுகின்றது என ஆற்றாமை மீது ரக் கலங்குகின்றான். 49 தான் மீண்ட பின்னரும் தன்னெஞ்சம் தலைவியிடத்திருந்து மீளவில்லை எனக் கவல்கின்றான் ஒருவன். 50

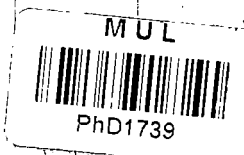
இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின்னர்த் தெளிவகப்படுத்தித் தலைவியை ஆயத்துய்த்த தலைவன், தனக்கு அவனைப் பெற்றுத் தந்த தந்தையை வாழ்த்துகின்றான்.

"திண்டேர்ப் பொறையன் தொண்டி

தன்றிறம் பெறுகிவன் ஈன்ற தாயே" 51

எனத் தலைவியின் தாயினைப் போற்றுகின்றான்.

இயற்கைப் புணர்ச்சி பற்றிய கூற்றுக்கள் அனைத்தும் தலைவன் கூறியனவாகவே கற்பனை செய்யப் பெற்றுள்ளமை சிந்திக்கற்பாலது. பெருநாளைளளாயி தலைவியை முதற்புணர்ச்சிக்கண் கூற்று நிகழ்த்தாதவளாகப்

படைத்திருப்பது, உளவிய லை யொட்டியும் உலகிய லைத் தழுவியும் உன்மையில் எல் லையை இகவாது கற்பனை செய்யும் திறத்தினர் சங்கப் புலவர் என்றும் உன்மையினை உணர்த்துகின்றது.

இடந்த லைப்பாடு

2-----

முதல்தாள் கண்டவிடத்தே மடிநாகும் தலைவியைக் காணவிரும்பித் தலைவன் செல்வதாகவும், ஆராக் காதலுடையவளாக அவரும் ஆங்கு எதிர்ப்பட்டு அவனைக் கருவதாகவும் இடந்தலைப்பாடு கற்பனை செய்யப்படுகின்றது. இடந்தலைப்பாடு பற்றி முன்னு பாடல்களே சங்க நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. 52

தலைவனைக் காணும் தலைவி முகம் இறைஞ்சி நாணுகின்றாள்; அவன் உரைக்கு எதிர்மொழியாது நிற்கின்றாள். புலியைக் கொன்ற யானையின் கோடுபோல் சிவந்த அவள் கண்கள் மட்டுமன்றிக் கரும்புடைத் தோளும் தன்னைக் கலங்கச் செய்வதாகத் தலைவன் பெருநயப்புரைக்கின்றாள். காமம் கைம்மிகின் தாங்குதல் அரிதென மொழிகின்றாள். 53

வளையொளிக்க அவ்வனாட்டும் முகம் மறைத்த கூந்தலாள், மாலை மறைந்தபின் நலமிது மார்பினைத் தனக்கு நல்குவள் என எண்ணி மகிழ்கின்றாள் ஒரு தலைவன். 54

ஒரையும் ஆடாது, தொடலையும் புனையாது விரிபூங்கானல் ஒருசில நிற்கும் தலைவியை அணுகி,

"கண்டார் தண்டா நலத்தை தெண்டிரைப்

பெருங்கடற் பரப்பின் அமர்ந்நுறை அணங்கோ

இருங்கழி மருங்கின் நிலைபெற் றனையோ" 55

என வினவுகின்றாள் தலைவன். கண்ணிறை நீரினளாகி முள்ளெயிறு தோன்றி அவள் முழுவல் கொள்கின்றாள்.

இடந்தலைப்பாடு பற்றிய கற்பனைகளும் தலைவியின் உள்ளத்து அச்சத்தினைப் போக்கி அன்பினைப் பெருக்கும் நோக்கமுடையவளாகவே தலைவனுடைய கூற்றுக்களாகப் படைக்கப் பெற்றுள்ளன.

பாங்கற் கூட்டம்

இடந்த லைப் பாட்டிற்குப் பின்னர் இடையறாத கூட்டத்தின்மீது நாட்டம் கொள்கின்றான் தலைவன். காதல்நோய் மிக்கவனாகக் கலங்கிநிற்கும் அவனைக் காணும் பாங்கன், அவன் துன்பத்திற்கான காரணத்தை வினவுகின்றான். களவொழுக்கத்தினால் கூறிக் காமநோயால் கலங்கும் தலைவனைப் பாங்கன் கடிந்தரைக்கின்றான். சுழற்றெதிர் மறக்கின்றான் தலைவன். மாற்றவியலா அவன் மனத்துயரை யுணர்ந்த பாங்கன் அவனுக்குத் துணைபுரியத் தனிகின்றான்.

"பிரிந்தவழிக் கலங்கிலும்

நிற்பவை நினைஇ நிகழ்பவை யுரைப்பினும்

குற்றம் காட்டிய வாயில் பெட்பினும்" 56

என்றும் தொல்காப்பிய ஞாற்பாய் பகுதி இதனைக் குறிக்கின்றது. தலைவன் கூடும் குறியிடத்திற்குச் செல்லும் பாங்கன் தலைவியைக் காண்கின்றான். அவளழகை வியந்து போற்றுகின்றான். மீளும்படி தலைவி இருக்கும் குறியிடத்தைத் தலைவற்குக் கூறி அவர்கள் கூடுதற்குத் துணை செய்கின்றான்.

பாங்கற் கூட்டம் பற்றிய புலனெறி வழக்கில் பாங்கன் தலைவியொரு உரையாடுவதாகக் கற்பனை செய்யப் பெறுவதில்லை. தலைவனது ஆராக் காதல் அருமையைப் புலப்படுத்தவதற்கு ஒரு சிறந்த வாய்ப்பாகவே சங்கப் புலவர்கள் 'பாங்கற் கூட்டத்' தினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

தலைவன் கலக்கம்: கடல்நடுவே தோன்றிய பசுவெண் திங்கள் போன்று, தலைவியின் கதுப்பயல் விளங்கும் சிறந்த தன்னைப் புதுக்கோள் யானை பிணித்ததாக ஒரு தலைவன் பாங்கனிடம் உரைக்கின்றான். 57

தன் நெஞ்சம் வலியுழந்த நிலையினைத் தலைவன் பாங்கனுக்குக் கூறுவதாக அம்முலகுரின் பாடலொன்று கற்பனைச் சிறப்புடையதாக விளங்குகின்றது. "பாங்க! நெல்லம் உப்பும் நேரே ஊரீர்! கொள்ளீரோடி" எனச் சேரிதோறும் விலகுகிறச் செவ்வாய் ஒருத்தி. உன் மெய்வாய் உப்பின் விலையினை அறிந்திலேனே எனச் சொல்லி அவனைச் சிறிது தடுத்தேன். அவள் அறிவேய் உன்கண்ணல் மாறபாடு தோன்ற என்னைப் பார்த்தாள். 'எம்மைத் தடுப்பீர் நீவிர் யார்?'

எனக் கூறி முடிவல் கொண்ட முகத்தினளாகச் சிறிது பெயர்ந்து நின்றாள். அவள் பொருட்டு என் நெஞ்சம் வலியிழந்து விட்டது" எனப் பாங்கனிடம் தலைவன் கூறுகின்றான். 58 தலைவன் நெஞ்சுறுகற்குக் காரணமாகக் கூறத்தக்க வகையில் அழகிய வளைந்த உந்தியும் அமைத்தோரும் அரிவேய் உண்கண்ணும் அமர்த்த நோக்கும் மூரல் முடிவலம் கொண்டவளாக இப்பாடல் தலைவியை அம்மூவரார் கற்பனை செய்திருக்கின்றார்.

சிறிய பாம்புக்குட்டி யானையைத் துன்புறுத்தியது போலத் தலைவி தன்னைத் துன்புறுத்திய நிலையினை,

"அழுவென் ளரவி ண்விரிக் குருளை

கான யானை யணங்கி யாஅங்

கிளையன் முனைவா ளெயிற்றள்

வளையுடைக் கையளெம் மணங்கி யோளே" 59

என ஒரு தலைவன் கூறுவதாகச் சத்திநாதர் என்னும் புலவர் அழகுறக் கற்பனை செய்துள்ளார். எவராலும் துன்புறுத்த ஆற்றல் மிக்க தலைவனுக்கு யானையினையும், இளமையும் எழிலும் கொண்டு அவனைத் துன்புறுத்தும் தலைவிக்கு யானையைத் துன்புறுத்தும் ஆற்றல்மிக்க பாம்புக் குட்டியினையும் மிகப் பொருத்தமாக உவமை கூறியுள்ள புலவரின் கற்பனைத் திறன் போற்றத்தக்கது.

பாங்கள் கழற்றுகை: தலைவன் உரைத்தது கேட்ட பாங்கனின் கழற்றுகையாக இரண்டு பாடல்கள் குறித்தொகையில் இடம்பெற்றுள்ளன. காமம் பிறர் அணங்க வரூவ தென்றெனவும், நோயின்றெனவும் பாங்கள் இடித்துரைப்பதாக மினைப்பெருங்கந்தன் என்னும் புலவர் கற்பனை செய்துள்ளார்.

"முதைச்சுவல் கவித்த முற்ற விளம்புல்

முதா தைவந் தாங்கு

விருந்தே காமம் பெருந்தோ ளோயே" 60

என அவன் கழற்றுகை அமைந்துள்ளது. மேட்டுநிலத்தில் தழைத்த முற்றத இளம்புல்லைக் கறிக்க இயலாத முதிய பசு நாவால் தடவி இப்புகின்றது. பசுவின்

இன்பத்திற்குப் புலவின் சுவை காரணமன்று; பசுவின் ஆர்வமே காரணமாகும்.
அதுபோலக் காமத்தால் இன்பம் விளைவதில்லை; அதனைத் துய்க்கும் மாந்தர்தம்
மினைப்பினத்தான் அது புதிய இன்பமாகத் தோன்றுகின்றது எனப் பாங்கள்
கூறுவதாக அமைந்துள்ளது கற்பனை.

கழற்செறிமறை: கழற்செறியினைக் கற்பனை செய்துள்ள மினைப்

பெருங்கந்தனே கழற்செறிமறையாக அமையும் தலைவன் கூற்றினையும் கற்பனை
செய்துள்ளார். "காமம் அனங்கம் பின்பு மன்று; மிகுதலும் குறைதலும் இல்லாதது
யானை தழையுண்டு மதங்கொள்வது போல் உரியவரைக் காணும்போது வெளிப்
படும் செவ்வியினையுடையது" எனத் தலைவன் கூறுகின்றான். ⁶¹

"யானை

குளகுமென் மூன்மதம் போலப்

பாகியு முடைத்துக் காணுநர்ப் பெறினே" ⁶²

என்னும் அடிகளுக்கு விளக்கம் கூறுகின்ற டாக்டர் உ.வே.சா. அவர்கள்,
"அடங்கியிருந்த யானையின் மதம் தழையுணவை யுண்ட காலத்தில் வெளிப்படுவதைப்
போல, ஊழின் வலியால் காணற் குரியவரைக் காணப் பெறின் இயல்பாகவே
அடங்கியிருந்த காமம் வெளிப்படும்" என்று கூறிப் புலவரின் கற்பனைச் சிறப்பினைப்
புலப்படுத்துகின்றார். ⁶³

மலையுறை குறவன் காதல் மடமகள் பெறலருங் சிறப்பினளாதலின்
அவனை என்னிப் பேதுறுதல் கூடாது எனக் கூறும் பாங்குக்குத் தலைவன்,

"கால்பொரு திடிப்பிலுங் கதறுறை கடுகிலும்

உருமுடன் நெறியிலும் ஊறுபல தோன்றிலும்

பெருநிலங் கிளரிநுந் திருநல வருவின்

மாயாபு வியற்கைப் பாவையிற்

போத லொள்ளாள் ^{என்} நெஞ்சத் தானே" ⁶⁴

என மறுமொழி கூறுவதாகப் பரணர் கற்பனை அமைந்துள்ளது. எத்தகைய ஊறு
நேர்ந்தாலும் தன்னியல்பில் திரியாது பொலியும் கொல்லிப் பாவையினைத் தலைவன்
நெஞ்சத்தை விட்டு நீங்காத தலைவிக்கு அவர் உவமை கூறுகின்றார். எத்தகைய

கழற்றையாலும் அவள் திலையினைத் தலைவன் நெஞ்சத்திலிருந்து நீக்குதல்
இயலாது என்பதனை உவமைச் சிறப்பால் உணர்த்தும் கற்பனைத் திறனை இங்கே
நயம் காணமுடிகின்றது.

கொல்லிப்பாவை யின்ன தலையின் கொன்றொலொத்த கொடுமையா
காமம் கைமயிகக் கையறு ஐயரம் கண்ட பின்னரும், அவனைக் கருதற்குப்
பாங்கன் ஐயுறுவியலில் உல யென்றால் ஐயினை என்னி நோதலைத் தவிர உரிய
தொன்றில் உல என வருந்தி மொழிகின்றான் தலைவன். 65

ஏரிள வனமுலையும், நன்னிய சுணங்கும், தேம்பாய் ஒதியும், திலக
திருமதலும், குவளைக் கண்க்கும் கொண்ட தலையியைக் காண்பதற்கு முன்னர்,

"நயனும் நன்பும் நானுநன் குடைமையும்

பயனும் பன்பும் பாடறிந் தொருகலும்

ஐம்மீது முடையேன் மன்னே" 66

எனத் தலைவன் கழற்றெதிர் மறுப்பதாகப் பெயர் தெரியாப் புலவர் ஒருவரின்
பாடல் அமைந்துள்ளது.

நெய்தல் மலர்களை அழகால் வென்ற தலையின் கண்களை ஒருமுறை
காண நேர்ந்தால் பாங்கன் கழற்றை கருள் எனத் தலைவன் கூறுவதாக வென்
கண்ணார் என்னும் புலவர் கற்பனை செய்துள்ளார். 67

இயலிடங்கறல் : மாற்றவியலாத தலைவன் மனத்துயரை உணர்ந்த
பாங்கன் அவளுக்குத் துணையெய்தத் துணிகின்றான். தலையியைப் பற்றியும் அவள்
இருக்குமிடத்தைப் பற்றியும் தலைவனிடம் வினவுகின்றான். தலைவி வாரும் சீமார்
இருக்கும் குன்றத்தினைச் சொல்லித் தன் நெஞ்சம் விடுபட முடியாமல் அவனிடம்
பினைந்திருக்கும் திலையினைப் பாங்கனுக்கு உரைப்பதாகக் கொண்டம்பலவனார்
என்னும்புலவர் பாடியுள்ள நற்றிணைப் பாடல் இத்துறைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்
காட்டாக விளங்குகின்றது.

"குன்றகத் ததுவே கொழுமினைச் சீமார்

சீமா ரேனளே நாறுமயிர்க் கொடிச்சி

கொடிச்சி கையகத் ததுவே பிறர்

விடுத்தந் காகாது பிணித்தவென் நெஞ்சே" 68

எனத் தலைவியின் வாழிடம் கழவதோடு தன் நெஞ்சம் விடுபட முடியாதவாறு அவளிடம் பிணிப்புண்டு சிடக்கின்றது எனத் தலைவின் கழவதாகப் புலவர் கற்பனை செய்திருக்கின்றார். இந்தப் பாடலில் கற்பனை உண்மையியல் கடவாது வாழ்வின் ஒரு நிகழ்ச்சியை உள்ளவாறு உரைப்பதுபோல் அமைந்தள்ளது.

பாங்கன் தெளிதல்: தலைவியைக் காணுதற்குச் செல்லும் பாங்கன் அவளைக் குறியிடத்துக் காண்கின்றான். கண்ட பின்னரே கரைகாணக் காதலால் தலைவன் கலங்கி நிற்பது பொருத்தமே என எண்ணுகின்றான். இவருடை அழகினால் அணங்குற்றவர்,

"இரவி னா மின்றயி லறியாது

அரவுது குயர மெய்தப" 69

எனத் தென்கின்றான். மீண்டு வந்து தலைவனிடம் குறியிடம் கூறி அவர்கள் கூடுதற்குத் துணைசெய்கின்றான்.

தோழியிற் புணர்ச்சி

அகப்பொருள் இலக்கியத்தில் இன்றியமையாத சிறந்த இடம் பெறுபவள் தோழி. தலைவியது வாழ்வின் எல்லா நிலைகளிலும் அவளுக்குத் துணை புரிபவளாக அவள் படைக்கப் பட்டிருக்கின்றாள். இருதலைப் புள்ளின் ஒருயிர் போலத் தானும் தலைவியும் வாழ்வதாகத் தோழி குறிப்பிடுகின்றாள். 70 தலைவியின் களவொழுக்கம் தோழியின் துணையாலேயே தொடர்சின்றது; கற்பொழுக்கமாக மாறுகின்றது. பாங்கற் கூட்டத்தின் பின்னர்த் தலைவனும் தலைவியும் கூடுதற்குத் துணைபுரிகின்ற அவள் அவர்களை மணவாழ்க்கையில் ஈடுபடுத்துவதற்குச் செய்யும் முயற்சிகள் அனைத்தும் அவருடைய அறிவுச் சிறப்பையும் பண்பு நலத்தையும் சிறப்புற வெளிப்படுத்துகின்றன. 'களவிற்குத்தோழியே சிறந்தாளாயிற்று' எனப் புகல்வர் நச்சிரார்க்கினியர். 71

சங்க தூல்களில் உள்ள 882 களவுப் பாடல்களில் இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம் என்னும் மூவகைப் புணர்ச்சிக்கும் உரியன 40 பாடல்களே எனவும், எஞ்சிய 842 பாடல்களில் 95 விழுக்காடு தோழியிற் புணர்ச்சி என்னும் ஒரு வகைக்கே உரியன எனவும் கூறித் தோழியின்

இன்றியமையாச் சிறப்பினை டாக்டர் வ. சுப. மானிக்கம் விளக்குகின்றார். ⁷²

"தோழி தானே செவிலி மகளே" ⁷³

என்றும் தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு உரை கூறும் இளம்பூரணர், "பயின்றுரைல் லாரும் தோழியராகார். அருமறை கிளக்கப் படுதலான் இடம்புலையுண்டு வளர்ந்த செவிலி மகளே தோழி எனப்படுவாள்" ⁷⁴ எனத் தருகின்ற விளக்கம் தோழிக்கும் தலைவிக்கும் இருக்கும் நெருங்கிய தொடர்பினை ஈயார்த்துகின்றது.

தோழியின் குணையோடு தலைவியைத் தலைவன் கூடுவதாகக் கற்பனை செய்யப்படும் அகப்பொருட் பகுதி 'தோழியிற் புணர்ச்சி' தோழியின் குணை பெற்றாலன்றித் தன் களவொழுக்கத்தினைத் தொடர முடியாது என்பதனை உணர்வின்ற தலைவன் அவளை இரந்து பின்விற்கத் துணிகின்றான். "பெட்ட வாயிற் பெற்றிரவு வலியுறுத்தல்" ⁷⁵ என்று இதனைத் தொல்காப்பியமார் குறிப்பிடுகின்றார்.

தலைவன் இரந்து பின்விறலாலும், தலைவியின் தோற்றம், ஒழுக்கம் ஆகியவற்றில் நேர்ந்த மாற்றங்களாலும், தானும் தலைவியும் உடனிருக்கும் போது தலைவன் வருவதாலும் தலைவியின் களவொழுக்கத்தினைத் தோழி அறிந்து கொள்கின்றாள். தலைவனுடைய காதலுணர்வு உண்மையானது; உயிரொன்றியது என்பதனை அறிந்த பிற் அவர்களுக்குத் குணைசெய்கின்றாள்.

குறையுற வுணர்ந்தல். தலைவிக்கும் தோழிக்குமுள்ள பெருங்

கேண்மையினைத் தலைவன் அறிந்து கோடற்கு வாய்ப்பாகச் சிறைக்குடியாந்தையார் ஒரு கற்பனைக் காட்சியைப் படைக்கின்றார். தலைவியும் தோழியும் நீராடுகின்றன நீராடும் போதும் ஒருவரை விட்டொருவர் பிரியாராகித் தெப்பத்தின் ஒரே பகுதியைப் பற்றிநின்ற நீராடுகின்றனர். இக்காட்சியினைத் தலைவன் பார்க்கின்றான் ஒருத்தி புணையை விட்டு நீரோடு சென்றால் மற்றவரும் அவளோடு செல்வாள் போலும் என வியக்கின்றான். ⁷⁶ இத்தகைய நெருங்கிய நட்புடைய தோழியே இனி நமக்குத் குணைபுரியக் கூடியவள் என்றெண்ணி அவளை இரந்து பின்விற்கத் துணிகின்றான்.

தலைவன் இரந்து பின்விற்கும் நிலை நற்றினைப் பாடலொன்றில் அழகிய கற்பனையாக அமைந்துள்ளது. தோழி கேட்பத் தலைமகன் தன்னுள்ளே

சொல்லியதாக அப்பாடல் அமைந்திருக்கின்றது. "தேரினம் காலினம் பன்னு
வருகின்றேன். கொடுங்கழியின் அரும்ப மலரைப் பறித்துத் தலவிக்கும் தோழிக்கும்
தருகின்றேன். தாமழ, நெய்தல் மலர்களை அவர்கள் பெறத் குணபுரிந்தேன்.
நாள்தோறும் இவ்வாறு அவர்களை மகிழ்வித்துப் போர்க்களத்தில் புண்ணுற்ற
வீரரைப் பேய் காத்தல் போல் இவர்கள் பின்னே திரிவதில் வெறுப்புற்றிருக்கும்
என்னைப் பற்றிப் பரதவர் மகள் என்ன நினைக்கின்றாளோ?" எனக் கூறுகின்றான். 77

இரந்து பின்விற்கும் தலைவனின் காதல் சிறப்பினை நெடிதாராய்ந்து
தெளிந்தபின்னரே அவனுக்குத் குணபுரியத் துணவாள் தோழி. எனவே, தன் குயிரினை
கூறித் தலைவன் குறையிரக்கும் போது 'தலைவி இளையன் வினைவிலன்' எனத்
தோழி கூறுவாள். 'கல்லா மந்தியின் வன்பறழ் தேன்கலந்த தீம்பாவினைத்
தலவியின் கையகத்திருந்து கவர்ந்து கொள்கின்றது; எழுதெழில் சிதைய அழுசின்ற
அவள் கண்கள் மழை நீரேற்ற நீலமலர் போல் தோன்றுகின்றன; வயிற்றில் அடித்து
கொண்டு வருந்துவதால் அவள் கைவிரல்கள் சிவந்து காந்தனின் கொழுமுறைபோல்
காட்சியளிக்கின்றன' எனத் தலைவியின் பேதைமை சான்ற இளமையினைப் புலப்படுத்த
அவள் காம ஒருக்கத்திற்குரிய பருவத்தினள் அல்லள் என ஒரு தோழி தலைவனுக்குக்
கூறுவதாகக் குடவாயிற் கீரத்தொர் கற்பனை செய்கின்றார். 78 'குன்றக் குறவன்
காதல் மடமகள் இளையளாக இருந்தாலும் தாமிருதற்கரிய குறிபத்தைத் தருபவள்'
எனத் தலைவன் கூறுகின்றான். 79

தலைவன் பெருமையினையும் சிறப்பினையும் கூறித் தம்முடன் அவன்
கொள்ளும் தொடர்பு தகவுடைத்தன்று எனவும் தோழி கூறுவதாகக் கற்பனை
செய்வார். 'இவள் மீனெறி பரதவன் மகள்; நீ கருந்தேர்ச் செல்வன் காதல்
மகள்; நின்ச் சூர உணக்கும் எங்கள் மேனி புலவு நாமும்; எம் சிறுநல் வாழ்க்கை
தும்மொடு புறவதன்று' என்று தோழி தலைவன் உயர்வு கூறி அவன் எண்ணத்தினை
அறிய முற்படுகின்றான். 80

முன்னுற லுணர்நல்: நாற்றம், தோற்றம், ஒழுக்கம், உண்டி,
செய்வினை, செலவு, பரிசுவு ஆகியவற்றில் தலவியிடத்துத் தோன்றியுள்ள வேறு
பாடுகளால் அவளது காதலொழுக்கத்தினைத் தோழி குறிப்பாக உணர்ந்து

கொள்கின்றான்; அதனை உறுதிசெய்து கோடல் பொருட்டுத் தலைவியிடம்
முட்பமாக உரையாடுவான்.

"அரசன் போன்ற அநிதலம் கொண்ட ஒருவன் நெருநல் என்னிடம்
பணிமொழி பயிற்றினான். 'என்னை வருத்திய நீ யார்? நின்னை யான் நுகர்வன்'
எனச் சொல்லி என் சிறப்புறம் தழுவினான். மழையால் நெகிழ்ந்த மண்போல்
என்தெஞ்சம் நெகிழ்ந்தது. கரந்த நெஞ்சத்தினேனாகிக் கடுமொழி கூறி விலகினேன்
இனந்தீர் களிற்றினைப் போல அவன் இனைந்தேங்கிச் சென்றான். நம் தோள்
தனக்கே உரியதென்பதனை அறியாமல் என்னை இரந்து பின்னிக முயலும் அவனை
நகுவோம்" என்று கூறித் தலைவியின் உள்ள நிலையை ஆராய்கின்றான் ஒரு தோழி.⁸¹

"சாயிறைப் பனைத்தோட கிழமை தனக்கே

மாகின் குதலம் அறியான்"⁸²

எனக் கழுவதன் வாயிலாகத் தலைவியின் தோள் முன்னரே தலைவனுக்குரியதாகி
விட்டது தனக்குத் தெரியாததன்று என்பதனையும் தலைவிக்குக் குறிப்பாக
உணர்த்துகின்றான் தோழி.

இருவருமுள்வழி அவன்வ ரவுனர்தல்: தலைவியும் தோழியும்

ஒருங்கிருக்கும்போது அவர்களிடம் வரும் தலைவன் ஊரும் பேரும் கெடுதியும்
பிறவும் விண்ணித் தன் உள்ளத்து வேட்கையைத் தோழிக்குக் குறிப்பாதுணர்த்துவான்.

"தேர்சேன் நீக்கித் தயியன் வந்ததும்

ஆர்யாதென்ன நனிநனி ஒதுங்கி

முன்னுள் போகிய கறைவன்"⁸³

மருதனை நாகலுரிந் கற்பனைப் படைப்பாக அகநானூற்றில் காட்சி தருகின்றான்.
'நனிநனி ஒதுங்கி' என்னும் தொடர் இனிவந்தொருதும் தலைவனது தயக்க வுணர்வி
யிக அழகாக வெளிப்படுத்துகின்றது.

வேட்கைமரத்தப் பரவிவிருந்து கிளிகடிந்து புனங்காக்கின்றனர்

தலைவியும் தோழியும். சினங்கொண்ட வேட்டைநாய் தொடர வல்லில் காளை
யொருவன் அங்கு வருகின்றான். 'களைபாய்ந்து புண்ணற்ற களிஞென்று மம்புனத்துக்
கடுத்தலைக் கண்டரோ?' என வினவுகின்றான்.⁸⁴ வினவுகின்ற தலைவனையும்

விழைவுதோன்றப் பார்க்கும் தலைவியையும் காணும்தோழி

"எனல் காவ ஸிவகு மல்லள்

மான்வழி வருது ஸிவகு மல்லள்" 85

எனத் தெளிகின்றாள்.

குறைநயப்பித்தல்: பல்லாற்றாலும் தலைவன் நல்லியல்புகளை

அறிந்து தனிந்த தோழி அவளுக்குத் துணைபுரியத் தனிந்து, தலைவிக்கு அவன் குறைய
யுணர்த்திக் கூட்டுவிக்க முயல்வாள். நானமிகுதியால் நவிகரந் குறையும்
தலைவியைக் கூட்டத்திற்கு இசைவிக்கத் தோழி கூறும் கூற்றுக்கள் கற்பனை நயம்
மிகுந்தவை.

"பசுவில் எரியும் விளக்குப்போல் உடல் ஒளி குன்றவும், பாம்பு
கவர்ந்த மதியினைப் போல் துதலொளி மறையவும் யானுற்ற னுன்பத்தை உனக்குக்
கூறவில்லை யென்று அழுகின்றாள். தினைப்புளம் காத்த போது தாரணிந்து வந்த
தலைவன் ஒருவன் என் சிறுபுறம் தழுவினான். அதனையே எண்ணுகின்ற நெஞ்சத்தோ
யான் இந்நிலை யுற்றேன்" எனத் தோழி யொருத்தி தலைவியிடம் கூறுகின்றாள். 86

தன் வளரின முலை நோக்கி நெடிது நினைந்து நில்லாது பெயர்ந்தாள்
தலைவன் என ஒரு தோழி கூறுகின்றாள். 87

"தானுன் வேட்கையின் போதுதெரிந் தூதா

வண்டோ மன்னவன்" 88

நெருநல் நம்மொரு கிளிந்கடிந்து தங்கியிருந்தும் தன் குறையினைக் கூறுபிடம்பெறுதல்
சென்றாள். அவனது அழகிய தோற்றத்தைக் கண்டு நெகிழ்ந்த என் தொடியினைச்
செறித்துக் கொண்டேன் என ஒருத்தி புகல்கின்றாள்.

படைத்து மொழியும் இக்கற்பனைக் கூற்றுக்கள் வாயிலாகத் தலைவி
களவொழுக்கம் தானறியாததன்று என்பதனைக் குறிப்பாகத் தோழி யுணர்த்துவாள்.

பலவாறு கூறியும் தலைவி நான மிகுதியால் குறைநேர்த்தற்கு

இசையான் போன்று இருப்பான். அவ்வாறு அவள் இருப்பது பின்னர்ப் பெருந்
துன்பத்திற்குக் காரணமாகி விடக் கூடுமென்றெண்ணித் தோழி கூல்கின்றாள். 'இன்னும்
அனைய நின்றொரு குழாது தலைவற்குக் குறைநேர்ந்தது என் தவறுதான்' எனத்

த லேவியிடம் வேற்றமை தோன்ற உரைக்கின்றான் .

"நாணு நட்பு மில்லோர்த் தேரின்

யானை தில்லையின் வலகத் தானே" 89

என வன்சொல் கூறுகின்றான் .

படுமரத்து மோசிகீரன் என்னும் புலவரின் குறந்தொகைப் பாடலொ
த லேவியின் நாண மித்தியினையும் தோழியின் செயலறு நிலையினையும் உணர்த்துகின்ற
அரிய கற்பனைச் சிறப்புடைய பாடலாக விளங்குகின்றது .

த லேவியின் இசைவினைப் பெற்ற பின்னர்க் குறியின் வருமாறு
தோழி கூறத் தலைவின் வந்து நிற்கின்றான் . அவன் வரவினை புனர்த்திக் குறியின்
செல்லுமாறு தோழி தலைவிக்குக் கூறுகின்றான் . ஆனால் அவன் நான்மீனா ரப்
பெற்றவளாகி 'இன்றை யளவை சென்றைக்க' என்று கூறுகின்றான் . பெரிதும்
கலக்கமுற்ற தோழி ,

"கையுந் காண மோய்வன வருங்கத்

தீயுந் தவிரி னருங்கி

யாவது நிலையான் செயற்குரி யதுவே" 90

எனப் புகல்கின்றான் . செய்வதறியாது தடுமாறி நடுங்குகின்ற தோழியினைப்
புலவர் சொல்லோலியமாகக் கற்பனை செய்துள்ள திறம் போற்றத்தக்கது .

இவ்வாறு பல்லாற்றாலும் முயன்று தலைவனையும் தோழி கூட்டுவிப்பார
அகப்பொருள் மாந்தரில் அறிவுநலம் சான்றவளாகத் தோழியினைப் புலவர்கள்
படைத்திருக்கின்றனர் . த லேவியது களவொருக்கத்திற்குத் தோழியின் குணமிக்
இன்றியமையாத சிறப்புடையதாக இருத்தலைத் தோழியிற் புனர்ச்சி பற்றிய
கற்பனை வளமிக்க சங்கப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன .

பகற்குறி

தோழியின் குணபெற்ற பிறகு தலைவன் பகலும் இரவிலும்
பலகாலம் த லேவியைக் கூடி மகிழ்கின்ற நிலையினைச் சங்கப் புலவர்கள் கற்பனை
வளம்படப் பாடியுள்ளனர் . தொடக்கத்தில் பகலில் கூடி மகிழும் தலைவன் பகற்
புனர்ச்சிக்குத் தடைநேர்ந்த பின்னர் இரவில் அவனைக் கூடுவான் . இரவிலும்

கூடுதற்கு இடையே நேர்சின்ற போது தலைவி, தோழி இருவர் உள்ளத்திலும் வரைதல் வேட்கை எழுச்சின்றது. கூற்றலும் குறிப்பாலும் தலைவியை வரைந்தெய்துவ தக்கது என்பதனைத் தலைவற்கு அவர்கள் உணர்த்துவார்கள்.

தலைமகள் அறிந்துவந்து கூடுதற்கு வாய்ப்பான எயிற்புறத்திடமே பகற்குறியிடமாகக் கூறப்படுகின்றது. ⁹¹ குறியிடம் வருகின்ற தலைவனும் தலைவியும் அருவியும் கிபாழிலும் ஆடிமகிழ்வர். மருதவினநாகனார் காந்தளஞ் சோலைக்கண் மந்தியும் அறியா மரம்பயில் காட்டில்,

"கடிசனைத் தெளிந்த மணிமருள் தீநீர்

பிடிபுனர் களிறின்" ⁹²

தலைவன் தலைவியோடு ஆடி மகிழ்ந்ததாகக் கற்பனை செய்துள்ளார்.

நல்வரை நாடொரு அருவியாடியும், நெடுநீர்ச் சனையில் நீலமலர் பறித்தும், மணமிது சோலையில் மகிழ்ந்து விளையாடியும் தலைவி இன்பத்தில் திளைப்பதாக இளவேட்டொர் எல்லும் புலவரின் கற்பனை அமைந்துள்ளது. ⁹³

கண் சிவக்குமாறு தலைவன் மார்பினைப் புணையாகக் கொண்டு நெடும்பொழுது நீராடி மகிழ்வதில் பெருவிருப்பம் கொண்டவளாகத் தலைவி புனைந்துரைக்கப் படுகின்றாள்.

"அரிமதர் மழைக்கண் சிவப்ப நாளைப்

பெருமலை நாடன் மார்புபுனை யாக

ஆடுகம் வம்மோ காதலந் தோழி" ⁹⁴

என்று தலைவி கூறுவதாக மருதவினநாகனாரின் கற்பனை அமைந்துள்ளது. 'நீர் நீடாடிற் கண்ணும் சிவக்கும்' ⁹⁵ என்பர். கண்சிவப்ப மலைநாடன் மார்பு புணையாக ஆடுகம் என்னும் கூற்றல், நெடும்பொழுது தலைவனைத் தழுவி நீராட வேண்டும் என்னும் விழைவினைக் கற்பனை நயம்படப் புலப்படுத்தியுள்ளார் புலவர்.

தலைவன் குறியின் காலந் தாழ்த்தி வருகின்றான். அவனாக்காகக் காத்திருந்த தலைவியை ஆற்றவித்தறி பொருட்டுத் தோழி கூறுவதாக ஐயர் முடவனார் என்னும் புலவர் குறந்தொகையில் ஒரு பாடல் பாடியுள்ளார். 'தலைவன் இன்னும் வரவில்லை; ஆனால் பின்வேட்டைக்குச் சென்ற என்னையர் தியில் கரை

நோக்கி வருகின்றன' எனத் தோழி கூறுகின்றாள்.⁹⁶ கா லையில் சென்ற பரதவர் மா லையில் மீள்வராதவின், 'பன்மீன் வேட்டத் தென்னையர் தியில் வருஉம்' என்னும் தொடர், பகற் சுருங்கி மா லை வந்து விந்ததென்பதனைச் சிறைப்புறத்திருக்கும் த லைவற்குக் குறிப்பாளுரைத்தி, விரைந்து வந்து கூடுதல் வேண்டும் என்னும் விழைவினை அவன் உள்ளத்தில் எழுப்புவதாகக் கற்பனை நயம்பட அமைந்துள்ளமை காணலாம். குறியிடமாகிய புன் னையில் நிழலும் வெண்மணற் பரப்பும்,

"இருடிவிந் தன்ன வீர்ந்தன் கொழுநிழல்

நிலவுகுவித் தன்ன வெண்மணல்"⁹⁷

எனக் கற்பனை நயத்தோடு புனைந்துரைக்கப் பட்டுள்ளன. இருகும் நிலவுமாகிய முரணமையக் குறியிடத்தினைப் புலவர் கற்பனை செய்துள்ளார்.

நாள்தோறும் ஓரிடத்திலேயே கூடுதல் பிறரறிதற்கேதுவாமாதவின், தோழி பகற்குறியிடத்தை அடிக்கடி மாற்றுவாள். குறியிடம் பெயர்த்துச் சொல் குறையமைந்த ஒரு பாடல் குறந்தொகையில் உள்ளது. "ஊருக்கும் பக்கத்தில் ஒரு பெயர்கை இருக்கின்றது; பெயர்கையிலிருந்து சற்றித் தொ லையில் ஒரு கான்யாறு உள்ளது; அங்குள்ள சோ லையில் இரைதேடும் வெண்தருகன்றி வேற எவரையும் காண முடியாது; கூந்தலில் தேய்த்துக் குளித்தற் பொருட்டு நாங்கள் எருமன் கொணர்வதற்காக அங்கே செல்வோம்; த லையிலும் அங்கே வருவாள்"⁹⁸ என்று தோழி பகற்குறி வந்த த லைவிடம் கூறுகின்றாள். பிறர் வாராததும் தாம் செல்வதுமாகிய ஓரிடத்தைச் சொல்லி, இனித் த லைவன் அங்கே வந்து த லைவியைக் கூடலாம் என்பதனைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகின்றாள். ஒருவர்க்கு, அவரறியாத இடத்தினை அடையாளம் சொல்லி விளக்கும் வகையில் இக்கற்பனை அழகுற அமைந்துள்ளது.

பகற்குறி இடையீடு

தினைக்கதிர் முதிர்ந்து வினைதவின் புனங்காக்கும் பொறுப்பினைத் த லைவி இழக்கின்றாள். புறத்துப்போகும் வாய்ப்பினை இழந்தமையின் பகற்

புனர்ச்சியின்பம் பெறுகின்ற வாய்ப்பினை அவள் இழக்க நேரிடுகின்றது.

தினைக்கதிர்கள் முற்றிக் காயும் பருவமெய்தின. எனவே, பகற் குறிக்கண் தலைவனைக் கூடி மகிரும் பேற்றினை இழக்க நேரிடும் என்பதனை உணர்த்தும் தோழி,

"விரிதிரைக்

கடல்பெயர்ந் தனைய ஆகிப்

புலர்பதம் கொண்டன எனற் குரவே" 99

எனக் கூறுகின்றாள். தினைக்கதிர்கள் காயும் பருவத்தினைவாகத் தோன்றும் காட்சினை விரிதிரைப் பெருங்கடல் நீரின்றி வற்றுவது போல் இருப்பதாகப் புலவர் கற்பனை யழகோடு கூறியுள்ளார்.

தலைவியின் தோற்றப் பொலிவு அவனைத் தாயர் இற்செறித்தற்குக் காரணமாகின்றது.

"முலைமுகல் செய்தன முள்ளெயி நிலங்கினை

தலைமுடி சான்ற தண்டழை உடையை" 100

என்று கூறித் தலைவியை வீட்டின் வாயிற் புறத்தும் போதல் கூடாதெனச் செவிலி இற்செறித்தலைக் கயமஞர் பாடலில் காணலாம். கரும்புபோல் திரண்ட தினையின் கதிர்கள் சிவிகள் கவர்ந்து செல்லக்கூடிய அளவு முதிர்ந்ததை அறிந்த பின்னரும் சிவிகடிதற் பொருட்டுத் தலைவியை அழப்பத் துறியவில்லை தாய். அவனைப் பற்றி

"சில்குணங் கணிந்த செறிந்துவீந் கிளமுலை

மெல்லியல் ஒலிருந் கழப்பொரு

பல்கால் நோக்கும் அறவில் யாயே" 101

எனத் தோழி குறிப்பிடுகின்றாள்.

"கழையும் குறுநெறி கொண்டன முலையும்

குழி மென்முகம் செப்புடவி எதிரின" 102

என உடன்போக்கு நிகழ்த்திய தலைவியின் எழில் தோற்றத்தை என்னிக் கலங்குகின்ற செவிலி, அவனை இற்செறியாமல் இருந்த தன் அறியாமையை நினைத்துப் புலம்புகின்ற

தலையின்பால் பெருங்காதல் கொட்டிக்கும் தாயும் தந்தையும் அவனைப் புறந்துப் போகவிடாமல் செறித்திருக்கும் நிலையினைத் தலைவனுக்கு அறிவிக்கின்றான் தோழி.

"யாயே கண்ணும் கருங்கா தலளே

எந்தையும் நிலநறப் பொறுஅன் சீறடிசிவப்ப

எவனில குழைமகள் இயங்குதி என்னும்" 103

என்று தலைவி இற்தெறிக்கப் பட்டிருத்தலைக் கூறுகின்றாள்.

இரவுக்குறி

பகற்குறி யிடையீடு நேர்ந்தபின், தலைவன் இரவின் வந்து தலைவினை கூடுவன். தொடக்கத்தில் வீட்டில் உள்ளார் பேசுகின்ற குரல்கேட்கும் தொலைவி வீட்டின் புறத்தே புறமறிது உள்ளே இரவுக்குறி நிகழும். பின்னர் மன்ற பாடவிந்து மனைமடிந்த நேரத்தில் காவலர் சோர்பதன் ஒற்றிக் கதலினைத் திறந்து உள்மனை புதுந்து கூடுதல் உண்டு. 104

கன்று புவிதாக்கும் கருஞ்சாரற்கன் தலைவன் நஞ்வினவில் வருதற்கு விரும்புகின்றான் என்பதைத் தோழி தலைவிக்கு உணர்த்துகின்றாள். 105 'தலைவனது சந்தனம் புலர்ந்த மார்பினை நினைக்கும்போது காமநோய் பெருகுகின்றது; ஆனால், தழுவும்போது அந்நோய் நீங்கிவிடுகின்றது, 106 என வியப்புறவாள்போ சொல்லிக் குறிப்பாகத் தன் இசைவினைப் புலப்படுத்துகின்றாள் தலைவி.

குறியிடம் வந்த தலைவன் புனலொலிப் படுத்தும், புள்ளெடுப்பியும் தான் குறிக்கன் நிறைவேத் தோழிக்கும் தலைவிக்கும் உணர்த்துவான்.

தலைவன் குறியின் நிறைவேத் தோழி அறிகின்றாள். அன்னை குயிலை அறிய முயல்கின்றாள். அவனை விளக்கின்றாள். தோட்டத்துப் பள்ளத்தில் நிறைந்திருக்கும் கூதளஞ்செடி குழையுமாறு வீழ்கின்ற அருவியின் இன்னொலியைக் கேட்டனையோ என வினவுகின்றாள். அவ்வினவிற்கு மறுமொழி தாராமையின் அன்னை உறங்கிவிட்டாள் என்பதனை உணர்ந்துகொள்கின்றாள். ஆயினும் அதனை உறுதிசெய்து கொள்வதற்காக மீண்டும் ஒருமுறை, தோட்டத்தில் அசோக மரத்திலுள்ள ஊசல் கயிற்றினைப் பாம்பெனக் கருதி, அம்மரத்தின் முழுமுதல்

தனிபடுமாறு வீழ்ந்த இடியோசையைக் கேட்டனையோ என வினவுகின்றான் .

அப்போதும் மறுமொழி கூறுமையின் அன்னை உறங்குகின்றான் என்பதனை ஐயத்திற்கு இடமின்றி உணர்ந்து தலையியைக் குறியிடத் துண்கின்றான் . 107

பகலும் அஞ்சும் பனிக்கடுஞ்சரம் கடந்து¹⁰⁸ விசும்பும் நிலமும்
காணமுடியாதவாறு பெருமழை பொழிகின்ற பல்லோர் சூஞ்சும் பாலுளி கங்குவில்¹⁰⁹
தலைவன் வந்ததை யெண்ணி வருந்துகின்றான் தலைவி .

"நின் ,

மானல முள்ளி வரினெமக்

கேம மாகு மலைமுத லாரே" 110

எனத் தலைவன் அவன்பால் கொண்டிருக்கும் காதற் சிறப்புணர்த்தி அவனை ஆற்ற
விக்கின்றான் .

பரணின் அகநானூற்றுப் பாடல்களிரண்டு, இரவுக்குறி பற்றிய அழகிய
கற்பனைகளாக விளங்குகின்றன . கடல்மீன் சூஞ்சுகின்ற நள்ளென் யாமத்தில்
குறியின் வந்து தன்னைக் கூடிய தலையியை எண்ணி மகிழ்கின்றான் தலைவன் . 'அழகிய
பாண நடைகற்பனாபோல் அவள் அசைந்து நடந்துவந்தாள்; யாழினும் இனிக்கப்
பேசினாள்; முலைக்கண்ணின் வரு உண்டாகுமாறு முயங்கி மகிழ்வித்தாள்' எனத் தன்
நெஞ்சத்திற்குக் கூறி நெகிழ்கின்றான் . 111

'பெருமழை பொழியும் நள்ளிரவு நேரத்தில், காவலர் தளர்ந்திருந்
தாலம்பார்த்துத் தலையியின் இல்லத்தொருசார் நின்றேன். குரர மகிளிர் போல
பேரமுது வாய்ந்து பெறற்கரியளாகிய தலைவி என் துன்பமெல்லாம் நீங்க
முயங்கினாள்' எனத் தான் பெற்ற இன்பங் குறித்துத் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுகின்றான்
ஒருவன் . 112 இரண்டு பாடல்களிலும் தலைவன் தலையியர் ஆராக் காதலால்
அகநெகிழ்ந்து கூடுகின்ற காட்சி அழகுறக் கற்பனை செய்யப்பட்டுள்ளது . மழையா
அலைப்புண்டு கலங்கிய மாலைவிருந்து, உலைக்களத்தில் தெறிக்கின்ற தீப்பரு
பொந்துகள்போல் தேன்துளிகள் சிதறவும் முலைக்கண்ணின் வரு உண்டாகவும் இறகத்
தழுவினாள் தலைவி என்பதனை ,

"பெயல லைக் கலங்கிய மலெப்பூங் கோதை

இயலெறி பொன்னிற் கொங்குசேர் புறைப்பத்

தொடிக் கண் வடுக்கொள முயங்கினள்" 113

எனப் புனைந்திருக்கின்றார் பரணர்.

பிரிந்திருக்கும் நேரமெல்லாம் பெருந்துன்பமுற்ற அவர்கள் இரவு நேரத்தில் கூடுதற்குரிய வாய்ப்பினைப் பெற்றவுடன் ஒன்பம் நீங்கித் தழுவுகின்றனர்; இடையறாது முயங்குகின்றனர். தலைவி,

"காவறு தவிரின் நடுங்கி ஆகுது

நோயசா வீட முயங்கினள்" 114

எனக் கூறுகின்றார் புலவர். இந்த இரண்டு அடிகளில் பரணரின் கற்பனை சொல்லெ சிறப்பினதாய் - என்னும்பொருதெல்லாம் இன்ப ஊற்றெனக் கற்பவர் நெஞ்சத்தில் கழிபேருவகை வினைக்கும் திறன் மிக்கதாய் விளங்குகின்றது. கற்பனை நெஞ்சுடைய காரி ருளில் கருமழை பொழியும் நடுநாளில் கடத்தற்கரிய தெறியெல்லாம் கடந்து வந்து தனக்காகக் காத்திருக்கும் தலைவனைக் கண்டவுடன் காற்றால் அசையும் தவிர் போல் தன் மேனி நடுங்க அவனை இடையறாது ஆரத் தழுவுகின்ற ஒருத்தியைத் தம் மனக்கண்ணால் காண்பரென்பது உண்மை.

இரவுக்குறி இடையீடு

அல்லகுறிப்படுதல், தாய் தஞ்சாமை, நாய் தஞ்சாமை, ஊர் தஞ்சை காவலர் கடுகுதல், திலவு வெளிப்படுதல் முதலிய காரணங்களால் இரவுக்குறி இடையீடு நேரும்.

தலைவன் தான் குறிவயின் வந்திருத்தலைப் புனலொளிப் படுத்தல், புள்ளெடுப்புதல் முதலிய குறிகளால் தலைவிக்கு அறிவிப்பான்; சில நேரங்களில் அவருலன்றி வேறு காரணங்களால் அக்குறிகள் நிகழ்தலுண்டு. அவை 'அல்லகுறி' எனப்படும். அவற்றைத் தலைவன் செய்த குறியென நினைத்துத் தலைவி குறிக்கண் சென்று வரங்களம் கண்டு வருந்தித் திரும்புவதாகப் புலவர்கள் கற்பனை செய்வர்.

அல்லகுறிப்பட்ட மீண்ட தலைவி, பின்னொருநாள் தலைவன் வரவினைத் தேர்ழி யுணர்க்கியபோது, முன் நிகழ்ந்ததனை நினைந்து வருந்துகின்றாள்.

"மலைச்சாரவில் ஒரு குரங்கு மரக்கிளையின் மீது பாய்கின்றது; முறையாகப் பாயாத காரணத்தால் மரக்கிளை முறிந்து விடுகின்றது. அதுபோலக் குறிவாய்ப்பச் செய்யாத தலைவனது தவற்றால் என் தோள்கள் பசுலையுறுகின்றன" என அவன் தோழிக்குக் கூறுகின்றான். ¹¹⁵ கிளைமுறிதலால் மரத்திற்கு ஊறு நேர்வது மட்டுமன்றி அதன் மீது பாய்ந்த குரங்கிற்கு ஊறு நேர்வதுபோல, அல்லதறிப்படுதலால் தலைவியின் தோள்கள் பசுலையுறுவது மட்டுமன்றித் தலைவனுக்கும் பெருந்துன்பம் உண்டாகின்றது என்பதனைப் புலப்படுத்தும் வகையில் கபிலர் கற்பனை நயம்பட இவ்வுவமையினை அமைத்துள்ளார்.

அல்லதறிப்பட்டு மீள்கின்ற தலைவன் ஊசற்கயிறு போலச் சென்றும் வந்தும், மேய்மணி இழந்த நாகம்போல் துன்புறும் தன் நிலையை எண்ணி வருந்துகின்றான். ¹¹⁶ தன்னெஞ்சமே தனக்கு மாறாக நின்று துன்பமுண்டாக்குதலைத் தயரக் குரலெழுப்பிச் சொல்கின்றான். அடைதற்கரியன் தலைவியென்பதனை வஞ்சொற்களாலும் இஞ்சொற்களாலும் நெஞ்சத்திற்கு அவன் எடுத்துச் சொல்லியும், அவனாரை கேளாமல் அது தலைவியை நாடிச்சென்று ஏமாற்றமுற்றதால் அதனை நோக்கி,

"ஒரப்ப ஓவலை நிறப்ப நிலலை

புனர்ந்தோர் போலப் போற்றுமதி நினக்கியான்

கிளைகு எல்லகே நெஞ்சே" ¹¹⁷

எனக் கூறுவதற்கு மதுரைக் கணக்காயனார் கற்பனை செய்துள்ளார்.

இரவுக்குறிக்கு நேர்கின்ற பல்வேறு இடையூறுகளையெல்லாம் ஒருங்கு தொகுத்துத் தலைவியின் வாயிலாகப் பரணர் ஒரு பாடலில் கூறுகின்றார்.

"ஆரவார மிக்க மூன்று விழா நிகழவில்லை யென்றாலும் துயிலின்றி விழத்திருக்கின்றது; வளமிக்க ஆணைகளும் மற்றத் தெருக்களும் ஒருங்கே உறங்கி ஒளியிடங்கிளுமும் வலவரைக் கருஞ்சொல் அன்னை குஞ்சுகின்றிலன்; பிணிகோள் அன்னை துயிலின்றும் ஊர்க்காவலர் சுற்றத்திற்கு விரைகின்றனர்; அவர்கள் துயிலின்றும் கரம்பல் நாய் குரைக்கின்றது. அது குரைக்காமல் தூங்கிவிட்டாலும் பகலொளி போல் பால்நிலவு பரப்பு அகல்வான்மீது அவிநிலா எழுகின்றது; நிலா மறைந்தாலும் இல்லெலி உண்ணும் வலவாய்க் கூகை குழறுகின்றது. பேய் திரி இரவில் பெருங் குரலெழுப்பிக் கூகைச் சேவல் குழறுது உறங்கிலும் மனைவாழ் கோழி மாண்குரல்

இயம்பும். இடையூறேனும் இல்லாத ஒருநாள் ஏக்கத் தவிக்கத் தலைவன் வாரான்" என்று தலைவி கூறுவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது. ¹¹⁸ இரவுக்குறி இடையூறில் பற்றிக் கூறுகின்ற இலக்கிய மரபுக்குச் சிறந்த ஓர் எடுத்துக்காட்டாகப் பரணின் இக்கற்பனை அமைந்துள்ளது.

அலர்

தலைவியின் களவொழுக்கம் பற்றி ஊர்மகளிர் கூறும் பழிமொழி அலர் எனப்படும். புகற்குறி யிடையீட்டிற்கும் இரவுக்குறி யிடையீட்டிற்கும் அலரும் ஒரு காரணமாகும். களவினை வெளிப்படுத்துகின்ற அம்பலம் அலரும் தோன்றுதற்குத் தலைவனே காரணமாவான் என்பர் தொல்காப்பியனார். ¹¹⁹ களவொழுக்கத்தினை ஒருவர்க்கொருவர் முகக்குறிப்பினால் புலப்படுத்ததல் அம்பல் எனப்படும். ஊர் முருவனும் பெருமளவில் பழிநூற்றுவது அலர் எனப்படும். ¹²⁰ கண்ணை எங்கும் சொல்லும் அலகைக் குறிக்கும். பேரலர் எழுதலின் தலைவியின் காதல்தோய் மேலும் வளரும் என்பதனை,

"அலரின் தோன்றும் காமத்தின் ^{மிகத்} சிறப்பே" ¹²¹

என்னும் தொல்காப்பிய ஊற்பா உணர்த்துகின்றது. அலரின் கொடுமை தலைவியைப் பெரிதும் துன்புறுத்தும் என்பதனைச் சங்கப் புலவர்கள் அதற்குக் கூறிய உவமைகளாக அறியலாம். போர்வீரர்களை ஆர்ப்பொலியும், ¹²² கடலின் முழக்கமும், ¹²³ அருவியின் ஓசையும், ¹²⁴ பறையின் பேரொலியும், ¹²⁵ விழாவின் ஆரவாரமும் ¹²⁶ அலருக்கு உவமைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

முலையிடைத் தோன்றும் காதல் நோயாகிய இனைய முனை, அம்பலாகிய அழகிய கிளைகளைக் கொண்டும், ஆராக் காதலாகிய தளிரைப் பரப்பியும், அலராகிய மலர்களைச் சொரிந்தும் உலகு நிழற்றும் ஒரு பெருமரமாக வளரும் என்று ஒளையார் அகநானூற்றுப் பாடலில் அலர்குறித்து ஓரழகிய கற்பனையை அமைத்துள்ளார். ¹²⁷

வெறியாட்டு

பண்டைத் தமிழ்மக்கள் தமக்கொரு துன்பம் நேரின் அதற்குக் காரணம் அறிந்து கடிமாற கட்டுவிச்சியையும் வேலனையும் கேட்பது வழக்கம். அவர்கள்

தாம் பார்த்த கட்டிலும் கழங்கிலும் தயர் நீங்குதற்குரிய வழியினை மக்களுக்குக் கூறார்.

காப்பு மிகுதிக்கண் ஆற்றளாய தலைவி நோயுற்று வாடுகின்றாள். அவள் ஓயரத்திற்குரிய காரணத்தை அன்னை ^{அந்நய} முயல்கின்றபோது, முதலென் னார் பலரும் முருகனை நோய்க்குக் காரணம் என்று கூறி, வெறியாட்டு நிகழ்த்தித் முருகனருளால் தலையின் நோய் தனியும் என்று அறிவுரை புகல்கின்றனர். 128

வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார் என்று போற்றப்பெற்ற பெண்பாற் புலவரொருவர் வெறிபாடுதல் பற்றி எழுதிய இருபாடல்கள் அகநானூற்றில் உள்ளன. ¹ வெறியாட்டிலும் தன் நோய் நீங்கவில்லை யென்றால், அதற்குக் காரணமென்ன என ஆராயப் புதும் தாய், தன் களவொழுக்கத்தை அறிந்து கொள்வாளோ என அஞ்சுவதாகவும், ஒரு வேளை முருகனருளால் நோய் தணிந்துவிட்டால் நோய்க்குக் காரணம் தானில்லை என்று தலைவன் கருதுகிறவாளை என்று மயங்குவதாகவும் தலைவியைப் புலவர் கற்பனை செய்துள்ளார். 130

வரைவு கட்டாதல்

களவொழுக்கம் பற்றி ஊரில் அவர் எழுதினது. இரவுப்பொழுதில் தலைவன் வருகின்ற நெறியின்மை குறித்துத் தலைவியும் தோழியும் அஞ்சுகின்றனர். இந்த இன்னல்களிலிருந்து நீங்குதற்கு விரைவில் தலைவன் வரைந்து கொள்ள வேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்புகின்றனர். முதலில் குறிப்பாகத் தம் வேட்கையைப் புலப்படுத்துகின்ற அவர்கள் பின்னர் கற்றிலும் விரைந்து வரைந்து கொள்ளுமாறு தலைவனை வேண்டுகின்றனர்.

பொழுது, நெறி, காவல்மிகுதி ஆகியவற்றால் விளையும் துன்பத்தினைக் கூறுதல், தலைவன் துன்பத்திற்குத் தானே காரணமெனக் கலங்குதல், இரவிலும் பகலிலும் தலைவனை வாரற்கு என்ல், பிறிதோர் பொருள்மேல் வைத்து நன்மையும் தீமையும் தலைவற் கேற்பக் கூறுதல் ஆகியனவும் அனைபோல்வனவு மாகிய தலையின் கற்றுக்களும் தோழியின் கற்றுக்களும் வரைதல் வேட்கைப் பொருளை எப்பர் தொல்காப்பியவர். 131

தலைவன் இரவு நேரத்தில் தலைவியைக் காண வருகின்றான். காளம் முழுவதும் ஒளி பரப்புகின்றது வானத்து நிலா. குறியின் நிற்கும் தலைவனுக்கு வரைதல் வேட்கையைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகின்றான் தோழி. முன்னிலைப் புறமொழியாக நிலாமைப் பார்த்துப் பேசுகின்றான்.

"கருங்கால் வேங்கை வீயுறு துகல்

இரும்புலிக் குருளையிற் றேன்றிற் காட்டிட

எள்ளி வருநர் களவிற்கு

நல்லை யல்லை நெடுவெண் ளிலவே" 132

எனக் கூறுகின்றான். வேங்கைமலர் பரந்த துகல் நிலவின் ஒளியில் புலிக்குட்டி போல் தோன்றித் தலைவனுக்கு அச்சத்தக்க அருந்தியர் தருமோ எனத் தாம் கலங்குதலைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தி, அத்தன்பம் நீங்க விரைந்து தலைவியை வரைந்து கொள்ளவேண்டும் என்னும் வேட்கையை வெளிப்படுத்துகின்றான். தன் வருகையினை ஊரார் அறிந்துகொள்ளுதற்கு நிலவொளி காரணமாக இருத்தலைத் தலைவனுக்கு உணர்த்துவதற்காக 'நல்லை யல்லை நெடுவெண் ளிலவே' என நிலாமைப் பழிக்கின்றான். பிறர்க்கெல்லாம் இன்பந்தரும் நிலா தலைவிக்குத் துன்பந் தருகின்றது; எனவே, அது விரைந்து மறைதல் வேண்டும் என அவள் விழைவது இயற்கை. உரிய நேரமே அது வானத்தில் ஒளியிசி நின்றாலும் அவளுக்கு 'நெடுநிலா'வாகத் தோன்றுகின்றது. எனவே, தலைவியின் துன்பத்தைத் தன் துன்பமாகக் கருதும் அவள் அதனை 'நெடுவெண்ணிலா' என விளித்திருவதாகப் புலவர் அழகுறக் கூறியனை செய்குள்ளார். அக்கற்பனைச் சிறப்பினாலேயே அவர் நெடுவெண்ணிலாவிரர் என்னும் பெயரினைப் பெற்றார்.

தலைவனைக் காப்புயிதழி புனர்த்தி வரைந்துகொள்ள வேண்டுவதாகக் குறுந்தொகைப் பாடலொன்று கூறியனைச் சிறப்போடு அமைந்துள்ளது. இரவுக்குறி இடையீட்டால் நேரும் துன்பம் நீங்குதற்கு வரைதல் ஒன்றே வழி என்பதனைத் தோழி தலைவனுக்குக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகின்றான். பலரும் தயிலம் பாடும் கங்குலில் தாழிட்ட கதவைத் திறக்கத் தலைவன் முயல்கின்றான். அதனால் எழும்

ஒளியினை மனையகத்திற்குத் தோழியும் தலைவியும் கேட்கின்றனர். ஆனால் அவர்கள் குறியிடம் செல்ல முடியவில்லை. வறிதே மீட்ட தலைவனை வழிநாள் கண்ட போது,

"ஒரி முருங்கப் பீலி சாய

நன்மயில் வலைப்பட்ட டாங்கியாம்

உயங்குதொறு முயங்கும் அறவில் யாயே" 133

என்று தோழி முன்மனைய நாள் நிகழ்ந்ததனைக் கூறி, விரைவில் வரைந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் தன் வேட்கையைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகின்றாள். தாயின் காவலில் தாமதப்பட்டுத் துன்புறும் நிலைக்கு வலைப்பட்ட மயிலின் வருத்தத்தை உவமையாகக் கூறுகின்றாள். தலைவன் வரவினை யுணர்ந்த பின்னரும் குறியின் செல்லமுடியாத நிலையினை எண்ணித் தலைவி வருந்துந்தோறும், அச்சத்தால் அவள் வருந்துவதாக எண்ணிய தாய் அவனை ஆரத் தழுவிய நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடுகின்றாள். வரைந்து கொண்டாலன்றி இனித் தலைவியைக் கருதல் அரிது என்பதனை உணர்த்தும் திறமுடையதாகத் தோழியின் இக்கற்றினைப் புலவர் கற்பனை செய்துள்ளார். தலைவனைத் தழுவ எங்கும் பருவத்திணைய ஒருத்தி, தாயின் தழுவலைப் புலப்பது இயற்கை. தலைவியின் இத்தாயர் நிலையை வரைவுகடாதல் துறையில் புலவர் அழகுறக் கற்பனை செய்துள்ளார்.

ஆர்க்கி வெற்பன் மார்பு புனையாகப் பகலில் அருவி யாருதலை இனிதெனப்போற்றும் தோழி இரவில்,

"பிள்ளுவீழ் சிறப்புறத் தழீஇ

அன்னை முயங்கத் குயிலின் மூதே" 134

எனக் கூறுவதாக உறையூர் முதுகத்தாலும் கற்பனை செய்துள்ளார்.

தலைவியிடத்துக் கொண்ட காதலியிருப்பதால் தலைவன் முதலெகள் வரமும் கழியினை நீந்திக் கடந்து வருகின்றான்; அவனைக் குறிவரல் விலக்குதல் தக்கதன்று என்பதனைத் தோழி உணர்கின்றாள். வழியிடைத் தலைவனுக்கு நேரக்கூடிய துன்பத்தை எண்ணி வருந்துகின்றாள் தலைவி. அப்போது தலைவனுக்குக் குறிநேர்தலும் தகவுகூடத் தன்னை எனத் தோழி எண்ணுகின்றாள். இரட்டைப் பிள்ளைகள் நஞ்சுண்டால் இருவர் திறத்தும் வருந்தும் தாயின் நிலையில் தோழி இருப்பதாகப் புலவர் ஒருவர் கற்பனை செய்துள்ளார்.

"நீதின்

நயநுடை மையின் வருதி இவடந்

மடநுடை மையி ஓயங்கும் யானது

கவைமக நஞ்சன் டாஅங்

கஞ்சவல் பெருமவென் நெஞ்சத் தானே" ¹³⁵

எனக்கறித் தோழி வரைய வேண்டுவதாகப் புலவர் கற்பனை அமைந்துள்ளது. இரண்மகனிலுக்கும் ஒருங்கே நஞ்ச தீர்க்கும் மருந்து தருதலே தக்கதாதல் போல, இருவருக்கும் நன்மைதரும் வரைவே ஏற்புடைத்து என்பதனைத் தோழி குறிப்பாகப் புலப்படுத்துவதாக இக்கற்பனை அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு ஒரு பொருளை வெளிப்படையாகப் புலப்படுத்தாமல் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துவதில் புலவர்களின் கற்பனைத் திறன் சிறப்புற வெளிப்படும் என்பதனை வரைவுகடாதல் துறையிலமைந்த பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

பிரிவு

களவொழுக்கத்தின்கண் நிகழும் பிரிவினை இடம்பு பிரிவு, வரைபொருட் பிரிவு என இருவகைப் படுத்தவர். சேனிடையின்றி அனமையாகப் பிரிதலை இடம்பு பிரிவு எனத் தொல்காப்பியனார் கூறுவர். ¹³⁶ இறையனார் களவியலில் அது 'ஒருவழித் தனத்தல்' எனக் கூறுப்படுகின்றது. ¹³⁷ வரைதற்கு வேண்டிய பொருட்கள் நழுந்தற்பொருட்குப் பிரிதல் வரைபொருட் பிரிவு எனப்படும்.

களவொழுக்கத்துப் பிரிவின்கண் தலைவியுறும் கலக்கத்தினைச் சங்கப் புலவர்கள் சுவைபடப் பாடியுள்ளனர்.

தலைவன் வரையாது பிரிந்து நெடுநாள் தன் ஊரிலேயே தங்கியிருக்கின்ற வருத்தம் மிகுந்த தலைவி தோழிக்குச் சொல்கின்றாள். "யான் இங்கே தனியாக இருக்கின்றேன்; என் அழகு நீங்காத ஓயரத்தோடு காணற்கண் உள்ளது; என்னை இத்தயரத்திறுள்ளாக்கிய தலைவன் தவிர நில் இருக்கின்றான்; களவு அலராகி ஊர் மன்றத்தில் பரவுகின்றது" எனப் புலம்புகின்றாள். கானலில் நிகழ்ந்த புனர்ச்சிக்குப் பின்னர்த் தலைவன் பிரிந்தமையின், தலைவியின் எழில்நலம் கானலிலேயே நின்றவிட்டது

என்பதனை 'என் நலன் ஆகு நோயொரு காண லஃதே' என்றும் தொடரால் புலவர் அழகுறப் புலப்படுத்துகின்றார். 138

தலைவன் பிரிவால் தான் உயிர்வாழ முடியாது என்பதனை ஒருத்தி உணர்விலுள்.

"விருநீர்ச் சேர்ப்பன் நீப்பி ஒருநம்

இன்னுயி ரல்லது பிறிதொன்

றெவனோ தோழி நாமிழப் பதுவே" 139

எனத் தோழிக்குக் கூறுகின்றார். தலைவன் பிரிவால் தாழிழப்பதற்குத் தன்னிடம் உயிரையன்றிப் பிறிதொன்றில்லை எனத் தலைவி கூறுவதாகச் செய்துள்ள கற்பனை வாயிலாகத் தலைவியின் பிரிவுத் துயரைப் புலவர் சிறப்புகற வெளிப்படுத்துகின்றார்.

பிரிவிடையற்றது கவல்கின்ற தலைவியின் கூற்றாகக் கொல்லன் அழிசி என்றும் புலவரின் பாடல் கற்பனைச் சிறப்போடு குறுந்தொகையில் அமைந்துள்ளது. தன் மாமைக் கவின் தனக்கும் பயன்படாமல் தன் தலைவனுக்கும் இப்பம் பயவாமல் பசுலையால் உண்ணப் பெற்றது பாழாகின்றது என்று தலைவி வருந்துகின்றார்.

"கன்று முன்னுது கலத்திலும் படாஅது

நல்லான் நீம்பால் நிலத்துக் காஅங்கு" 140

மாமையழகு பசுலையால் அழிவதாக அழகிய உவமையைக் கற்பனை நயம்படக் கூறியுள்ளார் புலவர்.

தன்னார் நீர்த்துறையில் கென்றமீனை உண்ட பின்னர்த் தலைவன் ஊர்க்குச் சென்று, தன் இழைநெகிழ் பருவரலை அவனுக்கு இயம்புதல் வேண்டுமென்ற சிறுவெள்ளாளந்தருதிடம் கூறுகின்ற ஒரு தலைவியை வெள்ளீயியார் தம் நற்றிணைப் பாடலில் கற்பனைப் படைப்பாகக் காட்டுகின்றார். 141

பிரிவால் வருந்தும் தலைவி, ஊரையர் நெடுமணலேறிச் செறிவனை நெகிழ்த்தோன் எறிகடல் நாட்டினைக் காண விழைவதாக அம்மூவரை கற்பனை செய்துள்ளார். 142

நீங்குதற்கரிய சூயரத்தைத் தந்த சூயிலைக் கவர்ந்து கொண்ட
தலையியை நினைந்து வருந்தும் தலைவனையும் அம்மூவரை பாடலில் காணலாம்.

"கெடவருந் சூயர நல்கிப்

படவின் பாயல் வெளவி யோளே" 143

என ஆற்றுமை கொண்ட நெஞ்சினாலு அல்லலறும் தலைவனை அவர் காட்டுகின்றார்.
அறத்தொடு நிற்பல்

"உயிரினும் சிறந்தன்று நானே நானினும்

செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று" 144

என்பர் தொல்காப்பியரை. கற்பின் பொருட்டு உயிரினும் சிறந்த நானத்தைத்
ஐக்கவும் சூயர் தமிழர். தலையியின் களவொழுக்கம் பற்றி ஊரில் அவர் எழுதினார்
அவன் உடற்கண் நேரும் மாற்றங்களுக்குக் காரணம் அறியாமல் அன்னை வேலனைத்
தரிசி வெறியாட்டு நிகழ்த்துகின்றான். இற்செறிப்பு நிகழ்ச்சிற்றது. வேற்று வரைவுக்
கான ஏற்பாடுகள் நிகழ்ச்சிற்றன. தலைவன் வரைவு மறக்கப்படுகின்றது. இந்
நிலையில் களவொழுக்கத்தினை மறைத்து வைக்காமல் வெளிப்படுத்துவதே அறனெனக்
கருதித் தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்பாள்; தோழி செவிவிக்கு அறத்தொடு
நிற்பாள்; செவிவி நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்பாள்; நற்றாய் தந்தைக்கும்
தன்னையர்க்கும் அறத்தொடு நிற்பாள்.

தலைவி அறத்தொடு நிற்பல்: தானும் தோழியும் ஆயுடும் புனங்காத்த போது,

அங்குவந்த தலைவனைத் தோழிக்கு நினைவூட்டித் தலைமகள் அறத்தொடு நிற்பதாகக்
கபிலரின் பாடலொன்று கற்பனைச் சிறப்போடு அமைந்துள்ளது. 'புண்ணுற்ற
யாளை சென்ற நெறியினை வினவி வந்தவனைக் கண்டவர் பலராக இருந்தும்,

"ஆரிருட் கங்குள் அனையொடு பொருந்தி

ஓரியா ஓடுவ தெவன்கொல்

நீர்வார் கண்ணொடு நெகிழ்தோ ளேனே" 145

எனத் தோழியை வினவுவதன் வாயிலாகத் தலைவி தன் களவினை வெளிப்படுத்துகின்றாள்
நீர்வழியும் கண்ணும் நெகிழ்ந்த தோளும் கொண்டனளாகி அனையொடு பொருந்தி
அவலமறும் தலையியைச் சொல்லோவியமாகப் படைத்துக் காட்டுகின்றார் கபிலர்.

"என் கை வ னை நெகிழ்த்த பீடுகெழு குரிசிலை மள்ளர் குழியு
விழுவிலும் காண்கிலேன்; மகளிர் தழீஇய குணங்கையிலும் காண்கிலேன்" எனக் கூறித்
தன்கை வ னை நெகிழ்த்த தலைவன் ஒருவன் உளன் என்பதனை நொதுமலர்
வரைவின்போது தலைவி தன் களவொழுக்கத்தை வெளிப்படுத்துவதாக ஆதிமந்தி
கற்பனை செய்துள்ளார். 146

தோழி அறத்தொடு நிற்பாள்: தலைவியின் இசைவினைப் பெற்ற பின்ன
-----147-----
தோழி அறத்தொடு நிற்பாள். உயிர் பிரிய நேர்ந்தாலும் தன் கண்ணில்
தோன்றிய பசுலைக்குக் காரணம் காம நோயெனச் செவிலிக்குக் கூறுதல் கூடாதெ
ஒரு தலைவி தோழியை வேண்டுகின்றாள்.

"யாக்கை,

இன்றுயிர் கழிவ தாயிற்றுநிம்மகள்

காம நோயெனச் செப்பா தீமே" 148

என்றும் பகுதிக்கு விளக்கம் தரும் பழைய உரையாசிரியர், 'காம நோயே
காரணமாகும் என வெளிப்படக் கூறாமல், குறிப்பால் அதனைப் புலப்படுத்துமாறு
கூறுகின்றாள்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். 149

காப்பு மிததிக்கண் கலங்குகின்ற தலைவி தன் காதலொழுக்கத்தை
அறத்தொடு நின்று தோழி வெளிப்படுத்த வேண்டுமென விழுவதனைக் குறித்தொகை
பாடலொன்று குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகின்றது. காமத்தீ சுட்டெரித்தாலும்
காதலனை முன்போல் முயங்க முடியாது கலங்குகின்றாள் தலைவி. 'குப்பைக்
கோழிகளின் தனிப்போர் தானாகத் தவிர்வது வரை தவிர்ப்பவர் இல்லையாதல்
போல, யாதுற்ற நோயினையும் களைபவர் யாரையும் காண்கிலேன்' எனப்,
புலம்புகின்றாள். 150 இவ்வாறு கூறுவதன்மூலம் அறத்தொடு நின்று தன் குயரத்தைத்
தோழி களைதல் வேண்டுமென்றும் விருப்பத்தை அவள் வெளியிடுகின்றாள்.

காம மிததி: பாவுமுன்னுமல் பசுலை பரந்த மேனியளாய்த் துன்புறும்

தலைவியின் நோய்க்குக் காரணம் யாதென்று செவிலி தோழியை வினவுகின்றாள்.

"அன்மும், யானும் அதன் திறம் தெற்றென உணரேன். முன்னொரு நாள் வேங்கை
மலர் கொய்வதற்காக நாங்கள் 'புனிப்புலி' என்று பூசலெழுப்பினோம். எம்
குரல் கேட்ட ஒருவன் எம்முள் வந்து, புலி சென்ற வழி யாதென வினவி நின்றான்.
எம்முள் எம்முள் மெய்ம்மறைபு ஒடுங்கி நாளை நின்றோம். 'நும் வரப்பிப் பொய்யாய்'

உளவோ? ' எனக்கூறி நின் மகளின் மையுண்ட கண்களைப் பரிமுறை நோக்கிய
வாரே அவன் தேனில் சென்றான். "

"பகல்மாய் அந்திப் பருகட ரமையத்து

மகனே தோழி என்றான்

அதனை வின்கொல் மனில் லோர்க்கே" 151

என்று கூறுகின்றான் தோழி. மனில்லோர் அந்நிகழ்ச்சியால் அறியக்கூடிய
செய்தியொன்றுண்டு என நயம்படத் தோழி அறத்தொடு நிற்கின்றான்.

வெறியாட்டு: தலைவியின் நோயினைத் தனித்தறி பொருட்டு வெறியாட்
பிகழ்த்தும் வேலனை வினவுவதன் வாயிலாக அறத்தொடு நின்ற தலைவியின்
களவினை வெளிப்படுத்துகின்றான் தோழி. 'வேலன் தருகின்ற வலியினைத் தலைவியின்
குறிப்பத்திற்குக் காரணமான தலைவன் மார்பு உண்ணுமோ?' என்றும் அவள்
வினாவே தலைவியின் களவொழுக்கத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றது. 152

'தலைவன் மார்பு தரவந்த காமநோய் நின்தால் வந்ததன்று என்பதனை
யறிந்த பின்னரும், வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்த முருகனே, கடவுளாயினும்
நீ மடவையாவாய்' என்று முருகனைப் பழிப்பதன் வாயிலாகத் தான் முன்னியதைப்
புலப்படுத்துகின்றான் ஒருத்தி. 153

வேற்று வரைவு: நொதுமலர் வரைதல் வேண்டி வருகின்றனர்.
இனியும் களவொழுக்கத்தினை மறைத்தலாகாது என எண்ணுகின்றான் தோழி.
அறத்தொடு நின்றற்குத் தலைவியின் இசைவினை வேண்டி நிற்கின்றான்.

"மறைத்தற் காலைபே அன்றே

திறப்பல் வாழிவேன் டன்னைநங் கதவே" 154

எனத் தலைவியிடம் அவள் கூறுகின்றான். 'நம் கதவு திறப்பல்' என அவள்
கூறுவது பிறரறியாதவாறு மறைக்கப்பட்டிருந்த களவினை வெளியிடுவேன் என்றும்
பொருள் தோன்ற உருவகமாக அமைந்து புலவரின் கற்பனைத் திறனை வெளிப்படுத்த
கின்றது.

தலைவியை வரைதற் பொருட்டு அயலார் வந்திருக்கின்றனர். தோழி
அவனை நோக்கி,

"எம்மில் வருதவை நீயெனப்

பொம்மல் ஒதி நீவியோன்" 155

இன்று எவ்விடத்தில் உள்ளானோ என வினவுகின்றனர். தாயர் முதலியோர் தோழியின் வினாவால் உண்மை உணர்வின்றனர்.

தோழியும் பிறரும் அறத்தொடு நிற்பல்: அறத்தொடு நிற்கும் குறையில்

கற்பனை நலத் சிறப்புறப் பாடுதலில் வல்லவர் கபிலர். தமர் வரைவு மறத்தமிழ்த்
தான் செவிவிக்கு அறத்தொடு நிற்ப, அவன் நற்றூங்கு அறத்தொடு நிற்ப, அவன்
தன்னையர் முதலியோர்க்கு அறத்தொடு நிற்ப, அவரும் ஒருவாற்றான் உடன்பட்டமை-
யினைத் தோழி தலைவிக்குக் கூறவதாக அமைந்துள்ள கவித்தொகைப் பாடல்
அறத்தொடு நிற்கும் குறைக்கு அழகிய ஓர் எழுத்துக்காட்டாகும். 156

"விரைந்து பாயும் வெள்ளத்தில் விரும்பியாடிய தலைவி வெள்ளத்தால்
நர்த்துச் செல்லப்பெற்ற போது, ஒருவன் நீரிற் பாய்ந்து அவளை மார்புறத்
தழுவித் துறைக்குக் கொணர்ந்தான். அவனுடைய பரந்த மார்பினைத் தலைவியின்
எழின்றுலைகள் கூடிவரையில், அவள் அருமழை தருகிற்கும் கற்பின் செல்வி ஆயினள்.
குறவர் மடமகளிர் கற்பின் சிறப்பினுல்தான் அவர்தம் கணவர் செலத்தும் அம்புகள்
குறி தவறுவதில்லை" என்று சொல்லித் தலைவியின் களவொழுக்கத்தினைத் தோழி
செவிவிக்கு வெளிப்படுத்துகின்றாள். தலைவியின் தமையன்மார் தங்கையின் காதலொழு-
கத்தினைப் பற்றிக் கேட்டவுடன் தம் தெனிகளை நோக்கினர்; சிலை நோக்கினர்;
அவர்தம் கண்கள் சிவந்தன. ஒருபகல் முயுவதும் இவ்வாறு நெஞ்சமுன்று நின்ற
அவர்கள் இறுதியில், 'இருவர்கட் குற்றமு மில்லையா லென்று தெருமந்து' தலை-
சாய்த்ததாகக் கபிலர் கற்பனை செய்திருக்கின்றார்.

ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்குத் தமிழ்ச்சுவையை அறிவுறுத்தற்பொருட்டுக்
கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டும் அறத்தொடு நிற்பல் குறையில் அமைந்த
பாடலே யாகும். கனிமதரு புணர்ச்சி, 157 புனல்தரு புணர்ச்சி 158 ஆகியவை
குறிஞ்சிப் பாடலில் அழகிய கற்பனைகளாக அமைந்துள்ளன.

அறத்தொடு நிற்பலின் பயன்: தோழி அறத்தொடு நின்றமையின் தமர்

வரைவுக்கு உடன்பட்டனர். 'இதுவரை அவர் கூறி வந்த ஊரவர் இப்போது

நம்முடன் ஒன்றிய கருத்துடையராயினர் எனத் தோழி தலைவியிடத்துக் கூறுவதாக உறையூர்ப் பல்காயஞர் பாடியுள்ளார். அவர் கூறத் தெனிலின்று மயங்கிக் கிடந்த ஊருக்கு அவர் தூக்கணம் குருவியின் கூட்டினை உவமையாகக் கூறியுள்ளார்.

"முடங்க விறைய தூங்கணம் குரீஇ

நீடரும் பெண்ணைத் தொடுத்த

கூடலும் மயங்கிய மைய லாரே" 159

என்றும் பாடற்பகுதி, வளைந்த சிறகினைக் கொண்ட தூக்கணம் குருவியினையும், உயர்ந்த பனைமரத்தில் தொங்கியவாறு பின்னிக் கிடக்கும் அதன் கூட்டினையும் அக் கூட்டினைக் காட்டிலும் மயங்கிநிற்கும் அவர்வாய்ப் பெண்டிரையும் கண்முன்னர் நிறுத்தும் கற்பனைப் படைப்பாகும்.

உடன்போக்கு

தலைவன் வரைதல் வேண்டி வந்தபோது தமர் மறுத்தாலும், நொதுமலர் வரைவு நேர்ந்தாலும் வேறு வழியின்றித் தலைவன் தலைவியை அவ்வுரிவிருந்து அழைத்து சென்றுவிடுவான். தலைவியின் கற்புநலம் கருதித் தோழி அவர்கள் உடன்போக்கிற்கு உறுதுணையாக நிற்பாள். புணர்ந்துடன் போனது உணர்ந்த பின்னர்ச் செவிலியும் நற்றாயும் கலங்குவர். 160

போக்குடன்படுத்தல்: உடன்போக்குப் பற்றிய சங்கதூற பாடல்கள் கற்பனை வளம் மிகுந்தவை. கொண்டுதலக் கழியாவிடின் தலைவிக்கு நேரக் கூடிய ஒன்பதிலையைத் தலைவற்கும் தலைவிக்கும் தோழி விளங்கக் கூறுவதாகப் புலவர்கள் கற்பனை செய்வர். உடன்போக்கு நேர்ந்த தோழி தலைவிக்குக் கூறுவதாகக் கயமஞர் ஒரு கற்பனைக் காட்சியைப் படைக்கின்றார். விரும்பிப் போற்றியவற்றை விட்டுப் பிரிதல் எளிதன்று என்பது உண்மையாயினும், உடன்போக்கின் அவன் உய்தற்கு வேறு வழியில்லை என்பதனை உணர்ந்து தோழி கூறுவதாகப் புலவரின் கற்பனை அமைந்துள்ளது.

தலைவி பிரிந்தால், அவள் போற்றி வளர்த்த பூஞ்செடிகள் காய்ந்து விடலாம்; வயலெக்கொடி வாடி விடலாம்; நொச்சியின் கதிரிகள் சாய்ந்து விடலாம்; ஆனால் அவற்றை எண்ணி அவள் கலங்குதல் கூடாது. அவருடைய யிரிவால் கலங்குதற்குரிய தாயின் தல்லலை நினைத்தோ, தமையன்மாரின் புனியொத்த

தலைமையை நோக்கியோ அவன் தருமாதுதல் கூடாது¹⁶¹ என்று சொல்லித் தலைவியைப் போக்குடன்படுத்துகின்றான்.

"ஊ ரலரெழச் சேரி கல்லென

ஆல தலைக்கு மறவி லன்னை

தானே யிருக்க தன்மனை"¹⁶²

என்று தலைவியின் பெருந்தலப்பத்திற்குக் காரணமான அலரையும், இற்செறிப்-
பினையும் அவளுக்கு நினைவூட்டி அவளை உடன்போக்கிற்குத் தோழி இசைவிப்பதாக
அமைந்துள்ள கற்பனையைப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோவின் பாடலில்
காணலாம்.

புயல்துளி மாறிய போக்கரு வெஞ்சுரத்தில் கல்லில் மேவும்
தலைவியின் மெல்லடி, தாமரையின் ஒள்ளிதழ் அரக்கட்டியது போலக் கன்றிச்
சிவந்துவிடுமே எனக் கலங்குகின்றான் தலைவன்.¹⁶³ தலைவன் உடன்தந்தால்
தலைவிக்குக் கானமும் இனியதாகும் என்பதனை ஓரழகிய உவமையால் தோழி
விளக்குவதாக ஒளவையார் குழந்தொகையில் கற்பனை செய்துள்ளார்.
தன்னடியிலேயே நீரினைப் பெற்ற குவளை மேல்காற்று வீசிவழம் வாடாது;
அதபோல யானை கைமடித்து வருந்துகின்ற கானமும் நம்மொடு வந்தால்
தலைவிக்கு இன்பம் தரும் இடமாகவே விளங்கும் என்று சொல்லித் தலைவனைப்
போக்குடன்படுத்துகின்றான் தோழி.¹⁶⁴

தலைவனுடன் தலைவியைச் சேர்த்து அடிப்புகின்றான் தோழி.

அப்போது தலைவியைக் காத்தல் அவன் கடன் என்பதனை அவனுக்கு நினைவூட்டு
கின்றான். இளமைப் பருவத்து இன்பமிகத் துய்த்தறிபொருட்டு நீத்தகன்றுறையாது
கடி வாழ்பவன் கூட முதுமைப் பருவத்தில் பிணிவது கருதலாம் என்னும் எண்ண
முடையவனாக ஒரு தோழியைப் புலவர் கற்பனை செய்துள்ளார்.

"அன்னந் தேந்திய வனமுலை தளரினும்

பொன்னேர் மேனி மனியிற் குழந்த

நன்னெடுந் கூந்தல் நரையொடு முடிப்பினும்

நீத்த லோம்புமதி பூக்கே லூர"¹⁶⁵

எனத் தலைவனை அவள் வேண்டுவதாக நற்றிணைப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

சுரத்திடையே செல்கின்ற போது தலைவி உள்ளந் தளர்ந்து உடல் சோரராதிருத்தற் பொருட்டு அவள் உவகை கொள்கும் வகையில் தலைவன் உரையாடியவாறு செல்வான்.

செல்லும் வழியில் பாதிரி மலர்களை மாலையாகத் தொடுக்கின்றான் தலைவி. அவளை நோக்கி,

"தொடலை தைய மடவரன் மகளே

கண்ணும் கதவின் முலையே

முலையிலும் கதவின் நடமென் றோளே" 166

என்று தலைவன் கூறுகின்றான். தலைவியின் கண்ணும், முலையும், தோளும் தனக்குக் கலக்கம் தருகின்றன எனச் சொல்லி அவற்றின்பால் தான் கொண்டிருக்கும் பெரு வேட்கையினைப் புலப்படுத்தி அவளை உவகையும் நாணமும் கொள்ளுமாறு செய்கின்றான். ஒதலாந்தையாரின் இக்கற்பனை உளவியல் அடிப்படையாக எழுந்ததாகும்.

கனிற்கைக் கொன்ற புலியின் முழக்கமும், கானவரச் சீறா ரீக் கருந்துடிப் பாணியும் கேட்டுக் கலங்குவன் தலைவி எனக் கருதும் தலைவன், 'நின் மென்னடையினையும் அணிமாண் சிறுபுறத்தினையும் நான் கண்டு மகிழுமாறு வளையொலிக்கை வீசிச் சிலம்பொலிக்கச் சிறுநடை நடந்து சிறிது முற்படச் செல்க' என்று கூறுவதாகப் பாலைபாடிய பெருங்குடங்கோ புனைந்துரைத்துள்ளார். 167

உடன்போக்கு நிகழ்ந்த பின்னர் வருந்தும் செவிலியின் கூற்றாக அமைந்துள்ள சங்கப்பாடல்கள் புலவர்தம் கற்பனைத் திறனை விளக்கும் சிறந்த சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

தலைவியின் எண்ணம் தனக்கு முன்னரே தெரிந்திருந்தால், 'அவள் செல்லமிடமெல்லாம் நிறல்போலத் தொடர்ந்திருப்பேன்; ஆகும் இடமெல்லாம் அகலாது சேர்ந்திருப்பேன்' என அருகின்றான் செவிலி. 168

தலைவனொரு களவொழுக்கத்தினை மேற்கொள்ளுதற்கு முன்பு, தலைவி செவிலியைத் தழுவுதலில் பெருவிருப்பம் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் தலைவனொரு தொடர்பு கொண்ட பின்னர்ச் செவிலி தன்னைத் தழுவுதலை அவள் விரும்புவதில்லை.

தலைவனது முயக்கத்தையே இன்பமாகக் கருதியவளாதலின் பிறர் முயக்கம் அவனை வெறுப்புறச் செய்கின்றது. தான் தழுவினதனை விரும்பாத தலைவியின் இயல்பினை இடன்போக்கிற்குப் பின்னர்ச் செவிவி எண்ணிப் பார்க்கின்றான்.

"பெயர்த்தனை முயங்கயான் வியர்த்தனை நென்றனை"

இவியறிந் தேனது ஓவியா குதலே" 169

என வருந்தி மொழிகின்றான்.

தலைவி தலைவனுடன் போன பின்பு செவிவி அவர்களைப் பாலை நிலத்தில் தேடிச் செல்கின்றான்; அவர்களைக் கானாமல் கலங்குகின்றான். நடந்து நடந்து அவள் கால்கள் தளர்ந்து விட்டன; நோக்கி நோக்கி அவள் கண்கள் ஒளியிழந்துவிட்டன. வெள்ளித்திரியாரின் கற்பனையிற் பிறந்த அச்செவிவி,

"காலே பரிதப் பிணவே கண்ணே

நோக்கி நோக்கி வாழிந் தனவே

அகலிரு விசும்பின் மீனும்

பலரே மன்றவின் வுலகத்துப் பிறரே" 170

எனக் கலங்கி மொழிகின்றான். தொலைவில் ஆனும் பெண்ணுமாக வருபவரெல்லாதல் மகளாகவும் அவள் தலைவனாகவும் இருத்தல் கூடாதோ என்றும் அவள் ஏக்கம் வெள்ளித்திரியாரின் பாடலில் தன்ப உணர்ச்சி பொங்குமாறு படைக்கப் பெற்றுள்ளது. வரைவு

தலைவன் தலைவியைத் திருமணம் செய்துகொள்வது 'வரைவு' எனப்படும். களவு வெளிப்பட்ட பின்னர் வரைதலும், களவு வெளிப்படா முன்னர் வரைதலும் என வரைவு இருவகைப்படும். 171 உடன்போக்கு நிகழ்த்திய தலைவன் தான் செல்லும் இடத்திலேயே அவனை மணந்து கொள்வதுமுண்டு. மீளும்படி மணத்தலுமுண்டு.

தலைவனின் வரைவினைத் தமர் ஏற்றுக்கொடல் 'வரைவு மனவு' எனக் கூறப்படும். வரைவு மலிந்தமையால் தானுற்ற மகிழ்ச்சியைத் தோழி வெளிப்படுத்துவதாக அகநானூற்றில் ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது.

மழையின்றி நாடு வறங்கூர்ந்து, உழவு மடங்கிக் கோடை நீடிய பசுமையற்ற காலத்தில், குன்ற லேய் கரைகொண்ட குளங்களெல்லாம் நிறையுமாறு பெருமழை பொழிந்தபோது அனைவரும் கொண்ட மகிழ்ச்சி அனைத்தும் தன்னுள் பெய்து வைத்தாற் போலத் தலைவன் வரைவு மளிந்தமையால் தான் மகிழ்வதாகத் தோழி கூறுகின்றாள். 172

2. கற்பு

களவொழுக்கம் எத்துனை இன்பம் தருவதாக இருந்தாலும் எஞ்ஞான்றும் தொடரும் ஒழுக்கமாக இருந்தல் இயலாது. களவு வெளிப்படுதலே, தலைவன் தலைவியர்க்கும் அவர்கள் வாரும் சமுதாய நெறிக்கும் நன்மை பயப்பதாகின்றது. களவு வெளிப்படுதல் கூடக் கற்பிதோடொத்தது எனப் புகல்வர் தொல்காப்பியனார். 173

கொடுத்தற்றியோர் கரணமொடு புணரத் தலைவியைக் கொடுக்கத் தலைவன் அவனைக் கொள்வது கற்பாகும் எனவும், 174 புணர்ந்துடன் போதும்போது கொடுப்போரில்லாமலும் திருமணம் நிகழும் எனவும் 175 அவர் கூறியுள்ளார்.

கரணம் என்னும் சொல் மனச் சடங்கினைக் குறிக்கின்றது. சடங்கோடு கூடிய திருமணமுறை தமிழகத்தில் தோன்றியதற்குக் காரணம், களவொழுக்கத்தில் பொய்யும் வலுவும் புதுந்தமையே யாதும் எனவும் அவர் கூறியுள்ளார். 176

"கொண்டான்றி சிறந்த தெய்வம் இன்றெனவும், அவனை இன்னவாறே வழிபடுக எனவும் இருமுது குரவர் கற்பித்தலாலும், அந்தணத் திறத்தும் சான்றோர் தேஎத்தும் ஐயர் பாங்கிலும் அமரர்ச் சுட்டியும் ஒருதம் ஒழுக்கம் தலைமகள் கற்பித்தலாலும் கற்பாயிற்று" என நச்சிரார்க்கினியர் கற்பிற்கு விளக்கம் தருகின்றார். 177

திருமண முறை:

சடங்கிகொடு கூடிய திருமண முறை பற்றி இரண்டு அகநானூற்றுப் பாடல்கள் கூறுகின்றன. 178 நாட்காலைவில் செம்முது பெண்டிர் முறைப்படி நீரினைத் தர, மகப்பெற்ற மகளிர் நால்வர்,

"கற்பினின் வழாஅ நற்பல வுதவிப்

பெற்றோர் பெட்டம் பிணைய யாகென" 179

வாழ்த்தி நீரோடும் பூவோடும் சேர்த்து மணமகனை நீராட்டுகின்றனர். 'பேரிற்
சிழத்தியாகுக' என்று சொல்லி மணமகற்குத் தருகின்றனர்.

திருமணத்தின் தொடக்கத்தில் கடவுள் வழிபாடு நடக்கும்; மணமுழவு
முரசுடன் ஒலிக்கும்; அங்கின் தண்ணியதும் நறியதுமான அரும்புடன் சேரத் தொடுத்த
வெண்ணூல் குட்டித் தூய உடையாற் பொலியச் செய்து மணப்பந்தரின் மணமகனை
மணமகனுக்குத் தருவர். 180

விற்பாற்று முதையினாரின் அகநானாற்றுப் பாடல், மணநிகழ்ந்த பின்னர்
முதல் நாளிரவில் தலைவன் தலைவியொடு மகிழ்ச்சின்ற காட்சியை மிக அரிய கற்பனை
நலத்தோடு கூறுகின்றது.

கசங்காத புத்தாடையால் உடல் முழுவதையும் போர்த்துகொண்டு
நாணி நிற்கின்றாள் தலைவி. 'மிகுந்த புழுக்கத்தால் நின் பிறைமுதலில் அரும்பிய
வியர்வை, காற்றால் நீங்குமாறு சிறப்பொழுது ஐடையினைத் திற! என்று சொல்லித்
தலைவன் போர்ர்வையினை அகற்றுகின்றான். உறை கழித்த வாள்போல் ஒளிமிக்குத்
தோன்றுகின்றது அவள் உடல்; மறைக்கும் திறனறியாது மயங்குகின்றாள். பின்னர்
இருள் செறிந்த கூந்தலால் உடலை மறைத்துக்கொண்டு நாணி இறைநீசி நிற்கின்றாள். 181
இவ்வாழ்க்கை

வரைந்தெய்திய பின் தலைவன் தலைவியர் அச்சமின்றி இடையறாது
முயங்கி இன்புற்று வாழ்கின்றனர். கணங்குவளர் இளமுலை மடந்தைக்கு இன்னல்
விளைவித்துப் பிரியாமல் இனிது முயங்குமாறு தோழி தலைவனுக்குக் கூறுகின்றாள். 182

தோழியும் செவினியும் தலைவியின் மனையகம் சென்று அவள் மனையறம்
புரியும் மான்பினைக் கண்டு மகிழ்வதாகப் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். அவர்கள்
காட்டும் கற்பனைக் காட்சிகள் இவ்வாழ்க்கையின் சிறப்பினை யுணர்த்துகின்றன.

காந்தள் போன்ற தன் மெல்லிரல்களால் முனிதயிரினைத் தலைவி
பிசைகின்றாள்; தயிரைப் பிசைந்த கையினைத் தன் ஐடையில் துடைத்துக் கொள்கின்றாள்.
தாளிப்பினால் எழும் புகை குவளை போன்ற கண்களில் குழந்தை மணக்கத் தீம்புளிப்
பாகரைத் குழாவிச் சமைக்கின்றாள். அதனை மகிழ்வோடு 'இனிது' எனக் கூறித்
தலைவன் உண்கின்றான். கணவன் பாராட்டுரை கேட்ட தலைவியின் முகம் மூண்டதாக
மகிழ்ந்தது. 183

கடலார் கிழார் மகிழ்ச்சி மிகுந்த இம் மணவாழ்வியைக் குறந்த
தொகையில் காட்டுகின்றார். தலைவியின் இன்ப வாழ்வியைக் கண்டுவந்த செவிலி
நற்றய்க்குக் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. தலைவி மிததியாக மகிழ்ச்சி
வெளிப்படுத்தித், அது தருக்கின்பாற்படு மாதலின் 'தண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று' எனக்
கூறினார் என்று டாக்டர் உ.வே.சா. அவர்கள் கூறும் விளக்கம்¹⁸⁴ புலவரின்
கற்பனை சூட்டத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது.

தலைவனும் தலைவியும் வாழும் மனைக்குத் தோழி செல்கின்றாள்.
தலைவியைக் கூட்டுதலில் தலைவற்சிறுக்கும் பெருவிருப்பியைக் காண்கின்றாள். இடையரு
கூடுதற்குரிய வாய்ப்பியைப் பெற்ற பிறதும் வேட்கை தணியாதவனாக அவனிருக்கும்
நிலையியைக் கண்டு களவுக் காலத்தில் அவன் எவ்வாறு துன்புற்றிருப்பான் என
எண்ணிப் பார்க்கின்றாள். அது குறித்துத் தலைவனிடமே வினவுகின்றாள்.

"அயிரை மின் பரந்த பழனத்தில் ஆம்பல் மலரைப் பறிப்போர்
வேட்கை மிக்கவராக நீரை விரும்புதல்போல், நீயும் இவள் முலையிடைத் தலையெ
இடையருது பெற்றும் நடுக்கம் தவிர்ந்திலை' எனக் கூறுகின்றாள்.¹⁸⁵ நீரில்
வளர்ந்த ஆம்பலேப் பறிப்போர் வேட்கை யுண்டாகும் காலத்தில் எளிதில் பருகுதல்
அவிமையில் நீர் இருப்பவும் நீரை வேட்டு விரைந்தாற் போலத் தலைவன்
தன் புணர்ச்சி வேட்கையைத் தணிவிக்கும் தலைவி இடையருது தன் அருகிலிருந்த
போதும், இன்ப நுகர்விற்கு இடையேயும் ஆரா நெஞ்சினனும் நடுங்குகின்றான் என
நெரும்பல்லியத்தை மணவாழ்வின் தொடக்க நிலையில் இருக்கும் தலைவனது மன
நிலையை அழகுறக் கற்பனை செய்துள்ளார்.

பொருள்வயிற் பிரிவு

காதல் வாழ்வின் களிப்பில் முழுகியிருக்கும் தலைவன் தன் இல்வறக்
கடமைகளை நினைந்து, அவற்றை நிறைவேற்றதற்கு வேண்டிய பொருளை ஈட்டுதற்
பொருட்டுத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்வதாகப் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

"அறங்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையும் என்றும்

பிறன்கடைச் செலாஅச் செல்வமும் இரண்டும்

பொருளின் ஆதம்"¹⁸⁶

என்பதனைத் தெலிசூற வுணர்ந்த தலைவன் அப்பொருளை ஈட்டுதற் பொருட்டுத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லத் துணிகின்றான். தலைவியிடத்தாக் கொண்ட பெரும் காதல் சிறிதும் குறையவில்லை யென்றும் கடமையுணர்வு அவனைப் பொருள்வயின் பிரியத் தூண்டுகின்றது.

"கேள்கே ழன்றவும் கிளைஞர் ஐரவும்

கேளல் கேளிர் கெழீஇயினர் ஒழுகவும்

ஆவினைக் கெழிரிய னக்கமொடு" 187

தலைவியைப் பிரிந்து சென்று பொருளிட்ட விரும்புகின்றான் தலைவன். பல்பூஞ்சேக்கையின் பகலிலும் நீங்காது மனையின் இருந்த நிலையினை மறந்து இரப்போர் ஏந்து கை நிறைய ஈதற்குரிய பொருளைப் பெறுதற்காகவே அவன் பிரிந்து செல்கின்றான். 188

செவ்வழங்கல்

இல்லறத் தடமைகளை இவ்வு நிகழ்வேற்றதற்குப் பொருளிட்டதற் பொருட்டுத் தான் தலைவியைப் பிரிந்து செல்ல விழைதலை அவருக்குக் கூறி அவனை அதற்கு இசைவிக்குமாறு தலைவன் தோழியை வேண்டுவான். பிரிவால் தலைவிக்கு நேரக்கூடிய பெருந்தயரினை எடுத்துச் சொல்லிச் செவ்வியைத் தவிர்க்குமாறு தோழி கூறுவான். அவ்வாறு அவன் கூறுதல் 'செவ்வழங்குவித்தல்' எனப்படும்.

தலைவியின் ஒண்ணுதல் பசப்புற்றிடத் தலைவன் பிரிந்து செல்வாயின், காதலம் புதல்வன் முலைக்குக் கலங்கி அழ நேரிடும் என்ற தோழி யொருத்தி கூறுவதாகப் பேயொளின் கற்பனை அமைந்துள்ளது.

"புறவன் நாடன் காதல் மடமகள்

ஒண்ணுதல் பசப்பு நீசெவின் தென்னீர்ப்

போதவிழ் தாமரை யன்னநின்

காதலம் புதல்வன் அமுமினி முலைக்கே" 189

தலைவனது பிரிவினைத் தாங்கும் ஆற்றல் இல்லாத தலைவி இறந்து படுவான் என்பதனை வெளிப்படையாகக் கூறும், 'புதல்வன் முலைக்கு அழும்' எனக்

கூறுவதன் வாயிலாகக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தி, அவனது பிரிவு தலைவியின் அழிவுக்குக் காரணமாவதோடு, அவன் புதல்வன் அழகைக்கும் காரணமாக மென்பதனை விளக்கித் தோழி செல்வமுந் குவிதாச இக்கற்பனை அமைந்துள்ளது.

வேளிர் பருவத்தில் வெஞ்சுரமிறந்து பொருள்வயின் பிரிய விரும்புகின்றான் தலைவன்; அவன் செல்வினைத் தவிர்க்க விரும்பிய தோழி,

"நின்னயந் துறைவி கடுக்குல் அழவன்

முழவல் காண்டவின் இனிதோ

இழவரை நாடநீ இறந்துசெய் பொருளே" 190

என வினவுகின்றான். 'நின் புதல்வனின் முழவல் கொண்ட முகங்கண்டு மகிழ்வதிலும் நீ பெறவிரும்பும் பொருள் பேரின்பம் தருமோ?' என வினவித் தலைவன் செல்வினை அவன் தவிர்க்க முயல்வதாகவி ^{ஆதலான்கையால்} பேசுகின்ற இக்கற்பனையமைந்துள்ளது. அன்பிற்குரிய புதல்வனை நினைவூட்டி அவன் பிரிவினைத் தவிர்க்க முயல்கின்ற தோழியினை இப்பாடல்களில் புலவர்கள் கற்பனை செய்துள்ளனர்.

தலைவன் தான் பொருள்வயின் பிரிய விரும்புதலைத் தலைவிக்கு உணர்த்துகின்றான். வறிதகத் தெழுந்த வாயல் முழவல் கொண்டு நிலம் வருக்கொள நடந்து வருகின்ற அவன் வாய்திறந்து ஒன்றும் பேசவில்லை. 'பிரிவது அறமன்று' என முன்னர்த் தலைவன் கூறியதை அவன் முகம் குறிப்பான் உணர்த்துகின்றது. ஓவியம் போல் பிரிவுடன் படாமையாகிய ஒரே உணர்வினை அவன் தோற்றம் புலப்படுத்துகின்றது. மார்பில் அணைத்துக் கொண்டிருந்த புதல்வனின் தலையில் இருந்த செங்கழுநீர் மாலை யை முகந்து நெடிதுயிர்க்கின்றான். செங்கழுநீர்ப்பூ உருவிழந்து வாடிவிடுகின்றது. இக்காட்சியினைக் காண்கின்றான் தலைவன்.

"உழையம் ஆகவும் இனவேள்

பிழையலன் மாதோ பிரிதுநா மெனினே" 191

எனக் கருதித் தன் செல்வினைத் தவிரிந்து விடுகின்றான். பாலை பாடிய பெருங் கடுங்கோ கற்பனை நாடகக் காட்சியாகப் புனைந்துள்ள இப்பாடல் அகநானூற்றில் அமைந்துள்ளது.

கனிகாற் பெருவளத்தானின் கோலும் தன்னிய தலையின்
தோள்களைப் பிரிந்து, அவன் வேலும் வெய்ய கானத்தின் வழியே பொருள்
ஈட்டற்பொருட்டுப் பிரிய விரும்பாத தலைவன்,

"முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறிலும்

வாரிருந் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய

வாரேன் வாரிய நெஞ்சே" 192

எனத் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறிச் செலவழங்குதலைப் பட்டினப் பாலைவில் காணலாம்.

மெய்ப்புருவன்ன கைகவர் முயக்கத்திலும் மேலான பொருளைத்
தான் கண்டதில்லை என்று பொருட் பிணியுற்ற தன்னெஞ்சத்திற்குக் கூறுகின்றான்
ஒரு தலைவன். 193 மெல்லெழில் மடந்தை நல்லெழிலாகம் சேர்ந்த ஒரு
தலைவன் பொருட்பிணி கொண்டு போகின்றவர்களை நினைத்து,

"அவியரோ அனியர் தாமே அனியின்

தேதில் பொருட்பிணி போகித்தம்

இன்றுனைப் பிரியும் மடமை யோரே" 194

என இரக்கம் கொள்கின்றான். புலவர்களின் இத்தகைய கற்பனைகள் தலையினிடத்
தலைவன் கொண்டுள்ள காதற் சிறப்பினை யுணர்த்துவனவாக அமைந்துள்ளன.

பிரிந்த தலைவனின் பெருந்தயர்

பொருளை உள்ளங்கொண்டு தலையியைப் பிரிந்து செல்கின்ற இடைச்
சுரத்தில் தலையியை எண்ணிப் பெரிதும் கலங்குவதனைப் புலவர் பலர் கற்பனை
நயந்தோன்றிப் பாடியுள்ளனர்.

தலையியைப் பிரிந்து செல்லும் தலைவன் ஒருவனு நெஞ்சம், தலையின்
குண்பத்தைத் தீர்த்தற்பொருட்டு அவள்வயின் செல்லவேண்டும் என்று அவனை
வற்புறுத்துகின்றது. செய்வினை முடியாமல் செல்வது இழிவாகும் என அறிவு
அறமுரைக்கின்றது. இரண்டு கவிதைகள் ஈர்க்கின்ற தேய்ப்புரிப்பழங்கயிறு போலத்
தன் உடம்பு அழியவேண்டுவதுதானே என்று தலைவன் வருந்துகின்றான்.

"ஒளிநேந்து மருப்பிற் கனிமமாய் பற்றிய

தேய்புரிப் பழங்கயிறு போல

வீவது கொல்லென் வருந்திய வுடம்பே" 195

எனத் தலைவன் கருவதாகப் புலவரின் கற்பனை அமைந்துள்ளது. பிரிவுத் துயராலும், காம நோயாலும் உரமிறந்து, வருந்தும் தலைவனது உடலுக்குத் தேய்ந்த புரிகளைக் கொண்ட கயிற்றை உலமையாகக் கற்பனை செய்கின்ற திறம்பற்றி இப்புலவர் தேய்புரிப் பழங்கயிற்றினார் என்ற வழங்கப் பெறுகின்றார். பொருளும் தலையியும் இருபுறம் ஈர்க்க இடைச்சுரத்தைத் துன்புறுக்கின்ற தலைவன்,

"கழைமாய் காவிரி கடன்மண்டு பெருந்துறை

இறவொரு வந்து கோதையொரு பெயரும்

பெருங்கடல் ஓதம் போல" 196

தன் நெஞ்சம் ஒருபாற்படாது தன்னை வருத்துவதை எண்ணிக் கலங்குகின்றான்.

சூரியனவும் நெடியனவுமாகிய அடலரைகளைக் கூறி நெருநலம் இன்சொல் பேசிய தலையின் ஊர்,

"அளிதோ தானே என்னை வதுகொல்

மன்றம் தோன்றாது மரணம் மாயும்" 197

என்று தலைவன் ஒருவன் கலங்கி மொழிகின்றான். தாளான்மை பற்றி எழுந்த தளராத நெஞ்சத்தின் ஆன்மை பொருள் வேண்டிப் புறப்பட்ட தலைவனை முன்னே இழுக்கின்றது; காமம் பின்னே நின்று தடுக்கின்றது. இருதலைக் கொள்ளி எழம்பு போல அவன் வருந்துகின்றான் என்று நரைமுடி நெட்டிமையார் கூறுகின்றார். 19
தலையின் பிரிவுத் துன்பம்

ஐக்கமே துணையாக உயிரனைய தலையியைப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் பிரிவால் வருந்திப் பெருந்துன்பம் கொள்ளுதலையும், பிரிந்த தலைவி பேதலிதல் புலம்புதலையும் சங்கப் புலவர்கள் சிறந்த கற்பனைக் காட்சிகளாகப் படைத்துள்ளனர்.

கார்ப்பருவத்தில் மீண்டு வருவதாகக் கூறிவிட்டுச் செல்கின்றான் தலைவன். கார்ப்பருவம் வருகின்றது. ஆனால் காதலன் வரவில்லை. இளமையின் அருமையை என்னுமல் பொருளை விரும்பிச்சென்ற தலைவன் இங்கும் வரவில்லை.

"பெயல்புறந் தந்த பூங்கொடி முல்லைத்

தொகுமுகை யிலங்கெயி ருக

நகுமே தோழி நடிந்தன் காரே" 199

என்று கார்ப்பருவத்தின் வருகையினைக் கண்டு கலங்குகின்ற தலைவியை ஒக்கர் மாசாத்தியாரின் பாடலில் காணலாம். கார்ப்பருவத்தை ஒரு பெண்கு உருவிய செய்து முல்லை மலர்களாகிய பற்கள் தெரியுமாறு அவள் சிரிப்பதாகப் புலவர் செய்துள்ள கற்பனை, அவர் புலமை நலத்தை விளக்குகின்றது.

தலைவன் மீண்டு வராத நிலையில் மற்றொரு தலைவி,

"அந்தனீர் மாஅத் தயங்கல் மீமிசை

செங்கன் இருந்தயில் நயவரகி கூடம்

இன்னிள வேலிலும் வாரார்

இன்னே வருதும் எனத்தெளித் தோரே" 200

எனக் கலங்குகின்றாள்.

தலைவன் பிரிந்த காலத்தில், ஆற்றியிருத்தல் வேண்டுமென்று அறிவுரை கூறுகின்ற தோழிக்குத் தலைவி முன்னிலைப் புறமொழியாக மறுமொழி கூறுகின்றாள். காமத்தில் உண்மையினை அறிந்தார், அதனைப் பொறுத்துக் கொள்ளுமாறு அறிவுரை கூறுவரோ என அவள் ஐயுறுகின்றாள். கல்லிம்மீது மோதுகின்ற சிறு துறை போலச் சொல்லருந் துயரால் உயிர் தேய்ந்தழியப் போகின்றது எனத் தன் துயர் நிலையினைத் தோழிக்கு உணர்த்துகின்றாள். 201 கல்பொருள் சிறுதுறையை காமநோயால் துன்புறும் தலைவிக்கு உவமை கூறிய சிறப்பினால் இப்பாடலை இயற்றிய புலவர் 'கல்பொரு சிறுதுறையார்' என்றும் பெயர் பெற்றார்.

பிரிந்த தலைவி பேசுறதுத் துன்புறும் நிலையினைப் புலவர்கள் பவ்வாறு கற்பனை செய்துள்ளனர். பிரிவால் தலைவியின் வளை நெகிழ்கின்றது. 202

மாமை நிறமும் தவிர் போன்ற அழகம் அழிகின்றன; பீர்க்குமலர் போல் அவள் உடலில் பசலை பரக்கின்றது. 203 கண்கள் ஒளியிழக்கின்றன. 204 நீரற்ற குளத்தினை நிறைப்பவள் போல அவர்முலை நனைய அவள் அழுகின்றாள். 205 கோவலர் ஊதும் குழலொலியும், 206 கூவும் குயிலின் இன்துரவும் 207 அவனைக் கொடுமைப் படுத்துகின்றன.

தோழி குணபுழந் தலைவியைப் பல்வாறு முயன்று ஆற்றவிப்பதாகவும் 208 வினைமுற்றி மீதுந் தலைவன் தலைவியை விரைந்து கூடி மகிழ்வதாகவும் 209 புலவர்களின் கற்பனைப் பாடல்கள் பல சங்க ஞாலிகளில் அமைந்துள்ளன. பரத்தையிற் பிரிவு

கற்பு வாழ்க்கையில் பொருளிட்டுதற்காகவும், போரிடுதற்காகவும், ஞாழிற்காகவும், ஒதுதற்காகவும் பிரிவின்ற தலைவன், பரத்தையின் பொருட்டும் தலைவியைப் பிரிந்து செல்வான் என்பதனைச் சங்க ஞாலிகளால் அறியலாம். டாக்டர் உ.வே.சா. அவர்கள் தம் குறுந்தொகை ஞாலாராய்ச்சியில், "பல வகையாலும் உயர்நெறியதாகிய அன்புடை வாழ்க்கை, பூவிர்துப் புல்லிதழ் வாய்த்தாற் போலவும், மதிக்கு மறு வாய்த்தாற் போலவும் பரத்தையிற் பிரிவெனும் இழிந்த ஒழுக்கத்தால் சிறிது கலக்க மடைகிறது" என்று கூறுகின்றார். 210 தொல்காப்பியனார் கற்பியலில் காமக் கிழத்தியர் கூற்று நிகழும் இடங்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். 211 காமக் கிழத்தியராவார் பிழ்முறையாக்கிய கிழத்தியர் என இளம்பூரணர் கூறுகின்றார். 212 'காமக் கிழத்தியராவார் கடனறியும் வாழ்க்கை யுடையராகிக் காமக் கிழமை பூண்டு இல்லறம் நிகழ்த்தும் பரத்தையர்' என்று நச்சினர்க்குணியர் கூறுகின்றார். சேரிப் பரத்தையர் காமக் கிழத்தியரின் வேறுவர் என்பதனையும் அவர் விளக்குகின்றார். 213 காமக் கிழத்தியர் ஒருவற்குப் பூண்டு ஒழுதவர். ஆனால், பரத்தையர் 'ஆடலம் பாடலம் வல்லாராகி, அழகம் இளமையும் காட்டி, இன்பமும் பொருளும் வெட்சி ஒருவர் மாட்டும் தங்காதார்' என்பர் இளம்பூரணர். 214

தலைவன் பரத்தையொடு இன்பம் மகர்தல் பற்றியும், மீண்டுமும் தலைவனிடம் தலைவி கொள்ளும் ஊடல் பற்றியும் அழகிய பல கற்பனைகள் சங்க

தூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவன் அவருடன் பொழில் விளையாடுதலும் புனல் விளையாடுதலும் உண்டு. காஞ்சி மலரின் நறுந்தாதணிந்த கூந்தலும் அரிமதர் மழைக் கண்ணும் மாமை நிறமும் கொண்ட பரத்தையுடன் முதல்நாள் மணங்கமழும் பொழிலில் ஐயின்ற அடுத்த நாள் அவளோடு வையையில் ஆடி மகிழ்ந்தான் தலைவன்²¹⁵ என்பது மதுரைப் பேராலவாயரின் கற்பனை.

மத்தி என்பதுளது கழார் முனிகுறைக்கன் மருதம், வஞ்சி ஆகிய மரங்களைச் சாய்த்துக் கொண்டு விடியவில் வரும் காவிரியாற்றில் பரத்தையுடன் கூடித் தலைவன் ஆடி மகிழ்ந்தமையால் எழுந்த அனல் தித்தனி வெளியன் என்பானது உறந்தை நாளவையின் கிணப்பறை யொளி கேட்டு அஞ்சிப் பொரானு ஓடிய கட்டியைக் கண்ட மக்கள் எழுப்பிய ஆர்ப்பிலும் பெரிதாயது எனப் பரனர் கற்பனை செய்துள்ளார்.²¹⁶ மையெழில் உண்கண் பரத்தையொடு வையையில் தலைவன் நீராடுதலை ஊரவர் அறியாதவாறு மறைக்கப் பரத்தையர் முயல்வதாக அமைந்துள்ளது. புலவர் ஒருவரின் கற்பனை பரத்தையரியல்பினைப் புலப்படுத்துகின்றது.²¹⁷

ஊடல்

கற்பொழுக்கத்தில் நடுபட்டுள்ள தலைவன் தலைவியர் வாழ்வில் சுவை கூட்டி இன்பம் பெருக்குவது அளவோடமைந்த தலைவியின் ஊடலாகும்.

பரத்தையொடு கூடி மகிழ்ந்து மீண்டுவந்த தலைவன் தலைவியின் கூந்தலைத் தழுவுதற்கு முயல்கின்றான்.

"யாரிவன் எங்குந்தல் கொள்வான்"²¹⁸

எனச் சினந்தெழுகின்ற தலைவி, 'எம்மனை வாரல் நீ! வந்தாங்கே மாறு' என வன்மொழி கூறுகின்றாள். தலைவி அவ்வாறு ஊடல் கொண்டால் தன் உயிர் தங்காது என்பதனைத் தலைவன் உணர்த்துகின்றான். ஒருயிர் கொண்ட இருதலைப் புள்ளின் இருதலை மற்ருரு தலையை எதிர்த்துப் பொருவது போன்றது தலைவி தன்னை ஏற்க மறுப்பது என்று பணிமொழி கூறி வேண்டுகின்றாள். மருதனின் நாகனார் கற்பனைத் திறன் படைத்த கவின்கிது ஊடற்காட்சி இதவாகும்.

பரத்தையைத் தழுவி மார்பினைத் தொடுவதற்கும் மறுக்கும் தலையின் ஊடல் உள்ளத்தினைப் பரணின் பாடலில் காணலாம். 219 "எந்தெழில் சுகத்துப் புந்தார் குழைய நேற்றப் பரத்தையொடு புனலாடிய நீ இன்று வந்து, 'மாசில் கற்பின் புதல்வன் தாய்' எனச் சொல்லி என் முகமையினை எள்ளற்க. என் இளமை நெடுங்காலத்திற்கு முன்பே கழிந்தவிட்டது. இனி நின் பொய்ம்மொழி எனக்கு இன்பந் தருவது என்வாறு?" என்று தன்னைப் பகிந்து நிற்கும் தலைவனைச் சினந்து மொழிவின்ற தலையையும் பரணின் கற்பனைப் படைப்பாவாள். 220

பரத்தையிற் பிரிந்து மீண்ட தலைவன் யாரையும் அறியேன் எனத் தலையிடம் சொல்கின்றான். தலையின் ஊடல் தலைவன் கூற்றால் மேலும் மிகுகின்றது. "யாவரும் விழையும் நம் பொலந்தொடிப் புதல்வனைத் தேர்வழங்கு தெருவில் கண்டனள் பரத்தை; நின் குெப்புமையை உணர்ந்தவளாகித் தன்னைக் காண்போர் இல்லாத நிலைகண்டு மெல்ல வந்தாள். 'என்றுயிரே வருக' எனச் சொல்லி அவனைத் தழுவி மகிழ்ந்தாள். அக்காட்சியினைக் கண்ட நான் விரைந்து சென்று அவனை அணைத்துக் கொண்டேன். 'குறுமகளே, ஏன் மயங்குகின்றாய்? நீயும் இவன் தாயாவாய்' என்றேன்.

'களவுடம் பருநரின் கவிழ்ந்துநிலந் கிளையா

நாணி நின்றோள் நிலைகண்டு' 221

யாலும் அவனை விரும்பினேன்" என்று கூறிக் தலைவனொடு ஊடல் கொள்கின்றான் தலைவி.

வாயின் மறுத்தல்: ஊடியிருக்கும் தலையின் உடன்பாடு பெறுதற்குத்

தனைபுரியுமாறு தோழியை வேண்டுகின்றான் தலைவன். அவன் உள்ளத்து அன்பின் மாற்றத்தை உணர்த்திக் தோழி வாயின் மறுப்பதாக மினைப்பெருந் கந்தள் பாடியுள்ள குழந்தொகைப் பாடல், தலைவனியல்புணர்த்தும் அரிய கற்பனையாக விளங்குகின்றது. "என் தோழி வேம்பின் பைங்காய் தந்தாலும் அதனைத் தேம்புங்கட்டி எனப் போற்றினிர்; ஆனால் இன்று, கைத்திங்களில் தண்ணிதாக இருக்கும் புறம்பின் சுனைநீர் தந்தாலும் வெம்மையும் உவர்ப்பும் கொண்டதென வெறுக்கின்றிர்" 222 எனக் கூறுகின்றான் தோழி. அன்பில்லா நெஞ்சத்தினாகிய

தலைவனைத் தலைவி ஏற்க மறுப்பாள் என்பதனைக் குறிப்பிடுவனர்த்தி வாயில் மறுக்கின்றாள்.

தலைவன் துன்பத்தைத் தாம் களைந்த பழமையை நினைவூட்டித் தோழி வாயில் மறுப்பதாகக் கயத்தூர் கிழாள் பாடியுள்ளார். விரும்பிப் போற்றப்படும் பொருளும் நெடுங்காலம் நுகரப்படாமாயின் வெறுத்து ஒதுக்கப் படுவது இயற்கையாதலின், எம்மை இப்போது நீ விரும்புவதில்லை எனக் கூற விரும்பும் தோழி,

"நீர்நீ டாடிற் கண்ணும் சிவக்கும்

ஆர்ந்தோர் வாயிற் றேனும் புளிக்கும்" 223

எனத் தலைவனுக்குக் கூறுகின்றாள். "கரும்பாம்பு வழங்கும் தெருவில் நின் நடுங்களுர் களைந்த எம்மைப் பிரிய நினைத்தால் எம்மில்லத்திற் கொண்டுசென்று விடுவாயாக!" எனக் கூறுகின்றாள். 224 பழமையை நினைவாது பரத்தையர் மாட்டுப் பிரிதல் பண்புடைச் செயலன்று என்பதனை உணர்த்தித் தோழி வாயின் மறுப்பதாக இக்கற்பனை அமைந்துள்ளது.

உரிய எல்லைக்குமேல் ஊடல் நீடுதல் தலைவிக் கே ஊறுக முடியும் என்பதனை உணர்ந்த தோழி தலைவியின் ஊடலைத் தனிவிக்க முயல்வாள். தலைவனை ஏற்குமாறு தலைவியை வேண்டுவாள். தோழியின் வேண்டுகோளுக்கு இசையாது தலைவி கூறும் கூற்றுக்கள் சங்க ளாட்களில் கற்பனை யூற்றுகத் திகழ்கின்றன. பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ வாயில் மறுக்கும் தலைவியின் ஏக்க உணர்வினை மிகச் சிறப்பாகக் கற்பனை செய்துள்ளார். தலைவனை ஏற்க மறுத்தாலும் அவனைத் தழுவுதற்கு ஏங்கி நிற்கும் தலைவியின் காமநோயினை அழகுற வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

"ஒருர் வாழிலும் சேரி வாரார்

சேரி வரினு மார முயங்கார்" 225

என்னும் தலைவியின் கூற்று, அவளது நெஞ்சத்தின் ஏக்கத்தை உணர்த்துகின்றது.

'அயலாரின் சுருகாட்டினைக் காணாது கடப்பவர் போல, நம்மைக் கண்டும் வில்லமிழ் கண்போல விரைந்து கடக்கின்றார் தலைவர்' எனக் கூறித் தலைவி வாயின்மறுப்பதாகவு் புலவரின் கற்பனை அமைந்துள்ளது. சுருகாட்டைக்

குறுகுதறித அஞ்சி வெறுத்த நீங்குதல் போலத் தலைவன் தன்னை வெறுத்துப்
பிரிகின்றான் எனத் தன் உள்ளத் துயரத்தைத் தலைவி வெளிப்படுத்துவதாக
அமைந்துள்ள இக்கற்பனை உவமைச் சிறப்புடையதாக விளங்குகின்றது.

தலைவன் செய்த நன்மைகளையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி
அவனை ஏற்க வேண்டுகின்றான் தோழி. நெருஞ்சியின் கண்ணுக்கினிய புதிய மலர்,
பின்னர்க் காவில் கைக்கும் முள்ளினைத் தருவது போல, ஒரு காலத்தில்
இன்பத் தந்த தலைவன்தான் இன்று பரத்தையிற் பிரிந்து தாங்கொழு இன்னலைத்
தருகின்றான் எனப்புவந்த மொழிகின்றான் தலைவி. ²²⁶ அங்குர் நன்றல் லையாரின்
இப்பாடல் இயைபு கற்பனைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

பரத்தையர் பெருமிதம்: தலைவியும், அவள் தமரும் தம்மைப்
பழிப்பதனைக் கேள்வியுறும் பரத்தையர் தம் பெருமிதம் தோன்றப் பேசுகின்ற
காட்சியினைப் புலவர் பலருடைய பாடல்களில் காணலாம்.

ஆலங்குடி வங்கனரின் குறந்தொகைப் பாடலொன்றில் காமக்
கிழத்தியின் சினத்தைக் காணலாம். தலைவி தன்னை இகழ்ந்து கறிஞளென அறிந்த
காமக் கிழத்தி தலைவனைப் பழித்துரைக்கின்றான். "எம்மில்லத்தில் இருக்கும்
போது பெருமொழி புகலம் தலைவன், தன்னில்லத்திற்குச் சென்றவுடன்,

'கையுந் காலந் ஞாக்கத் ஞாக்கும்

ஆடிப் பாணை போல

மேவன செய்யுந்தன் புதல்வன் றுய்க்கே' ²²⁷

என்று பழிக்கின்றான்.

தன்னைப் புலவாடியதனை மறுத்துத் தலைவியிடம் குறுகரத்தான்
தலைவன் என்பதனைக் கேள்வியுற்ற பரத்தை, தன் பாங்காயினார் கேட்குமாறு,
'காவிரியின் புதுவெள்ளத்தில் ஈரணி பொலிந்த என்னுடன் புலவாடியது யார்கொல்?
என வினவித் தலைவனைப் பழித்துரைக்கின்றான். ²²⁸

தலைவனைத் தன்னை இனைத்துத் தலைவி பழிக்கின்றான் என்பதனை
அறிகின்றான் பரத்தை. அவன் கூறும் பழிக்குத்தான் காரணமில்லை என்பதனை
உணர்த்த விரும்புகின்றான். தலைவி தன் வயிற்றிலடித்துக்கொண்டு துன்புறுமாறு

அவள் தெருவிலே சிறிது நேரம் வளையொலிக்கக் கைவீசி உலாவி வருவோம்
எனத் தன் தோழியை அழைக்கின்றாள். 229

இற்பரத்தை தன்னைப் பழிப்பதனை அறிந்த நயப்புப் பரத்தை
யொருத்தி சினந்தெழுதினாள். "இழையணி மகளிர் என் எழினலம் ஏசுகின்றனர்
என்பர். பாகன் உயிர்வாழ்வது களிற்றின் அருவினல்தான். அதுபோல
விழர் நிகழும் இடங்களுக்கு அவர்கள் செல்ல முடிவது நான் அங்கே வாராகையினால்
தான். நான் வந்தால், ஞாயிற்றொரு திரியும் நெருஞ்சிமலர் போல அவனை
என்றொரு திரியச் செய்யேனென்று என் வளை உடைக" 230 என நெருமொழி
கூறுவதாகப் பாலைக் கொட்டிலார் என்னும் புலவர் கற்பனை செய்துள்ளார்.

அகப்பொருள் இலக்கியங்களில் கற்பனைச் சிறப்பு

குறிப்புகள்

1. தொல்.பொருள். 1, இளம்.உரை
2. " " 1, நச்.உரை
3. " " 57
4. " " 58
5. " " 56
6. " " 56, இளம்.உரை
7. குற. 11
8. தொல்.பொருள். 53, நச்.உரை
9. குற. 167
10. தொல்.பொருள். 53, நச்.உரை
11. இறை. 1
12. தொல்.பொருள். 53, நச்.உரை
13. " " 3, நச்.உரை
14. Balasubramanian, Dr. C.,
A critical Study of Kuruntokai
P. 57
15. தமிழ்நாடல், டாக்டர். சங்க
இலக்கிய ஒப்பீடு. ப. 99
16. தொல்.பொருள். 1
17. " " 3, 4
18. " " 20
19. " " 16
20. " " 3
21. " " 5
22. சிறப்பு 11/64-66
23. தொல்.பொருள். 20, இளம்.உரை
24. " " 2 நச்.உரை
25. தொல்.பொருள். 2, நச்.உரை
26. " " 6, 7
27. " " 8
28. " " 9
29. " " 8, நச்.உரை
30. Proceedings of the First International
Conference Seminar of Tamil Studies
P. 76
31. நெடு. 176
32. மாணிக்கம், டாக்டர் வ. சுப்.,
தமிழ்நாடல், ப. 395
வெங்கடராமச் செட்டியார், செ.,
புனையா ஓவியம், ப.
33. மாணிக்கம், டாக்டர் வ. சுப்.,
தமிழ்நாடல், ப. 328
34. Varadarajan, Dr. M.,
Proceedings of the First International
Conference Seminar of Tamil Studies
35. Balasubramanian, Dr. C.,
A critical Study of Kuruntokai
P. 134
36. தொல்.பொருள். 490, 491
37. " " 487
38. " " 109, இளம்.உரை
39. இல வாய்வு தூல், ப.
40. தொல்.பொருள். 90
41. தொல்.பொருள். 93
42. அகம்
43. குற. 305
44. குற. 116

45. குடி.2/4-5
46. குடி.40/4-5
47. குடி.300/7-8
48. அகம் 1/5-6
49. குடி.120
50. குடி.142
51. நற்.8/9-10
52. நற்.39,155;ஐங்.197;
மாணிக்கம்,டாக்டர் வ.சுப.,
தமிழ்க்காதல், ப.49
53. நற்.39/4-11
54. ஐங்.197
55. நற்.155/5-7
56. தொல்.பொருள்.99/7-9
57. குடி.129/3-6
58. அகம் 390
59. குடி.119
60. குடி.204/3-5
61. குடி.136
62. குடி.136/3-5
63. சாயிநாகையர்,டாக்டர் உ.வே.,
குடி. உரை, ப.345-346
64. நற்.201/8-12
65. நற்.185
66. நற்.160/1-3
67. அகம் 130
68. நற்.95/7-10
69. ஐங்.173/1-2
70. அகம் 10/4-5
71. தொல்.பொருள்.125,நச்.உரை
72. மாணிக்கம்,டாக்டர் வ.சுப.,
தமிழ்க்காதல், ப.56
73. தொல்.பொருள்.123
74. தொல்.பொருள்.123இளம்.உரை
75. " " 99/10
76. குடி.222
77. நற்.349
78. நற்.379
79. ஐங்.256
80. நற்.45
81. அகம் 32
82. அகம் 32/18-19
83. அகம் 380/1-3
84. அகம் 388/10-13
85. தொல்.பொருள்.114,நச்.
மேற்கோள்/1-2
86. நற்.128
87. அகம் 180/9
88. நற்.25/9-10
89. அகம் 268/8-9
90. குடி.383/4-6
91. தொல்.பொருள்.130
92. அகம் 368/10-11
93. அகம் 302/4-7
94. அகம் 312/6-8
95. குடி.354/1
96. குடி.123/4-5

97. குடி.123/1-2
98. குடி.113
99. நற்.259/8-10
100. அகம் 7/1-2
102. அகம் 302/13-15
102. அகம் 315/1-2
103. அகம் 12/1-3
104. தொல்.பொருள்.129;அகம் 311/1-5
105. குடி.88
106. குடி.150
107. அகம் 68/1-14
108. அகம் 68/21
109. குடி.355/1-4
110. நற்.192/10-12
111. அகம் 142/20-26
112. அகம் 162
113. அகம் 142/23-25
114. அகம் 162/15-16
115. குடி.121
116. அகம் 372/7-14
117. அகம் 342/1-3
118. அகம் 122
119. தொல்.பொருள்.137
120. " " 137, இளம்.உரை
121. " " 161
122. அகம் 36/12-23;209/2-6;
குடி.393
123. அகம் 211015-17
124. அகம் 303/7
125. அகம் 281/13
126. அகம் 368/17-19
127. அகம் 278/11-17
128. அகம் 22/1-7
129. அகம் 22, 98
130. அகம் 98/26-30
131. தொல்.பொருள்.15
132. குடி.47
133. குடி.244/4-6
134. குடி.352/6-7
135. குடி.324/3-7
136. தொல்.பொருள்.109/6
137. இறை. 25
138. குடி.97
139. குடி.334/4-6
140. குடி.27/1-2
141. நற். 70
142. நற். 199
143. குடி.195/3-4
144. தொல்.பொருள்.111/1-2
145. அகம் 82/14-18
146. குடி.31
147. தொல்.பொருள்.203
148. அகம் 52/12-15
149. அகம் 52, பழைய உரை.ப.
150. குடி.305

151. அகம் 48/23-24

152. கும.362

153. நற்.34/5-11

154. கும.321/6-8

155. கும.379/5-6

156. குளிகை.39

157. குறிகை.160-174

158. " 174-186

159. கும.374/5-7

160. கும.44; அகம் 275,321,383

161. கும.262/1-3

162. கும.262/1-3

163. கவி.13/9-13

164. கும.388

165. நற். /1-4

166. கும.361/3-5

167. அகம் 261/1-10

168. அகம் 49/13-18

169. கும.84/1-2

170. கும.44

171. தொல்.பொருள்.138

172. அகம் 42/5-14

173. தொல்.பொருள்.139

174. " " 140

175. " " 141

176. " " 143

177. " " 142, நச்.உரை

178. அகம் 86,136

179. அகம் 86/13-14

180. அகம் 136

181. அகம் 136/18-29

182. கும.148

183. கும.167

184. கும.167, உ.வே.சா.உரை

185. கும.178

186. அகம் 155/1-3

187. அகம் 93/1-3

188. அகம் 389/9-13

189. கும.424

190. கும.309/3-5

191. அகம் 5/27-28

192. பட்டின.18-20

193. அகம் 379/1-16

194. அகம் 43/13-15

195. நற்.284/9-11

196. அகம் 123/11-13

197. அகம் 239/1-2

198. அகம் 339/6-10

199. கும.126/3-5

200. அகம் 227/17-20

201. கும.290

202. அகம் 69/1

203. அகம் 135/1-5

204. அகம் 69/2

205. அகம் 11/13-15

206. அகம் 74/15-17

207. அகம் 97/14-23

208. அகம் 333,375,177,237

209. அகம் 184,314
210. கு. ஸ்ரீராமச்சி,ப.79
211. தொல்.பொருள்.149
212. " " 149, இளம்.உரை
213. " " 151, நச்.உரை
214. " " 149, இளம்.உரை
215. அகம் 296/1-5
216. அகம் 226/8
217. அகம் 256/10-13
218. கவி.88/1-6
219. அகம் 196/8-13
220. அகம் 6/5-22
221. அகம் 16/15-16
222. கு.196
223. கு.354/1-2
224. கு.354/3-6
225. கு.231/1-2
226. கு.202
227. கு.8/3-5
228. அகம் 166/10-15
229. அகம் 106/5-13
230. அகம் 336/10-23

* நாக்ரு *

இயற்கை பற்றிய சுற்பனை
=====

* *
* *

இயற்கை பற்றிய கற்பனை

=====

இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்ந்த பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள், தாம் கண்ட இயற்கை எழிற் காட்சிகளைக் கற்பனை நயந்தோன்றப் பாடியுள்ளனர். இயற்கை யன்மையின் எழிற் கோலங்களைக் கர்ணும்போது அவர்கள் இதயத்தில் படிந்த கருத்தியல் வடிவங்கள் இனிய கற்பனைகளாக அவர்களுடைய பாடல்களில் ஒளிபெற்றுத் திகழ்கின்றன.

குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நிலங்களின் எழிற்காட்சிகள் புலவர்களின் கற்பனைத் திறத்தால் சங்க இலக்களில் கைபுனைத்தியற்றாக் கவின்பெறு வனப்புடையனவாகக் காட்சி தருகின்றன. விலங்கும் பறவையும் அவர்களின் வியத்தகு கற்பனை யாற்றலால் புதுமைப் பொலிவோடு நம் மனக்கண் முன்னால் நிறுத்தப்படுகின்றன. செடியும் கொடியும் மூலும் போதும் காயும் கனியும் பற்றிய புனைந்துரைகள் சங்கப் புலவர்களின் கூரிய காட்சி யறிவினைப் புலப்படுத்துகின்றன.

கலைஞர் அனைவரும் இயற்கைக் காட்சிகளில் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டவர் என்பது உண்மையாயினும், இலக்கியக் கலைஞராகிய புலவர்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வினராக இருந்தார்கள் என்பதனை அவர்தம் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

சங்கப் புலவர்கள் இயற்கையினைத் தனியாகக் கற்பனை செய்து பாடாமல் மக்களின் வாழ்விற்கும் உணர்விற்கும் பின்னணியாகவே பாடியுள்ளனர். அகப்பொருள் இலக்களில் முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் பற்றிய புனைவு உரிப்பொருளுக்குப் புலவரான் அமைக்கப்பெற்ற இயற்கைப் பின்னணியே என்பது முன்னர் விளக்கப் பெற்றுள்ளது.¹ புனர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் ஆகியனவும் அவற்றின் நிமித்தங்களுமாகிய காதல் ஒழுக்கங்கள், குறித்த ஒரு நிலத்தில், குறித்த ஒரு காலத்தில் நிகழ்வனவாகப் பாடுவது இலக்கிய மரபு என்பதும் கூறப்பெற்றுள்ளது.² ஒவ்வொரு நிலத்திற்குமுரிய கருப்பொருள்கள் தொல்காப்பியஞர் வகையறை செய்யவில்லை என்றாலும், இலக்கிய மரபினைப்போட்டி

உரையாசிரியர்கள் அவற்றை வரையறை செய்துள்ளனர். ³ ஒரு திணைக்குக் கூறப்பெற்றுள்ள முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் வேறுதிணையிலும் கூறப்பெறலாம் எனவும் தொல்காப்பியஞர் கூறியுள்ளார். ⁴

அகப்பொருள் இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ள ஐகைக் காதல் ஒழுக்கங்களுக்கும் நிலத்திணையும் பொழுதிணையும் வரையறை செய்து கூறுதற்குரிய காரணத்தை உரையாசிரியர்கள் விளக்கியுள்ளனர். ⁵ அவர்கள் தரும் விளக்கங்கள் அனைத்தும் காதலொழுக்கங்களுக்கு இயற்கை பின்னணியாக அமைந்துள்ள பொருத்த திணை விளக்குகின்றன.

இயற்கையின் தாக்கம் மனிதனுடைய இன்ப துன்ப உணர்வுகளை மிததிப்படுத்துகின்றது. தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவியை,

"மன்றப் பெண்ணை வாங்குமடற் குடம்பைத்

துணைபுணரன்றில் உயவுக்குரல்" ⁶

துயிலாகக் கண்ணளாகத் துன்பத்தில் ஆழ்த்துகின்றது.

"அவர்மலை,

மாலையப் பெய்த மணங்கம் முந்தியொரு

காலை வந்த காந்தள்" ⁷

அவள் துன்பத்தைத் தணிக்கின்றது. புலவர்களின் இத்தகைய கற்பனைகள், தம் பாடுபொருளுக்கு இயற்கையைப் பின்னணியாகப் படைக்கும் அவர்கள் ஆற்றலைப் புலப்படுத்துகின்றன.

குறிஞ்சிநிலம்:

நல்லந்துவனாரின் நற்றிணைப் பாடலொன்றில் ஒரு குறிஞ்சிநிலக் காட்சி கற்பனை செய்யப் பெற்றுள்ளது. மழையேற்ற உப்புக்குவியல் போலத் தலைவி உருகியழிதலைக் கண்டு அஞ்சுகின்ற தோழியின் கூற்றாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது. 'தன் தலைவன் கொருமையால் நாமுறும் துன்பத்தினை உணர்ந்து அவர்நாட்டு மலையும் நம்பால் அருள்கொண்டு ஆற்றாது கண்ணீராக அருவியினைப் பொழிந்து அழுகின்றது' எனத் தோழி தலைவிக்குக் கூறுகின்றாள். ⁸ தலைவியின் துன்பத்தை அறிந்து அவன் மலை அருவதாகக் கற்பனை செய்துள்ளமை, உரிப்பொருளுக்குப்

பின்னவியாகவே சங்கப் புலவர்கள் இயற்கையினைப் புனைந்துள்ளனர் என்னும் உண்மையை நிரூபிக்கின்றது. கல்வியும் வலியு நெஞ்சினுதலின் மலையழுதபோதும் தலைவன் மனம் கலங்கவில்லை என்றும் குறிப்புப் பொருளையும் உணர்த்துவதாகத் தோழியின் கூற்றினைப் புலவர் கற்பனை செய்துள்ள திறம் போற்றத்தக்கது.

மலையின் தோற்றம்: 'வான்றோய் வெற்பு',⁹ 'வான்புது தலைய குன்றம்',¹⁰ 'வின்தொட நிறந்த விலங்குமலை',¹¹ 'எற்றரு நெடுஞ்சிமை',¹² என மலைகளின் நெடியுயர்ந்த தோற்றத்தினைப் புலவர்கள் கற்பனை நயத்தோடு கூறியுள்ளனர். மலையை மறைத்துக்கொண்டு சூழ்ந்திருக்கின்ற வெண்ணிற மேகம் மட்கலம் சுருகின்ற சூளையினைச் சூழ்ந்த புகைபோல் இருப்பதாகப் பிசிராந்தையர் கற்பனை செய்துள்ளார்.¹³

மலையின் தோற்றத்தினை அழகிய உவமைகளால் புலவர்கள் புனைந்துரைத்துள்ளனர். தலைவனைப் பிரிந்து வருந்துகின்ற தலைவி அவன் மலையினைப் பார்த்து ஆற்றியிருப்பதாகப் புலவர்கள் கற்பனை செய்துள்ளனர்.¹⁴ பகல் முழுவதும் அவன் மலையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஒருத்தி, மாலையிருளில் மறையும் அம் மலையின் தோற்றம் கடலில் மூழ்கும் கப்பல் போல் இருப்பதாகக் கூறுகின்றாள்.¹⁵

பெருமலைகள் மட்டுமன்றிச் சிறுகுன்றுகளுக்கும் புலவர்களால் நயமுறப் புனைந்துரைக்கப் பட்டுள்ளன. சுரநெறியில் குறியளவும் நெடியளவுமாக இருக்கும் குன்றுகள், உதியஞ்சேரல் பெருஞ்சோறு கொடுத்தபோது, அதனை உண்பதற்குக் காத்திருந்த பேய்க்கூட்டங்களைப் போல் தோற்றமளித்தன என மாமூலனார் கூறுகின்றார்.¹⁶ யானைகளைக் குன்றுகளுக்கு உவமையாகப் புலவர் பலர் கூறியுள்ளனர். வாழைப்பூத் தீண்ட நிற்கும் துறகல், வேல் பாய்ந்த களிறுபோல் இருப்பதாக மலைபடுகடாம் கூறுகின்றது.¹⁷

'பிடி தஞ்சவன்ன அறை',¹⁸ 'பிடி மடிந்தன்ன குறும்பொறை',¹⁹ எனச் சிறு குன்றுகளுக்குத் துயிலும் பிடி உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது. பெரு மழையால் ஓய்மையுற்ற துறகல் மாசறக் கழுப்பப்பெற்ற யானைபோல் இருப்பதாகவும்,²⁰ மழையின்மையால் மாசு படிந்த தாண்டிப்பரும் துறகல்

புருதி படிந்த யா னேபோல் இருப்பதாகவும் புலவர்கள் புனைந்துரைக்கின்றனர் .
 ஐங்குறுநா ற்றில் அமைந்துள்ள கபிலரின் கற்பனை இவ்வகையில் தலைசிறந்ததாகும்
 மதங்கொண்ட கனிய, கரிய குறுகல் ஒன்றனைத் தன் பிடியெனப் பிறழ
 உணர்ந்து தழுவுவதாக அவர் பாடியுள்ளார் . 22

அருவி : மலையிழியும் அருவியினைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களில்
 அழகிய கற்பனைகள் பல அமைந்துள்ளன . கங்கையாற்றின் கரையைக் கடந்து
 அணையை உடைத்துக்கொண்டு பாய்கின்ற இமையமலை யருவி போன்றது , தன்
 நிறை யழித்துப் பெருகும் காமவெள்ளம் எனத் தலைவி கூறுவதாக புலவர் ஒரு
 கற்பனை செய்துள்ளார் . 23 அனை யுடைத்துப் பாரும் அருவி நீரினை நீந்துதற்கு
 அரிய காமவெள்ளத்திற்கு உவமையாகப் புலவர் கற்பனை செய்துள்ளமை ,
 உரிப்பொருள் தொடர்புடையதாக இயற்கையைப் புனைந்திடும் சங்க இலக்கியக்
 கற்பனைக் கொள்கையினை விளக்குகின்றது .

புலியொரு பொருத யானைகள் தம் விழுப்புண்டையும் , 24 குருதி
 படிந்த கோட்டினையும் 25 அருவி நீரில் கருவிக் கொள்வதாகப் புலவர் பலர்
 கற்பனை செய்துள்ளனர் . இரவுக்குறி மறுத்து வரைவு கடாதல் ஆகிய பொருளில்
 அமைந்துள்ள இப்பாடல்களில் , தலைவன் வருகின்ற நெறியருமையைக் குறிப்பாகப்
 புலப்படுத்துவனவாக இக்கற்பனைகள் அமைந்துள்ளன .

அருவியின் அழகிய வெண்ணிறத் தோற்றத்தினைப் புலவர்கள் சிறந்த
 உவமைகளால் விளக்கியுள்ளனர் .

"மாயோ னின்ன மால்வரைக் கவாஅன்

வாலியோ னின்ன வயங்குவெள் ளருவி" 26

என்றும் பாடற்பகுதியில் , கரிய நிறங்கொண்ட மலைக்குத் திருமா லையும்
 வெண்ணிற அருவிக்குப் பலராமனையும் கபிலர் ஒப்பிடுகின்றார் . மலைக்குக்
 கடவினையும் , அருவிக்கு அலையையும் உவமையாக்கி ,

"நாண்மழை தலைஇய நன்னெடுங் குன்றத்து

மால்கடற் றிரையின் இழிதரு மருவி" 27

என்று நொச்சி நியமங்கிழார் கூறியுள்ளார் . மதுரை வேளாதத்தன் ,

"எழுதரு மதியங் கடற்கண் டாஅங்கு

ஒழுதவெள் ளருவி யோங்குமலை" 28

என்று மலைக்குக் கடலையும் அருவிக்குக் கடலில் தோன்றும் நிலாணையும் உவமை கூறியுள்ளார்.

தெளிந்த அருவி நீருக்கு மலியினை உவமை கூறியுள்ளனர் சிலர். 29 ஒலிமிக்க வெள்ளிய ஆடையினையும், 30 களிற்றின் மிசையெடுத்த வெற்றிக் கொடியினையும், 31 தொங்குகின்ற பாம்பின் தோலினையும் 32 வெண்ணிற அருவிக்கு உவமையாக்கியுள்ளனர் சிலர். வரைவெள்ளருவி மாலைபோல் இழிவதாக மலையொர் கூறியுள்ளார். 33

அருவியின் ஆர்ப்பொலிக்கு வெற்றிமுரசு, 34 பறை, 35 முழவு, 36 தன்னுமை 37 ஆகியவற்றின் ஒலிகள் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அருவியின் ஒலியினைப் பாலைநெற்று, 38 தேர்மணி, 39 காய்ந்த தினை 40 ஆகியவற்றின் ஒலிகளுக்கு உவமையாகக் கூறியுள்ளனர். உதியன் என்பானது அட்டிலில் எழுசின்ற ஒலிபோல அருவியின் ஆர்ப்பொலி எலுவதாகப் புலவர் ஒருவர் கற்பனை செய்துள்ளார். 41 அருவியின் முழக்கத்தோடு கூடிய வண்டுகளின் இன்னொலி, முழவின் ஒலியோடு கூடிய யாழிசை போல் இருப்பதாக ஒருவர் கூறுகின்றார். 42

தலைவனது மலையின் அருவி, அவனது மலைக்கண் மலர்ந்த மலர்களால் நீர் மறையக் கரைபொரு வெள்ளமாகத் தன் னர் வழியாகப் பாய்ந்து செல்வதைப் பார்க்கின்றான் தலைவி. தலைவன் தனக்குச் செய்த கொடுமைக்கு நானி, அவன் மலையீர் மலர்களால் தன்னைப் போர்த்து மறைத்துக்கொண்டு செல்வதாக அவன் கருதுகின்றான். ஒருநாள் தன்னா ரில் தங்கிச் செல்லமாறு அதனை வேண்டுகின்றான். 43 தலைவியின் பிரிவுத் குணத்தினை உணர்த்துவதற்கு இம்மென்கீரொர் செய்த இனிய கற்பனை இவ்வாகும். தனியாத குயரத்தைத் தந்தவனது மலையருவி நீர், முங்கில்களை முறித்துத் தன்னார் முன்றறைக்கு வரும்போது, அதில் நீராட வேண்டுமெனத் தலைவி விழைவதாகக் கபிலர் கற்பனை செய்துள்ளார். 44

சுனை: மலைச் சுனைகளைப் பற்றிய கற்பனைகள் குறிச்சிநிலப் புனைந்துரைகளில் குறிப்பிடத்தக்கவை. ஆழமான நீருடைய சுனையில் குவளை மலர்ந்திருக்கும் காட்சியினைப் புலவர் பலர் பாடியுள்ளனர். 45

சுனைநீர் மலர்களால் மூடப்பட்டது என ஒருவர் கூறுகின்றார். 46 மலைச் சுனைகளில் விலங்குகள் பருவதற்கு வாய்ப்பாக மழைநீர் நிறைந்தது என்று அகநானூற்றுப் பாடல் கூறுகின்றது. 47 சுனைகளின் வாய் அகன்றும் குறுகியும் இருந்தன என்பதனைப் 'பருவாய்ப் பைஞ்சுனை', 48 'குறுஞ்சுனை', 49 என்னும் அடைத்தொடர்கள் உணர்த்துகின்றன.

கன்கொண்ட கலம் போன்றதென அரிசில் கிழாரும், 50 றங்கின் வெட்டிய கண் ஒத்ததென நல்லருத்திரனும், 51 எழம்பின் வளை போன்றதென ஓதலாந்தையாரும் 52 சுனையினைப் புனைந்துரைத்துள்ளனர்.

"பலிங்கு சொரிவன்ன பாய்சுனை" 53

"கடிசுனைத் தெளிந்த மனிமருள் தீநீர்" 54

என்னும் தொடர்கள் சுனைநீரின் தெளிவினை உணர்த்துகின்றன.

மூல்லைநிலம்: மூல்லைநிலத்துக் கருவினை மலரைத் தம் கற்பனைத் திறனை வெளிப்படுத்தும் கருவியாகக் கொள்கின்றார் புலவரொருவர். பெருமழை பொழிந்து அடங்கியபின் நீர்த்துளி யேற்ற மலர்ந்த கருவினை மலரைப் புலவர் கற்பனைக் கண் கொண்டு காண்கின்றார். தம் காதலரைப் பிரிந்து கையற்று வருந்தும் மகளிரின் நீர்வாரர் கண்களை அம்மலர்கள் அவருக்கு நினைவூட்டுகின்றன.

"காதலர்ப் பிரிந்த கையறு மகளிர்

நீர்வாரர் கண்ணிற் கருவினை மலறி" 55

என்று கருவினை மலரும் காட்சியினை மகளிர்தம் ஐயர்நிலையை வெளிப்படுத்துவதற்காகவே புலவர் கற்பனை செய்திருக்கின்றார்.

மூல்லைக்குரிய செம்மண் நிலம் புலவர்களால் அழகுறக் கற்பனை செய்யப்பெற்றுள்ளது. மூல்லை மலர்கள் நிறைந்த செந்நிறப் பெருநிலம் செக்கர் வாணத்தின் அழகினைப் பெற்றிருப்பதாகக் கற்பனை செய்யப் பெற்றுள்ளது.

அரக்குப் போன்ற செந்நிறம் கொண்டதாக அந்நிலத்தினைப் புலவரொருவர் புனைந்துரைக்கின்றார்.⁵⁷ செந்நிறப் பெருவழியில் காயாமலர்கள் மீது தம்பலப் பூச்சிகள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடுகின்ற தோற்றம், நீலமனியோடு கலந்த பவளம்போல் விளங்குவதாக இடைக்காடாரும்⁵⁸ ஒக்கர் மாசாத்தாரும் கூறுகின்றனர்.

மூல் லேநிலம் பற்றிய புலவர்தம் கற்பனைகள் கார்காலச் சிறப்பினையும் மாலைக்கால நிகழ்ச்சிகளையும் புலப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன. புதுமழை பொழிதலின் வளமிகப் பெற்றதாக மூல் லேநிலம் புனைந்துரைக்கப்படுகின்ற பன்னிறப் பூக்கள் பரவியுள்ள அந்நிலம் வேலனது வெறியாடு களம்போல் இருப்பதாகக் கற்பனை செய்யப் பெற்றுள்ளது.⁶⁰ செந்நிலப் பெருவழியில் காயா அஞ்சனம்போல் மலர்கின்றது; கொன்றை பொன் சொரிகின்றது; காந்தள் கைபோல் மலர்கின்றது; தோன்றி குருதிபோல் பூக்கின்றது என்ற காடு தழைத்த காஞ்சியினை மூல் லேப் பாட்டில் நப்பூதனார் காட்டுகின்றார்.⁶¹

மழைநீர் தங்கிய ஆழமான பள்ளிகளில் பல்வகை இசைக்கருவிகள் போல் தேரைகளும்,⁶² ஆடுகள் பறைபோல் தவளையும்,⁶³ ஒலிப்பதாகப் புனைந்துரைகள் அமைந்துள்ளன. இரும்பினைத் திரித்தாற் போன்ற கொம்புகளையுடைய மான்கள் பள்ளிகளில் பரற்கற்கள் தெறிக்குமாறு காடு முழுவதும் துள்ளி ஓடுவதாகக் கற்பனை செய்துள்ளனர்.⁶⁴ துள்ளி விளையாடும் ஆட்டுக் குட்டியினைக் கவர்வதற்குக் காத்திருக்கும் குழந்தை இடையனது வீளை ஒலியினைக் கேட்டு அஞ்சி ஓடுகின்ற காட்சியும்,⁶⁵ ஆடுகளை ஒரிடத்தில் கூட்டுதற் பொருட்டு இடையன் எழுப்பும் வீளை ஒலியினைக் கேட்டுக் குழமுயல் மன்றத்தப் புதரில் ஒளித்துக்கொள்ளும் காட்சியும்⁶⁶ சங்கப் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

மாலை நேரத்தில் பசுக்கள் தம் கன்றுகளை நினைத்துத் தீம்பால் பிலிற்றியவாறு மேய்ச்சல் நிலத்திலிருந்து ஊர்வயின் மீள்கின்றன.⁶⁷ தாம் பெற்ற இரையினைத் தம் குஞ்சுகளின் வாயிலுள்ளே செருதற்காகப் பறவைகள் உறைவிடம் நோக்கித் திரும்புகின்றன.⁶⁸ இத்தகைய மூல் லேநிலக் காட்சிகள் சங்க இலக்கியத்தில் புலவர்களால் அழகுறக் கற்பனை செய்யப் பெற்றுள்ளன.

பா லேநிலம்

பா லேநிலம் பற்றிய கற்பனையே, பிற நிலங்களைப் பற்றிய கற்பனையைக் காட்டிலும் சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளது. வேனிலின் மிகுந்த வெம்மையால் மழையின்றிக் காய்ந்திருக்கும் மலையும் காரும் புலவர்களால் சிறந்த முறையில் புனைந்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன. பிரிதலாகிய காதலொழுக்கத்திற்குத் தனிபச்சுமல் கொண்ட பா லேநிலம் சிறந்த பின்னணியாகப் படைக்கப் பெற்றுள்ளது. இலக்கியங்களில் படைக்கப் பெறுகின்ற தனிப்பறிலை, அவற்றைப் பயில்பவர் உள்ளத்தில் இலக்கிய இன்பத்தை மிகுதியாக விளைவிக்கும் என்பதற்குச் சங்க இலக்கியப் பா லேத்தினைப் பாடல்கள் சிறந்த சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

காடு கவினழியக் த்கோடை நீடிய காலத்தில் மூங்கில்கள் நீரின்றி வற்றி வெடிக்கின்றன; அவற்றின் கணுக்களிலிருந்து தெறிக்கின்ற கழங்கலை முத்துக்கள் அங்குள்ள பழைய குழிகளில் வீழ்கின்றன. ⁶⁹ கல்லம் பிளக்குமாறு ஞாயிறு காய்கின்றது. ⁷⁰ நிலம் பிளக்கின்றது; நிழல் சுருங்க மரங்கள் வற்றி விடுகின்றன; சுனைகள் நீரின்றி வறண்டு விடுகின்றன. ⁷¹ கொறிக்கும் பாறையின் மீது உதிர்கின்ற மூங்கில் நெல் பொரிந்து விடுகின்றது. ⁷² துளிகள் நீரின்றித் துகள் நிறைந்தவாயின. ⁷³ பா லேநிலத்தின் வேனிற கொடுமையினைப் புலவர்கள் இவ்வாறு புனைந்து கூறுகின்றனர்.

விரைந்தடிக்கும் காற்றினால் மூங்கில்கள் உராயும்போது எழுகின்ற பெருந்தீயினை ஒதலாந்தையார் அழகுறப் புனைந்துரைக்கின்றார். செல்வர யானையைப் பிணிக்கின்ற பொன்புனை கயிறு போலக் காட்டுத்தீ தொடர்ச்சியாக ஒழுங்குபட எளிகின்றது என அவர் கூறுகின்றார். ⁷⁴ காட்டினை யானையாகவும் தொடர்ச்சியாக எளிகின்ற தீயினைப் பொன்புனை கயிறுகவும் அவர் புனைந்து கூறும் திறம் போற்றத்தக்கது. புலிக்கு அஞ்சியோடுகின்ற யானைக் கூட்டுத்திற்கு உவமையாகக் காற்றால் பரவுகின்ற காட்டுத் தீயிற்கு அஞ்சி யோடுகின்ற வானிகச் சாத்தினை மதுரைச் செங்கண்ணூர் கூறுகின்றார். ⁷⁵

ஒளியாலும் நிறத்தாலும் தீச்சுடரை யொத்திருக்கும் இலவமலர்
காற்றால் உதிர்கின்ற காட்சியினை அழகிய உவமைகளால் புலவர்கள் புனைந்துரைத்-
துள்ளனர். காட்டில் பெருங்காற்றால் இலவமரத்திலிருந்து உதிர்கின்ற பூக்கள்
வானத்து இடியின்கண் பிறக்கும் நெருப்புப்போல் உதிர்வதாக ஒதலாந்தையார்
கூறுகின்றார். ⁷⁶ கார்த்திகை விழாவில் வைக்கப்பெற்ற விளக்குகள்போல்
விளங்குகின்ற இலவம்பூக்கள் பல காற்றால் உதிர்ந்துவிடுகின்றன என்னும், எஞ்சிய
பூக்கள் விடிகின்ற வேளையில் வாணிற் சிலவாகத் தோன்றும் விண்மீன்கள்போல்
விளங்குகின்றன என்னும் கயமனார் கற்பனை செய்துள்ளார். ⁷⁷

பாலைநிலத்தில் கருங்காற்றால் வாணில் பறக்கின்ற தேக்கிலைகள்
பருந்தின் கூட்டம்போல் விசும்பிடம் மறையப் பரவுகின்றன எனவும், பின்னர்
நிலத்தில் வீழ்ந்து ஆறுசெல்வோர் மயங்குமாறு காட்டின் கவர்ந்த நெறிகளை
மறைத்துவிடுகின்றன எனவும் புலவரொருவர் புனைந்துரைக்கின்றார். ⁷⁸

பசியாலும் நீர் வேட்கையாலும் பாலைநிலத்தில் விலங்குகளும்
பறவைகளும் ஒன்புறமின்ற காட்சிகளும் புலவர்களால் கற்பனை செய்யப் பெற்றுள்ளன.
தீய்ந்துபோன மராஜ மரத்தின் பூங்கொத்தினை ஊறுகின்ற வண்டுகள் தேன்பெருமல்
திரும்புகின்றன. ⁷⁹ புலியொரு பொருது புண்ணுற்ற யானை சுனையருகில் முழந்தான்
ஊன்றித் குதிக்கையைத் தோய்த்துப் பார்த்து நீரின்மையால் பெருமூச்சு விடுகின்றது. ⁸⁰
நீருள்ள இடமறியாத யானையொன்று பேய்த்தேர் உள்ள இடமெல்லாம் ஓடித்
தளர்ந்து நீரற்ற ஆற்றில் கிடக்கும் ஓடம்போல வழியிடை வருந்திக் கிடக்கின்றது. ⁸¹
மேகத்தை வெறுத்து வருந்துகின்ற மான்கூட்டம் வற்றிய மரல் செடியினைச்
சுவைக்கின்றது. ⁸² உயிர்களின் இத்தகைய ஒன்பகி காட்சிகளைக் காட்டுவதன்
வாயிலாகப் பாலைநிலத்தின் கொடுமையினைப் புலவர்கள் விளக்குகின்றனர்.

மருதநிலம்

தாமரைப் பொய்கைகளும் தன்னுள் கழனிகளும் சங்கப் புலவர்கள்
மருதநிலப் புனைந்துரையில் இடம்பெற்றுள்ளன. மருதநிலத்து உயிர்களில் எருமை
சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. நீர்நாய், யாமை, சிறல், வராஅல், வாளை முதலியன
புலவர்தம் கற்பனையில் இடம்பெற்றுள்ளன. தாமரை, ஆம்பல் ஆகிய மலர்களைப்

பற்றியும், மருது, காஞ்சி, கருது ஆகிய மரங்களைப் பற்றியும் சங்கப் புலவர்கள் சிறப்புறப் புனைந்துரைத்துள்ளனர்.

மனிபோலத் தெளிந்த நீருடைய மருதநிலக் குளம் கலங்குமாறு அதில் இறங்கும் எருமைகள் ஆம்பல் இலை அழியுமாறு சென்ற துவளைமலர்களைத் தின்று, கரையிலுள்ள காஞ்சியின் மூல்தாது முதுகிலே சிந்தக் கொட்டிலில் புதுந்து அசையிடுகின்றன. ⁸³ ஈன்றவிமை யுடைய காரரான், உழுவதல் கட்டப்பெற்ற கன்றினை விட்டகலாமல், பக்கத்திலுள்ள பயிர்களை மேய்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. ⁸⁴ நீர்மிதந்த பொய்கையில் ஆம்பல் மலரை மேய்ந்த எருமைப் போத்து, சேற்றிலே கிடந்து குயின்றபின்னர், வராஅல் மீன்கள் தன் கால்களில் மிதிபட்டு அழியுமாறு மகன்றைக் கொடியினைச் சூடிக்கொண்டு போர்வீரர் போலத் தன் ஊரினுள் புதுகின்றது. ⁸⁵ எருமைகளைப் பற்றி இவ்வாறு அமைந்துள்ள கற்பனைகளில் உள்குறை நயந்தோன்ற அஞ்சுர் நன்முல்லைமார் கூறியுள்ள கற்பனை தலைசிறந்த விளங்குகின்றது.

சிவந்த கண்ணுடைய எருமையொன்று சேற்றில் நிற்பதில் வெறுப்படைகிற ஊர்தஞ்சும் இரவில், தன் வலிய தளையை அடுத்தாக்கொண்டு முள்வேலியைக் கோட்ட நீக்கி, நீர்மிக்க வயலில் மீன்கள் அஞ்சி ஓடுமாறு நடந்து செல்கின்றது. வள்களைக் கொடுகளை மயக்கி வஞ்சனம் தாமரை மலர்களைத் திள்கின்றது என்பது அவர் தரு கற்பனைக் காட்சியாகும். ⁸⁶ தலைவியை வெறுத்து, நாணத் தளையுத்துப் பரத்தையர்க்குக் காவலாகிய விறலியைப் பாணதல் நீக்கி, பரத்தையர் தோழியர் இரிய அவர் தாயரையும் மயக்கி, அகமலர்ந்து ஏற்காக பரத்தையரைத் துய்க்கும் ஒழுக்கத்தினன் தலைவன் என்பதனை உணர்த்துவதற்காகவே இக்கற்பனையைப் புலவர் அமைத்திருக்கின்றார். வாயின்மறுக்கும் தோழியின் உணர்வினைப் புலப்படுத்துவதற்காக இக் கருப்பொருட் கற்பனை பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது.

மருதநிலத்து வயல்கள் நீர்வளம் மிக்கன; தீயெரிவது போல் செந்நிறப் பெற்று விளங்குகின்ற தாமரை மலர்கள் வயல்களில் நிறைந்திருக்கின்றன. ⁸⁷ நெற் பொரி முதலியன தெறித்தாற்போன்று விளங்கும் சிறுமீன்களை உணற்பொருட்டுத் தாமரையில் சிரல் பறவை வந்து தங்குகின்றது. ⁸⁸

வயலருகிலுள்ள மாமரத்திலிருந்து விழுந்த கனியினைப் பழன வாளை கவிவி உண்கின்றது. ⁸⁹ குளத்திலுள்ள கெண்டைநீன் பிரப்பங்கொடியின் முதிர்ந்த கனியினை உண்டு மகிழ்கின்றது. ⁹⁰ புலவர்கள் காட்டும் இம் மருதநிலக் காட்சிகள் அந்நிலத்தின் வளத்தினைப் புலப்படுத்துகின்றன.

மருதநிலத்தில் வாரும் மகவிரது ஆடல்பாடல்களைப் புலவர்கள் அழகுறக் கற்பனை செய்துள்ளனர். ஊர்க்குறு மகவிர் காஞ்சி மரத்தின் நிழலில் வெண்மணலைக் குவித்துக் கரும்புலக்கையால் தம் கொடியனைய நண்ணிடை நடங்குமா தமர் வளம்பாடிக் குற்றுகின்ற போது, அருகிலுள்ள மருத மரத்தின் தாழ்ந்த கிளையில் இழுஅல் அருந்திய சிறப்பறவை அவர்கள் பாடலைக் கேட்டவாறே ஓய்கின்றது என ஓரம்போசியார் கற்பனை செய்துள்ளார். ⁹¹

தன் பிணவின் பசியினைப் போக்குதற்கு இரைவேட்டெழுந்த நீர்நாய் வாளையைப் பற்றிப் போர் செய்தவின் நீர்த்துறை கலங்கி விடுகின்றது; நீரெடுக்க வந்த மகவிர் தெளிந்த கள்ளினைப் பருகிக் குடத்தினைக் கீழே வைத்துவிட்டுக் கணவர்தம் பரத்தைமையினைப் பாடிக் காஞ்சி மரநிழலில் தரவை யாடுவதாகப் பாணைக் கொட்டிலார் கற்பனை செய்துள்ளார். ⁹²

மருத நிலத்தின் வளத்திற்குக் காரணமாக விளங்குகின்ற ஆறுகளைக் கற்பனை நயம்படப் புலவர்கள் புனைந்துரைத்துள்ளனர். 'மலைத்தலைய கடற் காவிரி' ⁹³ என்னும் ஒரே அடியில் காவிரியின் தோற்றத்தினையும் முடிவினையும் கூறுகின்றார் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார். வான்பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாத வளமுடைய காவிரியாறு,

"மாமலை யனைந்த கொண்டுப் போலவும்

தாய்முலை தழுவி யுழவி போலவும்" ⁹⁴

கடலொடு கலப்பதாக அவர் கூறுவது சிறந்த கற்பனையாகும். நறைக்கொடி, நரந்தம்புல், அகில், சந்தனம் ஆகியவற்றைச் சுமந்து வருகின்ற காவிரி நீர் புதும் நீர்நிலைகளில் மகவிர் நீராடி மகிழ்வரென முடித்தாமக் கண்ணியார் கூறுகின்றார். ⁹⁵ காரிக்கண்ணனார், காவிரியாற்றின் நீர் ஆழமிருந்தது என்பதனைக் 'கழைமாய் காவிரி எனக் கற்பனை நயத்தோடு கூறுகின்றார். ⁹⁶ காவிரிப் பேரியாறு கடற்கரையை மெலியச் செய்வதாக நக்கீரரும், ⁹⁷ ஆட்டனத்தியை வெளவிச் சென்றதாகப் பரணரும் ⁹⁸ பாடுகின்றனர்.

வையையாது பற்றிய கற்பனை பரிபாடலில் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது மலையில் பெய்த மழையினால் கடல்கிளர்ந்து வருவதுபோல் வையையில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்த வருகின்றது; தன்மேல் பொன்மலர் பரக்க வந்து மதுரை மதிலை பொருகின்றது என தனது நல்வகுதியார் கூறுகின்றார். 99 காதலர்தம் உள்ளம் நிறையினை உடைப்பது போல, வையை வரையொத்த அனைகளை உடைக்கின்றது என்பர் நல்லந்துவார். அதன் திரை கரையுடைக்கும் காட்சியை,

"வையை

திரைச்சிறை யுடைத்தன்று கரைச்சிறை" 100

எனக் கற்பனை நயத்தொடு கூறுகின்றார் அவர். வையையாற்றின் வெள்ளம் பெருக்கிற்குப் பாண்டியர் தம் படைப்பெருக்கினை உவமையாகக் கூறியுள்ளனர். 101 நெய்தல் நிலம்

சங்கப் புலவர்களின் நெய்தல் நிலம் பற்றிய கற்பனை, பிரிவால் வருந்துகின்ற தலைவியின் கரைகானுத் துன்பக் கடலுக்குச் சிறந்த பின்னணியாக அமைந்துள்ளது.

இற்செறிப்பால் நாணம் மிகுந்து, நன்னிரவு நேரத்திலும் கண் குயிலாம் புள்ளொலியினைத் தலைவனது தேர்மணி யொலியாகப் பிறழ உணர்ந்து நெஞ்சம் வலியுழந்து தலைவி வருந்துகின்ற காட்சியினைக் கவித்தொகையில் காணலாம். 102

கடற்பரப்பில் எழும் திரைத் திவலைகளை ஏற்றுக் கழிசார்ந்து வளர்ந்திருக்கும் தாழை, கழியில் நீர்மிகும்போது உணர்ந்தும், நீர் தாழும்போது தாழ்ந்தும் ஒருதிலை யுறது இருப்பது போலத் தலைவியின் உள்ளம் ஒருபாற்படாது வருந்துவதாக அம்மூவார் கற்பனை செய்கின்றார். தலைவனிடத்துக் கொண்ட காமம் மிகும்போது அவள் நெஞ்சம் அவன்பாற் சென்று அவன் வரவினை விரும்புகின்ற ஆயின், ஆறா றஞ்சி அவன் வருந்தும்போது அவருடன் சேர்ந்து வருந்துகின்றது. ஒருபாற்படாது வருந்தும் உள்ளத்தின் நிலையினை விளக்குதற்கு இந்நெய்தல் நிலக் காட்சியினைக் கற்பனை செய்து கூறுகின்றார் அவர். 103

அகன்ற இலைகளைக் கொண்ட நாவல் மரத்திலிருந்து முதிர்ந்த கனிகள் நீருண்ணும் குறைக்கன் உதிர்கின்றன. ஓரலவன் நாவற் கனியைப் பற்றி இழுத்துச்

சென்று தாமையின் வேர்ப்புறத்தில் இருக்கும் வளையிலுள்ள தன் குணைக்குத் தருகின்றது. இது, மதுரை மருதனினநாகனார் காட்டும் நெய்தல்நிலக் கற்பனைக் காட்சி. ¹⁰⁴ நாவற் கலியைத் தன் குணைக்குத் தரும் அவைனைக் காட்டி, 'நற்பாற்று இது' எனக் குறையிரக்கும் தலைவன் கூறியதாகத் தோழி தலைவிக்குச் சொல்கின்றாள். தலைவியை உண்பித்து இன்புறும் பேறு தனக்கு வாய்க்கவில்லையே என்று ஏங்கும் தலைவனது அன்பு நெஞ்சத்தின் காதற் சிறப்பினைப் புலப்படுத்துவதற் புலவர் இக்காட்சியைக் கற்பனை செய்திருக்கின்றார்.

கடற்கரைக் காட்சிகள் சிறந்த கற்பனைகளாகச் சங்க இலக்கியத்தில் விளங்குகின்றன. கடற்கரையின் வெண்மணற் பரப்பு நிலாவினைக் குவித்தாற் போல் தோற்றமுடையது. ¹⁰⁵ கடலலைகள் கொணர்ந்த முத்துக்கள் வெண்மணற் பரப்பில் ஒளிர்கின்றன. ¹⁰⁶ தோற்பை போன்ற கால்களைக் கொண்ட அன்னம் கடற் சங்கினைத் தன் பெடையெனக் கருதி மிதிக்கின்றது. ¹⁰⁷ நெய்தல் நிலம் பற்றிய கற்பனைக் காட்சிகளில் இவை சில.

உயர்ந்தெழும் கடலலைகள் கரையை உடைக்கின்றன எனவும், ¹⁰⁸ கரையொடு பொருகின்றன எனவும், ¹⁰⁹ புலவர்கள் கற்பனை செய்துள்ளனர். வெண்ணுரையினை உச்சிறிற் கொண்ட அலைகளுக்கு நரைமுதிர்ந்த முதியோரை உவமை கூறியுள்ளனர். ¹¹⁰ கடலின் அலைகள் கரையிலுள்ள புன்னை, ஞாழல், தாழை ஆகிய மரங்களின் மீது மோதுவதாகப் புலவர் பலர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ¹¹¹ இருங்கடலின் ஆர்ப்பொலிக்கு இடியின் முழக்கமும், ¹¹² போர்முரசின் ஆர்ப்பும் ¹¹³ உவமையாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. அலைகளின் தீவலைகள் வில்லெறி பஞ்சுபோல் எழுவதாகப் புனைந்தொரைக்கப் படுகின்றன. ¹¹⁴

சுரமீன்கள் நிறைந்த கடல்சார்ந்த எக்கரில் மணமிக்க ஞாழல் மலர்க்கும் புன்னை மலர்க்கும் பரவுதலின், அவ்விடம் வெறியாரும் களம்போலத் திகழ்வதாகக் குறந்தொகை கூறுகின்றது. ¹¹⁵ அலைகொழிந்த மணல்நிறைந்த எக்கரில் உள்ள தாமையின் வெண்விறப்பு, அலைகள் மோதுவதால் பொங்கித் தாது உதிர்ந்து சிறுதுடிப்பாக்கத்தப் புலால் நாற்றத்தைப் போக்குவதாகப் புலவர் சிலர் கூறியுள்ளனர். ¹¹⁶

கடல்சார்ந்த நிலத்திலுள்ள கழிகளைப் பற்றிய கற்பனைக் காட்சி
களையும் சங்க இலக்கியத்தில் காணலாம். கருநிறங் கொண்ட கழியில் நெய்தல்
மலர்கள் மகவீர் கண்போல் மலர்ந்துள்ளன. அவற்றின் மனத்தினை விரும்பிச் செ
தாதன்னும் வண்டினம் களிப்பு மிகுந்து பறத்தற்கு இயலாமல் தளர்கின்றன என
ஒருவர் பாடுகின்றார். ¹¹⁷ கொடுந்தாள் முதலையும் கோட்டு மீளும் திரியும்
உப்பங்கழிகளைத் தலைவன் நீந்திக் கடந்து வருவதாக ஒருவர் கூறுகின்றார். ¹¹⁸
கழியினைத் துழாவி மீன்களை யுண்ட கருங்கால் வெண்குருகன், கடலின் முழக்கம்
தாலாட்டாக அமையத் தாழை மரத்தில் ஒருங்குகடித் துயில்கின்றன என அம்மூலார்
கூறுகின்றார். ¹¹⁹ உலகு சிளர்ந்தன்ன உருகெழு வங்கங்கும், ¹²⁰ நெடுங்கொடி
தடங்கும் நாவாய்க்கும் ¹²¹ கடலிற் செல்லம் காட்சிகள் சங்கப் பாடல்களில்
இடம் பெற்றுள்ளன.

பெரும்பொழுதும் சிறப்பொழுதும்

முதற்பொருளின் ஒரு பகுதியாக விளங்கும் காலம் பற்றிய கற்பனைகள்
சங்க இலக்கியத்தில் உரிப்பொருளுக்கு உறுதுணையாக அமைந்துள்ளன. பெரும்
பொழுது ஆறும் சிறப்பொழுது ஆறும் புலவர்களால் புனைந்து உரைக்கப்பெற்றுள்ள
திறத்தினை ஆராய்ந்து பார்த்தால், சிறப்பொழுதுகளில் மாலை, யாமம், வைகறை
ஆகியனவும், பெரும்பொழுதுகளும் சிறப்பாகக் கற்பனை செய்யப் பெற்றிருத்தலைக்
காணலாம்.

கார்: கார்ப்புலுத்து மழையினால் நிலம் குளிர்கின்றது. காடுகள்
கவின்பெறுகின்றன. --- ¹²² முல்லை, இல்லம், கொன்றை முதலியன மலர்கின்றன. ¹²³
குன்றுகளில் பறவைகளின் ஆர்ப்பொலி எழுங்கின்றது. ¹²⁴ புளியும் மாவும் புனர்நிலி
மகிழ்கின்றன. ¹²⁵ வேங்கைப் பூவின் துகள் அனைந்த தோகையினைக் கொண்ட
மயில் குருந்த மரத்தின் கிளையிலிருந்து தன் குணையை அழைத்து அகவுகின்றது. ¹²⁶
ஆனும் பெண்ணுமாக மான்கள் ஒள்ளித் திரிகின்றன. ¹²⁷ மலையில் சிதறிய
முத்துக்கள் போல யானையின் புகர்முகத்தில் தெறித்து விழும் ஆலங்கட்டிகள்,
பாறைகளின் மீது விழும்போது பனிங்குபோல் தோன்றுகின்றன. ¹²⁸ சினந்தெழுந்த
முகில், பொறி பறக்கும் தீயினைப் போல மின்னி நடுநாள் இரவில் பெருமழை
பொழிகின்றது. ¹²⁹ பிரிவுத் துன்பத்தை மிதுவிப்பதற்காகப் புலவர்கள் கார்காலம்

பற்றிய இக்கற்பனைகளைத் தம் பாடல்களில் அமைத்துள்ளனர்.

கூதிர் : நக்கீரர் நெடுநல்வாடையில் கூதிர்க்காலக் காட்சிகள்

பலவற்றை அழகுறக் கற்பனை செய்துள்ளார். குளிர்மிதுதியால் கோவலர் கைக் கொண்ட கொள்ளியினராகக் கவுள்புடைத்து நடுங்குகின்றனர்; விலங்குகள் மேய்தல் மறக்கின்றன; மந்திரிகள் குளிரால் வருந்துகின்றன; பறவைகள் மரத்தில் நிறை-
லாற்றுவாய் நிலத்தில் வீழ்கின்றன; கறவைகள் கன்றுகளை உதைக்கின்றன; புதல்
தொடும் முசுண்டையும் பீர்க்கும் மலர்கின்றன. 130

கூதிர்க்காலக் காட்சிகள் சிலவற்றை இவ்வாறு கற்பனை செய்கின்ற நக்கீரர் அக்காலத்துக் குளிர் மிதுதியை

"குன்று குளிப்பின்ன கூதிர்ப் பாணி" 131

என்னும் தொடரால் உணர்த்துகின்றார்.

காதலரைப் பிரிந்த தன்னைக் கொல்வதற்காகவே கூற்றுவன் உருவில் கூதிர் வருவதாகத் தலைவி யொருத்தி கலங்குகின்றாள். 132 மழைத்துளி மிதுந்து விளங்கும் வாடை வீசுகின்ற கூதிர் யாமத்தில், தான்மட்டும் ஆமையோசை கேட்டு அல்லல் உறுவதாக ஒருத்தி வருந்துகின்றாள். 133

மேகமற்ற வானத்தில் விண்மீன்கள் நிறைந்து விளங்குதல்போல் நிறைந்த தழைகளினிடையே முசுண்டை மலர்கின்றது; பகற்பொழுது பெய்த மழையால் வருந்த பசுத்திரளோடு, நீர்சிகழ் கன்னியராய்க் கோவலர் ஊர்வயின் மீள்கின்றனர். இடியொரு பொழிந்த மழையினால் தெருக்களில் நீர் பெருகி ஓடுகின்றது. நிலைபெற்ற கூதிர்க்காலத்தின் இயல்பினை உம்பற்காட்டு இளங்கண்ணொர் இவ்வாறு கற்பனை செய்கின்றார். 134

முன்பனியும் பின்பனியும் : முன்பனிக் காலமும் பின்பனிக் காலமும்

சங்க இலக்கியத்தில் 'அச்சிரம்' எனக் குறிக்கப் படுகின்றன. சில பாடல்களில் அச்சொல் 'அற்சிரம்' எனவும் வழங்கப் பட்டுள்ளது. 'அரும்பனி யச்சிரம்', 135 'கரும்பனி யச்சிரம்', 136 'தன்பனி யச்சிரம்', 137 என்னும் தொடர்கள் இப் பருவங்களின் பனிக் கொடுமையினை உணர்த்துகின்றன. 'கூதிர் அற்சிரத்து ஊதை' 1 என்னும் தொடரில் முன்பனிக் காலத்தினையும், 'அற்சிரம் நீங்கிய அரும்பத வேலை', 139 என்னும் தொடரில் பின்பனிக் காலத்தினையும் 'அற்சிரம்' என்னும் சொல் உணர்த்துகின்றது.

பனிக்காலம் பற்றிய கற்பனை கழார்க் கீரனெயிற்றியாரின் இரண்டு அகநானூற்றுப் பாடல்களில் சிறப்புற அமைந்துள்ளது. பனிக்காலத்துக் காட்சிகள் பலவற்றைத் தனித்தனியே புனைந்து கூறி, அவற்றைத் தொகுத்து ஒரு முழுமையினை அவர் படைத்துள்ளார். பொழிந்தடங்கிய வெண்மேகம், கடையப்பெற்ற பஞ்சுபோன்ற சிறு துளியினையும் ஞா வாதொழிகின்றது; கரும்பின்பு, கோடைக்காலத்துப் புனைப் பூவினைப்போல வாடைக்காற்றால் அசைகிறது; நீலநிறக் கிருகில் பதித்த கண்ணாடி போலப் பசிய இலைகள் செறிந்த புதல்தொடர்புகின்ற மலர்கின்றது; கோழியை அவரைக் கொழுமுனை அவிழ்கின்றன; ஊழல்தோன்றியின் ஒன்பு மலர்கின்றது; புலந்தொறும் புள்ளினம் கல்லென ஒலிக்கின்றது; பிரிந்துறை மகளிர் அகிலுறந்து நடுங்குகின்றனர். 140

புகையின் நிறத்தில் துண்ணிய பனித்துளிகள் பூக்களில் நிறைகின்றன; நெய்யில் தோய்த்தாற் போன்ற நீரில் நனைந்த ஈங்கையின் தளிர்கள் இரு பிளவாகிய ஈரல் போல் அசைகின்றன; காதலரைப் பிரிந்து கையற்றுக் கலங்கும் மகளிரின் நீரொழுதும் கன்போலக் கருவினை மலர்கின்றது. 141 இவ்வாறு பனிக்காலத்துக் காட்சிகளை அவர் கற்பனை நயத்தோடு கூறியுள்ளார்.

நீரைப் பருகிய யானை உயிர்ப்பது போல முன்பனிக் காலத்தில் பனித்துளி வீழ்கின்றது; 142 ஞாலமுந்த மாலையினின்று உதிர்ந்த முத்துக்களைப் போலப் பனித்துளிகள் திகழ்கின்றன 143 எனப் புலவர்கள் பனித்துளியினையும் புனைந்துரைத்துள்ளனர்.

பனிக்காலத்தில் தேர்ச்சக்கரம் ஆழ்ந்து சென்ற வழியில் பாம்பு போல் நீர் முருதுவதாகவும், துவிந்து பற்று நீங்கின விரல்கள் போல் பயற்றங்காய்கள் முற்றுவதாகவும் நரைமுடி நெட்டிமையார் கற்பனை நயத்தோடு கூறியுள்ளார். 144

இளவேனிலம் முதுவேனிலம்: இளவேனிற காலத்தினைக் 'குழவி வேனில்' 145 எனப் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ கூறுகின்றார். இளவேனிற காலத்துக் குயிலின் இனிய குரலொலி, சங்கப்புலவர் பலருடைய கற்பனைக்கு மூலமாகத் திகழ்கின்றது. தளிர்ந்து தழைத்த மாமரத்துக் கிளையில் சேவலும்

பெடையுமாகிய செங்கண் இருங்குயில்கள் எதிரெதிர் சூர்க்கின்ற இளவேனிற
காலத்தும் பிரிந்த தலைவர் தன்னை நினைந்திலரே எனத் தலைவி வருந்துகின்றாள்.
பூங்கொத்துக்கள் நிறைந்த மாமரத்தின்கண் பெடையோடு புனர்கின்ற குயிற்
சேவலின் இனிய குரல் கேட்தும் பொழுதெல்லாம் காமம் கைம்மிகத் தலைவி
கலங்குவாள் என்று பிரிந்துறையும் தலைவன் பெருந்துயர் உறுகின்றான். ¹⁴⁷ இளவேன
வந்த பின்னரும் தன் இன்றுனைத் தலைவன் வாராமையை என்னி,

"செங்கண் இருங்குயில் நயவரக் கூடம்

இன்னிள வேனிலும் வாரார்

இன்னே வருதும் எனத்தெளித் தோரே" ¹⁴⁸

என்று தலைவி கலங்குகின்றாள்.

பாலை பாடிய பெருங்குங்கோ இளவேனிற காலத்து இனிய
காட்சிகளைக் கவித்தொகையில் கற்பனை நயம்படக் கூறுகின்றார். ஈகையில்
சிறந்தவன் செல்வம் பெருகுதல் போல இளவேனிற காலத்தில் மரங்கள்
தழைக்கின்றன; மகனார் எய்து போல மௌவலின் முகை மலர்கின்றது; காதலரை
கூடியவர் கதுப்புப் போலத் தாதொடும் தனிரொடும் தண்ணறல் பொலிகின்றது. ¹⁴⁹
எரியென இலவம் மலர்கின்றது; பொரியெனப் புன்கின் பூ உதிர்கின்றது.
பொன்னெனக் கோங்கு பூந்தாது உதிர்க்கின்றது. ¹⁵⁰

முதுவேனிற காலம் பற்றிய கற்பனைகள் பாலைத்திணைப் பாடல்கள்
பலவற்றில் பெருமளவில் இடம்பெற்றுள்ளன. பாலைநிலம் பற்றிய கற்பனைகளை
விளக்கும் பகுதியில், வேனிற்காலத்தின் வெம்மை மிததி குறித்து இக்கட்டுரையின்கண்
முன்னரே விரிவாகத் தரப்பெற்றுள்ளது. ¹⁵¹

மாலை: தனித்திருக்கும் தலைவியின் துன்பத்தினை மிகுவிப்பதாக
மாலைக்காலம் புலவர் பலரால் கற்பனை செய்யப்படுகின்றது. 'தனியோர்
இரங்கும் பனிகர் மாலை', ¹⁵² 'கொலைதறித் தன்ன மாலை' ¹⁵³ என்னும்
தொடர்கள் பிரிந்து வருந்தும் தலைவியர்க்கு மாலைப்பொழுது தரும் துன்பத்தினை
உணர்த்துகின்றன. மகனார் ஏற்றும் விளக்கும் மாலையின் வரவினை உணர்த்தித்
தனித்திருக்கும் தலைவியின் துயரத்தை மிகுவிப்பதாகப் பாலை பாடிய பெருங்

கருங்கோ பாடுகின்றார்.

"புன்கண் மா லையும் புலம்பும்

இன்றுகொல் தோழியவர் சென்ற நாட்டே" 154

எனத் தலைவி புலம்புகின்றாள்.

அந்தியிளங் கீரஞர் என்னும் புலவர், அகநானாற்றில் மாலைப் பொழுதினை அழகுறக் கற்பனை செய்திருக்கின்றார். தமது பொருளை வழங்கி வறியவரானவரைத் துறந்து செல்வரை நாடிச் செல்லும் நயனில் மக்கள் போல, மாலை நேரத்தில் வண்டுகள் சுனைப் பூ நீத்துச் சினைப்பூ நாடிச் செல்கின்றன; செக்கர் வானத்தின் தோற்றம் உலையில் காய்ந்து நல்ல ஆறிவருகின்ற பொன்னிற் றிறம் போல விளங்குகின்றது என அவர் கூறியுள்ளார். 155

வெள்ளமான் நிறம்நோக்கிக் கனைதொடுக்கும் கொடியார் போலவும் ஆரஞர் உற்றவர் மார்புநோக்கிக் கூர்வேலெறியும் கொடியவர் போலவும், 157 காதலரைப் பிரிந்து கலங்கும் தலைவியரை மாலைப்பொழுது மேலும் துன்புறுத்துவத புலவர்கள் கற்பனை செய்துள்ளனர். கல்லாத கோவலர் ஊதும் வல்வாய்ச் சிறுதழல் தலைவியை வருத்துகின்றது என ஒருவர் கூறுகின்றார். 158

யாமம்: குறிஞ்சித் திணையின் களவுப் புணர்ச்சிக்குரிய நேரமாகச் சங்கப் பாடல்கள் பலவற்றில் யாமம் புனைந்துரைக்கப் பட்டுள்ளது. பாலை, நெய்தல் திணைப் பாடல்கள் சிலவற்றிலும் யாமம் பற்றிய புனைந்துரை இடம் பெற்றுள்ளது. 159 யாமம் பற்றிய கற்பனைகளில் இடி, மின்னல், மழை ஆகியவை பெருமளவில் இடம்பெற்றுள்ளன. 160

யாமத்தில் தலைவியைக் கூடுதற்குத் தலைவன் வருகின்றான். பாம்புகள் திரிகின்ற அந்நேரத்தில் தன் கைவேலையே துணையாகக் கொண்டு 161 மின்னலின் விளக்கத்தில் வருகின்றான். 162 அப்போது ஆண்கரடி, நல்லரவு நடுங்குமாறு ஊதுலைக் தருகினைப் போல உயிர்த்துப் புற்றினை அகழ்கின்றது. 163 இடியொலியினை கேட்டு, அதனைப் புலியின் முழக்கமெனக் கருதிய யானை பெரிய மலை முழைஞ்சுகள் எதிரொலி கேட்குமாறு பிளிக்கொண்டே ஓடுகின்றது. 164 யானையின் கரும் பகையினால் துன்புற்ற புலி செந்நாயினைக் கொள்வதற்குரிய செவ்வியைப்

பார்த்திருக்கின்றது. ¹⁶⁵ களிற்றினைப் பற்றிச் சுற்றிக்கொண்ட பெரிய பாம்பு, காழுற்ற மரத்தில் அதனைப் பிடித்துப் புரட்டுகின்றது. ¹⁶⁶ தலைவன் வருகின்ற நள்ளிரவு நேரமும், நடுந்தனயர் தருகின்ற நெறியின் கொடுமையும் இவ்வாறெல்லாம் சங்கப் பாடல்களில் கற்பனை செய்யப் பெற்றுள்ளன. இத்தகைய நெறிகளில் தலைவன் வருதலின் பெரிதும் அஞ்சுகின்ற தலைவியது துன்பநிலையினை உணர்த்தி அவனை விரைந்து வரைந்துகொள்ளுமாறு வேண்டுகின்ற தோழியின் கூற்றாகப் பல இடங்களில் யாமம் பற்றிய புனைந்துரைகள் அமைந்துள்ளன.

ஊர் அஞ்சுகின்ற யாமத்தில் பெருமழை பொழிகின்ற போது, தலைவி பிறரறியாதவாறு அஞ்சிலம்பு ஒடுக்கி வந்து தலைவனை முயங்குகின்றாள். ¹⁶⁷ அவ்வாறு மகிழ்ந்த தலைவி அவனைப் பிரித்திருக்கும்போது யாமம் அவருக்குப் பெருந்துன்பம் தருவதாகப் புலவர் பலர் பாடியுள்ளனர். 'கொன்றாலொத்த கொடுமையுடன் யாமம் வரின், காமம் கடலிலும் பரவிக் கரையிகந்து செல்லும்' எனத் தலைவி யொருத்தி கவல்கின்றாள். ¹⁶⁸ கையறு மாலையினை நீந்திக் கடந்த பின்னரும் கங்குல் வெள்ளம் கடலிலும் பெரிதாகத் தலைவியைக் கலங்கச் செல்வதைப் பாடிய புலவர் கங்குல் வெள்ளத்தார் என்றும் சிறப்புப் பெயர்க்கு உரியவரானார். ¹⁶⁹

வரைபொருட்துப் பிரிந்த தலைவன் வந்திலன். ஆற்றியிருக்குமாறு அறிவுரை கூறும் தோழிக்கு நள்ளென் யாமத்தில் தானும் துன்பத்தைத் தலைவி உணர்த்துகின்றாள். 'தடா மரத்தின் உயர்ந்த சிளையின் செந்தலை அன்றில் தன் பெடையுடன் கூடிப் பிரிந்தவர் துன்புறும்படி நள்ளென் யாமத்தில் நரல்கின்றது. வாடைக்காற்ற வுருத்துகின்ற இக் கூதிர்காலத்தம் அவர் வந்திலரே' ¹⁷⁰ என அவள் வருந்தி மொழிகின்றாள். பிரிந்து வருந்தும் தலைவியின் துன்பத்தினை யுணர்த்துவதற்காகவே யாமம் பற்றிய கற்பனை இப்பாடலில் அமைந்துள்ளது. இதற்கு மாறான நிலையில் அவள் இன்பத்தினை உணர்த்துவதற்கும் யாமம் பற்றிய கற்பனை வேறொரு பாடலில் புனைந்துரைக்கப் படுகின்றது. தலைவன் வரைவு மலிந்தமையினை உணர்ந்த தோழி, அதனை உவகை தோன்றத் தலைவிக்கு உரைக்கின்றாள். உலகத்துக் கயங்களெல்லாம் நீரின்றிப் பசுமையற்றிருந்த போது ஓலொடு வாடிய நெற்பயிருக்கு நள்ளென் யாமத்துப் பெய்த மழை வாழ்வளித்தது போல, பிரிவால் வாடும் தலைவிக்கு வாழ்வளிக்கத் தலைவன் வந்துவிட்டான் என அவள் கூறுகின்றாள். ¹⁷¹

வைகறை : வைகறைப் பொழுதினை மழையுடன் இணைத்துப் புலவர் பலர் கற்பனை செய்துள்ளனர். பொழியும் மழையால் பனையோலைக் குடை பறையென ஒலிக்க, உழவர் வைகறைப் போதில் வரது புனத்தில் களை பறிக்கும் காட்சியினை இடைக்காடனார் பாடலிற் காணலாம். 172

கூடிய காதலரைப் பிரிக்கும் வாள்போன்றது, தக்க வென்ற கோழியின் குரல் கேட்கும் வைகறைப் பொழுது என்பர் அள்தூர் நன்முல்லையார். 173 வைகறை போதில் கணவனோடு பெற்ற ஏம இன்பயிலக்கு இடையூறு செய்த சேவல், காட்டும் பூனைக்கு இரையாகிக் கடுந்துன்பம் பெற வேண்டும் எனத் தலைவி கலங்கி மொழிவதாக மதுரைக் கண்ணனார் கூறுகின்றார். 174

தயிர்த் தாழியில் வெண்ணெய் தோன்ற மத்திட்டுக் கடைகின்ற ஒலி, இருள்தீரும் வைகறைப் பொழுதில் எழுந்தாகக் கயமனார் பாடுகின்றார். 175 வைகுறி விடியலில் எருமை நெய்தலம் புதுமலர் மாந்துவதாக உலோச்சனார் உரைக்கின்றார். 176 மாடு மேய்க்கும் சிறுவர்கள் கன்றுகளைத் தொழுதத்தில் நிறுத்திவிட்டுக் கரிம எருமைகளின் முதுகிலேறித் கொண்டு அவற்றை மேய்ச்சல் நிலத்திற்குக் கொண்டு செல்வதாகப் புதன் தேவனார் கூறுகின்றார். 177

காற்று :

தென்றல், வாடை, கொண்டல், கோடை ஆகிய நால்வகைக் காற்றினையும் பற்றிய புனைந்துரைகள் சங்க இலக்கியங்களில் அமைந்துள்ளன. அவற்றுள் தென்றலைப் பற்றியும் வாடையைப் பற்றியும் பெருமளவில் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

திருப்பரந்தூற்றத்திற்கும் மதுரைக்கும் இடையில் உள்ள வழியில் பல்வேறு பூக்களின் மணத்தோடு தென்றல் அசைந்து வருவதாக நல்லந்துவனார் கூறுகின்றார். 178 பூக்கொள்ள வல்லவன் மரக்கொம்பினை அசைத்து அடிக்கும் கோல்போலத் தென்றற் காற்று மராஅ மரத்தின் கிளைகளிலுள்ள பூக்களை உதிர்த்து, அவற்றைச் சுரநெறியிற் செல்லும் வீரர்களின் தலைமயிரில் சொரிசின்றது எனக் காவன்முல்லைப் புதனார் புனைந்துரைக்கின்றார். 179

"தன்வரல் வாடை",¹⁸⁰ "இருங்குளிர் வாடை",¹⁸¹ "பண்பில் வாடை",¹
 "அறனின்ற லைக்கும் ஐது வாடை",¹⁸³ "தன்ற நெகிழ்ப்பன்ன தனர்கொள் வாடை"¹
 என்னும் தொடர்கள் வாடைக்காற்றின் கொடுமையினையும், அது தலைவியை வருத்தும்
 இயல்பினையும் கற்பனை நயத்தொடு விளக்குகின்றன. நங்கையின் தேவிதுளியுடன்
 கலந்து, மழைநீர் நிறைந்த நிலங்களில் புதுந்து வீசுகின்ற வாடை தன்னை வருத்துவது
 தலைவி யொருத்தி கூறுகின்றாள்.¹⁸⁵ உழுந்தின் அகன்ற இலைகள் சிதையுமாறு வீசி
 நாள்தோறும் தன்னைத் துன்புறுத்தும் வாடைக்கு யானையின் பெருமூச்சினை ஒருத்தி
 உவமையாகக் கூறுகின்றாள்.¹⁸⁶ பெருந்தன் வாடையினை விளித்து,

"யாருயில் ஒருகிறை யிருந்து

பேரஞர் உறுவியை வருத்தா தீமே"¹⁸⁷

என ஒருத்தித் தன்னை வருத்தாதிருக்குமாறு அதனை வேண்டுகின்றாள்.

கீழ்க்காற்று, கொண்டல் என இலக்கியங்களில் கூறப்படுகின்றது. இள
 வேட்டஞர் கீழ்க்காற்றால் காந்தள் மலர் வீழ்த்தப்படுகின்றது எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.¹⁸⁸
 கீழ்க்காற்றால் எழுகின்ற கடலிலைகள் கரையிலுள்ள மணல்மேட்டை உடைக்கின்றன
 என்று அம்மூலார் பாடுகின்றார்.¹⁸⁹ உலோச்சுனர் கீழ்க்காற்றால் குவிந்த மணலில்
 மகளிர் குரவையாடுவதாகக் கூறுகின்றார்.¹⁹⁰ தாழை தளருமாறு வீசுகின்ற
 அக்காற்று பிரிந்த மகளிரைத் துன்புறுத்துவதாகக் குன்றியஞர் உரைக்கின்றார்.¹⁹¹

வேனிற காலத்தில் வீசுகின்ற மேல்காற்று இலக்கியத்தில் கோடை
 எனக் கூறப்படுகின்றது. வெம்மை மிதந்த மேல்காற்று முருங்கைப் பூக்களைப்
 பனிக்கட்டி போல் உதிர்க்கின்றன,¹⁹² மூங்கில் குளையிலும்,¹⁹³ விளங்கனி
 ஓட்டின் குளையிலும்¹⁹⁴ புதுந்து குழலிசை எழுப்புகின்றது. மறைந்திருக்கும் புவி
 வெளிப்பட்டுத் தோன்றுமாறு மூங்கில்களை அசைக்கின்றது.¹⁹⁵ தேக்குமரத்தின்
 இலைகளை உதிர்க்கின்றது.¹⁹⁶ இற்றி மரத்தின் விழுதினை ஊசல்போல் அசைக்கின்றது.¹
 ஆலமரத்தின் விழுதினை உதைக்கின்றது.¹⁹⁸ மேற்காற்றுப் பற்றி இவ்வாறு
 புலவர் பலர் புனைந்துரைத்துள்ளனர். 'எரிவாய்க் கோடை',¹⁹⁹ 'அழலெரி
 கோடை',²⁰⁰ என்னும் அடைத்தொடர்கள் அக்காற்றின் வெம்மை மிததியினைக்
 கற்பனை அழகொடு புலப்படுத்துகின்றன.

வானக் காட்சி

ஞாயிறு, திங்கள், வியம், முகில், மின்னல், இடி, மழை ஆகியவை பற்றிய கற்பனைகள் சங்க இலக்கியங்களில் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன.

"பகல்கான் நெழுதரு பல்கதிர்ப் பருதி" ²⁰¹

என்றும் தொடரில் ஞாயிறு பகற்பொழுதினை உமிழ்ந்திருவதாகக் கற்பனை செய்யப் பெற்றுள்ளது. நெருப்பெனச் சிவந்திருப்பதாகவும், ²⁰² விசம்பில் ஊர்ந்து செல்வதாகவும் ²⁰³ கற்பனை செய்யப்படுகின்ற ஞாயிறு, ஏழு ததிரைகள் பூட்டப்ப தேரில் செல்வதாகப் புனைந்துரைக்கப்படுகின்றது. ²⁰⁴ பகலிடை ஒளிதரும் ஞாயிறு அகலிரு விசம்பிற்கு ஒடம்போலத் திகழ்வதாகக் கபிலர் கூறுகின்றார். ²⁰⁵ ஞாயிறு கடலிற் றோன்றுவதாகவும் ²⁰⁶ மலையிற் மறைவதாகவும் ²⁰⁷ பலர் கற்பனை செய்துள்ளனர். வேனிலில் காய்சினம் மிக்த விளங்குவதாகவும் ²⁰⁸ அழல்கான்று திரிவதாகவும் ²⁰⁹ ஞாயிறு புனைந்துரைக்கப்படுகின்றது. மாலையில் அஞ்ஞாயிறு வெம்மை தனிந்து விளங்குதலையும் ஒளிதன்றி மறைதலையும் கற்பனை நயத்தோடு புலவர்கள் கூறியுள்ளனர். ²¹⁰ அரவுறுந்த மதிபோல ஒளியிக்க கதிர் மழுங்க உயர் மலையில் ஞாயிறு மறைவதாக அகநானூறு கூறுகின்றது. ²¹¹

ஞாயிறு பற்றிய கற்பனைகளைக் காட்டிலும் சங்க இலக்கியத்தில் திங்களைப் பற்றிய கற்பனைகளே சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. நீலிற் விசம்பில், எழுந்த நிலவினொளி பாற்கடல் போல உலகில் பரவியது எனப் பலர் பாடியுள்ளனர். நிலாவின் ஒளிக்கதிர்கள், முலையிடை ஆரம் போலவும், இலந்த வெள்ளருவி போலவும் நிலத்தில் பரவின என்று வெள்ளிவிதியார் பாடுகின்றார். ²¹³ நிலாவினொளி பகலொளி போல் விளங்குவதாகப் பரணர் பாடுகின்றார். ²¹⁴ 'நெடுவெண்ணிலா' என அடையொரு அதனைப் புனைந்துரைத்த புலவர் 'நெடுவெண்ணிலா' எனப் பெயர் பெற்றார். ²¹⁵

பன்மீன் நடுவிருக்கும் பான்மதி, அரசியற் சுற்றத்திடையே வீற்றிருக்கும் அரசனுக்கு உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது. முழுநிலவு நாளில் நிலாத்தோன்றிய போல மலையில் மறையும் ஞாயிறு போலக் கரிகால் வளவரால் புறப்புண் உற்று வடக்கிருந்த சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் மறைந்தான் எனக் கழாத்தலையார் ஞாயிறும் திங்களும் ஒருங்கெழும்போது கூறுவர். ²¹⁶

நிலாமூற்றத்தில் தோன்றி மறையும் மகளிரின் அழகுமுகம், முகிலிடையே தோன்றி மறைகின்ற நிலாவினைப் போன்றிருப்பதாக மதுரைக் காஞ்சி கூறுகின்றது. ²¹⁷ மகளிர் நெற்றிக்கும் ²¹⁸ மண்ணில் புதைந்தெஞ்சிய தேரின் சக்கரத்திற்கும் ²¹⁹ பிறைநிலா உவமை கூறப்படுகின்றது. கதுப்பயல் விளங்கும் சிறுமதலுக்கும், ²²⁰ சிறுதளத்தின் வளைந்த கரைக்கும் ²²¹ எட்டாம்நாள் விறையி உவமை கூறியுள்ளனர். நிறைமதி தேய்வது போலத் தலைவியின் அழகு நாடோறும் தேய்ந்து அழியுமென்று தோழி கூறுவதாகப் பெருங்கடுங்கோ கற்பனை செய்கின்றார். காமநோய் வளர்பிறை போல வழிவழிப் பெருகி இறைவனை நெகிழ்க்கும் இயல்பின் தெனப் பெருங்கண்ணன் கூறுகின்றார். ²²³ வளர்ச்சிக்கு வளர்பிறையினையும் தேய்விற்கு முழுநிலாவினையும் உவமை கூறுதல் மரபாக அமைந்துள்ளது. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் கொற்றம் பிறைபோல வழிவழிச் சிறக்க வேண்டுமெனவும், அவன் பகைவரின் ஆக்கம் நிறைநிலா போலத் தேய்ந்து கெடுதல் வேண்டுமெனவும் மாங்குடி மருதமூர் கூறுகின்றார். ²²⁴

மேகயில்லாத வானத்தில் ஒளிர்கின்ற விண்மீன்களை முகண்டையின் தழையிட மலர்ந்த வெண்ணிற மலர்களுக்கு உவமை கூறுகின்றார் உம்பற்காட்டு இளங்கண்ணார். ²²⁵ காற்றினால் உதிர்ந்தெஞ்சிய இலவமலர்கள் விடியலில் உள்ள விண்மீன்கள் போலச் சிலவாகத் தோன்றுகின்றன எனக் கயமமூர் கூறுகின்றார். ²²⁶ காட்டிறகு அழகுதரு கோங்கமலர்களுக்கு விடியற்காலத்து விண்மீன்களை உவமை கூறுகின்றார் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ. ²²⁷ பெருங்கடற் பரப்பில் படிக்கின்ற சிறுவெண் காக்கைகளுக்கு நீல விசம்பில் ஒளிர்கின்ற கைதொழு மரபின் எழுமீன்களை இளநாகமூர் உவமை கூறுகின்றார். ²²⁸ இருள்கெட மலரும் ஆம்பல் மலருக்குக் கீழ்த்திசையில் தோன்றும் வெள்ளியை ஆலங்குடி வங்கமூர் உவமை கூறுகின்றார். ²²⁹

கடுஞ்சூல் மகளிர் போலக் கடலில் நீர்முகந்த மேகம் வானத்தில் ஏற இயலாமல் வளமலைகளை நோக்கிப் பெருமுழக்கத்தோடு எழுகின்றது எனக் கச்சிப்பேட்டு நன்னகமூர் கூறுகின்றார். ²³⁰ பனித்துறைப் பெருங்கடலின் நீர் பருகிய மேகத்திற்குச் சூல்கொண்ட பெய்யா னையைக் கருவூர்க் கவிங்கத்தார் உவமை கூறுகின்றார். ²³¹ பெருமழை பொழிந்த பின் வெண்மை உற்ற மேகத்திற்குக் கடையப்பெற்ற பஞ்சிகளையும் அவரைப் புவினையும் உவமை கூறியுள்ளனர். ²³²

இடியினென்கு முரசத்தின் முழக்கத்தினைப் புலவர் பலர் உவமை
கூறுகின்றனர். 233 பாம்பிற் கு அச்சத்தினையும் அழிவினையும் தருவதாக இடி
முழக்கத்தைப் பலர் புனைந்துரைக்கின்றனர். 234

மழை பற்றிய புனைந்துரைகள் பெருமளவில் மலையுடன் தொடர்பு
கொண்டனவாகவே கூறப்பெற்றுள்ளன. மேகங்கள் உறங்குவது போல இருண்டு,
கண்ணிமைப்பது போல மின்னி, நிலத்தின் நெஞ்சம் அஞ்சி நடுங்குமாறு இடையறாது
இடித்துப் பெருமழை பொழிகின்றன என இடைக்காடனார் புனைந்துரைக்கின்றார். 235
தீயின் கொடியினைப் போன்ற மின்னல், மேகத்தைப் பிளந்து கொண்டு அசைந்து
செல்ல, இடிமுழக்கத்தோடு பெருமழை பொழிவதாகப் பரணர் கற்பனை
செய்துள்ளார். 236

பெருங்கடலில் நீர்முகந்த முகிற்கூட்டம் வலமாக எழுந்து, விசும்பினை
வளைத்துக்கொள்கின்றது; முரசு போல முழங்குகின்றது; நெறிபிறழா மன்னர்தம்
வீரர்களின் உறைகழித்த வாள்போல் மின்றுகின்றது என்பது வீரர் வெளியல்
தித்தனார் கற்பனையாகும். 237

மழைக்காட்சி பற்றிய அழகிய கற்பனை பரிபாடலில் அமைந்துள்ளது.
பாண்டியன் போர் யானை போல வானில் திரண்ட மேகங்கள் எழுந்தன; அவை
போர் முரசுபோல் இடிமுழக்கம் செய்தன; பாண்டியன் பகைவர்மேல் செலுத்திய
அம்புக்கூட்டம் போல் மழைத்துளிகள் சிதறின; அவனது வேல்போல் மின்னல்
ஒளிர்ந்தது; அவனது வள்ளன்மையைப் போல் மேகங்கள் மழைபொழிந்தன; அவன்
படை எங்கும் நிறைந்திருப்பதுபோல் வெள்ளம் எவ்விடத்தும் பரவியது என்று
மழைக்காட்சியினைப் போர்க்களக் காட்சியோடு ஒப்பிட்டுப் பரிபாடல்
புனைந்துரைக்கின்றது. 238

மழைக்காலத்தில் தோன்றும் வானவில்லைப் பற்றியும் புலவர்கள்
கற்பனை செய்துள்ளனர். நிலநிற விசும்பில் தோன்றும் வானவில் திருமால்
மார்பில் அணிந்த மாலைபோல் விளங்குவதாக ஒருவர் கூறுகின்றார். 239 கிரியின்
கழுத்தில் உள்ள கோட்டிற்கு மற்றொருவர் வானவில்லை உவமையாகக்
கூறுகின்றார். 240

மரம் செடி கொடிகள்

சங்கப் புலவர்கள் தம் பாடல்களில் தாம் அறிந்த மரம் செடி கொடிகளைப் பற்றிப் பலவாறு புனைந்துரைத்துள்ளனர். அவர்தம் பாடல்களைத் தாவரவியல் நோக்குடன் படித்தால் அவற்றைப் பற்றி அவர்கள் கொண்டிருந்த தெளிவான அறிவினைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். அவற்றைப் பற்றிய புனைந்துரை அவர்தம் கூரிய காட்சியறிவின் பயனால் விளைந்தவை. புலவர்கள் ஒவ்வொரு பூவிடத்தும் சென்று அவற்றைப் பற்றிய குறிப்பினை எழுதிக்கொண்டு, பின்னர்த் தம் பாடலில் அவற்றைச் சொல்லோவியமாகப் படைத்தனரோ என எண்ணுமாறு அவர்களின் புனைந்துரைகள் அமைந்துள்ளன என்று மூ.வரதராசனார் தம் ஆய்வு நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளமை²⁴¹ மிகைபட அமைந்த கூற்றன்று. மரத்தின் நார்ப் பொருள் (Fibre) கூட அவர்கள் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. 'நாரில் முருங்கை',²⁴² 'நாரில் வெண்கோட்டு...பாலே',²⁴³ என்னும் தொடர்கள் நார்ப்பொருளில்லாத மரங்களைக் குறிக்கின்றன. தழையினை உண்பதற்காகக் களிறு வளைத்த கிளையொன்று நாரி மிதந்திருந்தவின் முற்ற ஓடிந்து விழாமல் முறிந்து தொங்கிக் கொண்டிருப்பது போலத் தலைவனால் உண்ப்பெற்ற தன் நலன் முழுவதும் அழிந்தொழியாமல் அவன் வரைவனென்றும் நம்பிக்கையினால் மீண்டும் பொலிவுபெறத்தகுதிய நிலையில் உள்ளது எனத் தலைவி கூறுவதாக ஆலத்தூர் சிழார் பாடியுள்ளார்.²⁴⁴ தலைவியின் தன்ப நிலையினை உணர்த்துவதற்கு இப்பாடலில் மரத்தின் நாரி கற்பனைக்குரிய மூலப்பொருளாகத் திகழ்கின்றது.

அகப்பொருள் மாந்தரின் உணர்ச்சியினை வெளிப்படுத்தற்குரிய கருவியாகத் தாவரம் பற்றிய கற்பனை சங்க இலக்கியங்களில் அமைந்துள்ளது. தலைவியின் உள்ளத்து வரைதற் வேட்கையினை உணர்த்துவதற்குப் புன்னைமரம் பற்றிய ஒரு கற்பனை பயன்படுத்தலை நற்றினைப் பாடலொன்றிற் காணலாம். தலைவியைப் பெற தாய், இளமையில் விளையாடாமொரு கூடி வெண்மணலின் ஊற்றி மறந்த புன்னை விதை முளைத்ததைக் கண்டு அதனை நெய்பெய் தீம்பால் ஊற்றி வளர்த்தாள். அது மரமாகத் தழைத்தபோது அதனைத் தன் மகளுக்குக் காட்டி 'மும்பிறம் சிறந்தது

மூவ்வையாகும்! எனக் கூறினான். பகற்குறி வந்த தலைவன் அந்தப் புன்னைமர நிழலில் தலைவியையும் தோழியையும் காண்கின்றான். பகற்குறி மறத்து வரைவு கடாவ விரும்புகின்ற தோழி அப்புன்னை மரம் பற்றி அவரிடம் கூறித் தமக்கை நிலையிலிருக்கும் புன்னைமரம் காணுமாறு அதன் நிழலில் அவனொரு நகைத்து விளையாடுதற்குத் தாம் நாணுவதாகத் தோழி கூறுகின்றாள். 245

பிரிவால் துன்பமும் தலைவியொருத்தி, அறிவாளனாகிய தலைவன் செய்த கொடுமையை முற்றிலும் மறந்து அவனொரு தான் மகிழ்ந்து வாழ விரும்புதல் தோழிக்கு உணர்த்துவதாக அம்மூவரின் ஒரு பாடல் இயற்றியுள்ளார். நெய்தல் பற்றிய அழகிய ஓர் கற்பனையால் தலைவியின் உள்ளக் கிடக்கையினை அவர் உணர்த்துகின்றார். செந்நெல் அரிபவர் நெற்கதிரோடு நெய்தற் கொடியையும் அடுத்த விடுகின்றனர். நெற்கதிர்களோடும் அரிவாளோடும் நெய்தற் கொடியையும் சேர்த்து வைத்துவிட்டுச் சென்று விடுகின்றனர். தன்னைக் கொன்ற அரிவாள் தன் பக்கத்திலிருந்தும் அதனை யுணராது படுத்துக் கிடந்த நெய்தற் பூ, காலை இளவெயில் படும்போது இவிய ஐயில்நீங்கி எழுபவர் போல மெல்ல இதழ்விரிந்து மலரத் தொடங்குகின்றது. இத்தகைய 'பேதை நெய்தல்' மிக்க கடற்கரைக்கு உரியவன் தலைவன் எனத் தலைவி கூறுவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது. 246 அந்த நெய்தலின் நிலையில் தானிருந்த லைக் குறிப்பாக அவள் உணர்த்துவதாக இக் கற்பனை அழகுற அமைந்துள்ளது.

உரிப்பொருளின் சிறப்பினைப் புலப்படுத்தற் குரிய வகையில் ஊன்குறைப் பொருளமைய இவ்வாறு மரம் செடி கொடிகளைச் சங்க இலக்கியத்தில் புனைநுகரைத்துள்ளனர். அவற்றின் அமைப்பும் பொருளும் பற்றிப் புலவர்கள் தருகின்ற விளக்கங்கள் கூட அவர்களுடைய கற்பனையாற்றலைப் புலப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன.

வேர் : வேர்முதல் கவிவரை எல்லா உறுப்புக்களையும் கற்பனை நயந்தோன்றப் பண்டைத் தமிழ்ப்புலவர்கள் தம் பாடல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். நிலம் பிளக்குமாறு வேர் இறந்தும் என்பதனைப் 'பார்பக வீழ்ந்த வேர்', 247 'நிலம்பக வீழ்ந்த அலங்கல் பல்வேர்', 248 என்னும் தொடர்களால் உணர்த்தி

யுள்ளனர். மூங்கிலின் வேர்கள் பின்னிக் கிடக்கும் தோற்றத்தினை 'வேர்ப்பி
வெதிரம்', 249 என்னும் தோடரால் விளக்கியுள்ளனர். மலைக்கற்களிற
படர்சிற இற்றி மரத்தின் வேர் வரையிழி அருவிபோல் இருப்பதாகக் கபிலர்
புனைந்துரைக்கின்றார். 250 நிலத்தில் படாது தொங்கும் இற்றி மரத்தின்
விழுது மேற்காற்ற வீசும்போது, தயில்கின்ற பிடியினை வருவதாக ஒருவர்
கூறுகின்றார். 251 தனித்துத் தொங்கும் இற்றிமரத்தின் விழுது காற்றால் அசைந்து
மலையிடத்தைத் துடைக்கின்றது என ஒருவர் கூறியுள்ளார். 252 துமுகல் சார்ந்து
காற்றால் அசைகின்ற இற்றியின் விழுது யானையின் எடுத்த கையினைப் போல்
இருப்பதாக நக்கீரர் கூறியுள்ளார். 253

அடிமரம்: பல்வேறு மரங்களின் அடிப்பகுதிகளை ஏற்ற அடைத்
தொடர்களால் புலவர்கள் உணர்த்தியுள்ளனர். அரை, கால், தாள் என்னும்
சொற்கள் அடிமரத்தினை உணர்த்துவனவாகும். வேங்கையின் அடிமரம் கருமிறத்
தோடு பொரிந்த தோற்றங் கொண்டிருக்கும் என்பதனைக் 'கருங்கால்
வேங்கை', 254 'பொரியரை வேங்கை', 255 என்னும் தொடர்கள் உணர்த்துகின்ற
இருப்பை, 256 மா, 257 ஓமை, 258 ஆல், 259 வேம்பு 260 ஆகியவற்றின்
அடிமரங்கள் பொரிந்த தோற்றமுடையனவாக இருக்கும் என்பதனைப் 'பொரி
கால்', 'பொரியரை' என்னும் தொடர்கள் உணர்த்துகின்றன. இவை
கற்பனைக்கு மூலமாக விளங்கும் கருத்தியல் வடிவங்களாக விளங்குகின்றன.
விளவினது அடிமரம், உரும்பு செறிந்தாற் போன்ற பொரிந்த செதில்களைக்
கொண்டது எனக் கணக்காயனார் கூறுகின்றார். 261

கிளைகள்: மரங்களின் கிளைகள் அவற்றின் பூக்களோடும் அவற்றில்
தங்கும் பறவைகளோடும் சேர்த்துப் புனைந்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன. 'வேங்கைப்
பூக்கினை', 262 'செவ்வீ ஞாமல் கருங்கோட்டு இருக்கினை', 263 'கமழ்பூ
மென்சுனைக் காஞ்சி', 264 என்னும் தொடர்கள் பூவொடு பொவியும் மரக்கிளைகளை
குறிப்பிடுகின்றன. உயர்ந்து விளங்கும் வேம்பின் கிளை கற்பனை நயந்தோற்ற
'வான்பொரு நெடுக்கினை', 265 எனக் கூறப்படுகின்றது. காற்றால் அசைகின்ற
கிளை 'வளிபொரு நெடுக்கினை', 266 எனக் காற்றொடு பொருவதாகக் கற்பனை

செய்யப்பெற்றுள்ளது. நெல்லியின் கிளையில் காய்கள் பல்கியிருக்கின்றன; 267

வரால்மீன் அருந்திய சிறுசிரல் மருத மரத்தின் தாழ்ந்த கிளையில் உறங்குகின்றது. 268

பலா மரத்தின் கிளைகளில் முழவுபோன்ற பழங்கள் தொங்குகின்றன. 269

மரங்களின் கிளைகளைப் பற்றி இவ்வாறு புனைந்துரைத்துள்ள புலவர்களின் கற்பனையில் அவற்றில் அமைந்துள்ள பறவைகளின் குடம்பைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. கழியில் மீன் தேர்ந்துண்ட சூருதகள் மாலைமையில் புனை மரத்தில் உள்ள கடுககுக்குத் திரும்புகின்றன. 270 பனைமரத்துக் குடம்பையிலிருந்து நள்ளெண் யாமத்து வெண்தருகு நரலந்தோறும் தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவி உள்ளமுடைந்து வருந்துகின்றாள். 271 குல்கொண்ட அன்றில் பனைமரத்துக் குடம்பையிலிருந்து பாகுட் கங்குலில் தன் துணையை விளிக்கின்ற குரலால் தலைவியின் கண்கள் குயில் குறக்கின்றன. 272 மூங்கிலில் ஞாக்கணங் தருவி முயன்றமைத்த கடுவாடைக் காற்றாலுசைந்து கரும்பின் வெண்முகை பிரியுமாறு அதனைத் தீண்டுகின்றது. 273 கள்ளியில் அமைத்த கூட்டில் உள்ள ஈன்றினைப்பட்ட வேடைக்குப் புறவின் சேவல் நெற்கதிர்களைக் கொணர்ந்து தருகின்றது. 274

இலையும் தனிரும்: மரம் செடி கொடிகளின் தனிற்கும் இலைகளும் அவற்றின் நிறமும் வடிவமும் புலப்படப் புலவர்களின் கற்பனைகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. அசோகின் தனிரது செந்நிறம் தீயின் நிறத்தோடும் ஒப்பிடப் பெற்றுள்ளது; 275 பவளத்தோடும் ஒப்பிடப் பெற்றுள்ளது. 276 'எரியவிர் உருவின் அங்குழைச் செயலை' 277 என்பர் கபிலர். ஊட்டப் பெற்றது போன்ற நிறமுடையது என அசோகின் ஒத்தனிரைப் புனைந்துரைத்த காரணத்தால் புலவர் ஒருவர் ஊட்டியார் என்ற பெயர் பெற்றுள்ளார். 278

இருப்பையின் செந்தளிர் செப்புத் தகட்டோடும், 279 கப்பு விட்டெரியும் தீயோடும் 280 ஒப்பிடப் படுகின்றது. வேம்பினது அழகிய தனிரின் விளிம்பிற்கு அரத்தின் வாய் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது. 281 மாவின் தனிரும், 282 ஈங்கையின் தனிரும், 283 அசோகின் தனிரும் 284 மகனீர் மேனிகீது உவமையாகின்றன. மழைநீரேற்ற ஈங்கைத் தனிரின் நிறம் மாமை நிறத்திற்கு உவமை கூறப்படுகின்றது.

தாமரை, 285 சேம்பு 286 ஆகியவற்றின் அகன்ற இலைகள் களிற்றின் செவியினைப் புலவர்களுக்கு நிலைவாட்டிக் கற்பனை செய்யத் தூண்டியுள்ளன. ஆம்பலின் இலைக்குப் பிடியின் செவி உவமையாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது. 287

நொச்சியின் இலைக்கு மயிலின் அடியும், 288 அரும்பின் இலைக்கு மானின் அடியும் 289 உவமை கூறப்படுகின்றன.

பூவும் போதும்: அரும்பு, போது, மலர், வீ, செம்மல் என்னும் சொற்கள் பூவின் பல்வேறு நிலைகளைக் குறிக்கின்றன. பூக்களின் நிறமும் மணமும் புலவர்களால் கற்பனை நயந்தோன்றக் கூறப்பெறுகின்றன. பூவியின் நிறமுடையனவாகப் பூத்து விளங்கும் வேங்கை மரங்கள் புலவர்களின் கற்பனையில் சிறந்த இடம் பெற்றுள்ளன. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணூர் வேங்கை பூத்த தோற்றத்தை, 'வேங்கையும் புவி யின்றை' 290 எனக் கற்பனை யழகொரு கூறுகின்றார். தாமரைப் போது குழந்தைகளுக்கு உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது. 291

கொக்கனைய ஆம்பற் போது, கீழ்த்திசையில் தோன்றும் வெள்ளி வியின் போல இருள்கெட மலர்வதாகப் புனைந்துரைக்கப் படுகின்றது. 292 கொன்றைப் போது செல்வச் சிறுவர்களின் கிண்கிணிக் காசுபோல் இருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. ஈங்கையில் அரும்பிற்கு இரவும் வித்தும், அதன் பூவிற்கு ஆலங்கட்டியும் உவமையாகின்றன. 294 புன்னை யரும்பிற்குக் கருவப்பெருத முத்தினை உவமையாகக் கூறியுள்ளனர். 295

அகநானூற்றில், 'மண்ணு முத்த மரும்பிய புன்னை' 296 எனப் புன்னை மரத்தில் முத்து அரும்பியிருப்பதாக அழகுறக் கற்பனை செய்யப் பெற்றுள்ளது. பொன்னிறம் கொண்ட புன்னை மலருக்கு அர்த்தருவியின் உடைந்த கரு உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது. 297

மகளிரின் கூந்தலிலுள்ள பொன்னிறமும், 298 யானையின் முகபடாரமும் 299 கொன்றை மலருக்கு உவமையாகின்றன. கொன்றை மலரின் பொன்னிறம் அழகுறக் கற்பனை செய்யப்பெற்றுள்ளது. 'பொலன்னி கொன்றை' 300 என்றும் தொடரில் கொன்றை மலர் பொன்னியாகவே புனைந்துரைக்கப் படுகின்றது. கொன்றை மல உதிர்ந்து பரவியுள்ள கவலைக்கிழந்து தோண்டப்பெற்ற குழி, பொன்னி நிறைந்த பேழையினைத் திறந்தாற் போலிருப்பதாகப் பேயன் என்றும் புலவர் கூறுகின்றார். 301

பசுலேக்கு உவமையாகக் கொன்றை மலரைச் சிலர் கூறுகின்றனர். ³⁰² கார்
காலத்தில் கொன்றைமலர் பிரிந்த தலைவிபோல் பசுலே நிறம் பெறுவதாக
ஒளவையார் கூறுகின்றார். ³⁰³ கொன்றை, ³⁰⁴ காஞ்சி, ³⁰⁵ பிடவு ³⁰⁶
ஆகியவற்றின் மலர்க்கொத்துக்களைப் புலவர்கள் மாலையாகவே கற்பனை
செய்துள்ளனர். 'நான்மலர் கொன்றையும் பொலந்தார் போன்றன' ³⁰⁷ எனப்
பரிபாடல் கூறுகின்றது.

கோங்கம் பூவிற்குக் தடை உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது. ³⁰⁸
நிறம்பற்றிக் கோங்கமலர் 'பொன்மருள் பசுவி' ³⁰⁹ எனப் புனைந்துரைக்கப்
படுகின்றது. கோங்க மரத்தின் உச்சியிலுள்ள பூவிற்கு விண்மீனும், ³¹⁰ நிலத்தில்
உதிர்ந்த பூவிற்குப் பரணிலிருந்து விடப்பட்ட சுடர்ப்பொறியும் ³¹¹ உவமையாகக்
கூறப்பெற்றுள்ளன. இலவம்பூக்களில் உதிர்ந்துள்ள கோங்கமலர்த் தாது, பவளச்
சுழியிலுள்ள பொன்போல் விளங்குவதாக ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியனது
கற்பனை அமைந்துள்ளது. ³¹²

கோங்கின் முகையினை மகளிர்தம் முலேக்கு உவமையாகப் புலவர்
பலர் கூறியுள்ளனர். 'முதிர் கோங்கின் முகையினை'க் கபிலரும், ³¹³ 'கோங்கின்
முதிரா இளமுகையினைச்' சோழன் நல்லருத்திரனும் ³¹⁴ முலேக்கு உவமையாகக்
கூறியுள்ளனர். கோங்கின் முகைக்கு முலையை உவமை கூறியுள்ளார் பாரகாபரன்
என்றும் புலவர். ³¹⁵

ஒலியர்தம் அரக்கூட்டிய குகிலிகை, பாதிரியின் பஞ்சி போன்ற
பகுதியினைக் கொண்ட பூவிற்கு உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது. ³¹⁶ 'தும்வீவாகை'
என்றும் தொடர் வாகைப்பூவும் பஞ்சி போன்ற பகுதியினைக் கொண்டது என்பதை
உணர்த்துகின்றது. ஞாழலின் சிறுமலர் வெண்கிறுகருகு போல் இருப்பதாக ஒருவர்
கூறுகின்றார். ³¹⁸

பரணர் தாமரைமலர், ஆம்பல்முகை ஆகிய இரண்டினையும் இணைத்து
ஒரரசிய கற்பனைக் காட்சியைப் படைக்கின்றார். மிதந்த காற்றிலுல் தாமரை
மலரின் அருகில் அசைந்து தாழ்கின்ற ஆம்பல் முகை, கோமகள் சினந்தபோது
பணிகின்ற தோழியின் குவிந்த கைபோலிருப்பதாக அவர் கூறுகின்றார். ³¹⁹

முலையன்ன முகையுடைந்து அமுசிய முகமெனத் தாமரை மலர்வதாக நத்தத்தார்
கூறுகின்றார். ³²⁰ தாமரையில் அகவிதழ் குழந்தையின் அகங்கைக்கும், ³²¹ புறவிதழ்
முயலின் நெடுஞ்செவிக்கும் ³²² உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன.

காந்தலின் பூங்கொத்தோடு பொருந்திய வாழைப்பூவின் மடலிலிருந்து
பெருதம் இலிய நீரினைச் செம்முக மந்தி பருகுகின்றது. தாயொருத்தி, தன்
கைகளால் முலையைப் பற்றிப் புதல்வன் வாயில் வைப்ப, அக்குழந்தை பால்
பருகுகின்ற காட்சி இதற்கு உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது. ³²³

காந்தலி மலருக்குத் தாயின் கையும் வாழைப்பூவிற்கு அவள் முலையும்
செம்முக மந்திக்குப் புதல்வனும் உவமையாக அமைந்துள்ள இக்கற்பனை,
இயைபு கூற்பனைக்கு மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது. வாழை
முகைக்குப் பொருத யானையின் குருதி படிந்த கோடும், அதன் பூவிற்கு
மகவிரது ஒதியும் கபிலரால் உவமை கூறப்படுகின்றன. ³²⁴

காயும் கலியும்: காய்களையும் கனிகளையும் கூறுவதில் கூடப்
பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் கற்பனைத் திறன் கொண்டவராக விளங்கினர்.
மனிதஜடைய ஜம்பொறிகளில் ஒன்றாகிய முக்கினைக் குமிழின் கவிக்கு உரித்தாக்கி,
'குமிழின் கொடுமுக்கு விளைகவி' ³²⁵ எனக் கற்பனைச் சிறப்பொடு அக்கலியின்
வடிவினைக் கூறுகின்றார் பரணர். பறையறையும் குழந்தடியோ என்று பாரணர்
ஜயுறுமாலு பாரைகளின் மீது கொன்றையந் தீங்கனிகள் சிடக்கின்றன எனக் கற்பனை
யழகொடு கொன்றைக் கலியின் வடிவம் கூறப்படுகின்றது. ³²⁶ உகாயின் கவிக்கு
மணிக்காசு உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது. ³²⁷ பூநாறு பலுக்கலி ³²⁸ முழுவோடு
ஒப்பிடப்படுகின்றது. களங்கலி யாழின் கருங்கோட்டிற்கு உவமையாகின்றது. ³²⁹
அத்திப்பழம் மந்தியின் செம்முகத்திற்கு உவமை கூறப்படுகின்றது. ³³⁰ உண்டாரை
வாழ்விக்கும் நெல்லிக்கலி 'அமிழ்நுவினை தீங்கலி' எனக் கூறப்படுகின்றது. ³³¹
வழிப்போவாரது உயிரைக் காக்கும் அறத்தைச் செய்யும் இயல்பினதாக நெல்லிக்
காயினைப் பாலைபாடிய பெருங்கருங்கோ புனைந்துரைக்கின்றார். ³³² ஆறந்தலைப்
பட்ட நெல்லியம் பசங்காய், ³³³ எனக் குறந்தொகை கூறுகின்றது.

உயிரினங்கள்

நிலத்திலும் நீரிலும் வாழ்கின்ற உயிரினங்கள் பற்றிய கற்பனைகள் சங்க இலக்கியத்தில் சிறப்புற அமைந்துள்ளன. அவற்றின் தோற்றம், இயல்பு, அன்பு வாழ்க்கை ஆகியவற்றைச் சங்கப் புலவர்கள் அழகுறக் கற்பனை செய்துள்ளனர். அவற்றின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளாகப் புலவர்கள் செய்துள்ள கற்பனைகள் பல உரிப்பொருட் பின்னணியாகப் படைக்கப் பட்டுள்ளன. அவற்றைப் பற்றிய கற்பனைகள் வரம்பிகந்தனவாக இருத்தவின் விலங்குகளில் யானை, புலி, குரங்கு, பன்றி ஆகியவை பற்றி அமைந்துள்ள கற்பனைகளும் பறவைகளில் அன்றில், எருவை, கொக்கு, நாரை, மயில், கிளி ஆகியவை பற்றி அமைந்துள்ள கற்பனைகளும் சிறப்பு வகையில் விளக்கப் படுகின்றன.

பிடியும் களிமும்: பலாவின் பழுத்தைக் கொள்வதற்காகக் குறவர்கள் அமைத்த தடிசையின் மீது வேங்கையின் பூக்கள் உதிர்ந்து பரவியிருக்கின்றது. வேங்கைப் பூக்கள் பரவிய தடிசையினைப் புலியென நினைத்து அஞ்சுகின்ற யானை மூங்கில்கள் முற்படுமாறு பக்கமலை வழியாக ஓடுகின்றது. ³³⁴ குறிஞ்சி நிலத்து யானையினைக் கபிலர் இவ்வாறு கற்பனை செய்துள்ளார். குறிஞ்சிக் காட்சி யொன்றனைக் கற்பனை செய்து காட்டுவது மட்டும் புலவரின் நோக்கமன்று.

புகர்துறிக்கன் வந்த தலைவனுக்குத் தோழி தலைவி இற்செறிக்கப்பட்ட செய்தியைச் சொல்கின்றாள். தலைவன் இரவுக் குறிக்கன் வருவதாகச் சொல்கின்றான் தோழி அதனையும் மறித்துத் தலைவியை மணந்து கொள்ளுமாறு குறிப்பாழனார்த்து-கின்றாள். அப்பொழுது தலைவன் நாட்டினியல்பு குறித்துக் குறிப்பிடும்போது, யானையைப் பற்றிய இக்கற்பனை இடம் பெற்றுள்ளது. அஞ்சத்தகாத தடிசையைப் புலியெனக் கருதி யானை ஓடுவதால் அதற்குணவான மூங்கில்கள் முறிவது போலத் தலைவன் அஞ்சத் தகாத தலைவியின் தமரை என்னி அஞ்சி வரைய முயலாது திரிதவின் தலைவிக்குப் பெருநகன்பம் நேரும் என்னும் கருத்தினைக் குறிப்பாக உணர்த்துவதற்காகத்தான் கபிலர் உள்குறைப் பொருளமைய இத்தகைய இயற்கைக் காட்சியைக் கற்பனை செய்திருக்கின்றார்.

கனிலும் பிடியும் பற்றிய கற்பனைக் காட்சிகள் பலவற்றைச் சங்க ஞானிகள் காணலாம். புலியினை வென்ற சூயில்கின்ற யானையின் கனவிலும் புலி தோன்றுகின்றது. கதுமென அஞ்சி விழுகின்றது கனிலு. பூத்த வேங்கை மரத்தைப் புலியெனப் பிறழ வுணர்ந்து தத்தலின்றது. சினந்தனந்த பிந்தான் தத்தியது வேங்கை மரமென உணர்ந்து அதனைப் பார்க்கவும் நானி இறைஞ்சுகின்றது. 335 பரன் மீதிருந்து தினைகாக்கும் குறவனது கொள்ளிக் கட்டையால் அஞ்சி யோடுகின்ற யானை, விண்ணிருந்து விழுசின்ற விண்மீனைக் கண்டு அஞ்சுகின்றது. 336 யானை மரத்தின் அடிப் பகுதியினைத் தன் கோட்டார் குத்திக் கொணர்ந்து தன் இனத்திற்குத் தந்து அவற்றின் உறுபசி தனிக்கின்றது ஒரு கனிலு. 337

கனிலொன்று வாழையினை உண்ணச் சென்று கருங்குழியில் வீழ்ந்து கரையேற முடியாமல் கலங்கும் போது, கரையிலுள்ள மரங்களை ஒடித்துப் போட்டு அக்கனிலு கரையேறத் துணைசெய்கின்றது பிடி. 338 இசையில் மயங்கும் இயல்புடைய யானை, குறமகள் பாடும் குறிஞ்சிப் பாடலின் இசைகேட்டு மயங்கித் தினைக்கதிரையும் கொள்ளாமல், நிற்கும் நிலையிலும் பெயராமல் கன்துயில்கின்றது. 339 இத்தகைய கற்பனைக் காட்சிகளால் யானைகளின் இயல்புகளைப் புலப்படுத்தியுள்ளனர்

மேல்விய தலையையுடைய யானைக்கனிலு, முன் நான் குறமகள் ஈன்ற புதல்வரொரு வினையாடி அவர்களை மகிழ்விக்கின்றது. பின் நானில் அவர்களுடைய திணையை மேய்ந்து பகையாக்கின்றது. முதலில் இன்பம் தந்து பிரிவின்போது பகையாகித் துன்பம் தருகின்ற தலைவனது நட்பிற்கு அந்த யானைக் கன்றினைக் குறியிறையார் உவமையாகக் கூறுகின்றார். 340

பிரிந்த தலைவன் வருவான் எனக் கூறித் தலைவியை ஆற்றுவாக்கின்ற தோழி, அவன் கடந்து சென்ற சுரநெறியில் இயல்பினைக் கூறுவதாகக் குறந்தொகையில் ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது. கனிலு, குறம்பொறை மருங்கில் கொடுவரி யிரும்புலியிடமிருந்து பிடியினைத் தழுவித் காத்து நிற்கின்ற சுரநெறியினைக் கடந்து சென்ற தலைவன், அக் காட்சியால் அன்பு ஞாண்டப்பெற்றுத் தலைவியைக் காக்க வருவான் எனத் தோழி கூறுகின்றாள். 341

யா னேயின் கால்நகத்திற்குப் பேயின் பல் லையும், ³⁴² காலக்கு
உர லையும், ³⁴³ ஒதிக்கைக்குப் ப னைமரத்தினையும், ³⁴⁴ செவிக்கு முறத்தினையும் ³⁴⁵
சங்கப் புலவர்கள் உவமை கூறியுள்ளனர்.

புலி: யா னையொரு பொருது வருந்திய புலி, செந்நாயினைக்
கொல்வதற்குக் காலம் பார்த்துக் காத்து நிற்கின்றது. ³⁴⁶ மரையான் அஞ்சுமா
அதனை ஆண்டு னையைக் கொண்டு முழங்குகின்றது. ³⁴⁷ இரவுக்குறியின் த லைவன்
வருகின்ற நெறி அருமையினை எண்ணி அஞ்சுகின்ற த லைவியின் கூற்றுகவும், தோழியின்
கூற்றுகவும் அமைந்துள்ள இக்கற்பனைகள் அவர்களுடைய வரைதல் வேட்கையைப்
புலப்படுத்துவதற்காகப் புலவர்களால் கூறப்பெற்றவை. கன்றை ஈன்ற பிணவின்
பசியினைப் போக்குவதற்கு வழிச்செல்வோரைக் கொல்லக் காத்திருக்கும்
புலியினைக் கற்பனையிற் படைத்து, மகள் சென்ற நெறிகுறித்துக் கலங்கும்
செவியின் துயரத்தை மிதவிக்கின்றார் பூதவர். ³⁴⁸

புலி, மடப்பிடி ஈன்ற கன்றைக் கொள்வதற்காகப் பலாமரத்தின்
நிழலில் ஒளிந்திருக்கின்றது எனவும், ³⁴⁹ ஊன் தின் பிணவின் ஊட்டுபசி க ளைதற்காக
ஆளவழங்கு கித்தம் லைப்புழையில் ஓடுங்கியிருக்கின்றது எனவும், ³⁵⁰ யா னேயின்
செவியினை மறைப்பாகக் கொண்டு அதனைத் தாக்குகின்றது எனவும் ³⁵¹ புலவர்கள்
கற்பனை செய்துள்ளனர். தன் பிணவிடம் புலி கொண்டிருக்கும் அன்பின் மிததியையும்
அதன் இரைகொள்ளும் ஆற்றலையும் இக்கற்பனைகள் உணர்த்துகின்றன.

யா னையால் கொல்லப்பெற்ற புலி, மேல்காற்றால் வீழ்த்தப்பெற்ற
வாடிய பூக்களைக் கொண்ட வேங்கைமரத்தின் திணையினைப்போல் வீழ்ந்து
கிடப்பதாக ஈழத்துப் பூதன் தேவன் கூறியுள்ளார். ³⁵²

காட்டுப் பன்றி: முள்ளம்பன்றியின் முன்போன்ற பருத்த மயிரினைக்
கொண்ட காட்டுப்பன்றி யொன்று ம லையிலுள்ள திணைப்புனத்தில் மேய்வதற்காகச்
செல்கின்றது. பன்றியைப் பிடிப்பதற்காகக் குறவர் அமைத்திருந்த பொறியின்
புழையில் அது தழைய இருந்த நேரத்தில் பக்கத்திலிருந்த பல்லி யொலிக்கின்றது.
தனக்கு வரவிருக்கும் தீமையினை அஃது உணர்த்துவதாக எண்ணிய பன்றி மெல்லமெல்ல
பின்னே மீளுவந்து கன்றுழையிலே தங்குகின்றது. ³⁵³ பல்லியின் ஒலியினைச்

சகுனமாகக் கருதும் மக்களின் நம்பிக்கையைப் பன்றிக்குரிய தாக்கி உக்கிரப் பெருவழுதி செய்துள்ள அழகிய கற்பனை இதவாகும். இன்பம் துய்க்கத் தலைவியை நாடிவரும் தலைவன், நிலவு வெளிப்படுதல் முதலிய இடையீடுகளால் ஏதழுண்டாதும் எனக் கருதி மீளநேரிடும் என்பதனை அவனுக்குத் குறிப்பான் உணர்த்தத் தோழி கூறுவதாக உள்கூறை அமைய இக்கற்பனையை அவர் அமைத்துள்ள

காட்டுப் பன்றியைப் பற்றிய மறரோர் அழகிய கற்பனையைப் பரணர் பாடலில் காணலாம். வயிரம் போன்ற கோட்டினையும், முங்கில் வேர் போன்ற மயிரினையும் கொண்ட பன்றி, சுனைநீரைப் பருதுகின்றது; சேம்பின் கிழங்கினைத் தின்னின்றது; பிடி மடிந்தாற் போன்ற கன்மிசையிருந்து மெல்ல இறங்குகின்றது; வெண் கதளஞ்செடியின் பொன்னிறப் பூங்கொடி அதன் மீது உதிர்தலின் பொன் உரைக்கும் கட்டளைக்கல் போன்று பொலிஷுமிக்க தோற்ற முடையதாகித் தினைக் கதிர்களை மிதுதியாக உண்டு இன்பமொடு துயில்கின்றது. 354

தலைவன் வரைவு மலிந்தமையினைத் தோழி தலைவிக்குக் கூறுவதாக அமைந்த இப்பாடலில் தலைவன் தான் கருதிய பொருளெல்லாம் பெற்றுத் தலைவியை மணந்து இன்பம் துய்ப்பான் என்னும் பொருளை உள்கூறையாக்கிப் பரணர் கற்பனையை அமைத்துள்ள திறம் போற்றத்தக்கது.

துணையோடும் குட்டிகளோடும் திரிகின்ற காட்டுப் பன்றியொன்று வேட்டுவரை எதிர்த்து நிற்கும் வீரமுடையதாகக் கற்பனை செய்யப்பெற்றுள்ளது. வேட்டுவர் ஏவிய வேட்டை நாயினைப் பன்றி தாக்கி விரட்டுகின்றது; தன் குட்டிகளைத் தழுவி நிற்கின்றது; நெருங்கி வரும் வேட்டுவரைத் தடுத்துக் குட்டிகளுட்பிணவு தப்பிச் செல்லத் துணைசெய்கின்றது; அரும்புழை முடுக்கரில் ஆக்களை எதிர்த்து நிற்கின்றது; தன்னைப் போலவே பன்றியும் தறுகண்மை மிக்கதாக இருப்பதை உணர்ந்த காவவன் அதனைக் கொல்லாது மீள்கின்றான். 355 இக்கற்பனை காட்சி காட்டுப் பன்றியின் வீரத்தினையும் தன் சுற்றத்திடம் கொண்ட பாசத்தினையும் விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது.

மந்தியும் கடுவனும்: மந்தியும் கடுவனும் பற்றிய கற்பனைகள்,

அவற்றின் காதற்சிறப்பு, பாச உணர்வு ஆகியவற்றை விளக்குவனவாக அமைந்துள்ள குரங்கினத்திற்கே சிறப்புப் பண்பாகத் திகழுகின்ற குடும்புத்தனத்தை மிக அழகிய கற்பனைகளாகப் புலவர்கள் தம் பாடல்களில் வடித்திருக்கின்றனர்.

மந்தி யொன்றன் களவொழுக்கம் இளநாகனனின் கற்பனைத் திறத்தால் நற்றிணைப் பாடலொன்றில் அழகிய வடிவம் பெறுகின்றது. கறிவளரடுக்கத்தில் களவிலில் கடுவனைக் கூடிய செம்முக மந்தியொன்று புணர்ச்சியால் தன் தோற்றத்தினை உண்டாகிய வேறுபாடுகளால், தன் களவொழுக்கம் பெருஞ்சுற்றத்திற்குத் தெரிந்து விடுமோ என அஞ்சுகின்றது; பொன்னினர் வேங்கைப் பூஞ்சினை மீதமர்ந்து குண்டுநீர் நெடுஞ்சனையில் தன் தோற்றத்தைக் காண்கின்றது. புணர்ச்சியால் சூலைந்த முச்சி மயிரை அக்கு லைவு தோன்றாதவாறு திருத்திக்கொள்கின்றது. ³⁵⁶ மனித உள்ளத்தின் அச்சத்தினை மந்திக்குரியதாகி அழகிய காட்சியினைப் படைக்கின்றது புலவருள்ளம்.

களவில் மந்தியைக் கூடிய கடுவன், அதனை வரைந்து மகிழ விரும்பித் தன் கணமலி சுற்றத்திடம் மெல்விரல் மந்தியைத் தனக்குத் தரவேண்டும் எனக் குறையிரந்து நிற்பதாகக் கூறும் கபிலரின் கற்பனையைக் குறிஞ்சிக் களியில் காணலாம். ³⁵⁷

வாழைக் களியாலும் பலாவின் சுனையாலும் விளைந்த தேன்கலந்த சுனைநீரை அறியாது உண்ட கடுவன், பக்கத்தில் உள்ள மிளகு கொடி மூடர்ந்த சந்தன மரத்தில் ஏறமுடியாமல் மணமிக்க பூக்களால் ஆகிய படுக்கையில் துயில்கின்றது. ³⁵⁸ கபிலர் தரும் கற்பனைக் காட்சி இது. குரங்கின் வாழ்வினைக் காட்டுவது கபிலர் நோக்கமன்று. தம் பாடலின் உரிப்பொருளுக்குப் பின்னியாக அவர் இக்காட்சியினைக் கற்பனை செய்துள்ளார். செறிப்பறிவுறீஇ வரைவு கடாவும் தோழி தலைவன் நாட்டின் சிறப்பினைக் கூறுகின்றாள். எதிர்பாராத இன்பத்தினை அவன் நாட்டு விலங்குகளும் பெறும்போது, தலைவியை மணந்து குறித்த இன்பத்தினைப் பெறமுயல்வது அவளுக்கு அரிய செயலாகாது என்பதனை உணர்த்துவதற்காகவே கடுவன் பற்றிய இக்கற்பனை பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது.

மந்திகள் தம் குட்டிகளிடம் பேரன்பு கொண்டன என்பதனைப் புலவர் பலர் அழகிய கற்பனைக் காட்சிகளால் விளக்கியுள்ளனர். இரவுக்குறி மறுக்கப்பெற்ற தலைவன், தலைவியைக் கூடுவதற்கு அவர்வுற்ற நெஞ்சினை நோக்கிக் கூறுவதாக அமைந்துள்ள ஒளையாரின் பாடலில் குட்டியின் மீது அன்புகொண்ட மந்தி உவமையாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது. மகவினைத் தழுவிக்கொள்கின்ற மந்தியினைப் போல, அன்புடன் தன்னைத் தழுவித் குறைகேட்டுத் தீர்ப்பவரைப் பெறவியலாமாயின் தன் நெஞ்சத்தின் அவா மிகவும் பெருமையுடையதாகும் எனத் தலைவன் எண்ணுவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது. 359

தன் மார்பினை இறுகப் பற்றுதற்குக் கல்லாத குட்டியினைக் கையால் தழுவிக்கொள்ள மறந்துவிடுகின்றது ஒரு மந்தி. அதனால் அரிய முழையில் அக்குட்டி விழுந்து விடுகின்றது. பெருந்துயர் கொண்ட மந்தி தன் சுற்றத்தோடு கூடிக் களையாப் பூசல் விளேவிக்கின்றது. 360

பல்வியம் முழங்க வலிய கயிற்றின் மீது கழைக்கத்தி நடந்த காட்சியினை ஒரு மந்தி காண்கின்றது; அவள் ஆடி முடித்தபின், அக்கயிற்றின் மீது தான் ஏறி நடக்கின்றது. 361 நெடுங்கை யானைக்காக நெய்யிட்டு மிதித்த கவளத்தைப் பாகர் நெகிழ்ந்த செவ்வி நோக்கிக் கவர்ந்து செல்கின்றது ஒரு மந்தி. 362 மகவிர் சுனைபாய்ந்து சோர்வடையும் காலம் பார்த்து, அவர்கள் பாறையினைப் பரப்பிய திணையைப் பார்ப்பொடு கவர்கின்றது மற்றொரு மந்தி. 363 கல்லாத வன்பறழ் கூடக் கொடிச்சியின் கையிலிருந்து தீம்பாலைக் கவர்ந்து செல்கின்றது. 364 கடுவன் தன்னைக் காணா நடுங்குமாறு மலையுச்சியில் மேகத்திடையே மறைந்து கொள்கின்றது ஒரு மந்தி. 365

பழங்கள் நிறைந்திருத்தவின் வளைந்த பலாவின் கிளையில் வந்து தங்கும் கொக்கு, மீனைக் குடைந்து தின்கின்றது. அதனால் எழுகின்ற புலால் நாற்றத்தைப் பொறுக்கவியலாத ஆங்குள்ள மந்தி தும்புகின்றது. 366 இது மருதணிநாகனார் காட்டும் கற்பனை மந்தி. திணைப்புனத்தில் தலைவன் வந்து தலைவியைக் கூடுவதால் எழுகின்ற அலரைத் தாங்க முடியாமல் அன்னை சினந்து நோக்குகின்றாள் என்று கூறுவிரும்பிய தோழி, அதனைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்த வதற்காக மந்தி பற்றிய கற்பனையைக் கூறுகின்றாள்.

அன்றில்: தண்பிரியாது வாரும் விழைவுடைய காதற் பறவை
 யாகச் சங்க இலக்கியத்தில் அன்றிற் பறவையினைக் காண்கின்றோம். பனை
 மரத்தின் அகமடலில் அன்றில் வாழ்வதாகவே புலவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். 367
 அன்றில் மா லேயிலும் 368 யாமத்திலும் 369 நரணதாகப் பாடியுள்ளனர். அன்றிலின்
 குரலொலி 'அகவுதல்' எனவும் கூறப்படுகின்றது. அகவுதல் என்னும் சொல்லுக்குத்
 'துணையை விளித்தல்' என்றே உரையாசிரியர்கள் பொருள் தருகின்றனர். 370

கருங்கூல் கொண்ட அன்றிற் பேடை பாகுட் கங்குவில் சேவ லே
 விளிக்கும் குரல் னயில் னுறந்த னுன்புறம் தலேவியின் ஐற்றமையினை அதிகப்
 படுத்தல்தனைப் பல பாடல்களில் காணலாம். மற்றப் பெண்ணையின் மலகத்திருந்
 துணைபுனர் அன்றிலின் குரலினைக் கேட்டுத் தஞ்சாக் கண்ணளாகத் தயமுற்றத்
 தலேவி வருந்துவதாகக் கற்பனை செய்யப்பெற்றுள்ளது. 371

"பெடைபுனர் அன்றில் இயங்குகுரல் அனைஇக்

கங்குவன் கையறவு தந்தன்று" 372

எனத் தலேவியொருத்தி வருந்துவதாக ஆலம்பேரி சாத்தனார் கூறுகின்றார்.
 தலேவனது நீர்த்துறைக்கண் வாரும் இந்துனை அன்றில், தந்துணையில்லாது வருந்தினுள்
 தலேவியென உணர்ந்து அகவாமல் இருக்கின்றது என்று தோழி கூறுவதாக அமைந்தது
 கற்பனை அன்றிலினது குரல் பிரிந்தாரைப் பெரிதும் துன்புறுத்தும் என்பதனை
 உணர்த்துகின்றது. 373 தலேவனைப் பிரிந்த ஒருத்தி அன்றிலின் குரலைக் கேட்கின்றாள்
 தன்னைப் போலவே அவ்வன்றிற் பறவையும் துணை, பிரிந்து துன்புறுக்கின்றதோ என
 ஐயுறுகின்றாள்.

"என்றுய ரறிந்தனை நறறியோ எம்போல

இந்துனைப் பிரிந்தாரை யுடைய யோந்" 374

என அன்றிலே வினவுகின்றாள்.

நாரை: இற்செறிப்பால் நாணம் மிதந்து, நள்ளிரவு நேரத்திலும்
 கன்துயிலாமல், புள்ளொளியினைத் தலேவன் தேர்மணி யொலியிலும் பிறழுணர்ந்து
 நெஞ்சம் வலியிழந்து வருந்துகின்றாள் தலேவி. தலேவன் சிறைப்புறத்தாக
 அவள் குணத்தினைத் தோழி உணர்த்துவதாக அமைந்த நற்றிணைப் பாடலில்

நாரை பற்றிய அழகிய கற்பனை உரிப்பொருட் பின்னியாக அமைந்துள்ளது.

தடந்தாள் நாரையால் நலகுண்ணப்பட்ட பெடை நாரை, கழிக்கண் சென்று சிறுமீறும் உண்ணாமல் தலைவனது துறையில் உள்ள தாமையின் சிளையில் தவித்து வருந்துகின்றது எனத் தோழி கூறுகின்றாள். 375 தலைவனால் நலகுண்ணப் பெற்ற தலைவி இற்செறிப்பால் உணவும் ஓறந்த தவித்து வாழுகின்ற நிலையினை அவளுக்குக் குறிப்பான் உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது இக்கற்பனை.

தலைவனது கானவில் வாடைக் காற்றால் வளைந்த தாமையின் சிளையில் இருக்கும் நாரை, தன் ஐயரறியாமல் நள்ளென் கந்தலில் அருளின்றி நரலுகின்றதெனத் தலைவி வருந்துவதாக ஒரு கற்பனை யமைந்துள்ளது. 376 தலைவியின் துன்புறு நிலையினைப் புலப்படுத்த அன்றில் ஒலியினைப் புனைந்துரைப்பது போல நாரையின் ஒலியினையும் புனைந்துரைப்பதற்கு.

புன்னை மரங்கள் நிறைந்த கானற்கண் புதிய நாரைக் கூட்டம் எழுப்பும் ஒலிபோல் தலைவியின் களவொழுக்கத்தான் ஊரின்கண் அவர் எழுந்தது என உலோச்சனார் கூறுகின்றார். 377

கொக்கு: மீன்களை அருந்துகின்ற பசிய கால்களைக் கொண்ட கொக்கின் கூட்டம் செவ்வானத்தில் வரிசையாகப் பறந்து செல்லும் தோற்றம் 'நெடுவேள் மார்பின் ஆரம்' 378 போல இருப்பதாக நக்கீரர் புனைந்துரைக்கின் வீட்டு இறப்பின் மேலுள்ள மழையால் நனைந்த சுதையினை அவர் கொக்கிற்கு உவமையாகக் கூறியுள்ளார். 379

ஆம்பல் மலரும் கொக்கும் புலவர் பலரால் ஒப்பிடப் பட்டுள்ளன. 'மாரி யாம்பல் அன்ன கொக்கு' 380 என மாரிக்காலத்து ஆம்பல் முகை கொக்கிற்கு உவமையாகக் கூறப் பெற்றுள்ளது.

"பைங்காற் கொக்கின் புன்புறத் தன்ன

குண்டு நீ ராம்பலும் கூம்பின" 381

எனவும், "கொக்கின் கூம்புநிலை யன்ன முகைவாய் ஆம்பல்" 382 எனவும் கொக்கு ஆம்பல் முகைக்கு உவமையாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது.

கவித்தொகையில் கூனி யொருத்திக்கு உவமையாகக் கொக்குக் கூறப் பெற்றுள்ளது. 383

எருவை : எருவை, பருந்து, கழுது ஆகியவை ஒரே இனத்தைச் சார்ந்த பறவைகளாகும். ஒமை மரத்தின் கிளையில் உள்ள ஈன்றினைப்பட்ட தன் பேடைக்கு இரை கொணர்தற் பொருட்டு எழுந்த எருவைச் சேவல் புலி கொன்று குருதி பருகித் துறந்த மரையாவின் புலாலைக் கொள்ளை மாந்தர் போலக் கவர்கின்றது. 384

ஆறலைப்போரால் இறந்தவர்களின் உடலில் இருந்து பெருகும் குருதியினைப் பருகி வாய் சுவந்த எருவை, கன்னுசிய ஊனைக் கொண்டு சென்று யாழ் மரத்தின் உயர்ந்த கிளையில் இருக்கும் தன் பார்ப்பிற்று ஊட்டுகின்றது. 385

தாம் கவர்ந்த நிரையினைப் பகிர்ந்து கொண்ட வெட்சி ஈரர், பெரிய கற்பாறையில் முடுக்கரில் தசையை அழுத்துத் தின்பது போல எருவைகளும் பருந்துகளும் புலிதின்ற துறந்த மாவில்தசை கிடக்குமிடத்தில் கூடி அதனைத் தின்கின்றன. 386

எருவைச் சேவல் இறந்தோர் கண்ணைக் கொணர்ந்து பேடைக்குச் சொரியும் காட்சி³⁸⁷ பிறிதோற் அகநானா றிறப் பாட்டிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. இந்தக் கற்பனைக் காட்சிகள் எருவைச் சேவல்கள் பேடை மீதும், தாய்ப் பறவைகள் தம் பார்ப்பின் மீதும் கொண்டிருக்கும் பாசவுணர்வினை விளக்குகின்றன. தலைவன் பிரிந்து செல்லும் வழியில் நிகழ்வனவாக இவற்றைப் படைத்துத் தலைவன் உள்ளத்தில் தலைவியின் மீது இருக்கும் அன்பினைப் பெருக்கிச் செலவினைத் தவிர்த்தற் பொருட்டுத் தோழி கூறுவதாகவோ, இடைச்சூர்த்துத் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுவதாகவோ புலவர்கள் இவற்றைக் கற்பனை செய்துள்ளனர்.

இருவையின் செவிகள் சுவந்த நிறமுடையன. அவற்றைப் பற்றிய பெருங்குங்கோவின் அழகிய கற்பனை அகநானா றிறில் இடம்பெற்றுள்ளது. செந்நா ஆன்பன்றியினைக் கொண்டு ஈர்த்துச் செல்கின்றபோது வழியெல்லாம் ஒழுதும் குருதியினைப் பருதுகின்ற எருவையின் சுவந்த செவிகள் போர்க்களத்தில் இரவு நேரத்தில் வீரர்களின் புண்களை ஆராய்பவர் கைக்கொண்டிருக்கும் விளக்குப்போல் இருப்பதாக அவர் கற்பனை செய்துள்ளார். 388

சிறகுடி மறவர் ஏறு கொழிப்பொருட்டுப் புறப்படும்போது தண்ணுமை ஒலிப்பர். தண்ணுமையின் ஒலி கேட்டவுடன் போரில் புண்பட்டு இறப்பவர்களின் ஊனை உண்ணுதற்காக எருவைச் சேவலும் அவர் செவலும் வழியில் எழும்பிப் பறக்கும் என்று மருதனின் நாகனார் கூறியுள்ளார். 389

மயில்: கார் காலத்தில் அழகிய தோகை விரித்த ஆரும் இயல்பினது மயில். 390 பழுத்த மிளகு சிந்திக் கிடக்கின்ற கற்பாறையிடத்துச் சுனையில், மா, பலா ஆகிய கனிகள் உதிர்ந்தலால் விளைந்த தேறலை நீரெனக் கருதி அயின்ற மயில், விழவுக் களத்தில் காற்றின் மீது இசைக்கேற்ப ஆடுகின்ற ஆடுமகள் போலத் தருமாறுகின்றது எனக் கபிலர் குறிஞ்சிப் பாட்டில் மயில் பற்றிய ஓர் அழகிய கற்பனைக் காட்சியினைப் படைத்திருக்கின்றார். 391

தெய்வத்திற்கிட்ட பவியை அறியாதண்ட மயில், வெறியாடுகின்ற தேவராட்டி போல் வெய்தற்று நடுங்குவதாக நக்கீரர் கற்பனை செய்துள்ளார். 392 அருவி சார்ந்த பாறை மருங்கில் ஆடுகின்ற மயில் விழவுகொள் முனரில் ஆடுகின்ற விறலியோடு ஒப்பிடப்படுகின்றது. 393

கார்காலத்தில், வேங்கைப் பூக்களின் துகள் படிந்த மயில், துருந்த மரத்தின் மணங்கமழும் கிளையிலிருந்து தன் குணையை விளித்து அகவும் காட்சியினை என்னி ஒரு தலைவி வருந்துகின்றாள். 394

திறைகுல் கொண்ட மயிற்பேடை, பசுமையான கொடியில் பழுத்த சிவந்த பாகற்களியைப் பெற விரும்பி ஊறுகொம்பினைப் போல் அகவுவதாக ஒரு பாடலில் அமைந்துள்ள, கற்பனை பாகற்கள் யுண்பதில் மயிலுக்கு இருக்கும் விருப்பத்தினை உணர்த்துகின்றது. 395

மயிலின் அழகிய உறப்புக்கள் பல்வேறு பொருள்களுக்கு உவமைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. மயிலின் அடி நொச்சியின் இலைக்கும், 396 கழுத்துக் காயா மலருக்கும், 397 உச்சிக்குட்டு வாகைப் பூவிற்கும், 398 பீலி கருவினை மலருக்கும் 399 உவமைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

கிளி: அகப்பொருள் இலக்கியங்களில் கிளிக்குச் சிறந்த இடமுண்டு. தினைப்புனத்தில் கிளிகடிதறி பொருட்டுத் தலைவி வருவதே களவொழுக்கத்திற்குத் தொடக்கமாக அமைகின்றது. தலைவி தினைப்புனத்தில் கிளிகடிதல் பற்றிப் பல

பாடல்கள் கூறுகின்றன. 400

வ னேவாய்க் கிளி னே, 401 வ னேவாய்ச் சிறுகிளி, 402 வ னேவாய்ப்
வாகினம், 403 செவ்வாய்ப் பாகினம் 404 என்னும் தொடர்கள் கிளியின் தோற்றம்
பொலிவினை உணர்த்துகின்றன. வ னேந்த அலகிடைக் கிளி கொண்ட வேம்பின்
பழம், பொற்கொல்லன் கம்பியினை ஐழைப்பதற்காகத் தன் விரல் நகத்திடைக்
கொண்ட பொற்காசு போன்றிருப்பதாக அஞ்சுர் நன்முல்லையார் கூறுகின்றார். 405
கிளியின் அலகிற்குப் பொற்கொல்லனின் கைவிரல் நகங்களை உவமை கூறியுள்ளார்.
கிளியொரு மகளிர் உரையாடுகின்ற காட்சி சில பாடல்களில் காணப்படுகின்றது.

அஞ்சாது கதிர்களை ஆரவூண்ட பின்னர்த் தலைவனிடம் சென்று தன்னிலை யுரைக்கும்
தலைவி யொருத்தி கிளியினை வேண்டுவதாகச் செம்பியனார் கற்பனை செய்கின்றார். 406

பிற உயிர்கள்: இசையுணர்ச்சி மிகவுடைய அசுணமானைக் கொல்பவ -

ருடைய கையினைத் தலைவனது மார்புக்கு உவமையாக்கியுள்ளார் மாறோகத்து
நப்பசலையார். தலைவன் புணரும்போதெல்லாம் தலைவிக்கு எழில்தருகின்ற
அவனது மார்பு, பிரிகின்ற பொழுது, மாமையின் அணிநலஞ் சிதைத்துப் பசுலை
பரவச் செய்கின்றது. இன்னிசை எழுப்பி அசுணத்தை மயங்கச் செய்பவர் பின்னர்
வல்லொளி எழுப்பி அதன் வாழ்வினை முடிப்பது போன்றது இச்செயல் எனக் கூறும்
புலவரின் இயைபு கற்பனைத் திறன் போற்றத்தக்கது. 407 இதனையொத்த
கருத்து நெய்தற்கவியில் நல்லந்தவனார் பாடலொன்றிலும் அமைந்துள்ளது. 408

கோவேறு கருதை இலக்கியங்களில் அத்திரி எனக் கூறப்படுகின்றது.
மக்கள் அத்திரியின் மீது ஊர்ந்து செல்வர். 409 அதனைத் தேரில் பூட்டுவதும்
உண்டு. 410 கழியின் கண்ணுள்ள சேறபடிந்த உடல்கொண்ட அத்திரி, குளம்புகளில்
சிவந்த இராமீன்கள் ஒருங்குமாறு நடந்து செல்கின்றது எனவும், 411 உப்பங்கழியின்
கண் நடந்து சென்றபோது சுரமீன் தாக்கியதால் புண்ணுற்று வருந்துகின்றது
எனவும் 412 அத்திரி பற்றிய கற்பனைக் காட்சிகள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்
பெற்றுள்ளன.

பாலைநிலத்தின் கொடுமையை விளக்குதற்குக் குழம்பொறை யுனங்கும்
வெள்ளென்பினை உண்டு பசி தீர்வின்ற ஒட்டகத்தினை மருதவிளநாகனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

"ஓங்குநிலை யொட்டகம் குயின்மடிந் தன்ன

வீங்குதிரை கொணர்ந்த விரைமர விறகு" 414

என்றும் அடிகளில் ஒட்டகத்தின் தோற்றத்தினை அலையோடு ஒப்பிடுகின்றார் நத்தத்தனார்.

காற்றிலும் கடிது செல்லும் ஆற்றல் மிக்கதாகக் குதிரை கற்பனை செய்யப்படுகின்றது. 415 கடிவாளத்தை இழுத்துப் பிடிக்கவில்லையென்றால், விரைந்து இவ்வுலகினையே கடந்துவிடும் ஆற்றல் மிக்கது குதிரை என மருதனிளநாகனார் அதன் வேகத்தைக் கற்பனை செய்கின்றார். 416

யானியின் குட்டி, தாய்ப்பால் உண்ணும் பருவத்திலேயே தன் முதல் வேட்டையில் களிற்றைக் கொல்லும் ஆற்றல் படைத்தது எனப் பொருநராற்றுப்படை கூறுகின்றது. 417

பனைமரத்தின் புறத்தோற்றம் போலக் கரிய மயிரடர்ந்த உடம்பினைக் கொண்டது கரடி எனத் திருமுககாற்றுப்படை கூறுகின்றது. 418 வேடருக்கு அஞ்சிய கரடி இருப்பை மரத்தின் கீழே உதிர்ந்துள்ள பூவினை யுண்மால் மேற்கிளையில் உள்ள பூவினை யுண்பதற்காக அதன் மீது ஊர்ந்து செல்கின்றது என அகநானூறு கூறுகின்றது. 419

'தன்பார்ப்புத் திள்ளும் அன்பின் முதலை', 420 'தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் களவன்', 421 'நெடுஞ்செவிக் குழமுயல்', 422 'அனார்செவிக் கழுதை', 423 'திரிமருப் பெருமை', 424 'பருவாய் வராஅல் பல்வரி யிரும்போத்த', 425 'கதிர்முக்த ஆரல்', 426 'முட்கால் இறவின் முடங்குபுறப் பெருங்கிளை', 427 'வேப்புநனை யன்ன நெடுங்கண் ஈர்கெஞ்சு', 428 முதலான தொடர்கள் உயிரினங்கள் தோற்றத்தினையும் இயல்பினையும் உணர்த்துவனவாகப் பயில்வோர் மனக்கண் முன்னர் அவற்றை நிறுத்தும் கற்பனைச் சிறப்போடு விளங்குகின்றன.

உயிரினங்களின் அன்புறாழ்க்கை: பிடியின் பசியினைப் போக்குதற்குக் களிற் முயல்வதும், 429 பிணவின் பசி போக்குவதற்குப் புலி முயல்வதும், 430 சங்கப் பாடல்கள் பலவற்றில் காணப்படும் கற்பனைக் காட்சிகளாகும்.

யானே, மான் ஆகியவற்றின் அன்புனர்ச்சியினை உணர்த்துகின்ற
 கற்பனைக் காட்சிகள் பல சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. களிறு
 பாந்தன் வாய்ப்பட்ட போது, அதன் பிடி அழியாத குயரத்தோடு அஞ்சிப்
 பிழிசுின்றது. 431 புலி களிறைக் கொன்றபோது, பிடி தன் கன்றை அணைத்துக்
 கொண்டு புண்ணுற்றோர் போல வருந்துகின்றது. 432 தான் விரும்பிய பிடியினைக்
 காட்டில் காணாது இழந்த களிறு தழையினையும் உண்ண மறக்கின்றது. 433 மலையில்
 குயில்கின்ற பிடியினை மழைமுகில் மறைத்தலால் களிறு கலங்கிப் பிழிசுின்றது. 434
 சுரநெறியில் செல்வோர் சேற்றினைக் கிளைத்து நீருண்ட சிறு கேனிகளைத் தன்
 பிடியின் அடிச்சுவடுகளைக் கருதி, அவற்றைத் தொட்டுப் பார்க்கின்றது களிறு. 435

குட்டியுடன் கூடிய பெண்மானை அறுகம்புல் அருந்தச் செய்து, அவை
 குயில்கின்ற போது ஆண்மான் காத்து நிற்கின்றது. 436 உதிர்ந்த மூங்கில்
 நெல்லைப் பார்த்த கலைமான், புல் மேய்தலை மறந்து தன் பிணையினை
 விளிக்கின்றது. 437 செந்நாய் தாக்கியதால் அலறியோடிய தன் இளத்தினைக்
 காணாமல் கலைமான் விளிக்கின்றது. 438 மறவர்தம் கணையால் இறந்த தன்
 குணையினை நினைத்து, குறியினவும் நெடியனவுமான குட்டிகள் தன்னருகில் விளையாட,
 ஆண்மான் மேய்பதம் மறத்து நீரும் உண்ணாது, அம்பு பாய்ந்த மக்கள் போல
 வருந்திக் கண்ணீர்ந்து கிடக்கின்றது. 439

தன் பிணவொடு கூடிய செந்நாய், கன்றையுடைய பெண்மானைக்
 கொல்லாது செல்கின்றது. 440 இத்தகைய கற்பனைக் காட்சிகள் உயிரினங்களின்
 அன்புனர்ச்சியினை உணர்த்தும் பெற்றியை வாகும்.

இயற்கை பற்றிய கற்பனை

குறிப்புகள்

1. இவ்வாய்வு தா. ப. 53	26. நற். 32/1-2
2. " ப. 55	27. நற். 17/1-2
3. தொல்.பொருள். 20, இளம்.உரை,
நச்.உரை.	28. குற. 315/1-2
4. " 21	29. நற். 28/5; 112/6; 389/1-
5. " 12 இளம்.உரை,
6,8,9 நச்.உரை.	30. மருத. 296; குறிஞ்சி. 55
6. நற். 303/4-6	31. அகம் 358/12-15; 162/22
7. குற. 361/2-4	32. குற. 235/1-2
8. நற். 88/6-9	33. நற். 93/2
9. அகம் 112/13	34. பதி. 78/1-2
10. அகம் 201/15	35. பதி. 70/24
11. குற. 262/6	36. அகம் 82/3-4
12. அகம் 322/13	37. நற். 347/6-7
13. அகம் 308/5-6	38. நற். 107/3-5
14. குற. 249	39. அகம் 184/17-18
15. குற. 240/6-7	40. நற். 313/9-11
16. அகம் 233/8-12	41. அகம் 168/7-8
17. மலை. 129-131	42. நற். 176/8-10
18. கவி. 108/40	43. அகம் 398/10-25
19. அகம் 269/6	44. அகம் 278/7-15
20. குற. 13/1-2	45. மலை. 251; அகம் 308/11;
நற். 34/1-2; குற. 59/2-3
குற. 291/6; குற. 342/4-5;
புறம் 116/1
21. குற. 279/5-7	46. குற. 317/3-4
22. நற். 239/1-3	47. அகம் 364/8-9
23. நற். 369/7-11	48. அகம் 364/8
24. அகம் 308/1-4	49. கவி 108/41
25. அகம் 272/1-2; நற். 151/2-4	

50. குடி.193/1-2
51. கவி.108/41
52. குடி. 12/1
53. குறிஞ்சி.57
54. அகம் 368/10
55. அகம் 294/4-5
56. குடி.108/3-4
57. அகம் 14/1
58. அகம் 304/12-15;374/11-15
59. அகம் 14/1-4
60. அகம் 114/2-3
61. முல்லை.93-97
62. அகம் 154/1-3;ஐம்.453/1
63. அகம் 364/1-3
64. அகம் 4/3-4
65. அகம் 274/9-12
66. அகம் 394/13-14
67. குடி.344/3-6;அகம் 14/9-12
68. குடி.92
69. அகம் 173/12-15
70. அகம் 55/1
71. அகம் 1/10-12
72. அகம் 1/11-13;267/10-12
73. அகம் 11/6
74. ஐம்.356
75. ஐம்.356;அகம் 39/7-12
76. ஐம்.320/1-3
77. அகம் 17/17-22
78. அகம் 299/5-9
79. குடி. 211/4-7
80. அகம் 119/16-20
81. அகம் 29/15-19
82. அகம் 49/11-12
83. அகம் 56/6-7
84. குடி.181/3-5
85. அகம் 316/1-7
86. அகம் 46/1-6
87. அகம் 106/1;பெரும்பாடி.289-
88. அகம் 106/2-5
89. குடி.8/1-2
90. குடி.91/1-3
91. அகம் 286/1-7
92. அகம் 336/1-9
93. பட்டின. 6
94. பட்டின. 95-96
95. பெரகுநர். 235-44
96. அகம் 123/11
97. அகம் 126/5
98. அகம் 222/7-8
99. பரி. 12/1-10
100. பரி. 3/22-23
101. பரி. 7/4-10; 22/1-10
102. கவி.126/6-9
103. குடி.340
104. அகம் 380/1-8
105. குடி.123/2

106. ஜம்.105/1-3
107. ஜம்.106/1-3
108. ஜம்.113/1
109. நற்.35/1
110. அகம் 90/1
111. அகம் 270/5-6;250/2;
ஜம்.145;கும.226/5-6
112. நற்.74/2
113. கும.395/5-6;328/1-3
114. நற்.299/7-9
115. கும.318/1-3
116. நற்.203/1-6
117. அகம் 170/4-7
118. அகம் 80/1-3
119. கும.303/1-3
120. அகம் 255/1-2
121. அகம் 110/18
122. ஜம்.499/2
123. அகம் 4/1-7
124. ஜம்.453/1-3
125. ஜம்.414/1
126. அகம் 85/10-13
127. கும.65/1-3
128. அகம் 108/2-5
129. அகம் 108/6-8
130. நெடு.1-14
131. நெடு.12
132. கும.197/4-5
133. கும.86/3-6
134. அகம் 264/1-10
135. கும.68/3;82/6
136. கும.76/6
137. கும.338/5
138. அகம் 183/13
139. அகம் 97/17
140. அகம் 217/1-13
141. அகம் 294/1-8
142. அகம் 163/7-8
143. கும.104/2-3
144. அகம் 339/1-5
145. கவி.36/9
146. நற்.118/1-5
147. நற்.157/1-7
148. அகம் 229/19-21
149. கவி.27/1-8
150. கவி.33/10-12
151. இவ்வாய்வு நூல் ப.
152. கும.358/5
153. அகம் 364/13
- 153அ. கும.398/2-5
154. கும.46/6-7
155. அகம் 71/1-6
156. கவி. 120/11
157. அகம் 71/10-12
158. அகம் 74/16-17
159. அகம் 103/12;305/1-2;
கவி.137/1-7;146/32-34

160. அகம் 232/1-5;198/4-11;
நற்.334/6-9;குற.42/1-2

161. நற்.168/8-11;அகம் 202/10-12

162. நற்.334/6-9

163. நற்.125/1-5

164. அகம் 232/1-5

165. குற.141/4-8

166. நற்.261/5-7

167. அகம் 198/4-11

168. அகம் 128/2-4

169. குற.387

170. குற.160/15

171. நற்.22/7-11

172. அகம் 194/1-9

173. குற.157

174. குற.107

175. நற்.12/1-4

176. அகம் 100/16-17

177. நற்.80/1-4

178. பரி.8/23-28

179. அகம் 21/10-13

180. அகம் 305/3

181. அகம் 337/21

182. அகம் 235/15

183. அகம் 255/15

184. அகம் 163/9

185. நற்.193

186. நற்.89/5-9

187. நற்.193/8-9

188. குற.185/6

189. அகம் 10/8-9

190. அகம் 20/5-8

191. அகம் 40/6-7

192. அகம் 101/13-16

193. அகம் 82/1-2;225/5-8

194. அகம் 219/14-16

195. அகம் 27/1-2

196. அகம் 143/4-5

197. நற்.162/9-10

198. அகம் 287/7-8

199. அகம் 353/8

200. அகம் 219/15

201. பெரும்பாண்.2

202. அகம் 31/1

203. அகம் 11/1

204. குறிஞ்சி 215-216

205. அகம் 102/12-14

206. அகம் 263/1-2;298/1-

207. நற்.67/1-2;69/1-2;
குறிஞ்சி.215-216

208. பெரும்பாண்.3

209. அகம் 381/5

210. நற்.117/5-6;அகம் 114

211. அகம் 114/4-6

212. நற்.348/1-2;அகம் 259
9-10

213. அகம் 362/11-15

214. அகம் 122/10-11

215. குற.47/4

215அ. கிற்பாண்.219-220;
மதுரை. 769-778

216. புறம் 65/6-11

217. மதுரை 444-452

218. குற.226/2-3

219. குற.189/2-3

220. குற.129/3-5

221. புறம் 118/2-3

222. அகம் 299/13-13

223. குற.289/1-5

224. மதுரை.193-196

225. அகம் 264/1-2

226. அகம் 17/18-22

227. நற்.48/3-5

228. நற்.231/1-4

229. நற்.230/3-4

230. குற.287/3-8

231. அகம் 183/6-9

232. நற்.353/1-3;ஐங்.209/3-4;
அகம் 217/1-2

233. நற்.197/10-12;22/4;
குற.270/1-3;380/1-3;
அகம் 312/10;குறிஞ்சி.49

234. நற்.37/8-10;114/9-10;129/
7-8; 255/10-11;குற.158/1-2;
190/4-5;268/3-4;391/3-4;
அகம்.92/11;323/10-11

235. அகம் 139/1-5

236. அகம் 162/3-6

237. அகம் 188/1-8

238. பரி.22/1-10

239. அகம் 175/14-16

240. அகம் 192/3-5

241. Vanidhanam, Dr. H.,
The Treatment of Nature of
Sangam literature, P. 23

242. அகம் 1/16

243. நற்.107/2-3

244. குற.112/3-5

245. நற்.172/1-6

246. நற்.275/1-6

247. நற்.24/1

248. புறம் 364/10

249. நற்.62/1

250. குற.106/1-2

251. நற்.162/9-12

252. அகம் 345/18-20

253. அகம் 57/6-8

254. குற.47/1

255. அகம் 365/13

256. அகம் 95/5-6

257. ஐங்.349/2

258. குற.79/2

259. அகம் 287/7

260. நற்.3/2

261. நற்.24/2

262. அகம் 287/8

263. அகம் 240/1

264. குற.10/3-4

265. நற்.3/1-2

266. நற்.281/2;குற.329/2

267. அகம் 271/7-8
268. அகம் 286/6-7
269. புறம் 236/1
270. அகம் 40/1-4
271. நற்.199/1-3
272. கும.301/1-4
273. நற்.366/7-10
274. நற்.384/1-5
275. அகம் 188/12;குறிஞ்சி.105
276. ஐங்.273/1
277. குறிஞ்சி.105
278. அகம் 68/5
279. அகம் 9/3-4
280. அகம் 351/7
281. பெருநாள்.144
282. கும.331/6-7;மதுரை.706-707
283. அகம் 75/17-18;206/7-8
284. நற்.244/9-11;கவி.15/12
285. நற்.310/1-2
286. கும.76/3-4
287. நற்.230/1-3
288. நற்.305/2;115/5;கும.138/3
289. கும.243/1
290. நற்.389/1
291. ஐங்.424/3-4;மதுரை.461-464
292. நற்.230/2-4
293. கும.148/1-3
294. அகம் 125/3-4
295. நற்.94/5-6;சிவபாஷ்.149
296. அகம் 30/13
297. நற்.231/6-7
298. நற்.302/1-3
299. நற்.296/3-5
300. ஐங்.435/3
301. கும.233/1-3
302. அகம் 398/3-5
303. கும.183/1-2
304. ஐங்.497/1;பரி.8/24
305. அகம் 296/1;341/9
306. அகம் 34/1-2
307. பரி.14/10
308. நற்.48/3
309. நற்.48/3-4;அகம் 153/14
310. ஐங்.367/1
311. அகம் 153/16-19
312. அகம் 25/9-11
313. கவி.56/23-24
314. கவி.117/2-4
315. கும.254/2
316. நற்.118/7-8
317. பதி.43/23
318. கும.50/1
319. நற்.300/1-4
320. சிவபாஷ்.72-73
321. அகம் 16/1-3
322. பெரும்பாஷ்.114-115

323. நற்.355/1-5

324. நற்.225/1-5

325. நற்.6/7

326. நற்.46/6-7

327. கும.274/1-2;அகம் 293/7-8

328. கும.90/4;373/6

329. புறம் 127/1

330. நற்.95/3-4

331. சிறுபாண்.101

332. அகம் 271/5-7

333. கும.209/1

334. அகம் 12/8-12

335. கவி.49/1-9

336. கும.357/5-8

337. கும.255/1-5

338. அகம் 8/9-12

339. அகம் 102/5-9

340. கும.394

341. கும.215

342. கும.180/1-2

343. கும.232/4

344. புறம் 161/16

345. கவி.52/1

346. கும.141/4-6

347. கும.321/5-7

348. நற்.29/1-5

349. நற்.216/1-4

350. நற்.322/5-7

351. கவி.52/1

352. கும.343/1-6

353. நற்.98/1-7

354. அகம் 178/1-13

355. அகம் 248/1-10

356. நற்.151/5-12

357. கவி.40/15-16

358. அகம் 2/1-9

359. கும.29/4-7

360. மலை.311-315

361. நற்.95/1-4

362. பெரும்பாண்.393-395

363. கும.335/1-5

364. நற்.379/1-6

365. நற்.233/1-3

366. நற்.326/1-4

367. நற்.303/4-6;335/7-9;
கும.177/3-4;301/1-4;
கவி.129/11-13; அகம் 50/
11-12;305/12-14;360/16

368. குறிஞ்சி.218-220

369. கும.160/1-4

370. மதுரை.675, நற்.உரை;
கும.301, உ.வே.சா.உரை

371. நற்.303/1-7

372. நற்.152/7-8

373. கவி.111/25-30

374. கவி.129/14-15

375. நற்.178/1-6

376. கவி.128/1-6

377. அகம் 100/13-15
 378. அகம் 120/1-2
 379. அகம் 346/2-3
 380. குடி.117/1
 381. குடி.122/1-2
 382. நற்.230/2-3
 383. கவி.94/18
 384. அகம் 3/1-10
 385. அகம் 31/5-11;193/1-8
 386. அகம் 97/1-7
 387. அகம் 215/10-15
 388. அகம் 111/10-15
 389. அகம் 297/16-18
 390. குடி.251/1-3;264/1-3
 391. குறிஞ்சி.187-194
 392. குடி.105/1-5
 393. அகம் 352/1-7
 394. அகம் 85/10-13
 395. அகம் 177/9-11
 396. நற்.115/5;குடி.138/3
 397. குடி.183/5-6
 398. குடி.347/2-3
 399. குடி.110/4
 400. நற்.134;குடி.141;அகம் 28
 142
 401. பெரும்பாண்.300
 402. குடி.141/1
 403. நற்.376/4
 404. நற்.134/4

405. குடி.67/1-4
 406. நற்.102/1-5
 407. நற்.304/8-10
 408. கவி.143/10-12
 409. பரி.10/16
 410. அகம் 352/6-7
 411. நற்.278/7-9
 412. அகம் 120/10
 413. அகம் 245/17-19
 414. சிறுபாண்.154-155
 415. புறம் 304/3
 416. அகம் 104/3-5
 417. பெருநற்.139-142
 418. முகுடி.312-313
 419. அகம் 171/10-15
 420. ஐம்.41/1
 421. ஐம்.24/1
 422. பெரும்பாண்.115
 423. பெரும்பாண்.80
 424. அகம் 206/3
 425. அகம் 36/1
 426. புறம் 249/1
 427. குடி.109/1
 428. அகம் 176/8
 429. அகம் 85/6-8;335/4-7;
 நற்.137/6-7;குடி.37/2-3
 430. அகம் 72/2-17;147/5-7;
 238/1-9;277/5-9

- 431. நற்.14/8-10
- 432. நற்.47/1-5
- 433. அகம் 392/1-3
- 434. நற்.222/7-9
- 435. அகம் 137/1-3
- 436. அகம் 34/4-8
- 437. அகம் 129/3-5
- 438. அகம் 199/8-13
- 439. அகம் 371/1-9
- 440. ஐந்த்.354/1-3

共 濟 社 共 濟 社 共 濟 社
 共 濟 社 共 濟 社 共 濟 社
 共 濟 社 共 濟 社 共 濟 社

முற்பொருள் இலக்கியங்களில் கற்பனை

✱ ✱ ✱
✱ ✱

புறப்பொருள் இலக்கியங்களில் கற்பனை

=====

எட்டுத்தொகை நூல்களில் புறநானூறும் பதிற்றுப்பத்தும் புறப் பொருள் பற்றியவைகளும்; பரிபாடலில் திருமாவளத்தும் செவ்வேளுக்குழிய பாடல்கள் புறப்பொருள் சார்ந்தனவாம். பத்துப்பாட்டில் திருமுருகாற்றுப் படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறப்பாற்றுப்படை, பெரும்பாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் ஆகிய ஐந்து ஆற்றுப்படைப் பாடல்களும், மதுரைக்காஞ்சியும் புறப்பொருள் உணர்த்துவன.

அகப்பொருள் இலக்கியங்களில் புலவர்களின் கற்பனை மாந்தர்கள் பேசுகின்றனரே யன்றிப் புலவர்கள் பேசுவதில்லை. அவர்கள் தம்மைப் புலப்படுத்திக்கொள்வதற்குப் புறப்பொருட் பாடல்களையே கருவியாகக் கொள்கின்றனர். அவர்களுடைய வாழ்வின் இன்ப குணங்களும் அவர்களை வாழ்வித்த புரவலர்களின் அருகும் ஆற்றலும் புறப்பொருட் பாடல்களில் சிறப்பொரு விளங்குகின்றன. அப்பாடல்களுக்கு வாழ்வின் உண்மை நிகழ்ச்சிகளே பெருமளவில் கருவாக அமைந்துள்ளன. அவ்வுண்மை நிகழ்ச்சிகளைப் புலவர்கள் கற்பனைத் திறத்தோடு இனிது பாடியுள்ளனர்.

போர் வாழ்க்கை

பண்டைத் தமிழரின் போர் வாழ்க்கை பற்றிய கற்பனைகள், படைச்சிறப்பு, வீரவுணர்வு, போர்க்களக் காட்சிகள் ஆகியவற்றைக் காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன.

படைச்சிறப்பு: படையின் பெருமையினை 'ஞாலம் நெளிய ஈண்டிய வியன்படை' ¹ எனக் கல்லாடஞர் கூறுகின்றார். 'செற்றோர் கொலக்கொலக் குறையாத் தானை' ² எனப் பெருங்குன்றார் சிறார் கூறுகின்றார். புலவர் பலர் கடலினை உவமையாக்கிப் படையின் பெருமையினை உணர்த்துகின்றனர். ³

அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் போர்க்களங்கள், கணையமரம் பொருந்த கதவுகளைத் தாக்கிப் பகைவர்களின் அரணை அழிப்பதால் தொடி கழன்றன எனவும்,

அவனுடைய குதிரைகள் பொலம் பைந்தார் கெடுமாறு பொருகளத்தில் ஒருவதால் குருதி படிந்த குளம்புகளைக் கொண்டன வெனவும் ஒளவையார் பாடுகின்றார்.⁴

படைமறவர் தம் ஆற்றலே விளக்கும் கற்பனைப் படைப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் பல உள்ளன. அடிக்கும் கோலக்கு அஞ்சாது சீராகின்ற அவனைவர் அவர் என ஒளவையார் கூறுகின்றார்.⁵ பகைவர்தம் வில்லமிழ் அம்பு, தன் உடலில் பாய்ந்தபோதும் கரையுடைத்துப் பெருகும் வெள்ளத்தினைத் தடுக்கும் அனைபோல் ஒருவன் தின்றான் எனவும்,⁶ பெரிய கோடரியால் வெட்டப்பட்ட வீழ்ந்த மரம்போல் வானின்மீது வீழ்ந்து கிடந்தான் ஒருவன் எனவும்,⁷ கணைமூழ்க வீழ்ந்து கிடக்கும் கரந்தை வீரர்களின் தோற்றத்தினைப் புலவர்கள் கற்பனை நயத்தோடு காட்டுகின்றனர்.

பகைவரது படை முழுவதையும் அழிக்கும் திறம் படைத்தவினென வீரன் ஒருவனது ஆற்றலே மதுரைப் புதன் இளநாகனார் புனைந்துரைக்கின்றார். குடம் நிறைந்த பாளின் தன்மையைச் சிதைக்கும் சிறுதுளி மோர்போல மாற்றவர் படை முழுவதற்கும் தானே நோயாகின்றான் என அவனைப் போற்றுகின்றார்.⁸

அரசர்தம் போராற்றல்: அரசர்தம் வீரவுணர்வினையும் போர்த் திறனையும் கற்பனை யழகுடன் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். செருச்செய்யும் முன்போடு சினந்து மொழியும் வஞ்சிகைக் காஞ்சித் துறை யமைந்த பாடல்கள் மன்னர்தம் பெருமீது வுணர்வினைப் புலப்படுத்தும் கற்பனைச் சிறப்புடையனவாகத் திகழ்கின்றன. தாம் வீரும்பாத வாழ்வினை அவர்கள் கற்பனை செய்து காண்கின்ற நிலையினை அப்பாடல்களில் காணலாம். ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் தன் மனைவியைப் பிரிவதையும், அறநிலை பெற்ற அவையத்தில் திறைற்ற ஒருவனை வைத்துக் கொடுங்கோல் புரிவதையும், அரிய நண்பர்களைப் பிரிந்து தென்புலம் காவலின் நீட்சிப் பிறர் வன்புலம் காத்தற்குப் பிறப்பதனையும் வெறுத்தான் என்பதனை அவனுடைய பாடல் உணர்த்துகின்றது.⁹

குடிபறி தூற்றும் கோலோலுதலையும், புலவர் பாடாத புண்மையினதாகத் தன் நாடு பொவிவிழந்து போதலையும், இரப்போர்க்கு ஈயா இன்மை உறுதலையும் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பெரிதும்

வெறுத்தவன் என்பதனை அவனது பாடல் உணர்த்துகின்றது. ¹⁰

அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் வீரத்தினை ஒளவையார் கற்பனை அழகோடு கூறுகின்றார். மறப்புவிடாகிய அதியன் முன்னர் திற்றலாற்றாத மாண்கன மனையர் எனவும், சிவந்தெழும் ஞாயிறுகிய அவன்முன்னர்ச் செறிதலாற்றாத ஒருகின்ற இருளனையர் எனவும் அவனது பகைவர்களைப் பற்றிக் கூறி அவர் அவன் வீரத்தினை உணர்த்துகின்றார். ¹¹

சோழன் போர்வைக்கோப் பெருநற்கிள்ளி ஊர்கொளவந்த பொருநலெ உடன்று செய்த மற்போரினைச் சாத்தந்தையாரும் நக்கண்ணையாரும் கற்பனைச் சிறப்பமையப் பாடியுள்ளனர். பசிகொண்ட யானை முன்கிலை முறிப்பது போலக் கிள்ளி மல்லொரு பொருது வென்றான் எனச் சாத்தந்தையார் கூறுகின்றார். ¹²

நக்கண்ணையார் அவனது போரின் விரைவினை மிக அழகாகப் புனைந்துரைக்கின்றார். மழை பொழியும் மாலைவேளையில் ஊரின் விழாவினையும் தன் மகவீன்ற மனைவியையும் என்னியவனாகத் கட்டிலைப் பின்னிக் கொண்டிருக்கின்ற இழிகளின் ஒருவனது கை ஊதி விரைவது போலக் கிள்ளியின் போர் விரைந்தது என அவர் புனைந்துரைக்கின்றார். ¹³ கன்றிறின் காலகப்பட்ட முங்கில் முனை போலச் சிதையுமாறு பகைவரைக் கொல்லும் ஆற்றல் படைத்தவன் குட்டுவன் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை என்று பெருங்குன்றார் கிழார் பாடுகின்றார். ¹⁴

பகைநாட்டின் அழிவு: பகைவர்தம் அச்சத்தினையும் அழிவினையும் கூறுவதன் வாயிலாக வேந்தர்களின் போர்த்திறனைப் புலப்படுத்துவது அக்காலத்து மரபாக விளங்கியது. புலிதஞ்ச வியன்புலத்தை ஒட்டிடையன் தழுகாதவாறு போலக் குட்டுவன் கோதையின் நாட்டினைப் பகைமள்ளர் அணுகுதலியலாது என்று கோகுட்டு எறிச்சலார் மாடலன் மதுரைக் குமரனார் பாடுகின்றார். ¹⁵

கொற்றவன்னை, மழபுலவஞ்சி முதலிய குறைகள் பகைநாட்டின் அழிவினை உணர்த்தும் கற்பனைகளாக விளங்குகின்றன. இமையவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதனின் படையெடுப்பிற்கு முன்னர் அவன் பகைநாடு பெற்றிருந்த வளத்தினையும் பின்னர் உற்ற கேட்டினையும் பதிறுப்பதில் தமட்டூர் கண்ணனார் பாடியுள்ளார்.

அவன் படையெடுப்புக்கு முன்னர் அவனது பகைநாடு வயல்களில் ஆரல்மீன் பிறறும் வளம்பெற்றிருந்தது; ஏறு பொருதலால் உழாமலேயே வயல்கள் சேரூயின; கரும்பின் பாத்தியில் பூத்த நெய்தல் எருமைக்கு உணவாயிற்று; வளம்பாடி மகளிர் குணங்கை யாடிய இடங்களில் வீழ்ந்த ஆம்பல் மலர்களை முதா அருந்தி மகிழ்ந்தது; தென்னையும் மருதம் செழித்திருந்தன; பொய்கைகள் நிறைந்திருந்தன. ஆனால் அவன் படையெடுப்பிற்குப் பின்னால் கூற்றாலு நின்ற யாக்கைபோல் அந்நாடு பொலிவிழந்ததாயிற்று. கரும்பு விளைந்த கழனிகளில் விடைத்தேரை, உடை ஆசிய மரங்கள் ஒங்கி வளர்ந்தன. பேய்மகள் திரிய நெருஞ்சி பரந்து நினைப்போர் நடுங்கச் செய்யும் பாழ் நிலமாயிற்று. ¹⁶ அகப்பொருட் பாடலாகிய பட்டினப் பா லையிலும் கரிகாலனது பகைவர் நாட்டின் அழிவினைக் கடியலார் உருத்திரன் கண்ணார் கற்பனை செய்துள்ளமை ஈண்டு நினைவுகூரத் தக்கது. ¹⁷

பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதியின் பகைநாட்டில் கடவுள் நீங்கிய கந்துடை அம்பலத்தில் நரைமுதாளர் குதாடு கருவியை இடுதலால் குழிந்த குழிகளில் காட்டுக் கோழிகள் முட்டையிடும் என்று மருதனிளநாகனார் பாடுகின்றார். ¹⁸

போரும் மகளிரும்: மகட்பாற் காஞ்சித் துறை யமைந்த பாடல்கள் மகளிர் பொருட்டு மன்னர்க்கிடையே போர் மூலவதனைக் குறிக்கின்றன. மகள் ஒருத்திக்காகப் பெரும்போர் நிகழும் சூழ்நிலை உண்டாவதனைப் பரணர் பாடுகின்றார். கவிதைகள் கட்டுத்தறிகளில் பிணிக்கப்பெருமல் சீறி நிற்கின்றன; ஒளிவெல் மறவரும் சினந்தெழுந்துவிட்டனர்; அருங்கடி மூலார் பெரும் பேர்துற்றது; கோங்க முகையின் அழகினைக் கொண்ட முலையினளாகத் தன் மகளை மட்டும் வளர்க்காமல் அவளைப் பெற்ற தாய் இந்நாட்டிற்குப் பகையையும் வளர்த்துவிட்டாள் எனக் கற்பனை யழகோடு கூறுகின்றார். ¹⁹

மகள்வேண்டி வந்த மன்னவன், துதிவேல் கொண்டு துதல்வியர் துடைத்துக் கடுமொழி கூறுகின்றான். தந்தையும் நெடுமொழியன்றிப் புனிமொழி கூறுகின்றிலன்; இந்நிலைக்குக் காரணமான மகளை யெண்ணிப் பார்க்கின்றார் மருதனிளநாகனார். மரத்தில் தோன்றும் சிறு தீ, காடு முழுவதையும் அழிக்கின்ற காட்சி அவர் மனக்கண் முன்னர்த் தோன்றுகின்றது. அவரது உணர்வு,

"அரிமதர் மழைக்கண் அம்மா அரிவை

மரம்படு சிறுதீ போல

அணங்கா யினள்தான் பிறந்த வுர்க்கே" 20

என அழகிய கற்பனை யாக வெளிப்படுகின்றது.

ஒளவையாரின் கரந்தைத் திணைப் பாடலொன்று அன்றைய மகளின் மறமாண்பைப் புலப்படுத்துகின்றது. ஒத்த வீரர் பலரிருப்பவும் அவரினும் மேலாகத் தன் மகனுக்கு மன்னன் சிறப்பாகக் கள் வழங்குதலை அறிந்த தாயொருத்தி அம்மன்னன் பொருட்டு இறக்கும் பேற்றினை இன்னமும் தன்மகன் பெற்றிலனே என வருந்துவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

"என்சிறுவனைக்

கால்கழி கட்டிவிற சிடப்பித்

தூ வெள் எழுவை போர்ப்பித் திலதே" 21

என அமைந்துள்ள தாயின் கூற்று, தாயுள்ளத்தின் அன்பு உணர்வுக்கு மாறப்பட்டதாகவும் இயல்புறியலை இறந்ததாகவும் இருப்பது உன்மையென்றாலும், 'புரந்தார்கள் நீர்மலக்க சாக விரும்பும்' தமிழர்தம் வீரவுணர்வினைப் புலப்படுத்துகின்ற கற்பனையாக அதனைக் கொள்ளல் வேண்டும்.

தன் மகன் பொருளுகத்துப் திபுறங்கொடுத்தான் எனப் பலர் கூறக்கேட்டு முதியோள் ஒருத்தி,

"மண்டமர்க் குடைந்தன குயி லுண்டவென்

முலையறுத் திருவன் யான்" 22

எனச் சிறந்து சென்று, செங்களம் தழவி விழுப்புண்ணுற்று வீழ்ந்து கிடந்த வீரத் திருமகனைக் கண்டு, அவனைப் பெற்ற ஞான்றிலும் பேருவகை கொண்டதாகக் காக்கைபாடியியார்தம் கற்பனை அமைந்துள்ளது.

கனிநெறிந்து பட்டான் தன் காதற் புதல்வன் எனக்கேட்டு, நன்றி பொழுதிலும் பெரிதாவந்த முதியவளது கண்ணில், வெதிரமலையில் பொழிந்த மழைத் துளிகளிலும் பலவாக நீர் பெருகியது எனப் புங்கனுத்திரையார் கற்பனை செய்கின்றார். 23 பண்டைத் தமிழ் மகளிர்தம் வீரவுணர்வினை இவை புலப்படுத்துகின்றன.

கொடைச்சிறப்பு

பண்டைத் தமிழ் மன்னர்களின் கொடைச்சிறப்பினைக் கற்பனை நயந்தோன்றப் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். பெருநில வேந்தர்களும் குறுநில மன்னர்களும்

"பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்திலென்

நாடிமுந் ததனிலும் நனியின் னுதென" ²³

என்னித் தலைதருதற் பொருட்டு வாள்தந்த குமணன் போன்ற கொடைச் சிறப்புடைய ராக அவர்கள் திகழ்ந்தனர்.

வரையாது கொடுக்கும் வள்ளன்மையினைக் கற்பனை யழகோடு புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். மடவர் மெல்லியர் செல்லிலும் அவர்க்கும் பரிசுதரும் பாரியின் சிறப்பு, புல்லிலை யெருக்க மலரினையும் ஏற்கும் இறைவன் அருட்செயலோ ஒப்பிடப்படுகின்றது. ²⁴ அமுதளம், அகல்வயல் ஆகியவற்றுக்கு நீர்தரும் மழை, உவரநிலத்துக்கும் உதவுதல்போல் தக்கார்க்கு மட்டுமன்றிப் பிறர்க்கும் வரையாது வழங்குபவன் எனப் பேசனைப் பரணர் போற்றுகின்றார். ²⁵

கொடுக்கப்படும் பொருளிலும் வரையறை கொண்டிலன் புரவலர் என்பதனைப் புலப்படுத்துவதிலும் புலவர்தம் கற்பனைச் சிறப்பினைக் காணலாம். கீரையின் மீது னாவுதற்கு அரிசி வேண்டியபோது, நாஞ்சிற் பொருநன் குன்றமனைய பெருங்குறிகொடுத்தான் என ஓனையார் கூறுகின்றார். ²⁶ உடாஅ போரா வாகுத லறிந்தும் பேசன் மஞ்ஞக்குப் படாம் அளித்த சிறப்பினைப் பரணர் பாடுகின்றார். ²⁷ ஊருடன் இரவலர்க்கருளித் தேருடன் முல்லைக்கீத்த பாரியின் கொடைத் திறத்தினைக் கபிலர் பாடுகின்றார். ²⁸

ஆய் அண்டிரனின் யானைக் கொடையின் சிறப்பினை யுணர்த்துகின்ற முடிமோசியாரின் பாடல்கள் கற்பனைச் சிறப்புடையவை. அவன் இரவலர்க்களித்த யானைகள் விண்மீன்களின் எண்ணிக்கையிலும் மிக்கவை எனவும், ²⁹ அவனுக்குப் புறந் கொடுத்தோடிய போது கொங்கர் இட்ட வேலிலும் பல எனவும் ³⁰ உயர்வுநவிர்தியாகக் கூறுகின்றார். 'கறிகுனை மிகப்பெற்ற காடுகள் ஆய் அண்டிரனின் குன்றத்தினைப் பாடினகொல்' எனவியந்து கூறியும், ³¹

"விளங்குமனிக் கொடும்புன் ஆய் நின்று"

இளம்பிடி யொருகுல் பத்தீ ழும்மோ?"³²

என அவ் னை வினவியும், அவனது யா னைக் கொடைச் சிறப்பினைக் கற்பனை நயத்தோடு புலப்படுத்துகின்றார்.

மதுமைநலம், புகழ் ஆகிய பயன்கருதியவை யல்ல பண்டைத் தமிழரின் கொடை என்பதனைப் புலவர்கள் தெளிவுபடுத்தி யுள்ளனர். மதுமை நலங்கருதி அறம்புரிபவரை அறவிலை வணிகராகக் கற்பனை செய்கின்றார் முடமோசியார்; பிறர் வறுமை நோக்கியும்,³³ சான்றோர் சென்ற நெறியென வுணர்ந்தும்³⁴

அறம் செய்தனரே யன்றிப் பயன் கருதி அவர்கள் அறம் செய்யவில்லை. இறைச்சிக் கட்டுக் கொடுத்துப் பசி தணித்ததோடு அமையாது முத்து வடத்தையும் அளித்த நள்ளி, தன் நாகும் பேரும் கூறாது பெயர்ந்த திறம் பற்றி வன்பரணர் அழகுறப் பாடுகின்றார்.³⁵

பரிசில் வாழ்க்கை

புலவர், பாணர், பொருநர், கூத்தர், விறலியர் ஆகியோர் பெரு வேந்தர்களையும் குழநில மன்னர்களையும் கண்டு தம் கலைத் திறத்தினை அவர்களுக்குக் காட்டி அவர்கள் தரும் பரிசில் பெற்று வாழ்ந்து வந்தனர்.

புலவர்கள் பழுமரம் நாடிச் செல்லும் பறவை போல மன்னரை நாடிச் சென்று அவர்தம் புகழ்ப்பாடி அவர்தரும் பொருள் பெற்று வாழ்ந்தனர் என்றாலும், அரசர்கள் நெறியல்லா செய்யும்போது அவர்களை நெறிப்படுத்தும் பெருமை கொண்டவராகவும் வாழ்ந்தனர் என்பதனைப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பலவற்றால் அறியலாம்.

எத்தகைய வறுமை நிலையில் தாம் தனிபுறமுலம் தம் சிறப்பறியாது பிறர்தரும் பொருள்களை ஏற்க மறுக்கும் பெருமித நெஞ்சம் கொண்டவர்களாக அவர்கள் திகழ்ந்தனர். மன்னர்கள் பரிசில் நீட்டித்த போது பாடியவைகளாக அமைந்துள்ள பாடல்கள் புலவர்தம் பெருமித உணர்வினைக் கற்பனைச் சிறப்போடு புலப்படுத்துகின்றன. அதியமான் பரிசில் நீட்டித்த போது, மழுப்படையுடன்

காட்டில் புதும் மரங்கொல் தச்சர்கீது எளிதில் மரம் கிடைப்பது போல எத்திசைச் செவிலும் அத்திசையில் தமக்கு எளிதில் சோறு கிடைக்குமென்று அவன் வாயிலோனிடம் கூறுகின்றார். ³⁶ பருகுவண்ண வேங்கையுடன் பரிசில் தருதல் வேங்குமெனப் பெருஞ்சித்திரனாரின் பாடல் உணர்த்துகின்றது. ³⁷ அதியமான் தன்னைக் காணு கொடுத்த பரிசிலை மறத்து,

"காணு தீத்த விப்பொருட் கியாரோர்

வானிகப் பரிசில னல்லேன்" ³⁸

எனக் கூறுகின்றார்.

கரப்பாரிடத்தில் பொருள்நாடிப் புலவர்கள் போவதில்லை. கடலின் கரையில் செல்பவர் தம் வேட்கையினைத் தணிப்பதற்குக் கடல்நீரை நாடுவதில்லை; வேட்கை தனியும் நீர்பெறக் கூடிய இடம் யாதெனவே வினவுவர். அதுபோல அரசர் அங்கமயிற்றுந்தாலும் அவர் கொடைக்குணம் இல்லாதவராக விருந்தால் அவரிடம் செல்லாமல் அருங்கொடையிற் சிறந்த வள்ளல்களை நாடியே புலவர் செல்வர் என்பதனை மோசி கீரனார் பாடலால் அறியலாம். ³⁹ கழைதின் யானையாரும் இதனோடொத்த கருத்தமைய ஒரு பாடல் பாடியிருக்கின்றார். ⁴⁰

பரிசிலர் பன்முறை வந்தாலும் அவர்களுக்குப் பொருள் தர மறத்தல் கூடாது என்பதனை ஊன்பொதி பகங்குடையார் அழகாக விளக்குகின்றார். கழிந்த காலத்தில் பொழிந்து விட்டேன் எனக் கருதி, வானம் மழை பெழியாமல் நிற்பதில்லை; முற்காலத்தில் விளைவு தந்துவிட்டேன் எனக் கருதி நிலம் விளைவு தர மறப்பதில்லை. மழையும் விளைவும் மாறுமாயின் உலகில் எல்லா உயிர்களுக்குப் வாழ்க்கையில்லை. எனவே புரவலர் 'முன்னும் கொண்டிர்' எனக் கூறிப் பரிசிலர்க்குப் பொருள் தர மறப்பது இன்னதாதும் என அவர் கூறுகின்றார். ⁴¹

வறுமையில் வாடிய இரவலர் பரிசில் பெற்று உவமையில் திளைப்பதனைக் கூறுவதில் புலவர்தம் கற்பனைத்திறன் புலப்படுகின்றது. நள்ளியின் கொடையினால் மகிழ்ந்த பரனர் மரபு மறந்து காலையில் பாடவேண்டிய மருதப் பண்ணினை மாலைமீறும் மாலைமீறும் பாட வேண்டிய செவ்வழிப் பண்ணினைக் காலையிலும் பாடுகின்றனர் எனவும், ⁴² ஓரியின் கொடையினால் உறுபசி நீங்கிய கூத்தர் இன்னியம் ஒலிப்ப ஆட இயலாதவராசிப் பாடலும் மறந்தனர் எனவும் ⁴³ வன்பரனர்

இரவலர்தம் உவகையினைக் கற்பனை நயம்படப் புலப்படுத்துகின்றார்.

ஆற்றப்படை: புரவலன் ஒருவனிடம் பரிசில் பெற்று மீளும் கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறவியர் ஆகியோர், ஆற்றிடைக் காணும் வறியவர்க்குத் தமக்குப் பரிசில் தந்த புரவலனின் சிறப்பினைக் கூறி அவர்களை அவனிடம் ஆற்றப்படுத்துவதாக அமைவது ஆற்றப்படை இலக்கியமாகும். 44

ஆற்றப்படுத்தப்படுவனின் பெயராலேயே ஆற்றப்படை இலக்கியங்கள் வழங்கப்படுகின்றன. திருமுருகாற்றப்படை யொன்று மட்டும் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய முருகன் பெயரால் வழங்கப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியமூர் பாடாண்டினைக்குரிய துறைகளுள் ஒன்றாக ஆற்றப்படையினைக் கூறியிருக்கின்றார். எனவே, கொடைச்சிறப்பு மிக்க கொற்றவன் ஒருவனது புகழினைப் பாடுதற்கு ஆற்றப்படை யிலக்கியம் சிறந்த ஒரு கருவியாகக் கருதப்பெற்றது என்பது புலனாகின்றது. புரவலன் ஒருவனது புகழினை எதிர்நின்று போற்றுவதிலும், பிறரிடத்து அவன் பெருமையினைக் கூறுவதாகப் பாடலை அமைப்பது சிறந்த ஒரு முறையாகும்.

ஆற்றப்படை நூல்களில் கூறப்பெற்றுள்ள வழிகளைப் பற்றி ஆராய்ச்சின்ற டாக்டர் மா. இராசமானிக்கமூர், "ஒவ்வொரு வழியிலும் அவ்வழியைக் கூறிய புலவர், ஜனகை நில வருணனையை விடாமற் கூறியிருப்பதைக் காண, இவ்வழிகள் புலவர் கற்பனை வழிகள் ஆகலாம் என்று கருதுதல் தகும்" எனக் குறிப்பிடுகின்றார். 45 வழியிடை வறியவரைக் கண்டு வள்ளலிடம் அவர்களை வழிப்படுத்துவதாக ஆற்றப்படை நூலில் கூறப்படுகின்ற நிகழ்ச்சியினை உண்மையில் நிகழ்ந்த ஒன்றாகக் கொள்ளாமல் கற்பனை எனக் கருதுதற்கு அவர் கருத்துத் துணைசெய்கின்றது. புறநானூறு⁴⁶, பதிற்றுப்பத்து⁴⁷ ஆகிய தொகை நூல்களிலும் பத்துப்பாட்டிலும் அமைந்துள்ள ஆற்றப்படைப் பாடல்கள் இக்கருத்திற்கு அரண் செய்கின்றன.

பாணாற்றப்படைத் துறையில் அமைந்த மோசி கீரனார் பாடலொன்றை, ஆற்றப்படைப் பாடலில் அமைந்துள்ள கற்பனைச் சிறப்பினை விளக்கும் சான்றுகக் கொள்ளலாம். சீரியாழ் தழீஇய பாணன் ஒருவன், 'என் இரும்பை தீர்க்க

அறிவார் எவர்? என வினவ, 'ஞாயிறு கண்டு நெருஞ்சி மலர்வது போலக்
கொண்கானங் கிழானது மார்பினை நோக்கி வறிய புலவரின் உண்கலன் மலர்ந்தது'
என்று பரிசு பெற்று மீண்ட பாணன் கூறுவதாகக் கற்பனை நயமுறப் பாடி
யிருக்கிறார் மோசி தீரமர். 48

வறுமைக்கொருமை: புரவலரை நாடிச் செல்லும் புலவர்கள், தம்
வறிய நிலையினைப் புறவலர்க்கு எடுத்துச் சொல்லும் போது, தம் குடும்பத்தின்
குயர்நிலையினைக் கேட்பவர் உளம் நெகிழக் கூறியுள்ளனர். 'பசிதினத் திரங்கிய
இரும்பே ரொக்கல்', 49 'பசிதினத் திரங்கிய கசியுடை யாக்கை', 50 என்றும்
தொடர்களில் பெருஞ்சித்திரமர் பசிக்கே பசியினை உண்டாக்குகின்றார். தன் பசி
நீங்க அப்பசி தம்மையும் தம் சுற்றத்தாரையும் தின்பதாக அவர் கற்பனை
செய்கின்றார். ஊன்பொதி பசுங்குடையாரும் தன்னை யுடையாரைத் தின்றும்
ஆற்றலைப் பசிக்கு உரியதாகக்கிக் கற்பனை செய்கின்றார். தம் சுற்றமனைத்தும்
வறுமைப் பசியால் ஒன்புறம் நிலையினைப் புலவர் பலர் பாடியுள்ளனர். 51 உணவு
கொடுத்தப் போற்றும் புரவலரைப் பசிப்பினி மருத்துவராகவும், 52 பாண்பசி
பகைகுராகவும் 53 போற்றுவதில் புலவர்களின் கற்பனைத் திறன் வெளிப்படுகின்றது.

கடும்பசியினால் உடல்மெலிகின்ற நிலையினைக் கோவூர்கிழார் கற்பனை
நயத்தோடு கூறுகின்றார். உரித்த உடம்பினைப் போலத் தம் சுற்றத்தினரின்
விலாப்புறத்து எலம்புகள் எழுந்த தோன்றுகின்றன என அவர் குறிப்பிடுகின்றார். 54
சோழ புருந்தறியாமையின் குடரும் வாடி முடங்கிக் கிடக்கின்றது எனப் பெருஞ்
சித்திரமர் கூறுகின்றார். 55

நத்தத்தொர்

பெருஞ்சித்திரமர் தன் இல்லத்தில் தான் நன்ற குட்டிக்கும் பால்
கொடுக்க முடியாமல் நாயும் பசியால் ஒன்புறுகின்றது என்று கூறுவதன் வாயிலாக
வீட்டில் உள்ளாரது பசிக்கொருமையினை உணர்த்துகின்றார்; உப்பின்றி வெந்த
குப்பை வேளைக் கீரையினை மிகப்பெருஞ் சுற்றத்துடன் கூடிக் கடையடைத்துண்ணும்
வறிய காட்சியினைச் சிறுபாணாற்றப்படுகையில் காட்டுகின்றார். 56

பெருஞ்சித்திரமரின் புறநானூற்றுப் பாடல்களில் வறுமை பற்றிய
கற்பனை சிறப்புற விளங்குகின்றது. ஞால் விரித்தாற் போன்ற நரைமயிர்

கொண்ட முதியவளாகிய தாய், கோலையே காலாகக் கொண்டு குறுக்
நடக்கின்றாள்; போகாத உயிரை ஹெண்ணிப் புலம்புகின்றாள். பசந்த மேலியளாய்ப்
படரட வருந்தும் மனைவி, பிள்ளைகள் பிசைந்து மெல்லதலால் வாடிய முலையளாய்
வருந்துகின்றாள். சோற்றுணவை மறந்து சூப்பைக் கீரையை உப்பிநிறி வேகவைத்து
உண்கின்றாள். மாசொடு குறைந்த உடுக்கையளாகி அறம்பழித்து வாரும்வள்
அவலத்தின் வடிவாக நிற்கின்றாள். 57

பரிசில் நாடிச் சென்ற பெருஞ்சித்திரனார் குமணனிடம் இவ்வாறு தம்
வறிய நிலையினைக் கூறியுள்ளார். பாடலில் இடம்பெற்ற நிகழ்ச்சிகள் அவர்
குடும்பத்தில் நிகழ்ந்திருக்கலாம். தம் குடும்பத்தின் உண்மை வறுமை நிலையை
அவர் கற்பனை நயந்தோன்றிப் புனைந்தும் கூறியிருக்கலாம். குமணனிடம் பரிசில்
வேண்டிப் பாடிய பெருந்தலைச் சாத்தனரும்.

"பாடி வின்மையின் தோலொடு திரங்கி

இல்லி தார்ந்த பொல்ல வறுமுலை

சுவைத்தொ றமுஉந்தன் மகத்துழை நோக்கி" 58

நீரொடு நிறைந்த கண்ணினளாக வருந்தும் தன் மனைவியின் தன்பத்தைப் போக்குதற்
காகத் தாம் வந்திருப்பதாகக் கூறியுள்ளார்.

"பாடி வின்மையின் பல்பாடு சுவைத்து

முலைக்கோள் மறந்த புதல்வனொடு" 59

மனைக்கண் வறுமையுற்றிருந்த தம் மனைவியின் துயர்நிலையைப் பெருங்குன்றார்
கிழாரும் பாடுகின்றார். எனவே, உணவின்மையின் பாவின்றித் திரங்கிய முலையினைச்
சுவைத்துக் குழந்தை அருவதாகப் பாடுவது வறுமையை வெளிப்படுத்தும் கற்பனை
மரபாகக் கருதப் பெற்றிருக்கலாம் என நம்புதற்கு இடமிருக்கின்றது.

வறிய பாணனது உடை வேர்வையால் நனைந்து பன்முறை தைக்கப்
பெற்றமையின் வேற்றிழை துழைந்ததாக உள்ளது என ஆலத்தூர் கிழார்

கூறுகின்றார். 60 வேர்வையால் நனைந்த வேற்றிழை துழைந்த கந்தையில் ஈரும்

பேனும் இருந்து ஆட்சிபுரிவதாக நத்தத்தனார் கூறுகின்றார். 61 மழையால் நனைந்த

பருந்தின் ஈரமரன் சிறகினைக் கிறிந்த ஆடைக்கு உவமை கூறியுள்ளனர். 62

அறமும் அரசியலும்: மன்னர்க்கு உற்றுழி அறமுரைக்கும் உறதுனை
 யாளராகப் புலவர்கள் திகழ்ந்தனர். இடத்துரைத்து மன்னரை நெறிப்படுத்தும்
 இயல்பினராகவும் அவர்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதைப் புறநானூற்றுப் பாடல்களால்
 அறியமுடிகின்றது. அறமுரைக்கும் அவர்தம் பாடல்களும் அரிய கற்பனை நலம்
 பெற்றனவாக விளங்குகின்றன.

அரசன் நெறியறிந்து இறைகொண்டால், நாடு கோடி கொடுத்துத்
 தாலும் தழைக்கும். குடிமக்களிடம் அன்பின்றி ஒருவன் பொருள் பெற விரும்புவா
 னாயின் அவனும் பொருள் பெற வியலாது; அவன் நாடும் அழியும் எனப் பாண்டியன்
 அறிவுடைநம்பிக்கு அறிவுரை கூறுகின்றார் பிசிராந்தையார். காய்த்த நெல்லைக்
 கவளமாக்கியானைக்குக் கொடுத்தால், சிறுநிலத்தில் விளைந்த நெல்லே பண்டுக்கு
 உணவாகும்; யானை தானே நிலத்திற் புகுந்து உண்ணுமாயின் அதன் வாயில்
 புகுவதை விடக் காலால் சிதையும் நெல்லே மிததியாகும் என ஒரு கற்பனைக்
 காட்சியை உவமையாக்கித் தம் கருத்தினை விளக்குகின்றார் அவர். 63

முறைவேண்டுங் காலத்து இறைவன் செவ்வியினை எளிதில் பெறுபவர்,
 குளிவேண்டுங் காலத்து மழையினைப் பெறுபவர்க்கு ஒப்பாவர் எனக் கூறுவதன்
 வாயிலாகக் காட்சிக் கெளியலாய்க் காவலன் திகழ வேண்டு மென்பதனைக்
 கற்பனை நயத்தோடு சோழன் குளமுற்றத்துத் தஞ்சிய கிள்ளி வளவனுக்கு வெள்ளைக்
 குடி நாகொர் உணர்த்துகின்றார். 64

கடல்குழந்த உலக முழுவதையும் தனக்குரித்தாகக் கொண்டு
 ஆள்கின்றான் ஒரு மன்னன். நள்ளிரவிலும் நண்பகலிலும் துயிலாமாய்க் கருமாப்
 பார்க்கின்றான் கல்லா வேட்கொருவன். இருவர் நிலையினையும் இணைத்துச்
 சொல்லி ஓரறத்தினை உணர்த்துகின்றார் நக்கீரர். பெரும்பொருளிட்டித் தாமே
 துய்த்தல் வேண்டுமென விரும்பாது, இருவேறு நிலையினராகக் கற்பனை மாந்தரைப்
 படைத்துக்காட்டி விளக்குகின்றார். 65

விளைகின்றபோது தன் அனைத்துள் கதிர்களை நிறைத்து வைக்க
 முயல்கின்றது எலி; இடப்புறம் வீழ்ந்த பன்றியை உண்ணா, பசியுடன் சென்ற புலி
 மதுநாள் வலப்புறத்தே களிறை வீழ்த்தி உணவாகக் கொள்கின்றது.

இரண்டு உயிர்கள் இரைதேரும் முயற்சியினை இனைத்து ஐக்கமுடைமையில் உயர்வினைப்
புலம்படுத்துகின்றான் சோழன் நல்லருத்திரன். தம்முடைய செல்வத்தை நுகராத
எலிபோல இறுகப்பிடிக்கும் ஐக்கமற்றோருடன் நட்புக் கொள்ளுதல் கூடாது எனவும்
புலிபோல ஐக்கமும் உரலும் பெற்றவருடன் நட்புக்கொள்ளுதல் வேண்டும் எனவும்
அவன் உரைக்கின்றான். ⁶⁶ ஒரு கருத்தினை விளக்குதற்குப் பல்வேறு காட்சிகளை
இனைத்துக் கற்பனை செய்யும் திறம் இவ்விரு பாடல்களிலும் அமைந்துள்ளது.

கையறுநிலை : ஆழ்ந்த அவல உணர்வின் வெளிப்பாடாகத் திகழ்கின்ற
கையறுநிலைப் பாடல்கள் கற்பனை வளமிதந்தவையாக உள்ளன. பாரி மாய்ந்த
பின்னர் அவன் மகளிரோடு பறம்பினின்று செல்லும் கபிலர் அதனை நோக்கிப்
புலம்புகின்றார்.

"நீர்வார் கண்ணேம் தொழுதுநிற் பழிச்சி

சேலும் வரழியோ பெரும்பெயர்ப் பறம்பே" ⁶⁷

என்றும் அடிகள் அவர் உளநெகிழ்ச்சியை உணர்த்துகின்றன. மதுவும் ஐயும் ஐன்
சோறும் விரும்பியவாறு கொடுத்தப் போற்றும் நட்புடையதாக முன்பு பறம்பு
மலை திகழ்ந்தது என அவர் பாரியின் இயல்பினைப் பறம்பு மலைக்குரியதாக்கிக்
கூறுகின்றார். ⁶⁸ ஒரு பொருளுக்கு இல்லாத இயல்பினை அதற்குரியதாக்கிக்
கூறும் கற்பனை மரபு இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

பாணர்களின் மண்டைகள் நிறையுமாறு ஐற்றிய தேறல் பெருகி
வழிந்த கற்பனை உருட்டிக்கொண்டு ஒழுதும் எனவும், ⁶⁹ நறவு பிழிந்து எறிந்த
கோதிலின்றும் சிதறிய மது சேறுகி ஒழுதும் எனவும், ⁷⁰ பாரி பிறர்க்குத் தேறல்
அளித்த சிறப்பினைக் கற்பனை நயத்தோடு கூறி, இனி அது கழிந்ததே எனப்
புலம்புகின்றார் கபிலர். ⁷

கூற்றுவனை விளித்துக் கூறுவனவாகச் சில கையறுநிலைப் பாடல்கள்
அமைந்துள்ளன. 'நயனில் கூற்றம்' ⁷¹ 'அறனில் கூற்றம்' ⁷² 'காலன் என்னும்
கண்ணில்' ⁷³ என்றும் தொடர்கள் இறந்த புரவலரிடத்துப் புலவர்கள் கொண்டிருந்த
ஈடுபாட்டினையும், அவரை இழந்த வருந்தும் பெருந்தயரினையும் புலப்படுத்துகின்றன.

வீரன் ஒருவன் உயிரைக் கொள்வதால், கூற்றவன் பெறுவதிலும் இழப்பதே மிகதி எனப் புலவர் இருவர் பாடியுள்ளனர். சோழன் குளமுற்றத்துச் சூரசிய கிள்ளி வளவன்,

"ஒழிறவான் மறவரும் களிறும் மாவும்

தருதியன் குருஉப்புனல் பொருகளத் தொழிய" 74

நாடோறும் பகைவரைக் கொன்று கூற்றவனின் பசி தணித்தான் எனவும், அவனையே கொண்ட காரணத்தால் இனிக் கூற்றவனின் பசி தீர்ப்போர் இவ்வுலகத்தெவரும் இல்லல எனவும் ஆவருதறை மாசாத்தலர் என்னும் புலவர் பாடுகின்றார்.

"நனிபே தையே நயவில் கூற்றம்

விரகின் மையின் வித்தட் டுண்டனை" 75

என்றும் அடிகளில், பின்னர் விளைந்து பயன்தரக் கூடிய விதையினை உண்பது போன்றது எனக் கற்பனை நயம்படக் கூற்றவனது செயலைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

"வீழ்குடி யுழவன் வித்துண் டாஅங்கு" 76

அதியன் எழினியின் உயிரைக் கூற்றவன் உண்டான் என அரிசில் சிழாரும் பாடியுள்ளார்.

புரவலரை இழந்து வருந்தும் சுற்றத்தின் துயர்நிலையினைக் கூறுவதில் கையறுநிலைப் பாடல்கள் கற்பனைச் சிறப்புடையனவாகத் திகழ்கின்றன. பொருள் பெற விரும்பி வெளிமாலுழைச் சென்ற பெருஞ்சித்திரனருக்கு அவன் இறப்புச் செய்த அட்ட குழியில் சோர்ந்துக்குப் பதில் அழல் தோன்றியது போல் இருந்தது. 77

எழினி இறந்தபோது, கரும்பசி கலக்கிய இரும்பைகூர் நெஞ்சத்தோடு அவன் சுற்றம் ஈன்றோள் நீத்த குழவி போல நோயுழந்து வருந்துவதாக அரிசில் சிழார் கூறுகின்றார். 78 'அட்ட குழியில் அழல் தோன்றுதல்', 'ஈன்றோள் நீத்த குழவி' என்றும் உவமைகள் துன்ப வுணர்வினைப் புலப்படுத்தும் கற்பனைப் படைப்புக்களாகும்.

உலகோர் அனைவரும் புத்தறப்பொருட்டுத் திறந்த வாயிலையுடைய இல்லத்தில் பலரோடு கூடி உண்டு பழகியவன் வேள் எவ்வி. அவன் இறந்த பின்னர் அவன் மனைவி பிடியடி போன்ற சிறிய இடத்தை மெருகிப் புல்மேல் இன்கிற பண்டம் படைக்கின்றாள். அதனை அவன் உண்டனன்கொல் என வெள்ளெருக்கிலையார் பாடுகின்றார். 79

வாழ்ந்த போது கோடியர் பிறந்தமலே நாடு தந்தாலும் கொள்ளாத அதியமான், நடுகல்லான போது சிறகலத்தில் உருக்கும் தேறலேக் கொள்வானோ எனக் கலங்கி மொழிகின்றார் ஔவையார்.⁸⁰ அவன் இருந்த போது தாம் பெற்ற நன்மைகளை யெல்லாம் அவர் நினைவு கூர்கின்றார். கன்கும் சோறும் ஊனும் தந்து அவன் போற்றிய நிலை கழிந்தது தறித்து வருந்துகின்றார். அம்பும் வேலும் குழையும் போர்க்களம் முழுவதும் தானே நிற்பான் எனக் கற்பனை நயத்தோடு அவன் பேராற்றலைப் போற்றுகின்றார்.

"நரந்த நாறுந் தன்கையாற்

புலவு நாறு மென்றலே தைவரு மன்னே"⁸¹

என்னும் அடிகளால் தன்பால் அவன் கொண்டிருந்த அன்பின் சிறப்பினைப் புலப்படுத்துகின்றார். தம் புலால் நாற்றம் கொண்டதெனவும், அதனைத் தடவிய அதியன் கை நரந்தம் பூவின் மணம்பெற்றதெனவும் அவர் புனைந்துரைக்கின்றார்.

"அதியமான் மார்பில் பாய்ந்த வேல், பாணரது உன்கலத்தைத் துளைத்தது; இரப்பவர் கைகளைத் குவித்தது; அவனால் புரக்கப் பெற்றோர் புன்கன் பாவையின் ஒளி மழுங்குமாறு புலவர்களின் நாவில் சென்று தைத்தது"⁸² எனத் தம் அவல உணர்வினை ஔவையார் கற்பனை நயத்தோடு வெளிப்படுத்துகின்றார்.

"வெளிமான் இறந்த போது, அவன் உரிமை மகவிரி தொடி கழித்துப் பொலிவிழந்தது போலப் பாணரது சுற்றமும் பொலிவிழந்தது; முரசங்கள் கண் சிறிந்தன; ஆளற்ற மலேபோல யானைகள் மருப்பிழந்தன" என்னும் பெருஞ் சித்திரவரிகளின் கூற்றில் கற்பனைச் சிறப்பினைக் காணலாம்.⁸³ மன்னன் இறப்பால், மழை நாளிரவில் மரக்கலங் கவிழ்ந்து கண்ணற்ற ஊமன் கடற்பட்டுக் கலங்குதல் போல, அளந்தறிய முடியாத அவல வெள்ளத்துச் சுழியில் அகப்பட்டு வருந்தாமல் இறப்பதே நல்லது என அவர் புலம்புகின்றார்.⁸⁴ தானற்ற தயரத்தைப் பிறர்க்கு கூறவும் முடியாது, உடைமரம் பற்றி ஊர்தற்குக் கண்ணும் பெருது, கடலில் கலங்கவிழ்ந்து மழையில் கலங்குகின்ற ஊமனது நிலையினைத் தம் துயர்நிலைக்கு உவமையாகக் கி யுள்ள புலவரின் கற்பனைத் திறன் வியந்து போற்றத்தக்கது.

கற்பனையும் எவ்வகைச் சுவைகளும்

சங்க இலக்கியத்துக் கற்பனைகள், நகை, அழகை, இனிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்னும் எவ்வகைச் சுவைகளையும் உணர்த்தும் சிறப்புடையனவாகத் திகழ்கின்றன.

நகை: சோழன் செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட் சென்னியிடம் பெரும்பொருள் பெற்று மகிழ்ந்த ஊன்பொதி பசுங்குடையாரின் புறநானூற்றுப் பாடலொன்று நகைச்சுவை பயக்கும் கற்பனைச் சிறப்புடையதாக விளங்குகின்றது. அரசனிடம் சென்று பாடியபோது அவன் அரிய அணிகலன்கள் பலவற்றைக் கொடுத்தா வதுமையால் வாடிய புலவரின் சுற்றத்தினர் அவற்றைப் பெற்று விரலணியைச் செவியிலும், செவியணியை விரலிலும், இடையணியைக் கழுத்திலும், கழுத்தணியை இடையிலுமாக அணிந்தனர். அவர்களது செயல், இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து சென்றபோது, அவள் நிலத்துகுத்த அணிகலன்களைக் கண்டெடுத்த குறுக்கினம் அவற்றை அணியும் முறை தெரியாது அணிந்தது போல நகைப்புக்கு இடமாக இருந்தது என அவர் நகைச்சுவை தோன்றப் பாடியுள்ளார்.⁸⁵ இது நகைச்சுவை பயக்கும் இயைபு கற்பனையாகும்.

அழகை: கணவனொரு கூடி நுகரும் இன்பத்தினை யிழந்த பேகளுடைய மனைவியின் அவலத்தினைக் கற்பனை நயத்தோடு புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.⁸⁶ பேகனையும் அவன் மலையையும் பாடியபோது, அவனைப் பிரிந்து வருந்தும் அவன் மனைவி கண்ணகி, பெருதும் கண்ணீரை நிறுத்தலாற்றாளாய்க் குழலினைவது போல் அழுதாள் என்று கபிலர் பாடுகின்றார்.⁸⁷

நீலநறு நெய்தல் போல் பொலிவோடு திகழும் மையுண்ட கண்களில் பெருதுகின்ற நீர் பூணிறந்த அவள் மார்பினை நனைக்கின்றது. காந்தள் முகையனை யை கைவிரல்களால் தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு,

"யாமவன் கிளைஞரே மல்லேம் கேளில்

எம்போர் லொருத்தி நலையந் தென்றும்

வருஉ மென்ப வயங்குபுக்குப் பேகன்"⁸⁸

எனக் கருவதாகக் கபிலர் பாடுகின்றார். உள்ளது புனைதலாகிய கற்பனைக்கு இவை சிறந்த சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

இனிவரல்: தஞ்சூற்றி, நடுக்கமுற்று இருமிக் கொண்டே பேசுகின்ற முதுமை நிலையினை யடைந்த ஒருவர், தம் இளமைப் பருவத்து நிகழ்ச்சிகளை எண்ணி ஏங்குகின்றார். வண்டற் பாவைத்தப் பூச்சூடியதும், பொய்கையில் புனலாரும் மகளிரோடு கைகோத்து மகிழ்ந்ததும், வஞ்சனையறியாத இளைஞரோடு கூடி நீர்த்துறையில் தாழ்ந்து படியும் மருதமரத்தின் சிளையேறி நெடுநீர்க் குட்டத்தில் குடுமெனப் பாய்ந்து மணல்கொண்டு வந்ததும் ஆகிய இளமை நிகழ்ச்சிகளை எண்ணி இரங்குகின்றார் இவர்.

"தொடித்தலை விழுத்தன் டூற்றி நடுக்குந்

றிருமிடை மிடைந்த சிலசொல்

பெருமு தாளரே மாகிய வெமக்கே" 89

என்றும் அடிகள் முதுமை நிலையினை மனக்கண் முன்னர் நிறுத்தும் கற்பனைச் சிறப்புடைய இவ்வரிய கற்பனையால் தொடித்தலை விழுத்தண்டினர் என்று அப்புலவர் வழங்கப் பெற்றார். முதுமை காரணமாகப் பிறக்கும் இனிவரல் சுவை இப்பாடலில் அமைந்துள்ளது.

மருட்கை: தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனை இடைக்குன்றா ி சிழார் பாடிய புறப்பாடலொன்று மருட்கைச் சுவையுக்கும் அரிய கற்பனையாகத் திகழ்கின்றது. ஒருதானாக எழுவரை வென்ற பாண்டியன் புகழை அவர் பாடுகின்றார். சின்னின் களைந்த காவில் கழல்புனைந்து, குருமி களைந்த துதலில் வேம்பின் தனிரை உழிகைக் கொடியோடு சூடி வளை கழிந்த கையில் வல்வில் ஏந்திக் கொடுஞ்சி பற்றி நெடுந்தேரில் தாரணிந்து நிற்கும் அவன் இன்னும் ஐம்படைத் தாலியையும் அணிந்திருக்கின்றான். பாலையொழித்து இன்றுதான் சோறு முண்டான். உடன்று மேல்வந்த வம்ப மள்ளரை அவன் வியந்திடவு மில்லை; விசும்பில் ஆர்ப்பெழு அவர்களைக் கொன்ற போது மகிழ்ந்திடவு மில்லை என்று பாண்டியனது இளமைப் பருவத்துப் பெருவெற்றியை மருட்கைச் சுவைதோன்றப் புனைந்துரைக்கின்றார். 90

அச்சம்: வீரன் ஒருவனது கண்ணிடத்துள்ள சிறந்த ஒளியானது

'பாசறைக்கண் உளவி' என்று அவன் பகைவர் அஞ்சுதற்குக் காரணமாக இருக்கின்றது என மதுரை இளங்கண்ணிக் கோசிகரூர் பாடுகின்றார். அவ்வீரன் இருக்கும் பாசறையினை நல்ல பாம்பு வாரும் புற்றெனவும், கொலலேறு திரிதரும் மன்ற மெனவும் கருதிப் பகைவர் அஞ்சுவர் எனக் கற்பனை நயம்படப் பகைவரது அச்சத்தினை விளக்குகின்றார். 91

பெருமிதம்: பரிசில் துறையில் அமைந்த புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பல கலவி பற்றிப் பிறக்கும் பெருமிதச் சுவையினைப் பயக்கும் சிறப்புடையனவாக விளங்குகின்றன. பரிசில் நீட்டித்த கடிய நெடுவேட்டுவனிடம் பெருந்தலைச் சாத்தரார்,

"முற்றிய திருவிந் ஸ்ர ராயிறும்

பெட்பின் றீதல் யாம்வேண் டலமே" 92

எனப் பெருமிதம் தோன்றப் பேசுகின்றார். கடன்மிசை குழுவிய மேகங்கள் நீரின்றிப் பெயராமெ போலப் பாணர் சுற்றம் தேரும் களிறும் பெருமல் பெயராத என அவனுக்குக் கூறுவதன் மூலம், தமக்குப் பரிசு தருவோர் பிறர் உயர் என்பதனைப் பெருமிதம் தோன்ற உரைக்கின்றார். 93 பரிசில் நீட்டித்த அதியமானின் வாயிற் கர்வலனிடம் ஒளையார் கூறுவனவாக அமைந்த பாடலடிக்கும் பெருமிதச் சுவையினை உணர்த்துவன. 94

வெகுளி: அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் பெருஞ்சினத்தைக் கற்பனை நயம்பட ஒளையார் உரைக்கின்றார். செருமுகத்திருந்து தனக்குப் பிறந்த செல்வனைக் காண வருகின்றான் அதியமான். வரிகளைக் கொண்ட புலியொரு பொருத களிறு போலப் பகையொரு பொருத அவன் சினம் இன்னும் ஆறவில்லை எனவும் செழுவரைச் சினந்து நோக்கிய அவன் கண்கள் தன் சிறுவனைக் கண்டபோதும் செம்மை குறையவில்லை எனவும் அவன் சினத்தின் மிததியை அழகுறப் புனைந்து கூறுகின்றார் அவர். 95

உவகை:

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் கபிலர் கைப்பற்றி,
'மெல்லியவாமால் குங்கை' எனக் கூறிய போது, மழமொழியாகக் கபிலர்
பாடிய புறநானூற்றுப் பாடல் உவகைச் சுவையினை உணர்ந்தும் கற்பனைக்கு
எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது.

"புலவுநாற்றத்த பைந்தடி

பூநாற்றத்த புகைகொளீஇ யுன்மவை

கறிசோ முண்டு வருந்துதொழி லல்லது

பிறிததொழி லறியா வாகவி னன்றம்

மெல்லிய பெரும" 96

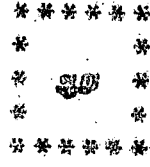
என அவர் கூறுகின்றார். புலால் நாற்றமுடைய ஊன் தடியைப் பூநாற்ற முடைய
புகையோடு எரிசின்ற தீயில் சமைத்து அமைத்த ஊனையும் சுவையையும் கறியையும்
சோறும் உண்டு வருந்தும் தொழிலன்றிப் பிறிதொரு தொழிலறியாமையின் தம்
கைகள் மெல்லியனவாக வுள்ளன எனக் கூறுவது உள்ளது புனைதலாகிய கற்பனைச்
சிறப்புடையதாகும்.

புறப்பொருள் இலக்கியங்களில் கற்பனை

குறிப்புகள்

1. புறம் 23/15
2. பதி.82/12-13
3. புறம் 42/2-3;17/36-37;
97/14
4. புறம் 97/8-13
5. புறம் 89/5-6
6. புறம் 263/7-8
7. புறம் 270/12-13
8. புறம் 276/3-6
9. புறம் 71
10. புறம் 72
11. புறம் 90/3-5
12. புறம் 80/7-9
13. புறம் 82
14. பதி.84/11-13
15. புறம் 54/8-14
16. பதி.13
17. பட்டின.238-270
18. புறம் 52
19. புறம் 336
20. புறம் 369/5-7
21. புறம் 286/4-5
22. புறம் 278/4-5
23. புறம் 277
23. புறம் 165/10-11
24. புறம் 106
25. புறம் 142/1-5
26. புறம் 140
27. புறம் 141/10-12
28. புறம் 200/9-12;201/1-4
29. புறம் 129/6-9
30. புறம் 130/4-7
31. புறம் 131/2-4
32. புறம் 130/1-2
33. புறம் 141/15
34. புறம் 134
35. புறம் 150
36. புறம் 206/11-13
37. புறம் 207/1-4
38. புறம் 208/6-7
39. புறம் 154/1-5
40. புறம் 204/5-9
41. புறம் 203/1-6
42. புறம் 149
43. புறம் 153/7-12
44. தொ.பொருள்.88/3-6
45. இராசமாணிக்கசுந்தரர், டாக்டர் மா.,
பதிப்புப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, ப.46.
46. புறம் 64,68,69,70,103,105,
133,138,141,155,180
47. பதி.40,49,57,60,78,87
48. புறம் 155

49. புறம் 370/3
50. புறம் 160/4
51. புறம் 378/13; 391/7-8;
394/16; பெரும்பாண். 25
52. புறம் 173/11
53. புறம் 180/7
54. புறம் 68/1-2
55. புறம் 160/5-6
56. சிறுபாண். 130-140
57. புறம் 159/1-14
58. புறம் 164/3-5
59. புறம் 211/21-22
60. புறம் 69/2-5
61. சிறுபாண். 79-81
62. புறம் 150/1-2; பதி. 12/19-20
63. புறம் 184
64. புறம் 35/15-16
65. புறம் 189
66. புறம் 190
67. புறம் 113/6-7
68. புறம் 113/1-4
69. புறம் 115/1-4
70. புறம் 114/4-6
71. புறம் 227/1
72. புறம் 237
73. புறம் 240/5
74. புறம் 227/4-5
75. புறம் 227/1-2
76. புறம் 230/13
77. புறம் 237/6-9
78. புறம் 230/7-10
79. புறம் 234
80. புறம் 232
81. புறம் 235/8-9
82. புறம் 235/10-15
83. புறம் 238/6-9
84. புறம் 238/14-19
85. புறம் 378
86. புறம் 143, 144, 145, 146
87. புறம் 143
88. புறம் 144/10-12
89. புறம் 243/12-14
90. புறம் 77
91. புறம் 309
92. புறம் 205/1-2
93. புறம் 205/10-14
94. புறம் 206/11-13
95. புறம் 100
96. புறம் 14/12-16

கற்பனையும் அறிதலும்
=====

கற்பனையும் அநிநலமும்
=====

பாடல்களுக்கு அழகு தருபவை அவற்றில் அமைந்துள்ள உவமை, உருவகம் முதலிய அனிகளாகும். பல்வேறு வகையினவாகப் பிற்காலத்தில் கூறப்பட்ட அனிகளுக்கெல்லாம் மூலமாகத் திகழ்வது உவமை அனியே யாதும். உவமையான கற்பனை வகைகளில் இயைபு கற்பனையுடன் பெரிதும் தொடர்புடையதாகும்.

சங்கப் புலவர் ஒருவர், கரடி நள்ளிரவு நேரத்தில் புற்றூஞ் சோற்றை அகழ்சிற்ற காட்சியினைப் பாடுகின்றார். வானத்தில் மின்னல் தோன்றுகின்றது; பெருமழை பொழிகின்றது; கரடி புற்றை அகழ்சிற்ற போது அங்கிருந்த மின்மினிப் பூச்சிகள் பறக்கின்றன. இக்காட்சியினைக் கற்பனை செய்து பாடுகின்ற புலவர் பிதிர்கள் சிதறக் கொல்லல் உலகங்களத்தில் இரும்பைக் காய்ச்சி அடிக்கின்ற காட்சியினை நினைவு கூர்கின்றார். புற்றை அகழ்சிற்ற கரடிக்கு இரும்பைக் காய்ச்சி அடிக்கின்ற கொல்லனை உவமையாக்விப் பாடலை அநிநலத்தோடு அமைக்கின்றார். இருனைக் கிறிப்பது போல வானத்தில் மின்னல் தோன்றுகின்றது எனத் தற்குறிப்பேற்ற அனி அமைய அதனைப் புனைந்துரைக்கின்றார்.¹ உவமை, தற்குறிப்பேற்றம் ஆகிய இருவகை அனிகளும் அமைந்திருத்தலின் இப்பாடல் இலக்கியச் சுவை மிக்கதாக விளங்குகின்றது.

புலவர்கள் காண்கின்ற சிறந்த காட்சிகள் அவர்களுடைய உள்ளங்களில் கருத்தியல் வடிவங்களாகத் தொகுத்து வைக்கப்படுகின்றன. முன்னர்க் கண்ட ஒரு காட்சியோடு ஒப்புமையுடைய வேறுகாட்சியினைக் காண்கின்ற போது அவர்கள் அவற்றை இயைத்துக் கூறுவதன்மூலம் பாடலுக்கு ஓரமாகினைத் தருகின்றனர். ஒரு பொருளைப் பிறிதொன்றோடு ஒப்பிடும் போது, அவற்றின் இயல்புகளைக் கூட்டியும் துறைத்தும் திரித்தும் அவற்றை ஒப்பிடுவர். புலவர்தம் கற்பனை உணர்வே இத்தகைய அனிகளின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாக அமைகின்றது.

தொல்காப்பியனார் உவமையனியின் அமைப்பும் இயல்பும் குறித்து உவமவியலில் தெளிவாகக் கூறுகின்றார். உவமம் என்பது ஒரு பொருளோடு ஒரு

பொருளை ஒப்புமை கூறதல் என்பர் பேராசிரியர்.² புலனல்லாதன புலகுதலும் அலங்காரமாகக் கேட்பார்க்கு இன்பம் பயத்தலும் உவமையால் விளையும் பயன்கள் என்பர் இளம்பூரணர்.³ புலனல்லவற்றைப் புலப்படுத்துதல் உவமையினி அமைத்துப் பாடும் புலவர்களின் குறிக்கோளாகப் பெரும்பான்மையும் இருப்பதில்லை. தாம் கூறும் கருத்தினை அமத படுத்திக் கூறுவதற்காகவே புலவர்கள் பெருமளவில் உவமையினியினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

யானை தன் வாய்க்குள் குதிகையினை வைத்திருக்கின்ற தோற்றத்தினைக் கூற விழைகின்ற காவன் மூல்லைப் பூதனார்,

"யானைதன்

வாய்நிறை கொண்ட வலிதேம்பு தடக்கை

குன்ற்புதுபாம்பின் தோன்றும்"⁴

எனக் குன்றின் முழையுள் பாம்பு புதம் காட்சியை உவமையாக்கிக் கூறுகின்றார்.

யானை, தன் வாய்க்குள் குதிகை வைத்து நிற்கின்ற காட்சி புலனல்லாத ஒன்றன்று.

பலரும் எளிதில் காணக்கூடிய காட்சியே யாதும். யானையைப் பார்த்தவர்கள்

வாய்க்குள் கை வைத்திருக்கும் குறிப்பிட்ட ஒரு நிலையினைக் கானுதவர்களாக

இருந்தாலும், எளிதில் அக்காட்சியைக் கற்பனை செய்து பார்க்கமுடியும். எனவே,

தன்ற்புதம் பாம்புடன் ஒப்பிட்டுக் கூறுவதன் மூலம் அக்காட்சியினைப் புனைந்துரைப்பதே

புலவரின் நோக்கமாகத் வேண்டும் என்பது புலகுதலுள்ளது.

"உயர்ந்ததன் மேற்றே உளிருந் காலை"⁵

என்றும் தொல்காப்பிய நூற்பாவும் இக் கருத்திற்குத் துணைநிற்கின்றது. உவமை

யினி அமைகின்றபோது பொருளைக் காட்டிலும் உவமை சிறந்ததாக இருக்கவேண்டு

மென்பதனை அவர் இந்நூற்பாவால் உணர்த்துகின்றார். புலனல்லாதன புலப்படுத்தல்

நோக்கமாக இருந்தால் இணையான இரண்டு பொருள்களை ஒப்புமைப்படுத்திக்

கூறவேண்டுமே யன்றி, உவமை உயர்ந்ததாக இருத்தல் கூடாது. எனவே,

புனைந்து கூறுதலே உவமையின் நோக்கமென்பது தெளிவாகின்றது. புனைந்துரைக்கு

அடிப்படையாக அமைவது புலவரின் கற்பனை உணர்வே ஆகும்.

உவமையும் கற்பனையும்

வினை, பயன், வடிவம், வண்ணம் ஆகிய நான்கள் ஒப்புமை கருதி ஒரு பொருளை மற்றொரு பொருளோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுவது உவமையாகும் என்பர் தொல்காப்பியனார்.⁶ உவமைக்கும் பொருளுக்கும் உரிய ஒப்புமைப் பண்புகளாக இந்நான்கு ஒன்றும் பலவும் இருக்கலாம் என்பதும் அவர் கருத்தாகும்.⁷ இளம்பூரணர் செவி, நா, மூக்கு, மெய், மனம் ஆகியவற்றின் அறியப்படுவனவும் உவமைக்கண் புலனாகும் என்று விளக்குகின்றார்.⁸ சிறப்பு, நலன், காதல், வலி, சிறுக்கிடு பொருள் (இழிவு) ஆகிய ஐந்தும் உவமை தோன்றுதற்குரிய நிலைகளாகும் எனவும் தொல்காப்பியனார் கூறுகின்றார்.⁹ முதற்பொருளும் சினைப் பொருளும் மரபு பிறழாமல் உவமையில் இடம்பெறுதல் வேண்டும் என்பதும் அவர் கருத்தாகும்.¹⁰ கூறிய விதியின்படி வேறுபட வருகின்ற உவமைகள் உன்டென்பதனையும் அவற்றைக் கூறியவற்றோடு படுத்த உரைவேண்டுமெனவும் அவர் கூறுகின்றார்.¹¹

தொல்காப்பியனார் உவமை பற்றிக் கூறுகின்ற இலக்கணங்கள் சங்க இலக்கியத்த உவமைகளில் சிறப்புற அமைந்துள்ளன. ஒரு பொருளை மற்றொரு பொருளோடு ஒப்பிடுகின்ற புலவன் கற்பனைத் திறன் வெளிப்படுமாறு பாடுகின்றான். கடல்நடுவே நீரைப் பிளந்துகொண்டு செல்கின்ற மரக்கலத்தினை முன்னர்க் கண்டிருந்த புலவன், களம் நடுவே படையைக் கிழித்தக் கொண்டு புகுகின்ற புரவியினையும்¹² களிறினையும்¹³ பாடுகின்ற போது இரு காட்சிகளையும் ஒப்புமைப் படுத்தி அனியமது அமையப் பாடுகின்றான்.

பொருளை உவமையாக்குதல்:

"பொருளே யுவமம் செய்தனர் மொழியினும்

மருளறு சிறப்பினஃ துவம மாகும்"¹⁴

என்றும் தொல்காப்பிய ஞாற்பா உருவக அனியின் அமைப்பினைக் குறிப்பதாக இளம்பூரணர் கூறுகின்றார். "ஒருசாராசிரியர் ரூபகம் சொல்லப்பட்டது உவமைபற்றி

வருதலின் இஃது உவமையின் பாதபாடு என்பது இவ்வாசிரியர் கருத்து" எனத் தம் கருத்தினை அவர் விளக்கினார். ¹⁵ ஆனால், மரபாக உவமையாகக் கூறப்படுவதனைப் பொருளாகவும், பொருளாகக் கூறப்படுவதனை உவமையாகவும் மாற்றிக் கூறலும், அதனை உவமையனியாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்றும் கருத்திப்பட இந்நூற்பாவிற்குப் பேராசிரியர் பொருள் கூறியிருக்கின்றார். ¹⁶

'முகத்தாமரை' என்றும் உருவகத்தில் தாமரையாக உருவகம் செய்யப்படுகின்ற முகம் பொருளாகுமே யன்றி உவமையாகாதாதலின், இளம்பூரணர் இந்நூற்பாவிற்குக் கூறும் பொருள் பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. உருவகம் பற்றித் தொல் காப்பியஞர் ஓரிடத்திலும் கூறுமையின் இந்நூற்பாவிற்குப் பேராசிரியர் கருத்தே ஏற்புடையதாக அமைந்துள்ளது.

"வருமுலை யன்ன வன்முனை யுடைந்து

திருமுக மவிழ்ந்த தெய்வத் தாமரை" ¹⁷

என்றும் சிறுபாணாற்றுப்படை யடிகளில் புலவரின் சிறந்த கற்பனை யாற்றலைக் காணமுடிகின்றது. புலவரின் கற்பனை யுணர்வுதான் தாமரை முகையினை முலையோடும் மலரினை முகத்தோடும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றது. மரபாகக் கூறப்பட்டு வருகின்ற உவமையினையும் பொருளினையும் மாற்றிக் கூறவதில் புலவனது கற்பனைத் திறன் மேலும் வெளிப்படுகின்றது.

மகளிரின் தோற்றப் பொலிவினையும் உலப்பு நலனையும் உவமைகூறிப் புனைந்துரைப்பது மரபு. மலர்ந்த வேங்கை மரத்தினை இழையவிந்த மகளிர்க்கு உவமையாகக் கூறுகின்றார் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணார். ¹⁸ ஆனால், நற்றிணையில்

"இழையவி மகளிரின் விழைதகப் பூத்த

நீடுசுரி இரை சுடர்வீக் கொன்றை" ¹⁹

என்று ஒளிக்க பூக்களைக் கொண்ட கொன்றை மரத்திற்கு இழையவி மகளிரை உவமை கூறுகின்றார் மருதனிள நாகனார். கண்கள் சுனை மலர்களுக்கும், ²⁰ பற்கள் முல்லை மலருக்கும், ²¹ கூந்தல் மயிளின் தோகைக்கும் ²² உவமையாகக் கூறப் பெற்றுள்ள பகுதிகள் புலவர்களின் கற்பனைச் சிறப்பினைப் புலப்படுத்துகின்றன.

உவமையைப் புனைதல் : ஒரு பொருளுக்கு உவமை கூறுகின்ற போது

அப்பொருளின் இயல்புக்கேற்ப உவமையைப் புனைந்து கூறுவதில் புலவர்களின் கற்பனைத் திறன் வெளிப்படுகின்றது. அவ்வாறு புனைந்து கூறுகின்ற போது உவமையாக அமைகின்ற பொருளுக்கு இல்லாத இயல்பினைக் கூட்டிக் கூறுதலும் இருக்கும் இயல்பினைக் குறைத்துக் கூறுதலும் திரித்துக் கூறுதலும் உண்டு. தலைவியின் முகத்தைப் புனைந்து கூறும் நக்கீரர் அதற்குத் திங்களை உவமை கூறுகின்றார். தலைவி தன் முகத்தில் திலகம் அணிந்திருக்கின்றாள். இல்லாத திலகத்தைப் பெற்றதாகத் திங்களைப் படைத்து

"மாக விசும்பின் திலகமொடு பதித்த

திங்க ஓளின்ன நின்திரு முகம்" 23

என்று தலைவியின் திருமுகத்திற்கு உவமை கூறியுள்ளார்.

தலைவியின் கண்ணுக்குக் குவளை மலரை உவமை கூறுதல் மரபு. பிரிவிடை கழிந்தலால் நீர்ததும்பும் கண்களுக்கு வெறுங் குவளையை உவமையாக்காமல், மழை நீரேற்ற மலராக அதனைப் புனைந்துரைத்து உவமையாக்குகின்றார் எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்.

"தன்கயம் பயந்த வன்காற் குவளை

மாரி மாமலர் பெயற்கேற் றன்ன

நீரொடு நிறைந்த பேரமர் மழைக்கண்" 24

என்பது அவரது அழகிய கற்பனை யாகும்.

"பெயலறு மலரின் கண்பனி வார

நங்கிவள் உழக்கும்" 25

என்று மறுரை ஈழத்துப் பூதன் தேவனாரும் கூறுகின்றார்.

புனியினைக் குத்திச் சிவந்ததாக யானைக் கோட்டினைப் புனைந்து, அதனை் புனியினைக் கடைமனி சிவந்த கண்ணுக்கு உவமையாக்குகின்றார் மருதனிள நாகனார். 26 கபிலரும் 27 மாமலனாரும், 28 விலங்கினை வீழ்த்திப் பறித்ததால் சிவந்த நிறம் கொண்டதாக அம்பினைப் புனைந்து, அதனைச் சேயரி படர்ந்த தலைவியின் கண்ணுக்கு உவமையாக்குகின்றனர்.

வெள்ளாடியனும்²⁹ நற்றமனும்³⁰ கத்தியால் அடிபட்ட

மாவடுவினைக் கண்ணுக்கு உவமை கூறியுள்ளனர். மாவடுவினைக் கத்தியால் அரிந்தால் அதன் வெண்ணிறக் கொட்டை பாதியாய்த் தோன்றும் பகுதி கண்ணுக்கு உவமையாக மெனவும், கத்தி பட்டதால் உண்டாகின்ற நீலநிறம், கண்ணின் இடையே உள்ள கருவிழி போன்றதாகும் எனவும் இவ்வுவமையின் சிறப்பினை விளக்குகின்றார் டாக்டர் மு. ஐரதராசனார்.³¹ புலியொடு பொருதமையின் புண்கொண்டதாக யானையின் காலினைப் புனைந்து, அதனைப் பிடி உதைத்தமையின் பட்டை பெயர்ந்த ஒமை மரத்திற்கு உவமை கூறுகின்றார் கயமனார்.³²

எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார், தலைவியின் கண்களைத் தனியே புனைந்துரைக்காமல், அழகிய முகத்தில் அவை பொலிவோடு திகழ்தலைப் புனைந்துரைக்க விரும்புகின்றார். அவருடைய கற்பனை ஆற்றலால் ஓர் அழகிய உவமை பிறக்கின்றது. ஓர் யதாமரை மலரில் இணைக்கப்பெற்ற கரிய இதழ்கொண்ட இரண்டு தவளை மலர்களாக அவற்றைக் கற்பனை செய்து கூறுகின்றார்.³³

கருஞ்சினங் கொண்டு பகை விலங்கொடு பொருதமையால் குருதி படிந்து சென்றிறம் பெற்றதாக யானைக் கோட்டினைப் புனைந்து, அதனை வாழைப் பூவிற்கு உவமை கூறுகின்றார் கபிலர்.³⁴

வானத்தில் வளைந்து ஒளிர்கின்ற மின்னலை நிரிர்ந்த தோற்றம் கொண்டதாகப் புனைந்து அதனை வேலுக்கும்³⁵ அணிகலனுக்கும்³⁶ உவமையாக்கி உள்ளனர்.

இவிய இசையெழுப்பும் குழலின் தன்மையைத் திரித்து, அதனை இனைந்தொலிப்பதாகக் கற்பனை செய்து பேசுனைப் பிரிந்து விம்மி யழுகின்ற கண்ணகிக்கு உவமையாக்குகின்றார் கபிலர்.³⁷

உவமையை விளக்கிப் பொருளொடு பொருத்துதல்: வடக்கிருந்த

சோப்பெருஞ் சோழனைக் கண்டு உறையுந் மீண்ட பொத்தியார், உறையுந்
மன்றத்தைக் கண்டு தாமுற்ற துயரத்தைக் கூறுவதாக ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது.
தன்புறம் தமக்கு ஓர் யானைப் பாகனை உவமை கூறுகின்றார். உவமையாகின்ற

யாளைப் பாகனது துயர்நிலையைக் கற்பனை செய்து விளக்கமாகக் கூறிப் பின்னர்த் தமக்கு அவனை உவமையாகக் கூறுகின்றார். பெருஞ்சோறு தந்து பல்லாண்டு காத்த பெருங்குளிறினை இழந்த பின்னர் வறிதே நிற்கும் கட்டுத்தறியினைக் கண்டு கலங்கி யழிகின்ற பாகனைப்போல் சோழன் இல்லாத மன்றத்தைக் கண்டு தாம் கலந்துவதாகக் கூறுகின்றார். 38

அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் ஆற்றலைப் புலப்படுத்த அவனை முதலையுடன் ஒப்பிடுகின்றார் ஊனையார். பொருளாக அமையும் அதியனின் ஆற்றலை விளக்கி யுரைக்காமல் உவமையாக அமையும் முதலையினைப் புனைந்து கூறுவதன் மூலம் அதியமான் ஆற்றலை உணர்த்துகின்றார். ஊர்க் குறு மாக்கள் ஆடக் கலங்குகின்ற காலளவான ஆழமற்ற சிறிதளவு நீரில் களிறினைக் கொன்று வீழ்த்தும் ஆற்றல் பெற்றதாக முதலையைக் கற்பனை நயந்தோன்றும் புனைந்து கூறி அதனை உவமையாகக் கூறுவதன் வாயிலாக வாய்ப்பில்லாத இடத்திலும் பேராற்றல் படைத்த பகைமன்னர்களை வெல்லும் ஆற்றல் படைத்தவன் அதியன் என்பதனை அறிந்துணரக் கூடிய வகையில் பயில்வோர்தம் கற்பனையைத் தூண்டி விடுகின்றார். 39

வீரனைப் பெற்ற தன் வயிற்றுக்குத் தாயொருத்தி கற்குகையினை உவமை கூறுகின்றாள். உவமையாக அமையும் கற்குகையினை, 'புளிசேர்ந்து போகிய கல்லினை' எனப் புனைந்து கூறுவதன் மூலம் தன் மகன் புலியனையவன் என்பதனை அவள் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகின்றாள். 40 இவ்வாறு பொருளாக அமைவனவற்றின் இயல்புகளை வெளிப்படையாகக் கூறாமல் அவற்றிற்கு உவமையாக அமைவனவற்றை அவ்வியல்புகள் கொண்டனவாகக் கற்பனை செய்து குறிப்பாகப் புலப்படுத்துவதில் இலக்கியத்தின் சுவை மிதையாகின்றது.

உயர்வு நலிற்சியாக உவமையை அமைத்தல்: உவமையினை மிகைபடப் புனைந்து கூறுவதிலும் புலவர்களின் கற்பனைத் திறன் வெளிப்படுகிறது. பரிந்த தலைவனை யெண்ணி வருந்துகின்ற தலைவி அழுகின்றாள். கண்ணிலிருந்து பெருதம் நீர் அங்குடைய முலைகளின் இடையில் உள்ள இடத்தில் நிறைகின்றது.

முலையிடை நிறைந்த நீருக்கு நன்குகையார் கருங்கால் வெண்தருகு மேயும்
குளத்தினை உவமையாகக் கூறுகின்றார். 41

உறுப்புக்குறை யுடையோரை உவமையாக்கிக் கூறுதல்: ஊமன்,
சிதடன், முடவன் ஆகியோர் இடம்பெற்றுள்ள உவமைகளில் புலவர்களின் கற்பனைத்
திறன் சிறந்து விளங்குகின்றது. எளிதில் நிகழாதவனாகக் கருதக்கூடிய நிகழ்ச்சிகள்
இவ்வுவமைகளில் கற்பனை செய்யப்பட்டுள்ளன.

தன் பாலுண்டான காமநோய் பொறுத்தற்கரியதாக வளர்வதனைத்
தலைவன் பாங்களுக்கு உரைக்கின்ற பேராலு,

"ஞாயிது காயும் வெவ்வறை மருங்கின்

கையில் ஊமன் கண்ணிற் காக்கும்

வெண்ணெய் உணங்கல் போலப்

பரந்தன் நிந்நோய் நோன்கொளறி கரிதே" 42

எனக் கூறுகின்றான். கையில்லாத ஊமன் ஒருவன் பாரையின் மீது வெயில் மிததியால்
உருகிப் பரவுகின்ற வெண்ணெயைப் பார்க்கின்றான்; கையின்மையின் அதனை எடுக்கவும்
முடியவில்லை; பேசும் திறமின்மையின் பிறர்க்குக் கூறவும் முடியவில்லை; கண்ணால்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தலைத் தவிர அவனால் வேறெதுவும் செய்ய முடியவில்லை.
காமநோயினைத் தனித்தற்கியலாத நிலையில் தானிருப்பதனை இவ்வரிய உவமையால்
தலைவன் கூறுவதாக வெள்ளிவிதியார் கற்பனை செய்கின்றார்.

பிறருக்குச் சொல்லும் வலியின்றிப் பிரிவால் அன்புமே தலைவி
ஒருத்திக்கு, இரவில் கிணற்றில் பசு வீழ்ந்ததனைக் கண்டும், அதனைப் பிறருக்குக்
கூறமுடியாது துன்புறும் ஊமனைக் கற்பனை செய்த உவமை கூறுகின்றார் கவன்
மைந்தன். 43

தன் உள்ளம் எள்ளிய மடவோன் குஞ்சுபுவி யிடறிய சிதடன் போலப்
பிழைத்து மீதுதல் அரிது எனச் சோழன் நலங்கிள்ளி கூறுகின்றான். 44

நெடுவரையில் தேனடையைக் கண்ட முடவன், அத் தேனிறுலைப்
பன்முறை சுட்டி உள்ளங்கையை நக்கி இன்புறவது போலக் காதலர் அருளிலரையிலும்
அவரைப் பன்முறை காண்டலும் இனிதெனப் பரணர் கூறுகின்றார். 45

மருட்சி தரும் உவமைப் புனைந்துரைகள்: உவமையைப் பொருளெனப்
பிறழ உணர்ந்து உயிரினங்கள் அஞ்சுவனவாகப் புலவர்கள் கூறியுள்ள பாடல்கள்
கற்பனைச் சுவை மிகுந்தவை.

நாரையின் வாயிலிருந்து தப்பி நீருட்குளித்த கெண்டைமீன் வெண்ணிறம்
கொண்ட தாமரை யரும்பினைக் கண்டு, அதனையும் நாரையெனக் கருதி
அஞ்சுகின்றது என ஓரம்போசியார் கற்பனை செய்துள்ளார். ⁴⁶ பான்மகளின்
நா ண்டிலில் இருந்த இரையினைக் கவிவித் தப்பித்துக் கொண்ட வாளைமீன், நீர்
அணித்தாய் நிற்கும் பிரம்பின் நிறுலைக் கண்டு நா ண்டிலென நினைத்து அஞ்சுகின்ற
காட்சியினைப் பெரும்பாணாற்றுப் படையிலும், ⁴⁷ தருகின் கோரூய்ந்து போசிய
இருமீன் தாழையின் வெண்போது கண்டு அஞ்சுகின்ற காட்சியினை நற்றிணையிலும் ⁴⁸
காணலாம். வேடனின் வலைக்குத் தப்பிய சேவற் புற சிலந்தி வலையைக்
கண்டு அஞ்சுகின்ற காட்சியினைப் புலவரொருவர் புனைந்துரைக்கின்றார். ⁴⁹
சிறுவெண்காக்கை கடற்கரையில் உள்ள சோழிகளை வலையெனப் பிறழவுணர்ந்து
அஞ்சுவதாக ஐங்குறுநாற்றுப் பாடல் கூறுகின்றது. ⁵⁰

உள்ளுறை, இறைச்சி, தொனி

சொற்களுக்கு இருவகைப் பொருளுண்டு; ஒன்று வெளிப்படைய் பொருள்;
மற்றொன்று குறிப்புப் பொருள். குறிப்புப் பொருளே வெளிப்படைய் பொருளைக்
காட்டிலும் கவிதைக்கு அழகு தருவது எனத் திரு.சென் குப்தா குறிப்பிடுகின்றார். ⁵¹
சங்க காலத்து அகப்பொருட் பாடல்களில் குறிப்புப் பொருள் சிறப்பாக
அமைந்திருக்கின்றது. பாடலில் அமைந்துள்ள குறிப்புப் பொருளை உள்ளுறை யெனவும்
இறைச்சி யெனவும் தமிழிலக்கண நூலார் கூறுகின்றனர்.

தொல்காப்பியப் பொருளியலில் உடனுறை, உவமை, சுட்டு, நகை,
சிறப்பு என உள்ளுறையினை ஐந்து வகைப் படுத்துகின்றார் தொல்காப்பியனார். ⁵²
இவ்வைந்துள் ஒன்றாகிய உள்ளுறை உவமையினை உவமவியலிலும் ⁵³ அகத்தினை
வியலிலும் ⁵⁴ விளக்குகின்றார். உள்ளுறை உவமை வினை, பயன், மெய், உரு,
பிறப்பு என்னும் ஐந்தன் அடிப்படையில் தெய்வமொழிந்த கருப்பொருட்களினைப்
பொருளாகக் கொண்டு அமையும் என்பது தொல்காப்பியனார் கருத்தாகும். ⁵⁵

தொல்காப்பிய ஞாற்பாக்களினையும் அவற்றுக்கு உரையாசிரியர்கள் தரும் விளக்கங்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால் உள்குறைக்கும் இறைச்சிக்கு மிடைமடம்பமான வேறுபாடு இருப்பது புலனாகின்றது. குறிப்புப்பொருள் தருவதில் உள்குறையும் இறைச்சியும் ஒப்புமையுடையனவே ஆகும். ஆயின், குறிப்புப்பொருள் உணர்த்தும் கருப்பொருட் புனைந்துரை இறைச்சியெனக் கூறப்படுகின்றது. உள்குறை உவமத்தினை விளக்குகின்ற நச்சிலார்க்கினியர், 'ஓன்றனை உள்குறத்து அதனை வெளிப்படாமற் கூறலின் அவற்றை உள்குறையாம் என்கார்' எனக் கூறுகின்றார். உள்குறை உவமையில் இயற்கைப் பொருள்களும் அவற்றின் செயல்களும் தலைவன் தலைவி முதலிய அகப்பொருள் மாந்தர்க்கும் அவர்தம் செயல்களுக்கும் உவமையாக அமைய, அவை அவற்றுக்கு இனையான பொருட்பதிகனைக் குறிப்பால் உணர்த்தும்.

இறைச்சி என்பதும் குறிப்புப்பொருள் தருவதாயினும் வெளிப்படப் பொருள் உவமையாகவும் குறிப்புப்பொருள் பொருளாகவும் அமையவேண்டும் என்னும் நியதி அதற்கு இல்லை. பாடலில் அமைந்துள்ள குறிப்புப் பொருளினை வடநூலார் 'தொனி' என்பர்.

இறைச்சி: இரவுக்குறி விலக்கித் தலைவனைப் பகல் வருமாறு கூறுகின்ற தொழி,

"எம்படப்பைக்

கொடுந்தே விழைத்த கோடுயர் நெடுவரைப்

பழந்து ன்து நளிப்பில் காந்தளம் பொதும்பில்

பகல்நீ வரினும் புனர்குவை" 57

என்று சொல்கின்றான். இரவுக்குறி விலக்கிப் பகற்குறி உடன்பட்டான் போல் கூறினும், தேனழிக்க வருவாராலும் பழமெடுக்க வருவாராலும் பூப்பறிக்க வருவாராலும் பகற்குறியும் அரிதாம் என்னும் குறிப்புப் பொருளையும் இப்பததி உணர்த்துகின்றமையின் இஃது இறைச்சிப் பொருளா மென்பர். 58 குறிப்புப்பொருள் தோன்றுமாறு குறியிடத்தினைப் புலவர்தம் கற்பனைத் திறனால் புனைந்துரைத்துள்ள திறம் போற்றத்தக்கது. இதன்கண் வெளிப்படப்பொருளும் குறிப்புப் பொருளும் உவமையும் பொருளுமாக அமையாமை உணரத்தக்கது.

உள்குறை : பரத்தையிற் பிரிந்து மீண்ட தலைவனைத் தலைவி

கடிந்துரைப்பதாக அமைந்துள்ள ஐந்தாமா ற்றுப் பாடலில்;

"கரும்புநடு பாத்தியில் கவித்த தாமரை

சுரும்புபசி களையும் பெரும்புன ளா ர" 59

என்றும் பததி இடம்பெற்றுள்ளது. கரும்பு நட்ட பாத்தியிலுள்ள தாமரை தேன் கொடுத்தச் சுரும்பின் பசியினைப் போக்கும் வளமிக்க ஊரினைத் தலைவன் என்பது வெளிப்படைப் பொருள். கரும்பு தலைவிக்கும், பாத்தி அவருக்கென அமைந்த இல்லத்திற்கும், தாமரை இர்பரத்தைக்கும், சுரும்பு தலைவனுக்கும் உவமையாக அமைந்த, தலைவிக்கென அமைந்த இல்லத்தில் இர்பரத்தை புதுந்த தலைவனின் காமப் பசியினைப் போக்குகின்றான் என்றும் குறிப்புப் பொருளை உணர்த்துவதாக இப்பததி கற்பனை செய்யப்பெற்றுள்ளமையின் இஃது உள்குறை உவமையாகும்.

தொனி : தொனிப்பொருளின் அமைப்பினை விளக்குதற்குத் திரு. சென்

குப்தா வடமொழிப் பாடலொன்றின் கருத்தினை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

கோதாவரி நதிக்கரையில் காதலரின் கூட்டத்திற்குத் தடையாக இருந்த ஒரு

குறவியை அங்கிருந்த அலப்புவதற்காகத் தோழி ஒரு சூழ்ச்சி செய்கின்றாள்.

நாய்க்கும் அஞ்சும் இயல்புடையவன் அவன் என்பதனை அறிந்திருந்த அவள்,

'குறவியே, உன் அச்சத்திற்குக் காரணமான நாயினைச் சிங்கம் கொன்றுவிட்டது.

எனவே, கோதாவரிக் கரையில் இனி நீ அச்சமின்றித் திரியலாம்' எனக்

கூறுகின்றாள். நாய்க்கே அஞ்சும் இயல்புடைய குறவி சிங்கத்தைப் பற்றிக் கேள்வி

யுற்றவுடன் அந்தப் பக்கமே செல்ல மாட்டான் என்பதனால் அவன் உள்ளத்தில்

அச்சமூட்டிடக் குறிப்புப்பொருள் தோன்றுமாறு பேசுகின்றாள். 60

உள்குறை : இறைச்சி, தொனி ஆகியவை குறிப்புப் பொருள் தருவன வாதவின் பாடலில் அவை இடம்பெறப் புலவர்களின் கற்பனைத்திறன் அடிப்படைக் காரணமாக விளங்குகின்றது.

பிற அணிகள்

உருவக அணி : உவமை அணியின் வளர்ந்த நிலையே உருவக அணியாகும்.

உவமையினையும் பொருளினையும் வேறுபாடு நீக்கி ஒன்றெனவே அமைப்பது

உருவகமாதும் எளிபர் தண்டியாசிரியர். ⁶¹ வடமோதங்கிழார் கரந்தை வீரனெருவன் நிறை மீட்டுப் பெயர்கின்ற காட்சியினைப் பாடுகின்றார். பகைவர் அவன்மீது இடையருது அம்பு எறிகின்றனர். அவன் ஆற்றல் தோன்ற அவர்களை வென்று மீள்கின்றான். இக்காட்சியினைப் பாடுகின்ற புலவர் பகைவர் எய்கின்ற அம்புகளை வெள்ளமாகவும், கரந்தை வீரனது துடியினைப் புணையாகவும் கற்பனை செய்து பாடுகின்றார்.

"விடுகனை நீத்தம் துடிபுனை யாக" ⁶²

அவன் வெற்றி பெற்றதாகக் கூறுகின்றார். அவரது கற்பனை யுணர்வு பாயும் அம்புகளை வெள்ளமாகவும் துடியினைப் புணையாகவும் உருவகம் செய்கின்றார்.

அறிவுடையோனது செவியில் விளைத்திடும் பயிராகக் கேள்விவினை உருவகம் செய்கின்றார் பெருஞ்சித்திரமார். ⁶³ பசியின் கொடுமையினை உணர்த்தப் பொருட்டு அதனை 'வயிறுதீ' என உருவகம் செய்கின்றான் சேரமான் கணக்காலிரும்பொறை. ⁶⁴

தற்குறிப்பேற்ற அணி: இயற்கையாக நிகழ்கின்ற ஒரு நிகழ்ச்சிக்குப் புலவன் தானொரு காரணத்தைக் கற்பனை செய்து கூறல் தற்குறிப்பேற்ற அணியாதம் பிற அணிகளைக் காட்டிலும் தற்குறிப்பேற்ற அணியில் கற்பனையின் செல்வாக்கு மிகுதி யெனக் கூறலாம்.

இளவேனிற் பருவத்தில் கொம்புகளில் மிகுதியாகப் பூக்கள் மலர்கின்றன. காலமன்றியும் மயில்கள் ஆடுகின்றன. பிளந்து வருந்துகின்ற மகனிறை என்னி நடுவன போல மலர்மிகப் பெற்றுக்கொம்புகள் பொலிகின்றன எனவும், இகழ்ந்து ஆடுவன போல மயில்கள் ஆடுகின்றன எனவும் தலைவி யொருத்தி கூறுவதாகப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ கற்பனை செய்துள்ளார். ⁶⁵ இயற்கை நிகழ்ச்சிகளுக்கும் கற்பனையாகக் காரணத்தைப் படைத்துக் கூறுதலின் இது தற்குறிப்பேற்ற அணியாகும்.

உறையூர் முதுகண்ணை சாத்தமார், புறநாலாற்றுப் பாடலொன்றில் இவ்வுலகின் இயல்பினை உணர்த்துகின்றார். தேய்தலும் வளர்தலும் மாய்தலும் பிறத்தலும் இவ்வுலகத்துப் பொருள்களின் இயல்புகளாகும் என்பதனைத் தம் பாடலில் விளக்குகின்றார். இவ்வுண்மையினை உலகிறு உணர்த்துவதற்காகத் தேய்ந்தும்

வளர்ந்தும் மாய்ந்தும் பிறந்தும் சிங்கட்புத்தேன் திரிவதாக அவர் கற்பனை செய்கின்றார். 66

பிறிதுமொழிதலணி: புலவன் தான் கூறக்கருதிய பொருளை மறைத்து அதனைப் புலப்படுத்துவதற்கு அதனையொத்த பிறிதொரு பொருளைக் கூறுதல் பிறிது மொழிதலணியாகும். வெளிமானிடம் பரிசில் நாடிச் சென்ற பெருஞ் சித்திரமூர், இளவெலிமான் தந்த சிறு பரிசிலைப் பெருமல் பெயர்சின்றார். 'புலி தான் வீழ்த்த முனைந்த கவினு தப்பி விடுமாயினும், எலியினை வீழ்த்த முனையாது' எனக் கூறுகின்றார். இவ்வாறு கூறுவதன் வாயிலாக வெளிமானிடம் பெரும்பரிசில் விழைந்து வந்தவர்கள் இளவெலிமானிடமும் சிறு பரிசிலை விரும்ப மாட்டார்கள் என்றும் கருத்தினைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகின்றார். 67

இயல்புநவிர்சி யணி: காவனன் எறிந்த கவன்கல் இறகொரு கூடிய அம்புபோல் விரைந்து சென்று, வேங்கை மரத்தின் பூக்களைச் சிதறச் செய்கின்றது; தேன்கூட்டினை அழிக்கின்றது; இறுதியில் பலவின் பழத்துள் சென்று தங்குகின்றது எனக் கபிலர் பாடுகின்றார். 68 பொருள்களின் இயல்பினை உள்ளவாறு புலப்படுத்துகின்ற கற்பனையாக இஃது அமைந்திருந்தவின் இயல்புநவிர்சி அணி எனப்படும்.

உயர்வுநவிர்சி யணி: தலைவனைப் பிரிந்து வருந்துகின்ற தலைவி விண்ணில் செல்லும் வெண்மேகத்தை நோக்கி, 'என் கண்ணீர்க் கடலில் நீர்முகந்து சென்று, அவன் சென்ற காணத்தின் நெருப்பு அவனைச் சூடாதவாறு களைதுவி வீசுவாயாக' எனக் கூறுகின்றார். தலைவியின் கண்ணீரை உயர்வு நவிர்சியாகக் 'கடல்' என்று கற்பனை செய்கின்றார் நல்லந்துவமூர். 69

ஒரியின் விலாற்றலைப் போற்றுகற்கு வன்வரணர் செய்திருக்கின்ற கற்பனை, உயர்வு நவிர்சியாக அமைந்துள்ளது. ஒரி எய்த அம்பொன்று முதலில் யானையைக் கொன்று வீழ்த்துகின்றது; பின்னர் புலியைக் கொன்று புள்ளிமானை உருட்டுகின்றது; காட்டுப் பன்றியைக் கொன்று இறுதியில் புற்றின்கட் கிடக்கின்ற உரும்பின் உடலில் பாய்ந்து திற்கின்றது என்று பாடுகின்றார் புலவர். 70 இஃது இயற்கை இறந்த ஒரு கற்பனை என்றாலும், யானை முதல் ஐகும்பு வரை படிப்படியாக சிறிய விலங்குகளை ஒரியின் அம்பு வீழ்த்துவதாகப் புலவர் செய்துள்ள கற்பனை

உயர்வு நவீர்சியிலும் ஓர் ஒழுங்கு அமைந்திருப்பதனை உணர்த்துகின்றது.

முரண் அணி: சொல்லாலும் பொருளாலும் பாடலில் முரண் தோன்றமா
பாடுதல் முரண் அணியாகும். மாறான இருபொருள்களைக் கற்பனை செய்து
அவற்றை ஒரு பாடலில் இணைத்துப் பாடுகின்றபோது பாடலின் சுவை மிகுகின்றது.
இன்பமும் துன்பமும் இணைந்ததே உலக வாழ்வு என்பதனைக் கற்பனை நயத்தோடு
கூறவந்த பக்குடுக்கை நன்கணியார் ஓரில்லத்தில் இறப்பினை உணர்த்தும் நெய்தற்
பறை முழங்குதலையும், பிறிதோர் இல்லத்தில் திருமண முழவு இன்னொரு எழுப்புதலை
இணைத்துப் பாடுகின்றார்; புனர்ந்தவர் பூவணிகின்ற மகிழ்ச்சியினையும் பிரிந்தவர்
கண்ணீர் பெருகக் கலங்குகின்ற துயரின்னையும் இணைத்துப் பாடுகின்றார். ⁷¹ இப்
பாடலில் அமைந்துள்ள பொருள் முரணுக்குப் புலவரின் கற்பனை யுணர்வே
காரணமாகும்.

மதுரைக் கல்வானிகள் சாத்தனார் பாண்டியன் நன்மாறனுடைய
ஆற்றலையும் அருளையும் போற்றிப் பாடும்போது,

"ஞாயிறு அனையை நிற்பகை வர்க்கு;

திங்கள் அனையை எம்ம னோர்க்கே" ⁷²

எனப் பாடுகின்றார். பகைவர்க்குத் துன்பமும் நண்பர்க்கு இன்பமும் தருபவன்
என்பதனை உணர்த்துவதற்கு எரியும் ஞாயிற்றையும் குளிரும் திங்களையும்
அவனுக்கு உவமையாகக் கற்பனை செய்து முரண் அமையப் பாடியிருக்கின்றார்.

ஊர்ச்சிமுவர்கள் கழுவுமாறு நீர்த்துறையில் படுகின்ற யானை போலத்
தமக்கு இன்பந்தரும் அதியன், நெருங்குதற்கரிய மதங்கொண்ட யானைபோல்
பகைவர்க்குத் துன்பத் தருவதாக ஒளவையார் முரண் அமையப் பாடுவதிலும்
கற்பனைச் சிறப்பு அமைந்துள்ளது. ⁷³

புகழாப் புகழ்ச்சி அணி: ஒருவனைப் பழிப்பதுபோல் புகழ்வது
புகழாப் புகழ்ச்சி அணியாகும். உலகைக் காப்பதில் பாரிக்கு மட்டுமன்றி
மாசிக்கும் பங்கு உண்டு எனக் கூறவதன் மூலம் பாரியைப் பழிப்பது போல்
புகழ்கின்றார் கபிலர். ⁷⁴ மழைதரும் பயனோடு பாரியின் கொடைப் பயனை
ஒப்பிட்டுப் பாரிக்கும் கற்பனை யாற்றல்தான் இப்பாடல் தோன்றக் காரணமாகின்ற

கற்பனையும் அறிதலும்

குறிப்புகள்

1. அகம் 72/1-6
2. தொல்.பொருள்.276,பேரா.உரை.
3. " " உவமையியல்,
இளம்.முக்குரை
4. அகம் 391/11-13
5. தொல்.பொருள்.274
6. " " 272
7. " " 273
8. " " 272, இளம்.உரை
9. " " 275
10. " " 277
11. " " 305
12. புறம் 299/2-3
13. புறம் 26/1-3
14. தொல்.பொருள்.280
15. " " 280, இளம்.உரை
16. " " 284, பேரா.உரை
17. சிறப்பாண்.72-73
18. பெரும்பாண்.40
19. நற்.302/1-2
20. முகுத.75
21. கலி.27/4
22. சிறப்பாண்.262
23. அகம் 253/24-25
24. அகம் 395/1-3
25. அகம் 307/4-5
26. நற்.39/5-6
27. நற்.13/3-4
28. நற்.75/7-8
29. அகம் 29/5-7
30. நற்.133/1-2
31. வரதராசன், டாக்டர் மு.,
நெடுந்தொகைச் செல்வம், ப.1
32. நற்.279/5-7
33. அகம் 361/1-3
34. நற்.225/1-3
35. புறம் 57/8; நற்.51/6
36. அகம் 158/3
37. புறம் 143/14-15
38. புறம் 220
39. புறம் 104
40. புறம் 86
41. குற.325
42. குற.58
43. குற.224/3-6
44. புறம் 73/6-8
45. குற.60
46. குற.127/1-3
47. பெரும்பாண்.284-288
48. நற்.211/3-8
49. நற்.189/7-10
50. குற.166

51. Sen Gupta, S. C., Towards a Theory of Imagination, P. 170
52. தொல்.பொருள். 238
53. " " 294, 295, 296
54. " " 49, 50, 51
55. " " 47, 296
56. " " 242, நச்சு.உரை
57. அகம் 18/13-16
58. அகம் 18, வேங்கடலிங்க உரை
59. ஐம். 12
60. Sen Gupta, S.C. Towards a Theory of Imagination, P. 169-170
61. தண்டி 36
62. புறம் 260/14
63. புறம் 237
64. புறம் 74/5
65. கவி. 33/16-18
66. புறம் 27/11-14
67. புறம் 237/16-17
68. அகம் 292/10-15
69. கவி. 145/20-22
70. புறம் 152/1-5
71. புறம் 194
72. புறம் 59/6-7
73. புறம் 94
74. புறம் 107

* ௭ *

சங்கப் புலவர் கற்பனைத் திறன்
=====

*

சங்கப் புலவர் கற்பனைத் திறன்

=====

கற்பனைத் திறன் பெற்றவரே கவிஞராகத் திகழ முடியும்;

சங்கப் புலவர்களின் கற்பனைத் திறன் பின்புளைய புலவர்களின் கற்பனைத் திறனைக் காட்டிலும் போற்றத்தக்க சிறப்புடையதாக விளங்குகின்றது என்பதில் ஐயமில்லை. எல்லை மீறியனவாகவும் இயற்கைக்கு மாறானவையாகவும் உயர்வுநவீகியாக அமைகின்ற வெறுக்கற்பனை சங்கப் புலவர்களிடம் மிகுதியாகக் காணமுடியாத ஒன்றாகும். சங்க நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள வெறுக்கற்பனை கூட, உண்மையில் நிகழ்ந்திருக்கலாமோ என்ற ஐயத்தைத் தோற்றுவிக்கக் கூடிய அளவில் அமைந்திருக்குமேயன்றி, மருட்சிதரக் கூடிய மிகைக்கற்பனையாக இருக்காது.

இலக்கியம் வாழ்க்கையிலிருந்து முகிழ்க்கின்றது என்றும்

இலக்கணத்திற்குச் சிறந்த விடுத்துக்காட்டாகச் சங்க இலக்கியம் திகழ்வதற்கு அதன்கண் அமைந்திருக்கும் இயற்கை இறவாத கற்பனையே காரணமாகும். மக்களின் அகவாழ்வும் புறவாழ்வும் சங்கப் புலவர்களின் பாடுபொருளாக விளங்குகின்றன. அவற்றைப் பாடுகின்றபோது தாம் கண்டவற்றையும் கேட்டவற்றையும் மாற்றமின்றித் திரும்பக் கூறும் வரலாறு போலாது, கற்பனை நயந்தோன்றத் தம்முள்ளம் விரும்பும் வகையில் சில மாற்றங்களைத் தந்து புதிய படைப்புக்களாக அவர்கள் அமைத்துள்ளனர். அந்த மாற்றங்கள் உண்மையற்றனவாகவும் வரம்பிறந்தனவாகவும் இருந்திருந்தால் சங்க இலக்கியம் அந்நாளைய மக்களின் வாழ்விலிருந்து பெரிதும் விலகியிருப்பதாகக் கருதப்பெறும். கற்பனையே இல்லாமல் இருப்பின், சிழிற்படம்போல் காட்சிகளைத் திரும்பப்படைப்பதாக இருக்குமே யல்லாமல் கலையின் வடிவமாகப் போற்றப்பெறாது. வாழ்வோடு நெருங்கிய தொடர்புகொண்ட அழகிய கலைவடிவங்களாகச் சங்கப் புலவர்களின் பாடல்கள் விளங்குவதற்கு அவர்களுடைய கற்பனைத் திறனே காரணமாகும்.

சங்க ஞால்களில் இடம்பெற்றுள்ள 2381 பாடல்களில் ஞாற்றிரண்டு பாடல்களை எழுதிய புலவர்களின் பெயர் தெரியவில்லை. தொடரார் பெயர்பெறும் இருபத்தேழு புலவர்கள் உள்ளிட்ட நானாற் றெழுபத்து மூன்று புலவர்கள் 2279 பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். அவருள் கபிலர் இருசாற்று முப்பத்தைந்து பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். அவரையடுத்து 127 பாடல்களைப் பாடியவர் அம்மூவார். எஞ்சியவர்களில் ஞாற்றுப்பத்துப் பாடல்களைப் பாடிய ஓரம்போசியாரும் ஒருவர்; ஒரே பாடலைப் பாடிய அனிலாரு மூன்றிலாரும் ஒருவர். எண்ணிக்கையில் மிகுந்த பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களின் கற்பனைத்திறன் சிறந்ததென்றே. எண்ணிக்கையில் குறைந்த பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களின் கற்பனைத் திறன் குறைந்ததென்றே கருதுவதற்கில்லை. ஒரே பாடலில் தம் அழகிய கற்பனைத் திறனைச் சிறப்பாகப் புலப்படுத்தியுள்ள சங்கப்புலவர் பலர்.

சங்கப்புலவர் அனைவரது கற்பனைத் திறனையும் அளந்தறிவது - அறிந்த போற்றுவது இவ்வாய்வு ஞானின் எல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட செயலாகும். சங்க ஞால்களின் கற்பனைச் சிறப்பினைப் புலப்படுத்தக் கூடிய வகையில் புலவர் பதினொருவரின் கற்பனைத்திறன் இங்குச் சிறப்புவகையில் ஆராயப் பெறுகின்றது. புலவர் பிறரது கற்பனைத் திறனும் இதரையில் சுட்டிக் காட்டப் படுகின்றது.

அம்மூவார்

நெய்தல் திணையைப் பாடிய புலவர்களில் குறிப்பிடத் தக்கவர் அம்மூவார். இவர், அகநானூற்றில் ஆறு பாடல்களும், ஐங்குறுநூற்றில் ஞாறு பாடல்களும் குறுந்தொகையில் பதினொரு பாடல்களும் நற்றிணையில் எட்டுப் பாடல்களுமாக ஞாற்றிருபத்து நான்கு நெய்தல் திணைப் பாடல்களைப் பாடியிருக்கின்றார். அகநானூற்றில் ஒன்றும் நற்றிணையில் இரண்டுமாக மூன்று பாலைத் திணைப் பாடல்களையும் பாடியிருக்கின்றார்.

நெய்தல் தினைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருள்க ளைப் பாடுவதில் இவருடைய கற்பனைத்திறன் மிகச் சிறந்து விளங்குகின்றது. இவர் காட்டுகின்ற கடலும் கானலும் நம் மனக்கண் முன்னர்த் தோன்றிக் களிப்புட்டுகின்றன.

கீழ்க்காற்றால் கடலின் அலைகள் கரையில் மோதுவதால் மணல்மேடுகள் சிதறுகின்றன. ¹ கடற்பரப்பில் எழுகின்ற அலைகளின் திவலைகளை ஏற்கக் கூடிய அனிலையில் புன்னை மரங்கள் இருக்கின்றன. ² எக்கர் ஞாழலின் சிறியலைப் பெருஞ்சினையை ஒதம் வாங்குகின்றது. ³ பூங்கொத்துக்கள் நிறைந்த ஞாழல் மரத்தில் பறவைகள் தங்கியிருக்கின்றன. ⁴ ஞாழல் மரத்தில் தங்குவதில் வெறுப்புண்டாகும்போது சிறுவன் காக்கை புன்னைமரத்தில் தங்குகின்றது. ⁵ கடலின் ஒலியினைக் கேட்டுக்கொண்டே அதை ஞாங்குகின்றது. ⁶

விண்மீன்களைப் போலப் புன்னை மரங்களில் அரும்புகள் மலர்கின்றன அவை பொன்விறம் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. ⁸

கடல் சார்ந்த கழல்களில் நெய்தல், முண்டகம் ஆகியவை மலர்ந்துள்ளன. ⁹ கரைசார்ந்த பகுதிகள் அரும்பு படர்ந்திருக்கின்றது. ¹⁰

நாரைகள் கழிகளில் நெய்தல் மலர்களை நீக்கிவிட்டு மீன்களைப் பற்றி உண்கின்றன. ¹¹ கடல் ஒலி அவற்றின் உறக்கத்திற்கு இடையூறுக இல்லை. ¹²

பரதவர் தாம் பெற்ற மீன்களையும் ¹³ மத்துக்களையும் ¹⁴ கடற்கரைப் பாக்கத்தில் பகுத்துக் கொள்கின்றனர். ¹⁵ பரதவ மகளிர் கடற்கரையில் வண்டல் அயர்கின்றனர். ¹⁵ அலவகுட்டல் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சிதரும் விளையாட்டாகும். ¹⁶ விளையாட்டு மகளிளுக்கு அஞ்சி நண்டு கடலில் விரைந்து மறைகின்றது. ¹⁷

நெய்தல் நிலத்தில் தாம் பல்காலம் கண்டு மகிழ்ந்த இக் காட்சிகளை அழகிய சொல்லோவியமாகப் படைத்துத் தருகின்ற

நற்றமிழ்ப் புலவரின் கற்பனைத் திறன் போற்றத்தக்கது. அவருடைய அழகிய கவிதைத் தொடர்கள் பொருள்களைப் புனைந்துரைக்கும் கற்பனைத் திறனாலும், கர்த்த காட்சி அறிவினாலும் தோன்றியவை. 'பாசடைக் கனைத்த கனைக்கால் நெய்தல்', ¹⁸ 'ஞாழல் சிறியிலைப் பெருஞ்சினை', ¹⁹ 'பாசிலைச் செருந்தி', ²⁰ 'பொன்னிறம் விரியும் புன்னை', ²¹ 'விரியலர்ப் புன்னை', ²² 'கருங்கோட்டுப் புன்னை', ²³ 'முழவுமுதல் புன்னை', ²⁴ 'நறுமலர்ப் பெருஞ்சினை', ²⁵ என்னும் தொடர்கள் அம்மரங்களை நம் மனக்கண் முன்னர்க் கொணர்ந்து நிறுத்துகின்றன.

தலைவனுடைய தேர் வருகின்ற காட்சியைத் தோழி கூறுவதாக ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது. தலைவனது தேர் கடற்கரைப் பகுதியில் விரைந்து வருகின்றது. அங்கே படர்ந்திருக்கும் அழகிய அரும்பங் கொடிகளை அறுத்துக்கொண்டும், நெய்தலைச் சிதைத்துக் கொண்டும், மேட்டில் ஏறியும், பள்ளத்தில் இறங்கியும் தேர் வருகின்ற காட்சியைத் தோழி செவிலிக்கு மட்டும் காட்டவில்லை; புலவர் தம் கற்பனைத் திறனால் நமக்கும் காட்டுகிறார்.

"ஏர்கொடிப் பாசுரும்பு பரியலர் பிழிபு

நெய்தல் மயக்கி வந்தன்று" ²⁶

எனவரும் பாடலடிகள் தம் மனத்தின் கருத்தியல் வடிவங்களுக்குப் புலவர் கற்பனைத் திறனோடு வடிவம் கொடுக்கின்ற சிறப்பினை உணர்த்துகின்றன.

நாரையொன்று, வெள்ளாங்குருகின் குஞ்சு இறந்த செய்தியினை அறிவின்றது; கலங்கிய நெஞ்சத்தோடு அதனைக் காணச் செல்கின்றது. நாரையின் கால்களால் தளையவிழ்ந்த நெய்தல் மலர்கள் இடையருது தேன் மணம் பரப்புகின்றன. ²⁷

ஒருவரின் இறப்புச் செய்தியினைக் கேட்டவுடன் விரைந்துசென்று காண விரும்புதல் மக்கள் இயல்பாகும். கலக்கமும் விரைவும் அவரை மனத் தடுமாறச் செய்வது இயற்கை. இந்த மக்களியல்பினை அம்மூலார்

நாரைக்கு உரிமையாக்கித் தம் கற்பனைத் திறத்தினைப் புலப்படுத்துகின்றார். ஆனால்,

"வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்

காணிய சென்ற மடநடை நாரை" 28

எனவரும் பாடல்களுக்கு வேறு ஒரு பொருளும் தரப்படுகின்றது. பேராசிரியர் ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள் 'செத்து எளற்குரிய வினையெச்சம் செத்தென வந்தது' எனக்கொண்டு, 'வெள்ளாங்குருகின் குச்சினைத் தனது பார்ப்பென நினைத்து அதனைக் காண்டற்குச் சென்ற மடப்பம் பொருந்திய நடையினையுடைய நாரை' எனப் பொருள் கூறுகின்றார். 29 ஆனால் 'தனது பார்ப்பு' என்றும் பொருள்தரக் கூடிய சொல்லோ தொடரோ பாடலில் இல்லை. அன்றியும் இறந்தோர் என்றும் பொருளில் 'செத்தோர்' என்றும் சொல் புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளது. 30 திருக்குறளிலும் 'இறந்தார்' என்றும் பொருளில் 'செத்தார்' என்றும் சொல் இடம்பெற்றுள்ளது. 31 எனவேதான் டாக்டர் மு. வரதராசுலர் அவர்கள் ஐந்தாமதுற்றின் இப்பாடற் பகுதிக்கு 'இறந்த வெள்ளாங்குருகின் பார்ப்பினைக் காணச்சென்ற நாரை' என்ற பொருள் கூறுகின்றார். 32 வெள்ளாங்குருகுப் பத்தில் அமைந்துள்ள பத்துப்பாடல்களின் கருத்தும் இப்பொருளுக்கு அரண்செய்வனவாக உள்ளன.

நாரை கையறுபு இரற்றுகின்றது; 33 அவனினால் கோதித் தூ வியை உதிர்க்கின்றது; 34 பதைத்த அசைகின்றது; 35 காலைமுதல் மாலை வரை அங்கேயே தங்கி யிருக்கின்றது; 36 பசி தின அல்குகின்றது; 37 துன்பத்தின் மேல் துன்பம் கொள்கின்றது. 38

இவற்றையெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கின்றபோது, ஒன்றனைப் பிறிதொன்றாகக் கருதுவது என்றும் பொருளில் 'செத்து' என்றும் சொல் சங்கப் பாடல்கள் பலவற்றில் இடம்பெற்றிருப்பது உண்மையென்றாலும், இப் பாடலில் டாக்டர் மு. வரதராசுலர் கூறுகின்ற பொருள் பொருத்த முடையதாகத் தோன்றுகின்றது. அம்முடிவின் கற்பனைத் திறன் ஆழ்ந்த உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்திருக்கின்றது.

அம்முவுருளின் கற்பனைத் திறனை அவருடைய பாடல்களில் அமைந்துள்ள உவமைகளாலும் அறியலாம். வரைவிடை வைத்து நீங்கும் தலைமகளுக்குத் தோழி, தலைவியைக் காத்தல் அவன் கடமை என்பதனை வலியுறுத்திக் கூறுகின்றாள். "தாய் சிறந்த ஒன்புறத்தம்போதும் வாய் திறந்து அங்கும் என்று அரற்றுசின்ற குழந்தையினைப் போல என் தலைவி இருக்கின்றாள்; தன்பம் செய்தாலும் இன்பம் தந்தாலும் அவள் என்றும் உன் எல்லைக்குட் பட்டவள்; உன்னையன்றித் தன் தனிப்பத்தைக் களையும் உறுதுனை அவருக்கு வேற இல்லை" ³⁹ என்று கூறுகின்றாள். தாயைத் துறந்து வாழ முடியாத - வாழ விரும்பாத குழந்தையின் நிலையினைத் தலைவனைப் பிழிந்து வாழுவிரும்பாத தலைவியின் நிலைக்கு உவமையாக்கி யுள்ளமை ஒத்த உணர்வினை இயைத்துக்கூறும் கற்பனைத் திறனைப் புலப்படுத்தச் சின்றது.

புலவர் காட்டுகின்ற மற்றொரு கடற்கரைக் காட்சி, இயற்கையை இயற்கைக்காகவே பாடாமல், தம் கருத்துக்களை விளக்குதற்குரிய கருவியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் கற்பனைத் திறனுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது.

கடற்கரை மனலில் விழுந்து சிடக்கும் நாவற்கலியைத் தன் இனமெனக் கருதி நெருங்குகின்றது ஒரு வண்டு. அந்த வண்டினைப் பழம் என்று கருதிய நண்டு அதனைப் பற்றிக் கொள்கின்றது. அதனிடமிருந்து உய்தற்பொருட்டு வண்டு யாதோசைபோல் அச்சமிதந்து பேரொலி எழுப்புகின்றது. இரைதேடும் நாகரையொன்று வண்டின் இரற்றொலி கேட்டு அங்கே வரவே, நண்டு வண்டினை விட்டுத் தான் உய்தற்கு ஓடுகின்றது. ⁴⁰

கவிஞரின் இக்கற்பனை உள்ளுறை உவமையாக அமைந்து மற்றொரு குறிப்புப் பொருளைத் தருகின்றது. கலியைத் தலைவியாகவும், இம்பியைத் தோழியாகவும், அவளைத் தவறிழைக்கும் தமராகவும், நாகரையைத் தலைவனாகவும் கொள்ளுதல் வேண்டும். தலைவியைத் தோழி சார்ந்திருந்த போதும் தமர் இற்செறித்தனர்; தலைவன் வந்தவுடன் மகட்கொடை நேர்ந்து இற்செறிப்பொழித்தனர் எனிலும் பொருளையும் தருமாறு பாட்டினைப்

படைத்திருக்கும் புலவரின் கற்பனைத் திறன் பெரிதும் போற்றத் தக்கது.
உலோச்சுரர்

நெய்தல் திணையப் பாடிய சிறந்த புலவர்களில் உலோச்சுரரும் ஒருவராவர். இவர் அகநானூற்றில் எட்டுப் பாடல்களும், குறுத் தொகையில் நான்கு பாடல்களும், நற்றிணையில் பத்தொன்பது பாடல்களுமாக நெய்தல் திணைப் பாடல்கள் மூப்பத்தொன்றனைப் பாடியுள்ளார். நற்றிணையில் இவர் பாடிய தறிஞ்சித் திணைப் பாடல் ஒன்று இடம்பெற்றுள்ளது. புறநானூற்றில் இவர் பாடியவை மூன்று பாடல்கள்.

நெய்தல் திணைப் பாடல்களைப் பாடியுள்ள இவர் திறம், அந்நிலத்தில் இயற்கையோடு இயைந்த உள்ளம் பெற்றவராக இவர் வாழ்ந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதனைப் புலப்படுத்துகின்றது. இவர் உள்ளத்தில் கருத்தியல் வடிவங்களாகத் தொகுத்து வைக்கப்பெற்றிருந்த காட்சிகள் கற்பனைத் திறத்தின் விளைவாகப் புதிய படைப்புக்களாக மாறி நம்மை அவர் காலத்திற்கும், நாட்டிற்கும் ஈர்த்துச் செல்கின்றன.

கடல் அலைகள் இடியொலி போல் இடையறாது முழங்குகின்றன. ⁴¹
கடற்கரை மணல் நிலவு போலவும், ⁴² பால் போலவும் ⁴³ வெண்ணிறம் பெற்று மூங்கியதாக ⁴⁴ இருக்கின்றது.

பரதவர் சிறகுடி புல்வேய்ந்த குறியிறைக் குரம்பைகளைக் கொண்டது. ⁴⁵ ஒருநாள் வாரும் வாய்ப்புப் பெற்றவரையும், மதுநாள் தம் ஊரையே மறக்கச் செய்யும் அன்புற மாந்தர் அங்கே வாழ்கின்றனர். ⁴⁶
ஊரைச் சுற்றிப் பனையோ லையோடு முடிகளைச் சேர்த்தமைத்த வேலி அமைந்திருக்கின்றது. ⁴⁷

பரதவ மகளிர் செய்த வண்டிப் பாவையின் வளமுலை முற்றத்தில் சுணங்கு போல் ஞாழல் பூக்கள் சிதறியுள்ளன. ⁴⁸ வலவளம் சிறந்த பரதவர் வாழ்க்கை இன்பம் நிறைந்தது. ⁴⁹ கரிய பனையின் கள் அவர்களுக்குக் களிப்புத் தருகின்றது. ⁵⁰ வானம் வேண்டா உழவராகிய

பரதவர் கடல் நீரைப் பாத்திகளில் நிறைத்துக் கன்மலை போல் உப்பு
விளேவிக் கின்றனர். 51 மழை பெய்தால் அவர்கள் பாக்கங்களில் நெல்
விளையும்; பொய்த்தால், இருங்கழிச் செழுவின் வெள்குப்பு விளையும். 52
வலையாளம் பறியாளம் பிடித்த மீன்களைப் பரதவர் மணலில் பெய்து
உலர்த்தினர். 53

உலகும் மீன்களைப் பறவைகள் கவர்ந்து செல்லாதவாறு
புன்னை யின் நிழலிலிருந்து பரதவ மகளிர் காவல் புரிவர்; சிவந்த நங்குகளின்
ஐழமான வளைகளைத் தோண்டுவர்; ஞாழல் மரத்தின் உயர்ந்த கிளையில்
தாழையின் கயிற்றொலையிய ஊசலில் ஆடி மகிழ்வர்; கடற்கரையில் குரவை
யாடுவர்; அதில் வெறுப்புத் தோன்றும் போது கடலில் நீராடி மகிழ்வர். 54
நெடும்பெழுது கடலாடிச் சோர்வுடையவராகி, இருங்குழம் நேரத்தில்,
கரை நோக்கி வரும் திமில்களை உப்பின் குவியல் மீது ஏறிநின்று எண்ணுவர். 55
உப்பு மேட்டிலிருந்து தொலைவில் கடலில் வரும் திமில்களை எண்ணும் போது
'எந்தை திமிலிது; எந்தை திமிலிது' எனத் தந்தைக்குரிய திமில்களையும்
பிறர்க்குரிய திமிலையும் அடையாளம் கண்டு மகிழ்வர். 56

கழிக்குப் படப்பைகள் அங்கே கவினிக்கு விளங்குகின்றன. 57
தாழை வேலி கொண்ட படப்பைகளில் விடியல் நேரத்தில் எருமைகள்
நெய்தலின் புதுமலர்களை மேய்கின்றன. 58

விரியினர்ப் புன்னையும், சிவன் ஞாழலும் கடற்கரைப் பகுதியில்
சிறந்தோரின் நிற்கின்றன. உரலுத் திரை பொருத உயர்மணல் அடைக்கரையில்
ஒங்கி நிற்கும் புன்னை மரத்தின் கிளையினை அலைகள் நனைக்கின்றன;
மலர் நிறைந்த அக்கிளையில் மது வேண்டி வண்டுகள் மொய்க்கின்றன. 59
இரவு போன்ற இருள் நிறங்கொண்ட புன்னையின் அடிமரத்தில் தோளிகள்
கட்டப் பெற்றுள்ளன. 60 கீழ்க்காற்று வீசுகின்ற போது புன்னையில்

முந்தாது நாரையின் முதுகில் வீழ்ந்து நிறைகின்றது. ⁶¹ சூடுவோர் கொய்தபின்
எஞ்சிய பொன்னிறத் தாது கொண்ட புன்னைப்பின் மலர்கள் நெய்க்கனி பசுங்
காய்களாக நீள்கிணையில் தொங்குகின்றன. ⁶² சிறுதுடிப்பாக்கத்து
நிறைபுலால் நாற்றத்தைப் புன்னையும் தாழையும் தம் பூக்களால்
போக்குகின்றன. ⁶³

கானலில் சில பனைமரங்கும் இருக்கின்றன. தேன்சுவை
கொண்ட அதன் பழங்கள் நெய்தல் மலர் சிதையுமாறு சேற்றில் விழுந்து
புதைக்கின்ற போது, அவ்வோசையால் அஞ்சிய நாரைகள் தம் இனத்தோடு
இரிந்தோடுகின்றன. ⁶⁴ மன்றத்துப் பெண்ணின் மடல் வாரும் அன்றில்
மா லையில் பையென நரலுகின்றது. ⁶⁵

உலோச்சனார் காட்டும் இந்நெய்தல் நிலக் காட்சிகள், அந்
நிலத்தோடு அவர் வாழ்க்கை கொண்டிருந்த தொடர்பினைப் புலப்படுத்து
கின்றன. உள்ளத்திறையில் தாம் தீட்டி வைத்திருந்த உண்மைக் காட்சிகளைக்
கற்பனையழகட்டி நமக்குக் காட்டுகின்றார்.

நெய்தல் நிலத்த லேவன் த லேவியைக் காண்பதற்குத் தேரின்
வருவதாகப் பல பாடல்கள் கூறுகின்றன. கற்பனை நயந்தோன்ற
உலோச்சனார் தேரின் வருகையைப் பல பாடல்களில் குறிப்பிடுகின்றார்.

அரும்பின் பசிய கொடிகள், அரிபட வெண்மணற் துவையின்
மிகையேறியும் இறங்கியும் மறைகின்ற தேருக்குக் கடலில் சென்று மறைகின்ற
கடுஞ்செலற் கொடுந்திமிலை உவமையாகக் கூறுகின்றார். ⁶⁶ கடல் லையில்
ஏறியும் இறங்கியும் விரைந்து சென்று மறைகின்ற திமில் மணல்மேட்டில் ஏறி
இறங்கி விரைகின்ற தேருக்கு மிகச்சிறந்த உவமையாகப் புலவரின் கற்பனை
யுணர்வினைப் புலப்படுத்துகின்றது.

இரண்டு சக்கரங்க ளையும் கட்டத்தீர் நனைக்க விரைந்து
செல்கின்ற தேர், இருசிறை ளையும் மழை நனைக்க வானில் பறக்கும்
அன்னம் போன்று திகழ்வதாகக் கற்பனை செய்திருக்கின்றார். ⁶⁷ கடல்

நீருக்கும் கழிச்சேற்றாக்கும் அருகில் தேர் செல்கின்றது என்பதனை உணர்த்துவதற்கு அழகிய கற்பனைக் காட்சிகளைப் படைக்கின்றார். தலைவன் தேரில் பூட்டிய குதிரைகள் கடல் நீரால் கழுவப் படுகின்றன; ⁶⁸ பூமணல் நிறைந்த கரையிலில் தேர்ச் சக்கரத்தால் நண்டுக்குத் துன்பம் நேராத வாறு நிலவொளியில் வலவன் குதிரைகளைச் செலுத்துகின்றான்; ⁶⁹ தேரில் பூட்டிய கோவேறு கழுதையின் காற்றினம்புகளில் சிவந்த இரல்மீன்கள் சிக்குண்டு அழிகின்றன; ⁷⁰ இங்ஙனம் உலோச்சுருர் பாடியுள்ள திறம் அவர் கற்பனையின் சிறப்பினைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

தேர் செல்லும் வழியில் இரும்பு போன்ற கருங்கோட்டுப் புனைமரம் இருக்கின்றது. நீலம்போன்ற அதன் பசிய இலைகளில் பூக்களின் பொன்னிற மகரந்தம் உதிர்ந்திருக்கின்றது. புலியினது புள்ளியினைப் போலப் பொலிவு மிக்க நிறங்கொண்ட வரிவண்டுகள் ஊதுகின்றன. அந்தக் காட்சியும் ஓசையும் தேரில் பூட்டிய குதிரையினைப் புலியெனக் கருதி அஞ்சச் செய்கிறது. இழுத்த நிறத்திய போதும் நிலலாது விரையும் அக்குதிரையின் கால்கள் பந்து போலத் தாவுகின்றன. ⁷¹ குதிரையின் பேதமை நம் உள்ளத்தில் நகைச்சுவையினைத் தோற்றுவிக்கின்ற நல்ல கற்பனை இது.

உலோச்சுருரின் அழகிய உவமைகள் அவருடைய கற்பனைத் திறத்தினைப் புலப்படுத்துகின்றன. முகில் சூழ்ந்த இரவில், ஒளியீடங்கிய கருங்கடலில் மீன்பிடிக்கும் பரதவர் தம் திரிவில் கொண்டிருந்த விளக்குகள், வேந்தன் பாசறையில் யானையின் முகபடாம் போலத் தோன்றுவதாகக் கூறுகின்றார். ⁷² கரையோரக் கடல் அலையெறிந்து ஆர்க்கும்; ஆலை கரையிலிருந்து கடலின் உட்புறம் சென்றால் அலையும் ஒலியும் இருப்பதில்லை. பொருமுகத்தில் பெருமுகக்கம் செய்யும் படையினர் பாசறையில் அமைதியாக அடுத்தநாள் போரினைப் பற்றிச் சிந்தித்திருப்பர். ஒலியவிந்த கடலுக்கு வேந்தன் பாசறையினையும் திரிவுக்கு யானையினையும், திரில் சுடருக்கு யானையின் முகபடாத்தினையும் இயைத்து உவமையினை யமைத்துள்ள புலவரின் திறம் தன்னிதன் என்னி மகிழற்பாலது.

கடலில் வ லையிருதற்காக அம்பிகளைப் பரதவர் செலத்தும்
காட்சி, அடக்குதற்கு அரிய களிற்றினைப் பாகர் செலத்துவதுபோல்
இருப்பதாக மற்ருரு பாடலிலும் கூறியுள்ளார். 73

தேரிற் பூட்டிய குதிரைகளின் வ னைந்த த லைகள், நீண்டு
வளர்ந்த தினைக்கதிர் போல விளங்குவதாகவும், தாழ்ந்த குறையில் நீர்
பாய்தல் போல அவை தாவிச் செல்வதாகவும் உவமையினை அமைத்துள் ள
திறம் புலவரின் கூர்த்த காட்சி அறிவினைத் தெளிவாக்குகின்றது. 74

உரிப்பொருட் சிறப்பினை விளக்குதற்கும் அவர் அழகிய
உவமைகளைக் கற்பனை நயந்தோன்றக் கூறியுள்ளார். காப்பு மிதுதிக்கன்
இடையிருபட்டு ஆற்றாளாகிய த லைவியின் உடற்பொலிவிழப்பினைத் தோழி
கூறுகின்றாள்.

"பெய்யாது வையிய கோதை போல

மெய்சாயினை" 75

எனத் த லைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் த லைவியிடம் கூறுகின்றாள். குடி மகிழ்
வேண்டிய மா லையினைச் சூடாது வறிதே வாட விடுதல் போல், கூடி மகிழ்
வேண்டிய த லைவியை இற்செறித்தலின் அவள் மேவி நலம் சாய்ந்தது எனக்
கூறுகின்றாள். அவ னைத் த லைவன் வரைந்து மகிழ்விக்க வேண்டும் என்றும்
குறிப்பினைத் தருமாறு உவமையை அமைத்துள்ள திறம் புலவரின் சிந்தனைத்
திறன் மிதந்த கற்பனைத் சிறப்பினைக் காட்டுகின்றது.

வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயின் பிரிகின்றான் த லைவன்.
ஆற்றாள் எனக் கவன்ற தோழிக்கு,

"இனிச்சென் றனனே யிருமணற் சேர்ப்புன்

யாங்கறிந் தன்றுகொல் தோழியென்

தேங்கமழ் திருநதல் ஐர்தரும் பசப்பே" 76

எனத் த லைவி கூறுகின்றாள். கேனிப்பாசி போலவும், 77 விளக்கற்றம்
பார்க்கும் இருள் போலவும் 78 த லைவன் பிரிந்தவுடனே த லைவியின் உடலில்
பசுலை பரத்தலைப் பிறகும் கூறியுள்ளனர். ஆனால், உலோச்சுரர்

பசுலையை உயிரும் உணர்வும் பெற்றது போலக் கற்பனை செய்துள்ளார். தம்மைத் துரத்தும் ஆற்றல் பெற்ற வலியவர் இருக்கும் வரை மறைந்திருந்தது. அவர் சென்றவுடனே வெளிப்படுகின்ற தீயோர் போலத் தலைவன் பிரிந்தவுடனே தேன்மணம் கமழும் நெற்றியில் பரக்கின்ற பசுலை, தலைவனது செலவினை எவ்வாறு அத்துனை விரைவில் அறிந்து கொண்டது? எனத் தலைவி கூறுவதாக அமைந்துள்ள பாடற்பகுதி புலவர் கற்பனைத் திறனுக்குச் சிறந்த சான்றாகும். ஒரு பொருளிடத்து இல்லாத பண்புகளை அதற்குப் படைத்துக் கூறும் திறம் கற்பனையின் இயல்பினை இதில் காணலாம்.

தாம் பாடிய ஒரே குறிஞ்சித் திணைப் பாடலில் உலோச்சரார் பிரிவான் மெனியும் தலைவியை மிக அழகாகக் கற்பனை செய்து காட்டுகின்றார்.

மலையுறை குறவர் சிலர் சிறிய இலகனைக் கொண்ட சந்தன மரத்தின் மேற்பட்டைகளை அறியாமையால் அடித்து விடுகின்றனர். வற்றல் மரமாகப் பட்டொழியுமாறு அடிபட்ட வாயிலிருந்து உள்ளிருக்கும் நீர் முழுமையும் புறத்தே சோர்ந்து வடிந்து விடுகின்றது. அந்தச் சந்தன மரத்தின் நிலையில்தான் இருப்பதாகத் தலைவி கூறுகின்றாள்.

"அறியும் உள்ளமும் அவர்வயின் சென்றென

வறிதால் இதுனையென் யாக்கை யினியவர்

வரினும் நோய்மருந் தல்லர்" 79

என்னும் தலைவியின் கூற்று அவலத்தைக் கூறும் கற்பனையின் ஆற்றலுக்கு ஒரு கொடுமுடி. மீண்டும் வாழ்வு பெறமுடியாத அளவிற்குச் சந்தன மரம் பட்டுப் போயிற்று. அதுபோல் மீண்டும் தலைவன் வந்தாலும் தன் நோய் தீர்க்கும் மருந்தாக அவன் பயன்தருதல் இயலாது எனக் கவன்று மொழிகின்றாள். கழிபெருங் காமநோய் புலவரின் கற்பனையால் கற்போரின் நெஞ்சத்தைக் கரைந்துகச் செய்கின்றது.

கபிலர்

குறிஞ்சித் திணையைப் பாடுவதில் கபிலர் இணையற்றவராக விளங்குகின்றார். அவர் பாடியுள்ள நூற்றுத் தொண்ணூற்றேழு அகப்பொருட் பாடல்களில் ஆறு பாடல்கள் பிற திணைக்குரியவை; மற்றவை அனைத்தும் குறிஞ்சித் திணைக்குரியவைகளாகும்.

அகநானூற்றில் குறிஞ்சித் திணைக்குரியவைகளாகப் பதினேழு பாடல்களும், பாலைத் திணைக்குரியதாக ஒரு பாடலும் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் இருபத்தெட்டுக் குறிஞ்சித் திணைப்பாடல்களும் ஒரு நெய்தல் திணைப் பாடலும் பாடியுள்ளார். நற்றிணையில் பதினாறு குறிஞ்சித் திணைப்பாடல்களும், இரண்டு நெய்தல் திணைப்பாடல்களும், ஒரு முல்லைத் திணைப்பாடலும், ஒரு மருதத்திணைப் பாடலும் பாடியுள்ளார். ஜங்கு நூற்றில் குறிஞ்சிக்குரிய நூறு பாடல்களையும் கவித்தொகையில் குறிஞ்சிக் கவி இருபத்தொன்பது பாடல்களையும் பாடியுள்ளார். பத்துப்பாட்டில் குறிஞ்சிப் பாட்டிணைப் பாடியிருக்கின்றார்.

பதிற்றுப்பத்தில் பத்துப்பாடல்களும், புறநானூற்றில் இருபத்தெட்டுப் பாடல்களும் கபிலரால் பாடப்பெற்ற புறப்பொருட் பாடல்கள் ஆகும்.

கபிலரின் பாடல்களைப் பற்றிய இக் குறிப்பே அவர் பிற திணைகளைப் பாடுவதைவிடக் குறிஞ்சித் திணையைப் பாடுவதில் பெரு விருப்பம் கொண்டவர் என்பதனைப் புலப்படுத்துகின்றது. அவர் வாழ்க்கையிற் பெரும்பகுதி மலைநாடுகளில் கழிந்தமையும், மலைநாட்டுத் தலைவர்களிடம் அவர் நட்புக் கொண்டிருந்தமையும் அதற்குக் காரணமாகும்.

பாரிக்குரிய பறம்பு மலையிலேயே அவர் வாழ்வின் பெரும் பகுதியைக் கழித்தார் என டாக்டர் மு.வரதராசனார் தம் ஆய்வு நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். 80 பாரி, மலையமான் திருமுடிக்காரி, பேகன் முதலிய மலைநிலத் தலைவர்கள் கபிலரின் மிகச்சிறந்த நண்பர்களாக விளங்கி

யிருந்தனர். குறிஞ்சிக் காட்சிகளில் உள்ளம் தோய்ந்தவராக இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த கபிலர், குறிஞ்சித் திணையையே மிக விரும்பிப் பாடியிருப்பதில் வியப்பில்லை. கார்த்த நோக்கோடு அவர் குறிஞ்சி நிலத்தில் கண்டனவெல்லாம் அவர் உள்ளத்தில் அழகிய கருத்தியல் வடிவங்களாகத் தொகுத்துவைக்கப் பெற்றிருந்தன. உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடாக உயர்ந்த பாடல்களை அவர் உருவாக்கியபோது அக்கருத்தியல் வடிவங்கள் அவரது கற்பனைத் திறமால் மறுபிறவி அடைந்தன.

தம் பாடல்களில் கபிலர் காட்டுகின்ற குறிஞ்சிநிலக் காட்சிகள் அனைத்தும் அவர்தம் கற்பனைத் திறனை யுணர்த்தும் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன. மலையும், மலையிற் செறிந்து வளர்ந்து பூத்துப் பொலியும் மரம், செடி, கொடிகளும், புலியும், யானையும், கரடியும், காட்டுப் பன்றியும், குரங்கும், மானும், மயிலும், கூகையும், மழைநசைப் புள்ளும் அவர்தம் பாடல்களில் கற்பனைக்குரிய மூலங்களாகத் திகழ்கின்றன.

கபிலர் காட்டும் குறிஞ்சி நிலத்தில் உயர்ந்தோங்கி நிற்கும் மலையின் மீது முகில் தவழ்கின்றது.⁸¹ முடியிலே முகில் தவழ்கின்ற நெடுந்தன்றம் கொழுப்பு முடிய ஊன்றடிபோல் தோன்றுகிறது.⁸² மலையிலிருந்து வீழ்கின்ற அருவிகள் முரது போலவும்⁸³ பறை போலவும்⁸⁴ முழங்குகின்றன. அருவியின் ஒளியோடு வண்டின் ஒளி சேர்ந்து, தன்னுமை ஒளியோடு கூடிய யாழ்போல் ஒலிக்கின்றது.⁸⁵ அருவி வெண்கிறத்தால் வெள்ளிய துகில்போல் விளங்குகின்றது.⁸⁶ மனிகளை வரன்றி ஒல்லென விரைந்து இழிகின்றது.⁸⁷ அதன் ஒளி யானை உறங்குதற்குத் தாலாட்டாக அமைகின்றது.⁸⁸ அரமகளிர் அருவியில் ஆடி மகிழ்கின்றனர்.⁸⁹

நீலமணி போன்ற நிறங்கொண்டதாக மலை திகழ்கின்றது.⁹⁰ பெரிய மழையிலால் கழுவப்பெற்ற துருகல் மாசறக் கழுவப்பெற்ற யானைபோல் விளங்குகின்றது.⁹¹ கோங்க மலர்ந்த மலைகள் பொன்னி பூண்ட யானைகள்போல் தோன்றுகின்றன.⁹² மலைப் பாறைகளில்

படர்ந்திருந்த புல்லிய விழுதையுடைய இற்றிமரத்தின் வேர்கள் வரையிழி அருவிபோல் தோற்றமளிக்கின்றன. 93 யா லையின் முதலிலுள்ள கயிற்றினைப் போலக் கவிமிகைச் சிறுநெறிகள் கரட்சி தருகின்றன. 94 மழை மிகப் பொழுதவின் நீரால் மூடப்பெற்ற பருமிகளின் பல மலேச் சிறுநெறியில் இருக்கின்றன. 95 மலேமிகையுள்ள தேவிரால் முகிலுழை மதிபோலத் தோன்றுகின்றது. 96

விரைந்து பாய்கின்ற கான்யாற்று நீரினை, உதிர்ந்த மலர்கள் மறைத்து விடுகின்றன. 97 முதலெவராமும் கல்லில் மோதி மீண்டு சுழன்று செல்கின்ற கான்யாறு யா லையின் வலிகெடுத்து அதனை ஈர்த்துச் செல்கின்றது. 98

நடு இரவு நேரத்தில் மேகம் மலையைச் சூழ்ந்து கொள்கிறது; வானின் நிறம்போல வானத்தில் மின்னல் ஒளிர்கின்றது; பெருமலையின் சிகரங்கள் அதிருமாறு இடி முழங்குகின்றது; பரிய மழைத்துளிகள் பரந்து வீழ்கின்றன. 99 மழை மிகுந்து பொழுதவின் வானத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை; மழைநீர் பெருகிப் பாய்வதின் நிலத்தைக் காணமுடிய வில்லை. குாயிடு மறைந்து விட்டமையால் இருள் செறிந்து பரவியுள்ளது. 100

நிலமும் பொருதுமாகிய முதற்பொருளை இவ்வாறு புனைந்துரைக்கும் கபிலர், குறிஞ்சிக்குரிய கருப்பொருள்களையும் கற்பனை நயந்தோன்றத் தம் பாடல்களில் சிறப்பாகப் புனைந்து கூறியுள்ளார்.

மலையில் வளர்ந்திருக்கும் சந்தன மரங்களில் மிளகுக் கொடிகள் படர்ந்திருக்கின்றன. 101 சந்தன மரத்தின் இடைநிலத்துளவாகிய அகிலைச் சுருதவின் எழுகின்ற புகை சந்தனப் பூவினோடு சேர்ந்து மணம் கமழ்கின்றது. 102 தாமரைத் தாதினை ஐதி வண்டுகள் சந்தன மரத்தில் தேவிரால்களைத் தொடுக்கின்றன. 103 கோழிலை வரழை முதிர்ந்த பெருங்குலையினைக் கொண்டிருக்கின்றது. 104 வேங்கை மரங்கள் தேன் மணக்கின்ற பூங் கொத்துக்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. 105 அவற்றின் பூக்கள் பொன்னிறம்

பெற்றுத் திகழ்கின்றன. 106 கருங்கால் வேங்கையின் கரிய புறவிதழுடைய ஒளிபொருந்திய பூக்கள் அகன்ற கற்பாறையில் மீது உதிர்ந்து பரவுகின்றன. 107 கொல்லன் உலகங்களத்தில் அடிக்கும் இரும்பின் பொறி சிதறமாறு போல வேங்கை மரத்திலிருந்து பூக்கள் உதிருகின்றன. 108 காவைர் கிழங்கு தோண்டிய நெடுங்குழிகள் நிறையுமாறு வேங்கையின் புதமலர்கள் அவற்றில் உதிர்சின்றன. 109 ஒங்கோடொன்று பொருத கனிகளால் மிதிக்கப்பட்ட நெறிந்த அடியினைக் கொண்ட வேங்கைமரம் குறமகளிர் கூந்தலிற் குகுதற்கென நிலத்தில் நின்றவாறே பறிக்கக்கூடிய வகையில் தாழ்ந்து மலர்ந்திருக்கின்றது. 110 வேங்கை மரத்தின் பூச்சினையில் குறத்தி எரி மடுத்த சந்தனமரத்தின் புகை தவழ்கின்றது. 111

பலாமரத்தின் சிறந்த வேர்களைக் கொண்ட கிளைகள் தோறும் பழமிகி தொங்குகின்றன. 112 தம்மை யுண்டாரைப் பிறவற்றை யுண்குதவாறு தடுக்கும் சுவை மிக்கனவாக அப்பழங்கள் உள்ளன. 113 கொழுந் துணரிடையே கவிந்த பலாக்கனி கற்குகையில் விழுசின்ற போது பாறையில் இருக்கும் தேனடையைச் சிதைக்கின்றது. 114 மாமரத்தில் இருந்து உதிரும் பிஞ்சுகளைக் குறவர் மழையோடு விரும் மணிக்கட்டிகளைத் தொகுப்பதுபோலத் தொகுக்கின்றனர். 115

வானத்து விண்மீன்கள் போன்று மலையில் பல சுனைகள் உள்ளன. 116 குளிர்ந்த மலேச்சுனைகளில் பசுமையான இலைகளின்மேல் உயர்ந்து மலர்ந்துள்ளன குவளை மலர்கள். 117 காந்தள் முகைமேல் இருக்கும் தம்பி மகளிர் கைவிரலில் அணிந்திருக்கும் நீலக் கடைச்செறி போல் விளங்குகின்றது. 118 வரைதொடும் மகளிரின் கைகளைப்போலத் தேன் நிறைந்த காந்தள் மலர்கள் அசைகின்றன. 119 மலையில் செறிந்து வளர்ந்தோங்கி நிற்கும் மூங்கலின் பாளை, ஓன்பொறி கொண்ட மான்செவி போல் விளங்குகின்றது. 120

இருள் செறிந்த நள்ளிரவு நேரத்தில் வழி தவறிய புலி

அங்கே வருபவரை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கின்றது. ¹²¹ நன்றினைத்
பெண்புலியின் பசியினைப் போக்குதற்காகக் காட்டுப் பசுவின் ஏற்றினை
வலம்படக் கொண்டு ஈர்த்து வருகின்றது ஐம்புலி. ¹²² களிற்றினைக்
கொள்வதில் தவறிவிட்ட புலி சினத்தோடு இருள்செறிந்த யாமத்தில்
திரிகின்றது. ¹²³ புலியின் நினைவால் அஞ்சுகின்ற யானைகள் பல அங்கே
இருக்கின்றன. ¹²⁴ பொன்றிற் வேங்கைப் பூநீக்கனை மேய்கின்ற மான்கள்
அங்கே வாழ்கின்றன. ¹²⁵

முனைவளரும் ஞாநுகளில் உள்ள மூங்கில்களை ஒடித்துத் தன்
இனத்தோடு உண்டு களித்த களிற் நீர் வேட்கை கொண்டு ஒறைநோக்கிச்
செல்கின்றது. தன்னைப் பார்த்துத் தாக்குதற்குப் பகுங்கிய முரண்மீது
புலியினைக் கோட்டிலால் தத்திக் கொல்கின்றது. குருதி படிந்த தன்
கோட்டினை மழைநீரில் கழுவிக்கொண்டு பகைவென்ற பெருமிதத்தோடு மெல்ல
நடந்து சென்று பிடியுடன் கூடி வாழை மரங்கள் நிறைந்த மலைப்பகுதியில்
குயில்கின்றது. ¹²⁶ குாயிறு தோன்றும் விடியற் காலத்தில் மூங்கிலை நெல்லடை
வனைத்துத் தின்ற பிடியொன்று இருள்செறியும் சோலையின்கண் அச்சமின்றித்
குயில்கின்றது. ¹²⁷

வருடைமாவின் குட்டிகள் பராமையில் இருக்கும் கருங்குரங்கைப்
பார்த்து வெகுண்டு இருள்செறிந்த பக்கமலையில் ஏறியும் இறங்கியும்
ஒலிக்கின்றன. ¹²⁸ மிளகின் தளிரை யுண்ட குரங்கு உயர்ந்த மலைச்
சிகரங்களில் தாவுதலால் உதிர்ந்து பரவிய மணமிக்க மலர்களால், மலைச்
சாரல் வேலன் வெறியாடு களம்போல் தோற்றமளிக்கின்றது. ¹²⁹ பலாவின
பழத்தினை ஷுண்ட ஐங்குரங்குகள் கானவன் எறிகின்ற அம்புக்கு அஞ்சிப்
போர்ர்க்களம் புதுந்த குதிரையினைப் போல மூங்கில்கள் விளையுமாறு
பக்கமலையில் தாவிப்பாய்ந்து செல்கின்றன. ¹³⁰ மயில்கள் கூட்டமாக
அகலுகின்ற மரஞ்செறிந்த கானத்தில் மழை பொழிகின்ற போது கருங்
குரங்குகள் குட்டிகளோடு நடுங்குகின்றன. ¹³¹ காட்டு மயில்கள்

பாறையின்மீது ஈகிற முட்டையினைக் குரங்குக்குட்டி உருட்டி விளையாடு
கின்றது. 132

மென்தினை மேய்ந்த தறுகன்மை மிக்க பன்றி மலைப்பக்கத்தில்
உறங்குகின்றது. 133 பொன்னை யுரைத்துப் பார்க்கப் பயன்படும் கட்டளைக்
கல்போன்ற நிறங்கொண்ட பன்றி¹³⁴ இளம்பிறை போன்ற வளைந்த
மருப்பினைக் கொண்டிருக்கின்றது. 135

பாம்பு வாழ்கின்ற ஈரம் மிக்க புழைகளைக் கொண்ட
புற்றினை, இரை தேடுகின்ற கரடிக் கூட்டம் மேகம் போலச் சூழ்ந்து
கொண்டிருக்கின்றது. 136

நெருப்புப் போன்ற பூக்கள் நிறைந்த வேங்கைமரத்தில்
மீதிருக்கும் மயில் பொற்கலன் பூண்ட மடந்தை போலவும், ¹³⁷ வேங்கைப்
பூவினைக் கொய்யும் மகளிரைப் போலவும், ¹³⁸ தோன்றுகின்றது. புனத்தில்
வாரும் காவலரின் கொள்ளிக்கு அஞ்சிய மயில், இருவி யிருந்த குருவி
அஞ்சுமாறு பந்தாடுகின்ற மகளிர் போலத் தன் புகளிடம் நோக்கிச்
செல்கின்றது. ¹³⁹ கொடிச்சியின் கூந்தலைப்போல் தன் அழகிய தோகையை
விரித்து ஆட மகிழ்கின்றது ஒரு மயில். ¹⁴⁰

குற்றிக் குறவனின் புல்வேய்ந்த குரம்பையினைக் காண முடியாத
வாறு மேகம் மறைக்கின்றது. ¹⁴¹ அவன் சந்தன மரத்தை அறுத்துச்
சுருவதால் எழுகின்ற புகை காந்தள் மலர்களோடு சேர்ந்து மணம்
பரப்புகின்றது. ¹⁴² பலாச் சுவையிலின்று விளைந்த தேறலைப் பருகிய
குறவன் பொன்னிறப் பூவினைச் சூடிக்கொண்டு, வன்மை மிக்க நாய்கள்
பின்னேவர, வில்வேந்திச் சென்று, காட்டு மல்லிகை குருதி படிந்து
அசைந்திருமாறு முள்ளம் பன்றியினைக் கொன்று வீழ்த்துகின்றான். ¹⁴³

வேட்டுவன் ஒருவன் உரும்பினைக் குத்திக் கொல்கின்றான்;
மணலில் முழுசி மறைந்திருக்கும் துணலைப் பறித்தெடுக்கின்றான்; உயர்ந்த
புற்றுக்களைக் கொண்ட ஈயலைக் கெண்டி எடுக்கின்றான்; இறுதியில்

முயலேப் பற்றிக் கொல்கின்றான். தான் பெற்ற பல்வேறு பொருள்களைக் கொண்ட பொதியினை மனையகத்தே வைத்து மறந்தவனாக மிகுதியான கள்னைப் பருகி மயங்கிக் கிடக்கின்றான். 144

புவியொரு பொருத புண்கர் யானையில் அழகிய கோட்டினைப் பெறவிரும்பிய கானவர், அவ் யானையை நோக்கி அம்பெய்கின்றனர். 145

குரங்கு கிழித்துண்ட முழவுபோன்ற பெரிய பலாக்கனி குறவர்க்கு அல்துயிசை யுணவாகப் பயன்படுகின்றது. 146

குறமகளிர் தினைப்புனத்தில் கிளிகடிந்து வேங்கை மரத்தில் தொடுத்த ஊசலில் ஆடி மகிழ்கின்றனர். 147 ஒருத்தி, கருவிரல் மந்தியை வருவிருந்தாக ஏற்று அதற்குப் பலாச்சுளையை உண்ணத் தருகின்றாள். 148

குறிஞ்சிநிலக் காட்சிகள் எண்ணிறந்தவற்றை இவ்வாறு அழகிய சொல்லோவியமாகப் புனைந்த நம் மனக்கண் முன்னர்க் கொணர்ந்து நிறுத்தும் கபிலரின் கற்பனைத் திறன் வியக்கத்தக்க சிறப்பினைதாக அமைந்திருக்கின்றது. இக்காட்சிகள் அனைத்தையும் அவர் நேரில் பார்த்து, பார்த்தவற்றைத் தம் பாடலில் மாற்றியின்றுப் படைத்திருக்கிறார் என்று கூறுவது பொருந்தாது.

நடுஇரவு நேரத்தில் புலியும் யானையும் பொருகின்ற காட்சிகளைக் கபிலர் நேரில் கண்டிருக்க வேண்டுமெனவும், உடும்பு, றுணல், ஈயல், முயல் ஆகியவற்றையெல்லாம் கைக்கொள்கின்ற வரையில் வேடதுடன் தாமும் சென்று, அவன் அவற்றை வீட்டில் வைத்து மறந்தவனாகக் கங்குண்டு மயங்கிய காட்சியைக் கண்ட பிறகே மீண்டிருக்க வேண்டுமெனவும் நினைப்பது உண்மைக்கு மாறானதாகும். தம் அனுபவத்தால் பெற்ற அறிவினை மூலமாகக் கொண்டு கற்பனைத் திறனால் இக்காட்சிகளைப் படைத்திருக்கின்றார் என்பதனை அவருடைய பாடல்களே தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றன.

புலி, காட்டுப்புகளின் ஏற்றினைக் கொண்டு ஈர்த்துச் செல்லும் காட்சியினை அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் காட்டுகின்றார். இருண்ட சூகையில் ஈன்றினைப்பட்ட பெண்புலியின் பசியினைப் போக்குதற்காக நடு இரவில் இரைவேட்டெழுந்த ஆல்புலி ஆமான் ஏற்றினை வலம்பட வீழ்த்தி, பெரிய பாறைகள் எல்லாம் தருதியால் சிவக்க ஈர்த்துச் செல்கின்றது எனக் கூறுகின்றார்.

"நனந்தலைக் கானத்து வலம்படத் தொலைச்சி

இருங்கல் வியலறைச் சிவப்ப ஈர்க்கும்" 149

புலியின் ஆற்றலைப் புலப்படுத்துகின்ற புலவரின் உள்ளம் பிறிதோருயிரினை துன்பத்தை எண்ணி நெகிழ்கின்றது. தன் பிணவின் பசியினைக் காணப் பொருத புலி ஆமான் ஏற்றை அடித்துக் கொல்கின்றது. ஆனால் அந்த ஆமானேற்றின் அன்பிற்சிலிய பசு குணையிழந்து தடிக்கின்றது.

"மடக்கண் ஆமான் மாதிரத் தவறத்

தடக்கோட் டாமா னண்ணல் எனு" 150

வீழ்த்தப்பெற்றது எனக் கூறுகின்றார் கபிலர். தன்னலத்தையே குறிக்கோளாகப் பெற்றவர்கள் பிறர் துன்பத்தைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தவதில்லை என்றும் உன்மையினையும் கபிலரின் இக்கற்பனை உணர்த்துகின்றது. இரஸ்கின் கூறுகின்ற துன்னோக்குக் கற்பனைக்கு இது சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

குறிஞ்சி நிலத்து யானைனைப் பற்றி அமைந்துள்ள கபிலரின் கற்பனைக் காட்சிகள் மிக அழகியவை. புலியின் நினைவே யானையை அஞ்சி நடுங்கச் செய்கின்றது. புலிபோன்ற தோற்றங்கொண்ட எதனைக் கண்டாலும் யானை வெகுண்டோடுகின்றது. வேங்கைப் பூக்கள் உதிர்ந்து மறைத்த குறவரின் குரம்பையினைப் புலியெனக் கருதி அஞ்சிய புகர்முக வேழம் மூங்கில்கள் சிதையுமாறு பெயர்ந்தோடுகின்றது. 151

புக்கள் நிறைந்த வேங்கைமரம் யானையின் கண்களுக்குப்
புவிபோலத் தோற்றமளிக்கின்றது. மிகுந்த சினத்தோடு தன் கோடு-
களால் அம்மரத்தில் வேர்ப்பகுதியைக் குத்திச் சாய்க்க முயல்கின்றது.
மரத்தில் பாய்ந்த தன் கோடுகளை எடுக்க முடியாமல் துன்புறுகின்றது. 152
இது கவித்தொகையில் கபிலர் தரும் காட்சி. இந்த யானைக்குக்
கபிலர் தரும் உவமை அவருடைய கற்பனைத் திறனை மேலும் நமக்குத்
தெளிவுபடுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. இறைவன் வாரும் இமயத்தை எடுக்க
முயன்ற. மலையின் கீழே புதுத்திய தன் தடக்கைகளை ஈர்த்தலாற்றாது
துன்புறுகின்ற இராவணன் போல யானை துன்புற்றது என அவர் கூறுகின்றார்.

யானையின் முறம் போன்ற பெருஞ்செவியினையே தன்
மறைவிடமாகக் கொண்டு அதன்மீது ஒரு புவி பாய்கின்றது. நூற்றுவர்
தலைவராகிய துரியோதனனைக் குறங்குறத்துக் கொன்ற வீமனைப் போலச்
சினந்தெழுந்த யானை தன் நீண்ட மருப்பினால் புவியின் மார்பினைப் பிளந்து
கொல்கின்றது. கம்சனால் ஏற்பெற்ற மல்லரின் மறந்தொலைத்த
மால்போலக் கல்லயர் ஓரரவில் தன்சினை நடுவே களிப்போடு நடக்கின்றது.¹
கவித்தொகையில் கபிலர் தரும் மற்றொரு காட்சி இது: கற்பனை
நயந்தோன்ற புராணக் கதைகளை இயற்கைக் காட்சிகளுடன் இயைத்துப்
பாரும் திறம்பெற்றவர் கபிலர் என்பதனை இவ்விரு பாடல்களாலும் நாம்
அறியலாம்.

அகப்பொருளின் உயிர்ப் பொருளாகிய உரிப்பொருளும்
கபிலரின் பாடல்களில் கற்பனையழகோடு மிளிர்கின்றது. தலைவியும் தோழியும்
உயிரொன்றிய நட்புடையவர் என்பதனைத் தோழியின் கூற்றாலேயே அவர்
புலப்படுத்துகின்றார்.

"யாமே, பிரிவின் நியைந்த துவரா நட்பின்

இருகலைப் புள்ளின் ஒருயி ரம்மே" 154

எனத் தோழி தனக்கும் தலைவிக்குமுள்ள செறிந்த நட்பினை விளக்குகின்றாள்.

அவர்களின் சிறந்த நட்பினைப் புலப்படுத்துதற்கு இருதலையும் ஒருயிரும்
கொண்ட ஒரு பறவையினைக் கற்பனையாகப் படைத்து உவமையாக்கியுள்ளார்.
கவிலர்.

தலையின் தோற்றப் பொலிவினையும் பண்புநலத்தையும்
கபிலர் அழகிய கற்பனைகள் வாயிலாகப் புலப்படுத்துகின்றார். மிகுந்த
மழையினால் தழைத்த மாரிக்காலத்தப் பித்திகத்தின் அழகம் மனமும் கொண்ட
அரும்பினது சுவந்த பின்புறத்தை ஒத்த கண்களையும், தனிரையொத்த
மேனியையும் பெற்றவள் தலையி. ¹⁵⁵ மிக்க அழகினையுடைய மூங்கிலை
யொத்த பருத்த தோலினைப் பெற்றவள். ¹⁵⁶ பாவை யன்ன எழிலநலம்
உள்ளவள். ¹⁵⁷ கரிய பலவாகிய கூந்தலையும் திருந்திய அனிகலன்களையும்
கொண்டவள். ¹⁵⁸ வரையரமகனிரைப் போன்ற சாயலைப் பெற்றவள்;
ஜயள்; அரும்பிய முலையள். ¹⁵⁹ முனையோன்ற ஒளிமிக்க பற்களைக்
கொண்டவள். ¹⁶⁰ அழகிய மயில் போல அசைந்து நடக்கும் இயல்பினள். ¹⁶¹
கொடியையும் மின்னலையும் போன்ற இடையினைக் கொண்டவள். ¹⁶²
ஒளிமிக்க நெற்றியைப் பெற்றவள். ¹⁶³ மென்பிணியவிழ்ந்த தன்கமழ்
காந்துள்போல் நாளும் முதலுடையவள். ¹⁶⁴

தலையின் தோற்றப் பொலிவினை இவ்வாறு புனைந்துரைக்கும்
கபிலர் அவளது பண்புநலனை விளக்கும் திறன் கற்பனைச் சிறப்புடையது.

விளக்கு இல்லாமல் வீட்டில் தனியாக இருப்பதற்கும் அஞ்சும்
இயல்பினள்; மனத்தினில் உள்ள மராஜ மரத்துக் கூகை குழறினாலும் மனம்
நடுங்கிப் பாதுகாப்பான இடத்தினை நாடிச் செல்பவள் எனத் தலையியைப்
பற்றிக் கூறுகின்றார். ¹⁶⁵ இத்தகைய அச்சம் மிகுந்த தலையின் உள்ளத்தில்
பின்னர் ஏற்படும் மாற்றத்தை.

"குற்றக் கூகை குழறினா முன்றிற்

பலவின் இருஞ்சினைக் கலைபாய்ந் ஓகனிலும்

அஞ்சமன் அளித்தென் நெஞ்சம் இனியே

ஆரிருட் கங்குள் அவர்வயின்

சாரல் நீளிடெச் செலவா னுதே" 166

என அவள் கூற்றின் வாயிலாகவே புலப்படுத்துகின்றாள். கூகை குழறினாலும் குரங்கு பாய்ந்து துள்ளினாலும் அஞ்சுகின்ற அவள் நெஞ்சம் ஆரிருட் கங்குலிலும் சாரல் நெடுவழியில் தலைவனிடத்துச் செல்வதில் தவிர்வதில்லை எனக் கூறுகின்றாள். அச்சம் மிகுந்த முன்னைய நிலையினை முன்னர்க்கூறி, தலைவன் பொருட்டின்றித் தன் பொருட்டஞ்சாத பின்னைய நிலையினைப் பின்னர்க் கூறி, அவள் நெஞ்சத்தின் மாற்றத்தைக் கபிலர் அழகாகப் புலப்படுத்துகின்றாள்.

மழைநாளிரவில் மலேச் சிறுநெறியில் தளர்கின்ற தலைவனின் அடிகள் குழிகளில் தடுமாறுதலாக அவற்றைத் தாங்குதற்காகத் தன் நெஞ்சம் சென்றது எனக் கூறுகின்ற ஒரு தலைவியைக் கபிலர் பாடலில் காணலாம். 167 தலைவன்பால் அவள் கொண்ட காதல் சிறப்பினையும்,

"ஒருநாள் விழுமம் உறிலும் வழிநாள்

வாழ்தவ எல்லள்" 168

எனத் தோழி கூறுதற்கொத்த அன்பின் பிணைப்பையும் கபிலரின் இக் கற்பனை தெளிவாக உணர்த்துகின்றது.

'நீ சென்ற நாட்டு நீர் இனிய அல்ல; நீ எங்ஙனம் ழகர்ந்தாய்?' என உடன்போய் மீண்ட தலைவியைத் தோழி வினவுகின்றாள். தலைவி,

"அனல்வாய் வாழிவேன் டன்னெனம் படப்பைத்

தேன்மயங்கு பாலிது மினிய அவர்நாட்டு

உவலெக் கூவற் கீழ்

மாலுன் டெஞ்சிய கலழி நீரே" 169

என மறுமொழி பகர்கின்றாள். தன் தோட்டத்துத் தேனோடு கலந்த பாலெக் காட்டிலும் தலைவனோடு சென்ற இடத்தில் விலங்கினம் உண்டு

கலக்கிய பின் எஞ்சிய சிறிதளவு நீர் இனிமையுடையதாகும் எனத் தலைவியின் கூற்றினைக் கபிலர் கற்பனை செய்திருப்பது அவள் பண்பின் சிறப்பினை அழகுற விளக்குகின்றது.

தெய்வங் காட்டிச் சூருடைத்த தலைவன், பிரிந்து தலைவிக்குத் துன்பம் தருகின்றான். தெய்வம் அவனை ஒதுக்குமோ எனத் தலைவி அஞ்சுகின்றாள். தன் துன்பத்திற்குக் காரணம் தன் மனநிலையே யன்றித் தலைவன் கொடுமையன்று எனக் கூறித் தெய்வத்திடமிருந்து தலைவனைக் காக்க முயலுகின்றாள்.

"மன்ற மராஅத்த பேஎழுதிர் கடவுள்

கொடியோர்த் தெழா உ மென்ப யாவதும்

கொடிய ரல்லரெங் குன்றுகெழு நாடர்

பசைஇப் பசந்தன்று முதலே

கெழிழ கெழிழந்தன்று தடமென் றேனே" 170

எனக் கூறுகின்றாள். தன் முதலின் பசலைக்குத் தோளின் நெகிழ்ச்சிக்கும் தலைவன் கொடுமை காரணமில்லை தான் அவனை விரும்பியதால் முதல் பசந்தது எனவும், தன் மனம் அவன்திறந்து நெகிழ்ந்ததால் தோள் நெகிழ்ந்தது எனவும் கூறுவதாகத் தலைவியைக் கபிலர் படைத்திருக்கின்றார். தன்னைத் துன்புறுத்தும் தலைவனுக்கும் தன்னைத் துன்பம் நேர்தல் கூடாது என நினைக்கும் பெண் மனத்தைக் கபிலரின் இக்கற்பனை காட்டுகின்றது.

எத்துனைத் துன்பத்தைத் தலைவன் தந்தாலும், தலைவி அவனை மனமார வெறுப்பதில்லை. பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவன் அன்பிலன் எனத் தோழி கூறுகின்றாள். அப்போது தலைவன் இல்லத்திற்கு மீள்கின்றான். அவள் வரவுணர்ந்த தலைவி,

"பெருங்கல் நாடன்,

இனிய மூகனின் இனத்தி னியன்ற

இன்ன மையினு மின்தோ

இனிதெனப் படுஉம் புத்தே னுடே" 171

எனப் புகல்கின்றான் . தலைவன் தனக்கு இவியன் என வெளிப்படையாகக் கூறுகின்றான் . அன்றியும், தேவருலகம் தருகின்ற இன்பத்தைக் காட்டிலும் உறவுடையார் தரும் துன்பமே பெரிதும் இன்பம் தருவதாகும் என ஒரு பொது உண்மையைச் சொல்லி, தலைவன் தனக்குத் தரும் துன்பம் தேவருலகத்து இன்பத்தை விடச் சிறந்தது என்பதனைத் தெளிவுபடுத்துகின்றான் .

அகப்பொருள் இலக்கியத்தில் தலைவிக்குரிய சிறந்த பண்புகள் எல்லாம் இவ்வாறு தம் கற்பனையாற்றலால் புலப்படுத்துகின்ற கபிலர், அகப்பொருள் மாந்தர் பிறர் பற்றிய கற்பனைகளையும் அழகுற அமைத்திருக்கின்றார் .

தலைவனைத் தோழி இயற்பழித்து மொழிய, அதனைப் பொறுத்து தலைவி அவனை இயற்பட மொழிவதாக அமைந்துள்ள கவித்தொகைப் பாடலொன்றில் தலைவனது பண்புநலனைக் கபிலர் பாராட்டுகின்றார் . தன் நெஞ்சத்தை அன்பாற் பிணித்துக்கொண்ட தலைவன், ஒரு கூற்றில் சாயாத துலாக்கோல் போல் நடுவுநிற்கும் நெஞ்சினன் எனவும், தன் மலை நீரிதும் மென்மையுடையவன் எனவும், தன்னை விரும்பி வருபவர்க்குத் தேரினைத் தருகின்ற கொடையினன் எனவும், அஞ்சுவது அஞ்சா அறிவின அல்லன் எனவும் தலைவி கூறுவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது . 172

"நின்ற சொல்லர் நீடுதோன் றியியர்

என்றும் என்றோள் பிரிபறி யலரே" 173

எனத் தலைவனின் வாய்மைச் சிறப்பினையும் இனிமைப் பண்பினையும் தோழிக்கு உணர்த்துகின்றான் ஒரு தலைவி .

நல்லியல்புகளின் கொள்கலமாகத் திகழும் தலைவன், தலைவியால் காதல்தோய் வயப்பட்டுப் பெருந்துன்பம் கொள்கின்றான் . தன் துன்பத்தினைப் பாங்கனுக்குக் கூறுவதாக அமைந்துள்ள கபிலரின் பாடலொன்று குறுந்தொகையில் உள்ளது . தலைவியின் சாயல் தன்னுடைய வலியை அழித்துத் தன்னைத் துன்பத்தில் ஆழ்த்தும் திறத்தினைத் தலைவன் கூறுகின்றான் .

தீயினைப் போன்றது தன் வலிமை என்று தலைவன் பெருமிதம் கொள்வதாகக் கபிலர் கற்பனை செய்கின்றார். தலைவனின் வலிமைக்குத் தீ உவமையாதலின் அதனை யழிக்கின்ற தலைவியின் சாயலுக்கு நீர் உவமையாக அமைந்துள்ளது.

"சிறகுடிக் கானவன் பெருந்தோட் குறுமகள்

நீரோ ரன்ன சாயல்

தீயோ ரன்னவென் றுரனவித் தன்றே" 174

என்றும் தலைவன் கூற்றில் கபிலரின் கற்பனைச் சிறப்பினைக் காணலாம்.

தலைமகனைக் குறைநயப்பித்தத் தோழி கூறுவதாக அமைந்த கவித்தொகைப் பாடலொன்றில் இரந்து பின்னிற்கும் தலைவனியல்பினைக் காணலாம். 'பெருஞ்செல்வராக வாழ்ந்து வறுமையுற்ற மாந்தர், தம் வறுமைத் துணிபத்தைப் போக்கத் தக்க கேவிரிடத்துச் சென்று, தம் குறையை கூறத்தொடங்கிக் கூறமுடியாது வருந்துவது போலத் தலைவன் தான் கூறக் கருதியதனைக் கூறமுடியாது வருந்துகின்றான். பலமுறை என்னைப் பார்க்கின்றான் நான் பார்க்கும்போது தலைகவிழ்ந்து நிற்கின்றான்' எனத் தோழி கூறுகின்றாள். நோக்குங்கால் நிலனோக்கி நோக்காக்கால் தானோக்கி மெல்ல நதும் தலைவியைத் திருவள்ளுவர் படைத்திருக்கின்றார். ஆனால், தலைவிக்குரிய அந்த நான உணர்வினைக் கபிலர் தலைவனுக்கு உரிமையாக்கி,

"பல்னாழ் பெயர்த்தென்னை நோக்குமற்று யானோக்கின்

தமல்ல விறைஞ்சந் தலை" 175

என்று தோழி கூறுவதாக அமைந்துள்ள திறம், இனிவந்தொழுகும் தலைவன்பால் இரக்கத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது.

தோழி செவிவிக்கு அறத்தொடு நிற்கும் முறையில் கபிலர் பாடியுள்ள குறிஞ்சிப்பாட்டு அகப்பொருள் மரபினை அரிய கற்பனையாகப் படைக்கின்ற புலவர் திறனைச் சிறப்புற வெளிப்படுத்துகின்றது. தாளும் தலைவியும் தினைப்புனம் காத்தபோது மதங்கொண்ட யானையிடமிருந்து தங்கனைக் காத்த தலைவன் ஆற்றலைத் தோழி செவிவியிடம் கூறுகின்றாள். யாற்று நீரால் இழுத்துச் செல்லப்பட்ட தம்மைத் தலைவன் காத்த பெருமையினைக் குறிப்பிடுகின்றாள். மனம் செய்துகொள்வதாக வாக்குறுதி கூறித்

தலைவியைக் கூடி மகிழ்ந்ததனைச் சொல்லி, இறச்செறிக்கப்பட்ட தலைவியின் துன்பத்தை எடுத்துச் சொல்கின்றாள். இவ்வாறு அறத்தொடு நின்றல் ஒறைக்குச் சிறந்த இலக்கியமாகக் கபிலரின் குறிஞ்சிப்பாட்டு விளங்குகின்றது.

"மையல் வேழ மடங்கனி னெதிர்தர

உய்விட மறியே மாசி யொய்யெனத்

திருந்தகோ லெல்லனை தெழிப்ப நாணுமறந்து

விதுப்புது மனத்தேம் விரைந்தவற் பொருந்திச்

சூரு மஞ்சையின்" 176

நடுங்கியதாகத் தோழி கூறும் பகுதி அச்சவுணர்வினை வெளிப்படுத்தும் அரிய கற்பனையாக விளங்குகின்றது. மரங்களை அழித்துக்கொண்டு வருகின்ற மதயாணையைக் கண்ட மகளிர் உயிரிலும் சிறந்த நானத்தையும் மறந்து விரைந்து தலைவனைப் பொருந்தியதாக அமைந்துள்ள கபிலரின் கற்பனை இளம்பெண்களின் அச்சவுணர்வினை இயல்பாக விளக்குகின்றது.

கபிலரின் பாடல்களில் அமைந்திருக்கின்ற அழகிய உவமைகள் அவர் கற்பனைத் திறனை வெளிப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன. நெய்தலக்குரிய கருப்பொருள்களாகிய நண்டும், நாரையும் கபிலரின் நற்றினைப் பாடல்களில் கற்பனை நயந்தோன்றக் கூறப்பட்டுள்ளன.

தலைவனது ஒறையில் உதிர்ந்து மணம் பரப்புகின்ற ஞாழல் பூக்களை நண்டுகள் தம் கால்களால் குழவுகின்றன. உணங்கும் திணையினை மகளிர் கையால் குழவுவதுபோல் அக்காட்சி யிருப்பதாகக் கபிலர் கூறியுள்ளார்.

"நொச்சி மாவரும் பண்ண கண்ண

எக்கர் ளெஃடு" 177

என்று நன்மீன் கண்ணிற்கு நொச்சியின் கரிய அரும்பினை உவமை கூறியுள்ளார். நெய்தலக்குரிய பாடலில் கூடக் கபிலர் குறிஞ்சிக்குரிய திணையையும் நொச்சியையும் மறவாது உவமையாகக் கூறியுள்ள திறம், குறிஞ்சியிடம் அவர் கொண்ட பரிவறியாப் பெருங்கேண்மையினைப் புலப்படுத்துகின்றது.

பிறிதொரு நெய்தல் திணைப் பாடலில், நீர் வற்றிய
சேற்றிலுள்ள கொழுத்த மீனை அருந்தாதற் பொருட்டு வெண்மணல் மேட்டில்
கறியிற்றும் நாரைக் கூட்டத்திற்கு அரசரின் உற்படைத் தொகுதியை
உவமை கூறியுள்ளார்.

'காலாட்படை சென்னியில் வெள்ளாடை குடிச் செல்லாதல்
அக்கால வழக்கமாதலின், வெளிய நாரை யிருத்தற்கு உவமித்தனர் போலும்'
எனப் பின்னத்தார் நாராயணசாமி ஜயர் அவர்கள் இதற்கு விளக்கம்
தருகின்றார்.¹⁷⁸ காலம் வரும் வரை காத்திருந்து, விரைந்து தொழில்
முடிக்கும் வீரர் போல நாரைகள் காலங் கருதிக் காத்திருத்தலின் இதனை
வினையுவமம் எனவும் கூறலாம். அவ்வாறு பொருள் கொண்டால், தி
கபிலரின் கற்பனைச் சிறப்பினை வெளிப்படுத்துவதில் இவ்வுவமை ஒப்பற்ற
விளங்கும் என்பது திண்ணம்.

குருமித் தலையினைக் கொண்ட குதிரைக்குப் பார்ப்பனக்
குருமகனையும்,¹⁷⁹ வெண்டலை மாமழைக்குக் கீழ்க்காற்றால் மலரும்
அவரைப் பூவினையும்,¹⁸⁰ நீலமணி போன்ற நிறங்கொண்ட சும்பிக்குக்
கட்டளைக் கல்லையும்,¹⁸¹ ஆற்றாது வாரும் தலைவிக்குக் கொய்திடப்பட்ட
வாடிய தலிரையும்,¹⁸² தலைவன் தருவ மறையும் தலைவியின் பசுலைக்கு
ஞாயிற்று முன்னர் மறையும் இருளையும்¹⁸³ கபிலர் உவமையாகக்
கூறியுள்ளார்.

தலைவன் அளிபெருகு பொலிவிழந்த தலைவிக்கு நீரற்ற
புலத்தையும், பொருளில்லான் இளமையையும், அறஞ்சாரான் முப்பையும்,
உவமை கூறுகின்ற கபிலர், அவன் வறலால் ஆக்கம்பெற்ற தலைவிக்குக்
கார்பெற்ற புலத்தையும், அருள்வல்லான் ஆக்கத்தையும், திறஞ்சேர்ந்தான்
ஆக்கத்தையும் உவமையாகக் கூறுகின்றார்.¹⁸⁴ பொருள்களிடையே உள்ள
ஒப்பியல்புகளை மூட்பமாக உணர்ந்து அவற்றை உவமையும் பொருளுமாக
இயைத்துக்காட்டும் புலவரின் கற்பனைத் திறனை இவை புலப்படுத்துகின்றன.
இவையனைத்தும் இயைபு கற்பனைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

சூள் பேரூது பொய்த்த தலைவனைத் தலைவி இயற்பழித்து
மொழியத் தோழி இயற்பட மொழிவதாக அமைந்துள்ள குறிஞ்சிக்கவி
பாடலொன்று கபிலரின் கற்பனையாற்றலை மிகச் சிறப்பாகப் புலப்படுத்து-
கின்றது.

சூள்பொய்த்து வளைநெகிழ வாராது துறந்த தலைவனைத்
தலைவி இயற்பழித்துக் கூறுகின்ற போது தோழி,

"குற்றகல் நன்னாடன் வாய்மையிற் பொய்தோன்றின்
சிங்கரூள் தீத்தோன்றி யற்றா" 185

எனவும்,

"மலைநாடன்,

நரத்துள் இன்னவை தோன்றின் நிழற்கயத்துள்
நீருட் குவளைவெந் தற்றா" 186

எனவும்,

"துறக்குவ எல்லன்,

தொடர்புள் இனையை தோன்றின் விசும்பின்
கடருள் இருள்தோன்றி யற்றா" 187

எனவும் கூறுகின்றாள்.

திங்களிடத்தே தீத்தோன்றுதலும், நிழற்கயத்து நீருள் குவளை
வேதலும், ஞாயிற்றிடத்தே இருள் தோன்றுதலும் ஒருபோதும் உலகில்
நிகழாதனவாகும். சூள் பொய்யாகமை, அருகுடைமை, தலைவியைத்
துறவாமை ஆகிய பண்புகளை விளக்குதற்கு உலகநடையிறந்த உவமைகளைக்
கூறித் தம் கற்பனை யாற்றலை வெளிப்படுத்துகின்றார் கபிலர்.

இவ்வாறு கபிலரின் இயற்கைப் புனைந்தரையும் உவமைச்
சிறப்பும் அவருடைய கற்பனைச் சிறப்பினைப் புலப்படுத்துவனவாக
அமைந்துள்ளன.

கயமலார்

கயமலார் பாடிய இருபத்து மூன்று பாடல்கள் சங்க தால்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள், அகநானூற்றில் பன்மீரண்டு பாடல்களும், குறுந்தொகையில் மூன்று பாடல்களும், நற்றிணையில் ஐந்து பாடல்களுமாக இருபது பாடல்கள் பாலைத் திணைக்குரியவை. நற்றிணையில் ஒரு பாடலுக்குரிய திணை பாலை அல்லது குறிஞ்சி எனக் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது. குறுந்தொகையில் இவர் பாடிய ஒரு பாடல் நெய்தல் திணைக்குரியது. புறப்பொருள் பற்றிய ஒரு பாடலை இவர் புறநானூற்றில் பாடியிருக்கின்றார்.

கயமலார் பாடிய இருபத்திரண்டு அகப்பொருட் பாடல்களில், தலைமகற்குத் தோழி வாயில் நேர்ந்த துறையில் அமைந்த நெய்தல் திணைக்குரிய குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்று மட்டுமே கற்பொழுக்கத்திற்குரியது. பிற பாடல்களனைத்தும் களவொழுக்கத்திற்குரியவை; உடன்போக்குப் பற்றியவை. பாலை அல்லது குறிஞ்சி எனத் திணை குறிப்பிடப்படுகின்ற நற்றிணைப் பாடலைப்¹⁸⁸ பாலைத் திணைப்பாற் படுத்தும்போது 'இடைச் சுரத்துக் கண்டோர் சொல்லியது' எனத் துறை வகுக்கப் படுகின்றது. எனவே அந்தப் பாடலையும் உடன்போக்குடன் தொடர்பு கொண்டதாகவே கருதலாம்.

உடன்போக்கு நிகழ்ந்த பின்னர் வருந்துகின்ற செவிவியின் கூற்றாகவும், நற்றாயின் கூற்றாகவும் அமைந்துள்ள கயமலாரின் பாடல்கள் அவருடைய கற்பனைத் திறனை உணர்த்தும் சிறப்புடையவை. தாயர் தலைவியிடத்துக் கொண்டிருக்கும் காதற் சிறப்பினைப் புலப்படுத்த அவர் படைத்துக்கொள்ளும் கற்பனைக் காட்சிகள் பயில்வோர் நெஞ்சினை நெகிழ்ச்செய்கின்ற பண்புடையனவாகும்.

உடன்போக்கு நிகழ்த்திய தலைவி செல்லம் சுரநெறியின் இயல்பினை கூறுவதில் கயமலாரின் கற்பனைத் திறன் வெளிப்படுகின்றது. மலையும் காரும் வேனின் வெம்மையால் வளமிழந்து பசுமையற்றுக் காணப்படுதலைப் பல பாடல்களில் கற்பனை செய்து கூறுகின்றார்.

வானிலிருந்து மேகம் நீங்குதலின் வேலிலின் வெப்பம்
மிதுகின்றது; கயங்கள் நீரின்றி வறண்டு கிடக்கின்றன; களிறு தன் பிடியினைத்
தழுவிவாறு வேறு புலத்திற்கு நெறிப்படுத்திச் செல்கின்றது. 189

மழையின்றி வெயில் மிததலின் பாறைகள் பிளவுபடுகின்றன;
யாஅ மரத்தில் வாரும் பருந்து களிறு குத்தியதால் பட்டை உரிந்த ஓமை
மரத்தின் சிலந்த அடிப்பகுதியினை ஊன் என்றெண்ணி வந்து ஏமாற்றம்
அடைகின்றது. 190

கயமனார் வேனிற் பாலையின் வெம்மையை இவ்வாறு விளக்குகின்றார்
பருத்தற்கு நீரில்லாமையால் வேறு புலம் படரும் களிறு தன் பிடியினைத்
தழுவிச் செல்வதாக அவர் அமைத்துள்ள கற்பனை, பாலையின் வெம்மையை
யுணர்த்துவதோடு, களிறு தன் பிடியிடம் கொண்ட காதலையும் உணர்த்துவதாக
அமைந்துள்ளது.

பாலே நிலத்தில் கேட்கக் கூடிய ஒலிகள் சிலவற்றைக்
கயமனார் குறிப்பிடுகின்றார். ஊரே எழுந்து செல்வதுபோல உமணர் பலர்,
நீரற்ற காட்டு வழியில் கடத்தற்கரிய இடங்களில் தம் உப்பு வண்டிகளை
ஒட்டிச் செல்கின்றனர்; அவர்கள் எருதுகளை உரப்பியோட்டும் தெள்ளிய
ஒலிநெடும் பெருங்குன்றத்தில் எதிரொலிக்கின்றது. 191

வற்றிய வேரினையும், குளைபட்ட அடியினையும் கொண்ட
வற்றல் மரத்தில் சிள்வீடு என்னும் வண்டுகள் தேரின் மணி ஒலிபோல
ஒலிக்கின்றன. 192

புலியுடன் பொருத புங்குர் யானைகள், புள்ளிகள் சிதைந்த
முகத்தினைக் கொண்டனவாகக் குகுதி பெருக, உயர்நெடும் குன்றத்தில்
உருமென முழங்குகின்றன. 193

நீரும் நிழலும் இவ்மையால் வண்டிகளில் பூட்டிய எருதுகளின்
நடை தளர்தலின் உமணர் அவற்றை உரப்பியோட்ட வேண்டிய நிலையில்
இருக்கின்றனர்; சிள்வீடு தங்குதற்கு வாய்ப்பாக அடிமரம் குளைபடுமாறு

வற்றல் மறத்தின் வேர்ப்பகுதி காயிமாறு வறட்சி கொண்டதாகப்
பாலைநிலம் உள்ளது; புனியொடு பொருத புன்கர் யாளை சினம் மிக்கு
முழங்குதலின், எவரும் அப்பாலை யை எளிதில் கடத்தல் இயலாது என்பன-
வற்றை அந்நிலத்து ஒலிகளைக் கற்பனை செய்து கூறுவதன் வாயிலாகக்
கயமொர் உணர்த்திப் பாலைநிலக் கொடுமையை விளக்குகின்றார்.

தலைவியைத் தாயர் போற்றி வளர்க்கும் சிறப்பினைக்
கயமொரின் அழகிய கற்பனையமைந்த பாடல்களில் காணலாம். தம்மை
விட்டுப் பிரிந்த ஒருவரின் ஒவ்வொரு பருவத்து வாழ்க்கையினையும்
நினைத்து நெகிழ்வது மாந்தர் இயல்பு. உடன்போக்கு நிகழ்த்துமளவு
உரிய பருவத்தினளாக இப்போது தலைவி வளர்ந்திருந்தாலும் தாய்க்கு
அவருடைய பேதைப் பருவம் நினைவுக்கு வருகின்றது. சிலம்பொலிக்கச்
சிறிதுநேரம் தோழியருடன் கூடி அவள் பந்தெறிந்த ஆடினும் அனருக்குப்
பால்தந்து போற்றிய நினைவு அவள் உள்ளத்தில் எழுகின்றது.

"பால்பெய் வள்ளம் சால்கை பற்றி

என்பாடு உண்டனை யாயின் ஒருகால்

உந்தை பாடும் உண்ணென் னா ட்டிப்

பிறந்ததற் கொண்டும் சிறந்தவை செய்தியான்

நலம்புனைந் தெடுத்தவென் பொலந்தொடிக் குமமகள்

அறனி லாளனொடு இறந்தனன்" 194

என மகட்பேரக்கிய தாய் கூறுகின்றாள்.

குழந்தைகள் விளையாட்டு ஆர்வத்தில் உரிய நேரத்தில்
வேண்டிய அளவு உணவு கொள்ளாமல் தாயர்க்குத் தொல்லை கொடுப்பது
இயற்கை. பலவாறு பேசி அவர்களுக்கு உணவு ஊட்டுவது தாயர்
இயல்பு. "என் பங்கிற்து ஒருமுறை உண்டாய்; இனி உன் தந்தையின்
பங்கிற்தும் ஒருமுறை உன்க" எனச் சொல்லித் தான் பாண்டித் தலைவியை
வளர்த்ததாக ஒரு தாயின் கூற்றினைக் கயமொர் அமைத்திருப்பது
இயல்பான கற்பனையாகும்.

தலையின் இளமையினையும் பாலையின் கொடுமையினையும் நினைத்துத் தாயர் கலங்கி வருந்தும் காட்சியினைக் கயமொர் நமக்குக் காட்டுகின்றார்.

செம்பொற் புனைகலத்தில் பொரியொடு கலந்த பாலையும் மிகை எனக் கருதிப் பருக மடித்த தன் மகள், நீரும் பெற முடியாத நிழலற்ற பாலையில் எவ்வாறு துன்புறுவாளோ என நினைத்துக் கலங்குகின்றாள் ஒரு செவிவி.

"அழகனை மருங்கின் மறுகுபு வெந்த

வெவ்வெங் கலழி தவ்வெனக் குடிக்கிய

யாங்குவல் லநன்கொன்" 195

என வருந்தி மொழிகின்றாள்.

உடன்போக்கு நிகழ்ந்த பின்னர்ப் பழைய நினைவுகளால் ஒரு செவிவி வருந்துகின்றாள். முறையாக அடியிட்டு நடந்தாலும் வருந்தும் இயல்பினளாகிய தலையியை ஒருகால் தான் அடித்த நிகழ்ச்சி அவள் நினைவுக்கு வருகின்றது. குடியிருக்கும் போதுடன் சேர்த்துத் தலையியின் கூந்தலப் பிடித்துக் கொள்கின்றாள் செவிவி. அடிக்கும் கோலம் சிதையும் வரை அருளின்றித் தலையியின் முதுகினில் அடிக்கின்றாள். அப்போது கூடத் தலைவி சுறியும் எதிர்ப்போ மடிப்போ காட்டாது நிற்கின்றாள்.

இந்நிகழ்ச்சியை நினைவுகூர்ந்த செவிவி, 'என்முது எனக்குரியது என்று கூறித் தடுக்காமல் அமர்த்த கண்ணளாய்த் தலைவி நின்ற நிலையினை என்னியென்னி நெகிழ்கின்றாள். அவளை அடித்த தன் கைகள், குறுக்கைப் பறந்தலையில் அன்னி என்பவன் வெட்டி வீழ்த்திய திதியனது காவின் மரமாகிய புலினைப்போலப் பெருந்துன்பம் உறுதல் வேண்டுமெனக் கலங்கி மொழிகின்றாள்.

"சிறுபல் கூந்தல் போதுபிடித் தருளாது

எறிகோல் சிதைய னாறவும் சிறுபுறம்

எனக்குரித் தென்னாள் நின்றவென்

அமார்க்கன் அஞ்சு" 196

என்றும் பாடல் அடிகள் கண்ணெஞ்சுடையாரையும் கரைந்து நெகிழச் செய்யும்
கற்பனைச் சிறப்புகடையவை .

தலைவி சென்ற பிறகு அவள் போற்றிய சில பொருள்களைக்
காணும்போது தாயர் நெஞ்சுமிந்து துன்புறுகின்றனர் .

மனைக்கண் இருக்கும் வயலைக் கொடியை மகட்போக்கிய
தாய் பார்க்கின்றாள் . வளையும் சிலம்பும் ஒவிக்கச் சால் நிறைய நீர்
கொணர்ந்து நிதித் தாய் போலத் தலைவி பேசிவளர்த்தது அக்கொடி .
நீருற்ற ஐயின்றி வாடிக் கிடக்கும் அதனை நோக்கி,

"கூரநீர் ஊட்டிப் புரப்பவர்

யார்மற்றுப் பெறுதவை அனியை நீயே" 197

எனக் கலங்கி மொழிகின்றாள் தாய் .

எதிலாளன் காதலை நம்பி இல்லிகந்து சென்ற தன்மகள்,
நொச்சியின் கீழே தன் சிறு விரல்களால் இழைத்த வண்டலைப் பிறர்க்குக்
காட்டி வருந்துகின்றாள் ஒரு தாய் .

"கூழை நொச்சிக் கீழ் தென்மகள்

செம்புடைச் சிறுவிரல் வரித்த

வண்டலும் காண்டிரோ கண்ணுடை ரீரே" 198

என்று நொந்துரைக்கின்றாள் அவள் . பிரிந்த மகளிரை என்னிக் கலங்குகின்ற
தாயரின் பேறுற்ற நெஞ்சத்தினை மக்களியல்போடு பொருந்தக் கயமொர்
கற்பனை செய்து கூறியுள்ளார் .

தன் மகள் சென்ற பாலேதிலம்,

"ஞாயிறு காயாது மரநிழற் பட்டு

மலைமுதற் சிறுநெறி மணமிகத் தாலும்" 199

தன்மறை பெறுதல் வேண்டுமென்று ஒரு தாய் தெய்வத்தைப் பரவுகின்றாள் .

தன் மகனைக் கொண்டு சென்ற தலைவனைப் பெற்ற தாய்
கூடத் தன்னைப் போலவே துன்புற வேண்டுமென மருங்குரைக்கின்றாள்

மற்றொரு தாய். கயமஞரின் இப்பாடல்கள லேத்தும் பெண்ணியல்பையும் தாயன்பையும் புலப்படுத்தும் கற்பனைச் சிறப்புடையவை.

தன்வயப்படுத்தித் தலைவியைத் தன்னுடன் கொண்டு சென்ற தலைவனை, 'அறலிலாளன்', 200 'எதிலாளன்', 201 'நொதுமலாளன்', 202 'ஔலைவெங்காளன்', 203 'மையணல்காளன்', 204 என்றெல்லாம் குறிப்பிட்டுத் தாயரின் சினத்தைப் புலப்படுத்துகின்றார் கயமஞர். தன்மகனைக் காக்கும் திறன் பெற்றவன் தலைவன் என்னும் நம்பிக்கையும் அவர்களுக்கு இருந்தது என்பதனைத் 'திருந்துவேல் விடலை', 205 'கலையோரஞ்சாக் கடுங்கட்காளன்', 206 'சுடர்வாய் நெடுவேற் காளன்', 207 'வன்கட்காளன்', 208 என அவனை அவர்கள் குறிப்பிடுவதாகத் கூறுவதன் மூலம் விளக்குகின்றார்.

இவர் பெயருக்குக் காரணமாக அமைந்த கற்பனை, இவர் பாடிய நெய்தல் திணைக்குரிய குறந்தொகைப் பாடலில் அமைந்துள்ளது. பரத்தையிற் பிரிந்து மீட்ட தலைவனுக்குத் தோழி வாயில் நேர்ந்ததாக அப்பாடல் அமைந்திருக்கின்றது. பிரிவால் தன்புறம் தலைவி குடப் பெருமல் செய்பினுள் வாடிய புவியைப் போல் உடல்மெலிந்திருக்கின்றாள் என்று தோழி தலைவியிடம் கூறுகின்றாள். தலைவன் கொடுமையைப் பிறர் முன் கூறுதற்கு நானி மறைத்தொழுதும் தலைவியின் மாண்பினையும் புலப்படுத்துகின்றாள். தலைவனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது அவள்,

"பாசடை நிறந்த கலைக்கா னெய்தல்

இனம் விருங்கழி யோத மல்தொறும்

கயலுழ்தமகளிர் கன்னி மாலும்

தண்ணந் துறைவன்" 209

என்று கூறுகின்றாள். இப்பகுதியில் கற்பனை நயத்தோடு ஓர் அழகிய உவமை அமைந்துள்ளது.

தலைவனது நெய்தல் நிலத்துக் கழிகளில் நெய்தல் மலர்கள் பசுமையான இலைகளுக்கு மேலே திரட்சியுடைய காம்புகழுடன் உயர்ந்து

மலர்ந்துள்ளன; கழியில் ஓதம் மிதம்போது அவை நீருள் மூழ்கிவிடுகின்றன. ஓதம் குறையும் போது மீண்டும் மேலே தோன்றுகின்றன. அவை நீருள் மூழ்கி மறையும் போது குளத்த நீரில் குளித்த மூழ்கும் மகலிர் கண்கள்போல் விளங்குகின்றன என்பது இப்பகுதியின் பொருளாகும். கருநிறக் கந்தலுக்கு இடையே தோன்றும் கயமூழ்கும் மகலிரின் கண்கள், பச்சைநிற இலைகளுக்கு இடையே தோன்றும் நெய்தல் மலர்களுக்கு உவமையானது பொருத்தமாகும் என்பர் டாக்டர் மு.வரதராசனார். 210

இத்தகைய சிறப்பு மிகுந்த உவமையை அமைத்த சுற்பனைத் திறன் பற்றியே, உவமையில் வரும் கயம் என்னும் சொல்லிணையாக இவர் 'கயமனார்' என வழங்கப் பெறுகின்றார்.

நக்கீரர்

நக்கீரர் அகநானூற்றில் பதினேழு பாடல்களும், குறுந்தொகையில் எட்டுப் பாடல்களும், நற்றிணையில் ஏழு பாடல்களும், புறநானூற்றில் மூன்று பாடல்களும், பத்துப்பாட்டில் திருமுருகாற்றுப்படை, நெடுநல்வாடை ஆகிய இரண்டு பாடல்களுமாக முப்பத்தேழு பாடல்கள் பாடியுள்ளார்.

நக்கீரர் தாம் கூறவிரும்பும் காட்சிகளை அழகிய சொல்லோவியங்களால் பயில்வோர் கண்முன்னர் நிறுத்தும் திறன் படைத்தவர். நெடுநல்வாடையில் ஒரு பாசறைக்காட்சி அவர் சுற்பனையில் உருவாகிறது.

பகைவரின் ஒளிமிக்க வாள்களால் விரும்புடன் பெற்ற வீரர்களைக் காண்பதற்காக நஞ்ஞென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளாமல் பாசறைத் தெருவில் மன்னன் வருகின்றான். அப்போது அப்பாசறையில் எரிகின்ற விளக்கிணைப் பற்றி நக்கீரர் குறிப்பிடுகின்றார்.

"வடந்தைத் தண்வளி யெறிதொடா முடங்கித்

தெற்கேர் பிறைஞ்சிய தலைய நற்பல்

பாண்டில் விளக்கில் பருஉச்சுட ரமுல" 211

என வரும் வகுதி வடக்கே யிருந்து வீசுகின்ற குளர்க்காற்றால் தென்திசை நோக்கிச் சாய்ந்து எரிசின்ற விளக்கின் சுடரினைக் காட்டுகின்ற சொல்லோவியமாகத் திகழுகின்றது.

இயற்கைப்புனைவு : நக்கீரர் இயற்கைக் காட்சிகளைத் தம்பாடுபொருளுக்கு அழகிய பின்னணியாகப் பாடும் கற்பனைத் திறம் பெற்றவர். குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நிலங்கள் அவர் பாடல்களில் மிகுதியாகப் புனைந்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

கருக்கொண்ட மகளிர் எதனைக் கண்டும் அஞ்சிக் கலங்காதவாறு கருத்துடன் அவர்களைக் காக்க முயல்வது மக்கள் இயல்பு. நக்கீரர் இவ்வியல்பினைக் கவிற்றுக்கு உரிமையாகி ஓரழகிய கற்பனைக் காட்சியைப் படைத்திருக்கின்றார்.

குல்கொண்ட மடப்பிடி ஒன்றன் அச்சமிதந்த நெஞ்சத்தினை ஒரு பாடலில் நக்கீரர் கற்பனை செய்து பாடுகின்றார். நனந்தலைக் கானத்து ஆளியை நினைத்து அஞ்சுகின்றது பிடி. இவத்தைக் காக்கும் ஆற்றல்பெற்ற கவி, தன் தடக்கை கொண்டு தழுவியபோதும் பிடி அச்சத்தால் நடுங்குகின்றது. 212

களவுக்காலத்துப் பிரிந்துவந்த தலைவனுக்குத் தோழி சொல்லியதாக அமைந்த பாடலில் கவிதும் பிடியும் இவ்வாறு காட்சி தருகின்றன. தழுவும்போதும் பிடி கலங்குதல்போலத் தலைவி காக்கும் எண்ணம் உடையவளுக இருந்தபோதும் தலைவி பிரிவஞ்சித் துன்புறுகின்றாள் என்றும் குறிப்புப் பொருளை உணர்த்த விரும்புகின்ற தோழி, கவிதா தழுவும் போதும் பிடி கலங்குகின்ற குறிஞ்சிநிலக் காட்சியைத் தலைவனுக்குக் கூறுகின்றாள்.

மருதநிலம் பற்றிய நக்கீரரின் புனைந்தரை அந்நிலத்து உயிர்களின் இயல்புகளையும் செயல்களையும் உண்மையொரு பொருந்தக் கற்பனைசெய்யும் திறமுடையவர் அவர் என்பதனை உணர்த்துகின்றது.

மருதநிலத்து உழவர் நெற்பயிர் கொண்ட பள்ளங்களில் நிறைத் தேக்குதற்குக் காஞ்சி மரத்தின் குங்குளை நட்டு, அவற்றினிடையே கரும்பின் கழிகளைச் செறிவாக அமைத்து அணையிடுகின்றனர். அந்த அணையின் மீது விரைந்து வழிசிறை நீரில் செல்லும் வெள்ளி வெண்தோடு போன்ற கயல்மீனைப் பெற நிறைத்துக் கொக்கின் சேவல் பதுங்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றது என ஓர் இயற்கைக் காட்சியினை மிக இயல்பாகக் கற்பனை செய்து கூறியிருக்கின்ற நக்கீரர். 213

நெய்தல் நிலத்தில் கடற்கரை மணலில் நெடுஞ்சினை கொண்ட புன்னை மரத்தில் இருக்கும் குங்குளிந்த வெண்குருகு அலையோசை கேட்டு அஞ்சுவதாக அவர் கற்பனை செய்துள்ளார். ஞாழல் மரத்தில் இருக்கும் தன் பெடைக்கு, கழியினைத் துழாவிப் பற்றிவந்த சிவந்த இராமீனைப் பாசத்தோடு கொடுக்கின்ற சிறுவன்காக்கையும் அவர் பாடலில் கற்பனைப் படைப்பாகக் காட்சியளிக்கின்றது. 214

கரிய சேலு நிறைந்த புலத்தினில் பரதவச் சிறுவர் மீறுக்காக இட்ட வலையினில் சேவற் கொக்கு அகப்பட்டுக் கொள்கின்றது. பனைமரத்திலிருந்து அதனைப் பார்த்த அதன் பேடை ஓடும் மிதந்து இரையும் கொள்ளாது, குழ்புறம் தன் குஞ்சினைத் தழுவிவாழ அன்புதோன்ற ஒலித்துக்கொண்டிருப்பதாக ஒரு பாடலில் நக்கீரர் கூறுகின்றார். 215 கணவனை யிழந்த மகளிரின் கலக்கத்தைப் பறவைக்கு உரியதாகி அவர் படைத்துக் காட்டும் கற்பனை சிறப்புகடையது.

நக்கீரரின் பாலைத் தினைப் பாடல்களில் வேனிலின் வெம்மையால் தம்மியல்பு அழிந்துநிற்கும் குறிஞ்சி முல்லைநிலக் காட்சிகள் புனைந்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன.

வெம்மை மிதந்த காட்டில் நெடுந்தொலைவு பறந்துவந்த வாவல்பேடை கனிபெறுது குழ்புறுகின்றது; மிதந்த கனிகளைத் தான் பெற்ற பழைய நாட்களை யெண்ணி ஏங்குகின்றது. 216

புது மணமகள், இளையமகளிர் சிலர் குணையுடன் பசிய நெற்கதிரை அவலாகக் குற்றுகின்றனர். வாழையின் மடலில் தங்கியிருந்த குல்கொண்ட வெண்குருகு உலக்கியின் ஓசைக்கு வெருளி நெடுங்கால் மாமரத்தின்கண் குறுகப் பறந்து செல்கின்றது. 217

சிணம் மிகுந்த களிற், புல்யின் நிறத்தோடு தன் முன்கால் பூத்திறிற் றும் வேங்கையினைக் காணப்பொழுது, அதன் கிளைகளிலிருந்து பூக்கள் உதிருமாறு அடிமரத்தைப் பாய்ந்து தாக்குகின்றது. பின்னர்ச் செம்மண் நிலத்துப் புழுதியை அனைந்து பொருமுகத்த வென்ற பெருவீரர் போல முழங்குகின்றது. 218

இவ்வாறு ஒவ்வொரு தினைக்குழிய நிலத்தின் காட்சிகள் நக்கீரரால் உண்மைக் காட்சிகளாய் போல எல்லையிகவாமல் அழகுறப் புனைந்து கூறப்பெற்றுள்ளன.

தலைவனும் பாங்கனும்: அகப்பொருள் மரபுக்குரிய நிகழ்ச்சிகளைக் கற்பனை செய்து பாடுவதில் நக்கீரர் தலைகிறந்து விளங்குகின்றார். காதலொழுக்கத்தின் சிறப்பினையும் தலைவன் தலைவியர் அன்பு வாழ்க்கையினையும் அவர் சிறப்பாகக் கற்பனைசெய்து காட்டுகின்றார்.

இயற்கைப் புனர்ச்சிக்குப் பின்னர்த் தலைவின் நினைவால் கலங்கித் துன்புறுகின்றான் ஒரு தலைவன். தன் துன்பத்தைப் பாங்கனிடம் கூறுகின்றான். நன்மையும் தீமையும் உணராதார் மாட்டும் செல்கின்ற காமம் பேதைமை யுடையது என்று பாங்கன் கழற்றுகை கூறுகின்றான்.

"பெருவரை மிசையது நெடுவெள் ளருவி

முதுவாய்க் கோடியர் முழுவீர் றனம்பிச்

சிலம்பின் இழிதரு மிலங்குமலை வெற்பு" 219

எனப் பாங்கன் தலைவனை விளிப்பதாக நக்கீரர் பாடலை அமைத்திருக்கின்றார்.

மிகவுயர்ந்த மலையில் உச்சியிலுள்ள அருவி மிகத்தாழ்ந்த தாழ்வரையில் வீழ்வது போல, மிக்க பெருமையுடைய தலைவன் பெருமையும் உரலும் நீங்கிப் பேதைமை கொண்ட காமத்தால் கலங்குகின்றான் எனலும் குறிப்புப்பொருள் தருமாறு பாங்கன் கூற்றினை நயம்பட அமைத்துள்ளார் நக்கீரர்.

பாங்கன் நிலையில் நக்கீரர் அவ்வாறு கூறிலும், உண்மைக் காதற் சிறப்பினை அவர் உணராதவரல்லர் என்பதனைக் கழற்றெதிர்மறையாக அவர் கற்பனை செய்திருக்கும் தலைவன் கூற்றால் அறியலாம்.

"பெருந்தோட் குழைகள் சிறுமெல் லாகம்

ஒருநாள் புணரப் புணரின்

அரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலன் யானே" 220

என்று தலைவன், கழறியுரைத்த பாங்கனை எதிர்மறத்து மொழிகின்றான். ஒரே ஒரு நாள் தலைவியைக் கூடுகின்ற வாய்ப்பினைப் பெற்றால், பின்னர் இவ்வுலகில் அரைநாள் வாழ்வியையும் நாள் வேண்டேன் எனத் தலைவன் கூறுவதாக நக்கீரர் செய்துள்ள கற்பனை, காதல் உணர்வால் தருமாறுகின்ற இளைஞர்களது உள்ள நிலையின் உண்மையான படப்பிடிப்பாகத் திகழ்கின்றது.

புணர்ச்சி வேட்கை: இடையருத முயக்கத்தில் தலைவனும்

தலைவியும் பெருவிருப்பம் கொண்டவர் என்பதனை நக்கீரர் உவமைகளின் வாயிலாக விளக்குகின்றார். வினைமுற்றி மீளலும் தலைவன் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுவதாகக் ^{உகமாநாற்றில்} ~~குறிப்பிடுகையில்~~ ஒரு பாடல் உள்ளது. தன் மார்பில் தலைவியின் மார்பகத்துப் புண்கள் வருஷுண்டாக்குமாறு ஆன்பொருளை யாற்றங்கரையிலுள்ள மணலிலும் பலமுறை நெடிய விளக்கின் ஒளியினில் முயங்குதல் வேண்டும் எனத் தன் விழைவினை வெளிப்படுத்துகின்றான் தலைவன். 221

சுரைமுகந்தன்ன மென்பூல் சேக்கையில் பன்முறை விளக்கின் ஒளியில் கூடுதல் வேண்டுமெனத் தலைவன் தன் நெஞ்சத்திற்குக் கூறுவதாகக் கற்பனைசெய்து, ஆண்மைநெஞ்சத்தின் ஆசைப் பெருக்கினைப் புலப்படுத்துகின்றார் நக்கீரர்.

ஒருநாளும் இடையறவு படாமல் வெள்ளம் பெருகும்
ஆற்றின் திண்ணிய கரையிலுள்ள பெரியமரம் எப்போதும் நீர்மிகப் பெற்று
வளங்கிறத்தல் போல மனவாழ்க்கையில் இடையறா தலைவனை முயங்கி
இன்புறல் வேண்டுமென்ற விழைவினைக் கொண்டவளாகத் தலைவியையும்
கற்பனை செய்திருக்கின்றார் நக்கீரர். வரைவு மலிந்தமையினைத்
தோழியாஜனார்ந்த தலைவி.

"நாவிடைப் படாஅ நலிநீர் நீந்தத்

தின்கரைப் பெருமரம் போலத்

தீதின் நிலைமை முயங்கும் பலவே" 222

எனக் கூறுவதாகக் குறித்தொகைப் பாடலில் கற்பனை செய்துள்ளார்.

செவிலி புலம்பல்: நக்கீரரின் ஒவ்வொரு பாடலும்

உணர்ச்சிமிசுந்த ஒரு நாடகக் காட்சியாக நம் மனக்கண் முன்னந்த்

தோன்றி ஒலிர்கின்றது. அதற்குக் காரணம் அவரது கற்பனைத் திறனே.

சிறியவன் பிள்ளை சென்ற தன் மகனை எண்ணிப் புலம்புகின்றான்

ஒரு செவிலி. தலைவியின் பிரிவால் தன் இல்லம் ஐயரவெள்ளத்தில் மூழ்கித்

துடிக்கும் நிலையினை அவன் கூறுகின்றான். தலைவி போற்றி வளர்த்த

செந்தார்க்கு கிள்ளை தீம்பால் பருக மறுக்கின்றது; தோழியர் ஆட

மறுக்கின்றனர்; தாழிகளில் உள்ள பூஞ்செடிகளில் மலர்கள் இல்லை; சுவர்களில்

உள்ள பாசுவும் பவியென எதனையும் பெறவில்லை எனக் கூறித் துன்பமிசுந்த

ஒரு சூழ்நிலையினைப் படைக்கின்றார் நக்கீரர்.

இத்தகைய காட்சிகளால் பெரிதும் ஐயருகின்ற செவிலியின்

உள்ளம் ஒரு கற்பனையில் ஈடுபடுவதாக நக்கீரர் கற்பனை செய்திருக்கின்றார்.

"கெடலரு நல்விசை உறந்தை யன்ன

நிதியுடை நன்னகர்ப் புதுவது புனைந்து" 223

மனம்பெற்றிருக்க வேண்டிய தன் மகன், செல்லம் வழியில் ஏதோ ஒரு

கிறா ரில், ஏழைப் பெண்ணொருத்தியின் புல்வேய்ந்த குடிகையில், ஒற்றைப்

பசு கட்டப்பட்டுள்ள ஒரு ழான் கொண்ட முற்றத்தில் சிலம்பு கழித்து

மணம் புரிந்தனளோ என்று செவிலி சிந்தை கலங்குவதாக நக்கீரர் கற்பனை செய்துள்ளார்.

"நல்கர் பெண்டின் புல்வேய் குரம்பை

ஓரா யாத்த ஒருநாண் முன்றில்

ஏதில் வழுமனைச் சிலம்புடல் கழிஇ

மேயினள் கொல்லென நோவல் யானே" 224

என்றும் நக்கீரரின் அடிகள் அவல உணர்வால் ஆற்றொழுது கலங்கும் செவிவித் தாயைக் கற்பனைப் படைப்பாகக் காட்டுகின்றன.

போரில் துன்புறேரையும் தோற்றேரையும் அகப்பொருள் மாந்தர்க்கு உவமையாக்கி அவர்தம் கழிபெருந் துன்பத்தைக் கற்பனை செய்து கடும் ஆற்றல் நக்கீரர்க்குண்டு.

வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் : களவொழுக்கத்துப் பிறிவின்கண்

தலைவியின் உடலின் நாடோறும் பசலை பரவுகின்றது; இறப்பினை எய்தக் கூடிய நிலையில் உடல் ஓய்ந்ததுவிட்டது; தாயும் வெறுத்த முகத்தினளாகத் தன் மகனை நோக்குகின்றாள். இந்தத் துன்பங்களுக்கு மேலாக ஊரில் எழுந்த அலரைப் பற்றி எண்ணிக் கலங்குகின்றாள் தலைவி. பசம்பூட் பாண்டியன் கொங்கரை வென்று அவர்தம் நாடுகளைக் கவர்ந்து கூடல்நகரத்தில் வெற்றிக் களிப்பில் ஆடியதால் எழுந்த ஆரவாரத்தைக் காட்டிலும் பேரொலி மிக்கதாக ஊரின் அலர் எழுந்தது என்று அவள் துன்புறுகின்றாள். 225

கற்பொழுக்கத்தில் பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவன் ஒழுக்கம் குறித்து ஒரு தலைவி கூறுகின்றாள். வையையின் குறையில் உள்ள விரிமலர்க் காவில் தலைவன் பரத்தையொடு வதுவை அயர்ந்ததால் எழுந்த அலர், ஆலங்கானத்து அகன்ற லை சிவப்ப எழுவர் நல்வலம் அடங்கச் செழியன் அவர்களின் முரசங்களைக் கவர்ந்து வெற்றி கொண்டபோது வீரர் செய்த வெற்றியார்ப்பிலும் பெரிதாக இருந்தது என அவள் குறிப்பிடுகின்றாள். 226

பொருள்வயின் பிரிந்த தலைவன், தலைவியை என்வித்
குட்புறவதாக ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது. இரவும் பகலும் இடையறாத
அருகின்ற தலைவி தலைவன் மனக்கண் முன்னர்த் தோன்றுகின்றான். நிலவு போல்
ஒளிர்கின்ற அவள் நெற்றி, பசுலையிதந்து பீர்க்கம்புவினைப் போன்ற
தோற்றத்தைப் பெற்றுவிட்டதோ என்று கவல்கின்றான். கொடித்தேர்ச்
செழியன், முசிறியை முற்றுகையிட்டுக் களிற்றெறிந்து பொருந்தபோது,
புண்ணுற்றோர் வருந்துவது போல,

"பாடல் கங்குலம் பகலும்

ஓல தழுவேள்" 227

எனத் தலைவியை அவன் குறிக்கின்றான்.

இத்தகைய கற்பனைகள் வாயிலாக நக்கீரர் அகப்பொருட்
செய்திகளையும் அழகுபடப் புனைந்துரைக்கின்றார்; தம் உள்ளத்தில்
ததும்பி நிற்கும் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளுக்கும் வடிவம் கொடுத்தவிடுகின்றார்.
எனவே, அவருடைய பாடல்கள் அகப்பொருட் சிறப்பும் வரலாற்றுக்
குறிப்பும் உடையனவாக விளங்குகின்றன என்பதனை அறியலாம்.

நல்லந்துவார்

கவித்தொகையைத் தொகுத்தவர் நல்லந்துவார். கவித்
தொகையில் கடவுள் வாழ்த்தினையும், நெய்தற்கவி முப்பத்து மூன்று
பாடல்களையும் பாடியவர் இவர். இவர் பாடியனவாக அகநானூற்றில்
ஒரு பாடலும், நற்றிணையில் ஒரு பாடலும், பரிபாடலில் நான்கு
பாடல்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. பரிபாடலில் செவிவேள் பற்றி அமைந்துள்ள
ஒரு பாடல் தவிரப் பிற பாடல்கள் அனைத்தும் அகப்பொருட்குரியனவாகும்.

சங்கப் புலவர்களில் பெருந்தினையைப் பாடியவர் நல்லந்துவார்
ஒருவரே என்பர். 228. காமநோயின் துன்பத்தைத் தாங்கொனாத காளையர்
மடன்மாவேறித் தம் துன்பத்தைப் பிறர்க்குணர்த்துவதனையும், கழிகாமக்
கடல்முழ்தும் மகவிர் நானக்கரை காணுதவராகப் புறம்போந்து, ஊரவரை
நோக்கிப் புலம்புவதனையும் நல்லந்துவார் சிறப்பாகப் பாடியுள்ளார்.

மாலைப்பொழுது : பிரிந்தாரைத் துன்புறுத்தும் மாலைப்
பொழுதினைப் புனைந்துரைப்பதில் நல்லந்துவரின் கற்பனைத்திறன் சிறந்து
விளங்குகின்றது .

மாலைப்பொழுதில் மலைசார்ந்து மறைகின்றது குாயிறு ;
துணைவரைப் பிரிந்தார்க்குத் தனிமையுணர்வு மிகுமாறு மெல்லமெல்ல இருள்
குழுகின்றது ; மரங்கள் பொலிவிழந்து இலைகுவித்து நிற்கின்றன ; செக்கர்
வானத்தில் பிறைநிலா தோன்றுகின்றது . 229

நல்லந்துவரின் மாலைப் புனைந்துரை இவ்வாறு அமைந்துள்ளது .
மாலைப்பொழுதின் பல்வேறியல்புகளைத் தொகுத்துச் சொல்லி ஒரு முழுமையை
படைக்கின்ற கற்பனைத் திறன் இப்புனைந்துரையில் வெளிப்படுகின்றது . இவற்றுள்
ஒவ்வொன்றிற்கும் அவர் கூறுகின்ற உவமை அவருடைய இயைபு கற்பனைத்
திறனைப் புலப்படுத்துகின்றது .

அருள்நீங்கிய அறிவேரோடு, அறம்பாராது, நயம்சாராது
பிறர் அஞ்சுமாறு தன் வாழ்நாட்களைக் கழித்தவனது நெஞ்சம்போல் மெல்ல
மெல்ல உலகையிருள் குழந்தது என நல்லந்துவரை கூறியுள்ளார் . அறமும்
அருகும் அற்றவன் நெஞ்சம் இருள்செறிந்த குகையாக இருக்கும் என்றும்
உன்மையினைப் புலப்படுத்தி, அதனை உவமையாகப் படைத்துள்ளார் அவர் .

வறுமையால் மனவுறுதி இழந்து பிறரிடம் இரப்பவன் நெஞ்சம்
பொலிவிழந்து வாடுதல்போல மாலைப் பொழுதில் மரத்தின் இலைகள்
குவிக்கின்றன என்று கூறுகின்றார் .

செக்கர் வானத்தில் பிறைநிலா எழும் காட்சி, பிரிவிடை
யாற்றாத தலைவிக்கு நாற்றிசையும் நடுங்குமாறு கூற்றுவன்தன் எயிறு தோன்ற
நதுவதுபோல் இருப்பதாகக் கற்பனை செய்துள்ளார் .

மாலைப்பொழுது பற்றிய புனைந்துரைக்க அமைந்துள்ள
மற்றொரு பாடலின் இடையில், பிரிவிடை யாற்றாத தலைவியது நெஞ்சத்தின்
அவலத்தை உணர்ச்சி வெள்ளமாகக் கற்பனை செய்துள்ளார் .

"வாஸிழை மகளிர் உயிர்ப்பொதி யவிழ்க்கும்

காலை யாவ தறியார்

மாலை எம்மொர் மயங்கி யோரே" 230

என்று தலைவி கூறுவதாகக் கற்பனை அமைந்துள்ளது.

"காலை யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாது

மாலை மலருமிந் நோம்" 231

என வள்ளுவர் காமநோயின் கொடுமை மாலைப் பொழுதில் மிகுதலைக் கூறுகின்றார். காம வெள்ளத்தைக் கடக்குந் திறனின்றி, இறப்பனைய இன்னல்க்கு ஆளாகிய ஒருத்தி 'உயிர்ப்பொதி யவிழ்க்கும்' காலமாக மாலையைச் சாளுது இயற்கையே.

காமநோயார் முன்னரே ஒன்புறத்திற் தன்னை மாலைப்பொழுது மேலும் துடிப்புறுத்துவது அறமாகாது எனக் கலங்கி மொழிகின்றான் மற்றொரு தலைவி. வெள்ளத்தில் அகப்பட்டோர் கரையேற முடியாமல் துடிக்கின்ற மானின் மார்பினை நோக்கிக் கனைதொடுக்கின்ற கொடியவன் போலவும், பொருமுகத்தில் தோற்று வருந்துபவரை இகழ்ந்த நகுசின்ற பண்பற்ற மாந்தர் போலவும், வெந்ததோர் புண்ணிகன் வேல்கொண்டு தழைப்பவன் போலவும், அல்லற் பட்டாற்றின அலுவாரை மேலும் ஒன்புறத்த மாலை வந்தது என இரங்கி மொழிகின்றான். 232 நல்லந்துவொர் கூறுகின்ற உவமைகள், பிரிவால் ஒன்புறம் தலைவியை மாலைப்பொழுது எவ்வாறு மேலும் பேதறச் செய்கின்றது என்பதனை விளக்கும் கற்பனையின் விளைவாகத் தோன்றியவை.

பெருந்தினை: நல்லந்துவொரின் பெருந்தினைப் பாடல்களில்

கற்பனை காட்டாது போல வரம்பிறந்து பெருகுகின்றது. வெறுங்கற்பனைத் திறன் கொண்டனவாகத் திகழ்ந்தாலும் இலக்கியச் சுவைஞர்க்கு உனர்ச்சிப் பெருற்றுக அப்பாடல்கள் விளங்குகின்றன.

தன் நெஞ்சம் கவர்ந்தாளைப் பெறமுடியாது தவிக்கின்ற நன்னெஞ்சக் காளையினை நல்லந்துவொர் காட்டுகின்றார்.

"ஒளியிடை யின்றுப்போல் தோன்றி யொருத்தி

ஒளியோ ருருவென்னைக் காட்டி அனியளென்

நெஞ்சாறு கொண்டாள் அதற்கொங்கும் துஞ்சேன்" 233

என்று தலைவன் ஒருவன் துயில் குறந்து வருந்துகின்ற தன் துன்பநிலையினைக் கூறுகின்றான். நெஞ்சம் முழுவதும் தலைவியே நிறைந்து நிற்கின்றான் என்பதனை 'நெஞ்சாறு கொண்டாள்' என்னும் தொடர் அழகுற உணர்த்துகின்றது. எழின் மித தோற்றத்தைக் காட்டி நெஞ்சத்தில் தலைவன் நிறைந்துவிட்ட அவன், அருள்புரியும் எண்ணமின்றி அகன்று சென்றாவிடுகின்றான். முகிஷிடை ஒவியி மறைகின்ற யின்னல் அவளுக்கு உவமையாதல் சாலப் பொருந்தும்.

காமனதா னையால் வந்த தலைவியது அழகு என்னும் படை தன் ஆனெழில் மதிலை முற்றுகையிட்டுத் தகர்த்து அகத்தேயும் புகுந்து அழிக்கின்றது என அல்லற்படுகின்றான் ஒரு தலைவன்.

"என்னெஞ்சம் என்னோடு நில்லாமை நனிவெளவித்

தன்னலம் கரந்தா னைத் தலைப்படுமா நெவன்கொலோ" 234

எனத் தருமாதுகின்ற தலைவன் ஊரவர் தனக்கு உதவுதல் வேண்டுமென விரும்புகின்றான். வெஞ்சுழியில் அகப்பட்ட மகளுக்குக் கரைநின்றாரின் 'அஞ்சல்' என்னும் சொல்லே ஆருயிர் மருந்தாகும் என்பதனை இவ்வூரவர் அறிந்திலரே என ஏங்குவதாக நல்லத்தவனார் கற்பனை செய்துள்ளார்.

கழிகாமம் மீது ர அறிவு கலங்கிப் புலம்புகின்ற காரிகை யொருத்தியை நல்லத்தவனார் காட்டுகின்றார். தன் உயிரெனத் தன்னை இருபுறத்தும் தொங்குகின்ற காமமும் கெளவையுமாகிய விழுமங்களால் தானறும் துன்பத்தை மறைத்துச் சான்றோர் அறிய மருங்கு யொழுகின்றான் அவன். பல்விந் தனி தோன்றாமல் கண்ணும் முகத்திலும் நகுபவளாகிய அவள் இப்பொழுது பல்லெல்லாம் புறந்தெரியப் பெருஞ்சிரிப்புச் சிரிக்கின்றான்; சிரிக்கின்ற பொழுதிலேயே கண்களில் நீர் பெருகக் கலங்கியவாகின்றான்.

கனவிலே தான் பற்றிய தலைவன், விழித்தவுடன் தன் கைக்குள்ளே கரந்து மறைந்துவிட்டான் என்று அருகின்றான்.

ஞாயிறு தன் தலைவனைத் தேடிக் கொடுத்தால் தன் ஒன்பம் நீங்கும் எனவும், மலையில் மறையும் மாலைப்போதில் தன் கவலினைத் தேடுவதற்குக் கைவிளக்காகச் சில கதிர்களை ஞாயிறு தருதல் வேண்டுமெனவும் கலங்கி மொழிகின்றாள்.

நெஞ்சம் என்னும் அகலில் உயிரைத் திரியாக இட்டுக் கொடுத்திய தீயாகக் காமம் தன்னைச் சூவுதனைக் கூறிப்புலம்புகின்றாள் அவள். 235

தீயவர்களை ஞாயிறு காயும் என்றும் சான்றோரின் கூற்றினை நினைக்கின்றாள் ஒரு தலைவி. தன்னைப் பிரிந்து ஒன்பத்தில் ஆழ்த்தும் தலைவனை ஞாயிறு காய்வது உறுதி என்று எண்ணுகின்றாள். அவனைக் காய்கின்ற போது அவனுடன் தன்னையும் சேர்த்துக் காய வேண்டுமென ஞாயிற்றினை வேண்டுகின்றாள். 236

அங்குள் தோன்றியிருக்கும் குழையல் தன் தலைவன் இருக்குமிடத்தைக் காட்டவில்லை என்றால், அதன் மீது சினமிக்க நாயினை ஏவப் போவதாகவும், வேட்டுவரிடம் கூறப்போவதாகவும், நிலவோடு சேர்த்துப் பாம்பின் வாயில் திணிக்கப் போவதாகவும் ஒருத்தி கூறுகின்றாள். காற்று, தன் தலைவனைக் காட்டவில்லை என்றால் கண்ணீர் அழலால் மண்ணை மனைத்தையு சுடப்போவதாகச் சொல்கின்றாள். பேரூறு சுறந்தானைத் தேடுவதற்குக் கடல் இடந்தரவில்லை என்றால், அதன் இடமனைத்தும் வெறுமனையாகுமாறு தன் புறங்காலால் அதன் நீர் முழுவதையும் இறைத்துவிடப் போவதாக அச்சுறுத்துகின்றாள் அவள். 237

இவ்வாறு ஆற்றுகை மீளர்ந்து அல்லலும் மடந்தையர் நானச் சிறைகடந்து நடுத்தெருவில் புலம்புவதாக நல்லந்துவாரி கூறுவன வெறுங் கற்பனையின் விளைவெனவே கொள்குதல் வேண்டும். "வெறுங்கற்பனை என்பது சுவையற்றதமன்று; கற்பனைக்கு முரணானதுமன்று. அதிலிருந்து சிறிது வேறுபட்டது சிறிது மிகையானது" 238 எனக் கூறும் டாக்டர் மு.வரதராசனின் இலக்கணத்திற் சிறந்த இலக்கியமாக விளங்கும் சிறப்புடையவை நல்லந்துவாரின் பாடல்கள்.

ஊர எரிக்கும் தீயும் தண்ணீர் ஊற்றினால் அனைந்து விடுகின்றது;
 ஈரமற்ற தலைவன் கொழுத்திய காமத்தீ நீருக்குள்ளே மூழ்கினாலும்
 சுருகின்றது எனக் கலங்குகின்றான் அவன்.

"ஒலகடலே ஊர்தலைக் கொண்டு கனலும் கருந்தீயுள்
 நீர்பெய்தக் காலே சினந்தவியும் மற்றிஃதோ
 ஈரமில் கேள்வன் உறியு காமத்தீ
 நீருட் புகிலும் கடும்" 239

என வேற்றுமையணி அமையக் காமநோயின் கொடுமையினைக் கற்பனை
 செய்கின்றார் நல்லந்துவனார்.

பரணர்

செந்தமிழ்ப் புலவர்களில் கபிலரோடு ஒருங்குவைத்து எண்ணத்
 தக்க சிறப்புடையவர் பரணர். அவர் அகநானூற்றில் முப்பத்து நான்கு
 பாடல்களும், குறந்தொகையில் பதினாறு பாடல்களும், நற்றிணையில்
 பன்னிரண்டு பாடல்களுமாக அறுபத்திரண்டு அகப்பொருட் பாடல்களைப்
 பாடியுள்ளார். பதிற்றுப்பத்தில் ஐந்தாம் பத்தாக அமைந்துள்ள பத்துப்
 பாடல்களும், புறநானூற்றில் பன்னிரண்டு பாடல்களுமாக இவர் பாடிய
 புறப்பொருட் பாடல்கள் இருபத்திரண்டாகும்.

பிற திணைகளினைவிட இவர் குறிஞ்சியையும் மருதத்தையும்
 மிததியாகப் பாடியிருத்தலின் அத்திணைகளுக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்
 கற்பனைகள் இவர்தம் பாடல்களில் சிறந்து விளங்குகின்றன.

குறிஞ்சி: திரண்ட பனைபோன்ற கையிணையும், சினந்தவிரா
 வவிமையிணையும், வண்டுமொய்க்கும் மதத்திணையும், உயர்ந்த மருப்பிணையும்
 கொண்ட யானை, குளிர்ச்சியும் மனமும் வாய்ந்த மலையினில் மரத்தினை
 ஒடித்து வீழ்த்துகின்றது; வலிமிதந்த புலி கதறுமாறு அதனைக் கோட்டால்
 குத்துகின்றது. பின்னர்ப் பெரும்புனத்தில் விளைந்துள்ள சிறுதிணையினைக்
 கவர்சிறுந்து. 240

கரும்பாறைகள் செறிந்த மலையின் பக்கத்தில் பெரியதொரு பாறையைச் சார்ந்து நிற்கும் ஒளிக்க பூக்களைக் கொண்ட வேங்கை மரத்தினைப் புளியெனக் கருதிய கவி, பூக்கள் பொருந்திய அதன் கிளையை வளைத்துப் பிளந்து தன் கரிய தலையில் அமுதபெற அணிந்துகொண்டு காடு முழுவதும் எதிரொலிக்குமாறு பிழைக்கின்றது. 241

மழைபொழிகின்ற போது மலையிலிருக்கின்ற அருவிகள் பசும்பூட் பாண்டியனது களிற்றின் மீது பறக்கும் வெற்றிக் கொடிகள் போல் தோற்ற மளிக்கின்றன. 242

குறிய அடியினைக் கொண்ட கடளஞ்செடிகள் நெடுவரைமிகை காற்றால் அசைக்கின்றன. 243 மாணிக்கொடி துகல் சார்ந்து வளர்கின்றது. 244

மலைக் காட்சிகளை இவ்வாறு புனைந்து கூறுவதில் பரணின் கற்பனைத் திறனை நாம் காணமுடிகின்றது. துகல் சார்ந்து வளரும் மாணிக்கொடி அருகில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் யானையின் மீது படர்கின்றது என அவர் கற்பனை செய்து கூறுகின்றார். துகல் வடிவத்தில் தூக்கத்தால் இயக்கமின்றிப் படுத்திருக்கும் யானையின்மேல் படரும் மாணிக்கொடி, துயில் நீங்கி அது சென்றவுடன் பற்றிக்கொடின்றி வாடுகின்றது. அதுபோல், தலைவன் தன் தோள் மணந்த உடலிருந்த வரை அவன் உறுதிமொழியினை உண்மையென நம்பி மகிழ்ந்திருந்த தலைவி, அவன் சென்றவுடன் வருந்துகின்றாள் என்றும் குறிப்புப்பொருளைத் தரும் வகையில்,

"துகல் வயலது மாணை மாக்கொடி

துஞ்சுகளி றிவரும் குன்ற நாடன்" 245

எனக் குன்றின் காட்சியைக் கற்பனை செய்து கூறுகின்றார்.

மருதம்: கழுநீர் மலரை மேய்ந்த கரிய கால்களைக் கொண்ட எருமை, வயல்களில் உள்ள தாமரை மலர்களைத் தின்பதனை வெறுத்துவிட்டு, வீரரைப் போலச் செருக்கி நடந்து சென்று பக்கத்திலுள்ள வெண்மணல் குன்றின் மீது துயில்கின்றது. 246

பொய்கையில் உள்ள தாமரை இலைகள் களிற்றின் செவிகளைப் போலக் காற்றில் அலகின்றன. 247 வயற்புறத்தில் இருக்கும் மாமரத்திலிருந்து புதிய பூக்கள் மழைத்துளிகளைப் போல நெற்களங்களில் உதிர்ந்து பரவுகின்றன. 248

கள்ளினைக் கொண்ட கலங்களை மேலேத்துறையில் கழுவுதலால் கள்ளோடு கலந்த நீரினைக் கீழேத் துறையில் பருசிய யானை கினைப்பதை போல் நீரில் பிறழ்கின்றது. 249

எரியும் தீயைப் போல் விளங்கும் தாமரைப் பூக்களின் இடையிடையே உழவர் செந்நெற்றுவை அறிந்து குவிக்கின்றனர்; அவர்கள் தங்களுக்குக் களி கொண்டுவரும் வண்டியின் சக்கரம் சேற்றில் ஆழ்கின்றபோது அதன்கீழ் கரும்புகளை அருக்கி வண்டியினைச் செலுத்துகின்றனர். 250

விடியற்காலையில் தாம் பிடித்துவந்த வராஅல் மீனை விற்புக் கள்ளுண்டு குடிக்கின்ற தம் கனவர்க்குப் பான்மகளிர் ஆம்பலின் அகன்ற இலையில் இனிய புளிச்சுவை கொண்ட பிரப்பங்கனியோடு சோறிடுவர். 251

மருதநிலக் காட்சிகளைப் பொதுவாக இவ்வாறு புனைந்துரைக்கின் பரனர் மருதவளம் சார்ந்த சில ஊர்களையும் கற்பனை நயந்தோன்றக் காட்டுகின்றார்.

குழார் என்னும் மருதவளம் மிக்க ஊரின் ஒளிமிக்க தாமரைப் பூக்கள் நிறைந்த வளமிகுந்த வயலில், கூரிய பற்களைக் கொண்ட நீர்நாய் அழகிய உட்டுளையுடைய மெல்லிய வளைக் கொடிகளை உழக்கி, வாளை மீனைப் பற்றி உண்டபிறகு, முட்கள் நிறைந்த பிரம்பின் தாறுகளில் சென்ற தங்குகின்றது. 252

குட்டுவனது மரத்தை என்னும் ஊரில், வயற்சேற்றில் வளைக்கக் கொடியினை மயக்கி, வளமிக்க தோட்டினைக் கொண்ட நெல்லின் கதிர் விரியுமாறு வளைந்த இரயின் துள்ளிப் பாய்கின்றது. 253

உழவர்கள் மகிழ்ச்சி மிக்கவர்களாக வயல்வெளிகள் எழுப்புகின்ற இசைக்கு அஞ்சிய மயில் திருச்சீரலைவாய்த் தெய்வக் குன்றிலே சென்று தங்குகின்றது. 254

இவ்வாறு மருத நிலங்களைப் பற்றியமைந்துள்ள பரணின் கற்பனைகள் அந்நிலத்தின் நீர்வளத்தினையும், வாழ்க்கை வளத்தினையும் உணர்த்துவனவாக உள்ளன. விரிவாக அமைந்துள்ள புனைந்துரைகள் மருதநிலக் காட்சிகளை முழுமையாகக் காட்டுகின்ற சொல்லோவியங்களாகத் திகழுகின்றன.

நடுநாள்: குறிஞ்சித் திணைக்குரிய சிறப்பொழுதாகிய யாமம் பற்றிய பரணின் கற்பனை அவர் புலமை நலத்தினைப் புலப்படுத்துகின்றது. நள்ளிரவு நேரத்தில் கடல்போற் பரந்த வானத்தில் அழற்கொடி போல் மின்னல் ஒளிவிடுகின்றது: கருமையான இடியோடு முடிவிடம் அறியமுடியாதவாறு பெருமழை பொழிகிறது எனப் பரணர் கூறுகின்றார். 255, 'குஞ்சுர் யாமம்' 256 எனவும், 'கடல்மீன் குஞ்சும் நள்ளென் யாமம்' 257 எனவும் வரும் தொடர்கள் அவரது கற்பனைத் திறனைப் புலப்படுத்துகின்றன.

குறியிடையீடு: குறியிடையீட்டால் களவொழுக்கத்துத் தலைவன் கலங்கும் நிலைமையைக் கூறுவதில் பரணர் கற்பனைத்திறன் மிக்கவராக விளங்குகிறார். நாள்தோறும் அருஞ்சுரன் கடந்துவந்து தலைவியைக் கடாமல் அலைதறிப்பட்டு வருந்தி மீள்கின்றான் தலைவன். துன்பத்திற்கெல்லாம் காரணம் தன் நெஞ்சமே எனக் கருதுகின்றான். எவியளல்லாத தலைவியை விரும்பி அழியாத துன்பத்தைத் தனக்குக் கொடுத்த நெஞ்சத்தை நோக்கி,

"நீர்மான் ஸைகம் நிறத்துச்சென் றழுத்த

கர்மதன் அழியரோ நெஞ்சே' 258

எனச் சினந்து மொழிகின்றான். நன்பொருளாகிய நெஞ்சத்தைப் பருப்பொருளாக அதற்கொரு மார்பினையும் படைத்துக்கூறும் பரணின் கற்பனைத் திறனை நாம் இதில் காண்கின்றோம்.

பரத்தையிற் பிரிவு : பரத்தையிற் பிரிவு பற்றி அமைந்துள்ள

பரணரின் பாடல்கள் கற்பனைச் செறிவுள்ளவாகத் திகழ்கின்றன.

தலைவி தன்னைப் புலந்து பேசுவதனைக் கேள்வியுறுகிறாள் இப்
பரத்தை. தலைவனோடு தான் கொண்ட நட்பு, புலனாகும் அளவோடு நிற்கின்றதா
பிறன்மனையிருக்கும் தலைவன் பொருட்டுத் தலைவி தன்னைப் புலத்தல்
அறமாகாது எனக் கருதுகிறாள். தலைவிக்கு வேறு பகை வேண்டுமெனில்;
உட்பகையாகிய தலைவனே போதுமென மொழிகின்றாள்.

"யாந்தன் பகையே மல்லேம் சேர்ந்தோர்

திருததல் பசப்ப நீங்கும்

கொழுநனும் சாலந்தன் உடனறை பகையே" 259

என்றும் இப்பரத்தையின் கூற்றுப் பரணரின் கற்பனைத் திறனுக்குச் சான்றாகும்.

தலைவன் தன் சேரிக்கு வரும்போது, அவன் தாரும் தானையும்
பற்றி அவன் மார்பினிற் சிறைசெய்யப் போவதாகச் சூறைக்கும் பரத்தை,
தான் அவ்வாறு செய்யாவிடில், தன் தாய் போற்றிவளர்த்த தன் அழகு
இறப்போர்க்குக் கொடுக்காமல் ஈட்டியவனது செல்வம்போல் புறத்தே
வெளிப்படாது பயனற்ற அழிவதாகக் எனக் கூறுகின்றாள். 260

செல்வத்தின் பயன், அதனை வறியவர்க்குக் கொடுப்பதே என்றும்
அறவுரையை உள்ளடக்கிய அரிய கற்பனையாக இப்பரத்தையின் கூற்று உள்ளது.

உவமைச்சிறப்பு : பரணரின் உவமைகள் அவர் கற்பனைச் சிறப்பினைப்

புலப்படுத்துகின்றன.

"உப்புச்சிறை நில்லா வெள்ளம் போல

நாணுவரை நில்லாக் காமம்" 261

என்று நாணத்தின் எல்லைகடந்து பெருகும் காமத்திற்கு உப்பு அணையால்
தடைப்பட்டு நில்லாது பாயும் வெள்ளத்தினை உவமை கூறியுள்ளார்.

களவிலும் கற்பிலும் எழுகின்ற அலருக்கு உவமையாகப் போர்
கூர்ப்பினைப் பல பாடல்களில் அவர் கூறியுள்ளார். 262 வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள்
மிக வருதலின், பரணர்தம் அகப்பாட்டுக்கள் இயற்கைவளம் துறைந்து நிற்கின்றன

என்று டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம் கூறியுள்ளார். 263

வினேமுற்றி மீட்ட தலைவனது வருகையால் மகிழ்ந்த தோழி,
தம்மைத் துலிபுலத்திய வாடைக்காற்று, வாகைப் பறந்த லையில் கனிகாலனை
எதிர்த்தலாற்றுக ஓடிய பகைமன்னர் போல் இனித் தமக்குத் தோற்றோட
வேண்டும் என்று கூறுகின்றாள்.

"ஒன்பது குடையும் நன்பக லொழித்த

மீடின் மன்னர் போல

ஒருவை மன்தால் வாடைநீ யெமக்கே" 264

என அவள் கூறுவதாகப் பரணர் படைத்திருக்கும் கற்பனையில் வரலாற்று
நிகழ்ச்சியும் கூட அகப்பாடலின் உரிப்பொருளுக்கு அழகு தருவதாகவே
அமைந்துள்ளமை காணலாம்.

கருத்தியல் வடிவங்கள்: 'கழைநிலை பெருஅக் காவிரி நீத்தம்', 265
----- 266 'எரியகைந் தன்ன தாமரை', 267 'அரவவாய் மூவி', 268 'காலறு
தளிர்', 269 'பிடிமடிந் தன்ன கல்', 270 என்றும் பரணரின் தொடர்கள்
பொருள்களைக் கருத்தியல் வடிவங்களாகப் படைக்கின்ற அவர்தம் கற்பனைத்
திறனுக்குச் சான்று பகர்கின்றன.

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ:

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ அகநானூற்றில் பன்கிரண்டு
பாடல்களும், கவித்தொகையில் முப்பத்தைந்து பாடல்களும், துறந்தொகையில்
பத்துப் பாடல்களும், நற்றிணையில் பத்துப்பாடல்களும், புறநானூற்றில் ஒரு
பாடலுமாக அறுபத்தெட்டுப் பாடல்களைப் பாடியிருக்கின்றார்.

குறிஞ்சி பாடுவதில் கபிலர் சிறந்து விளங்குவதைப் போலப்
பாலை பாடுவதில் பெருங்கடுங்கோ சிறந்து விளங்குகின்றார்.

"அறங்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையும் என்றும்

பிறங்கடைச் செலாஅச் செல்வமும் இரண்டும்

பொருளி னாகும்" 270

என்பதனை நன்குணர்ந்த தலைவன் பொருளிட்டற் பொருட்டுத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லுதலைப் பல பாடல்களில் பெருங்கருங்கோ பாடியிருக்கின்றார். தலைவன் செல்லும் சுரநெறி பற்றிய புனைந்துரை புலவரின் கற்பனைச் சிறப்பைப் புலப்படுத்துகின்றது. பிரிவால் துன்புறும் தலைவனையும் தலைவியையும் புலவர்தம் கற்பனைத் திறத்தால் துயர வடிவினராகப் படைத்துக் காட்டுகின்றார்.

சுரநெறி: வேளின் வெம்மையால் நீரற்ற வறண்ட யானை நெறியின் கொடுமையினைப் பெருங்கருங்கோ சிறப்புறக் கற்பனை செய்து கூறியுள்ளார். குமை மரத்தின் உச்சியிலுள்ள சிலந்தியை யானையின் மேல் எடுத்துள்ள துகிற்கொடுபோல் பறக்கின்றது. நீர் வேட்கையால் பெரிதும் துன்புறும் யானை அதனை மேகமென மருங்கு தன் கையுயர்த்திப் பிளிகின்றது.²⁷¹

உரல்போன்ற கால்களைக் கொண்ட யானைகள் ஹற்ற நீர் வற்றியதால் உண்கயம் கானுமல் சேற்றைச் சுவைத்துச் செல்லும் தம் உயிரைத் தாங்குகின்றன.²⁷² குரங்குகள் தாவுதலால் மூல்கில்களிலிருந்து உதிர்வின்ற நெல் வெம்மை மிகுந்த பாறையின் மீது விழுந்து நகத்தை நெரிப்பது போன்ற ஓசையுடன் பொருகின்றது.²⁷³

சுரநெறியின் வெம்மையினை இத்தகைய காட்சிகளால் புலப்படுத்துகின்ற புலவர் அரிய உவமைகளாலும் அந்நிலத்தின் வெம்மையினை விளக்குகின்றார். நீரற்ற கொடுமையால் பாம்புகளும் அந்நிலத்தில் வாடிக் கிடக்கின்றன என்பதனைக் கூறுதற்கு அவர் கூறியுள்ள உவமை அவர்தம் கற்பனைத் திறனைப் புலப்படுத்துகின்றது.

"நீதியம் சொரிந்த நீவி போலப்

பாம்புந் தேம்பும் வறங்கூர் கடம்"²⁷⁴

என அவர் கூறுகின்றார். நீண்ட பையில் இருக்கும் நீதியம் முழுவதையும் சொரிந்து விட்ட பிறகு உள்ளிடில்லாமல் அஃது இருப்பதுபோலப் பாம்பின் உடல் தேம்பி யுள்ளது என மிகப் பொருத்தமான உவமை கூறியுள்ளார்.

பசுக்கள் பருகுதற் பொருட்டுக் கோவலர் தாம் தோண்டிய கிணற்றிலிருந்து நீரிறைத்துச் சிறகுழிகளில் நிரப்புவர்; கிணறுகளில் நீரில்லாமையால்

அக் குழிகள் காய்ந்திருந்தன. அவற்றில் உள்ள நீரைப் பருகவந்த களிறுகள்
நீரின்மையால் வருத்தத்தோடு அவற்றை மிதித்து நடந்து சென்றன. பின்னர்
அங்கே சென்ற புலிகள் களிறுகளின் அடிச்சுவட்டில் கால்வைத்து நடந்தன.
களிறற்றின் அடிச்சுவட்டில் பதியும் புலியின் அடிச்சுவட்டிற்கு,

"மண்ணூர் முழுவின் கண்ணகத் தசைத்த

விரலா ன்று வரு" 275

உவமையாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது. களிறற்றின் அடிச்சுவட்டில் பதிந்த புலியின்
கால்விரற் சுவடு, முழுவின் கண்ணிலே விரலா ன்றிய வருப்போலத் தோன்றவதாகப்
பெருங்குடங்கோ கூறியுள்ளமை அவரது அரிய கற்பனைத்திறனுக்குச் சான்றுதும்.

கருங்கண் மறவர்: பாலைநிலத்தில் ஆறலைத்து வாழும் மறவர்

பற்றிய புலவரின் கற்பனையும் அந்நிலத்தில் கொடுமையிலே உணர்ந்துகின்றது.
ஈரமற்ற நெஞ்சம் இனையற்ற உடலுரமும் புலிபோலும் பார்வையும் கொண்
மறவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது,

"கொள்ளும் பொருளில ராயினும் வம்பலர்

துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்துயிர் வெள்ளவின்

புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொள் சூரிடை" 276

எனக் கூறுகின்றார்.

வேலிற்காலம்: வேலிற்காலத்தில் குயில் கூவுதல் இயற்கை.

ஒரு குயில் கூவும்போது அதன் எதிரொலிபோல் மற்றொரு குயில் கூவுவதண்டு.
இன்ப வேலில் கூய் குயிலின் ஒலிக்குத் தாமொரு பொருளைக் கற்பித்துக்
கூறுகின்றார் பெருங்குடங்கோ.

"புணர்ந்தீர் புணர்மினோ வெண் இணர்மிசை

செங்கண் இருந்தயில் எதிர்குரல் பயிற்றும்

இன்ப வேலிலும் வந்தன்று" 277

என வேலிவின் வருகையை அவர் பாடுகின்றார். கூடிய தலைவனும் தலைவியும்
பிரியாது கூடுதல் வேண்டுமென்று குயில்கள் வேலிற்காலத்தில் கூவுவதாகத்
தற்குறிப்பேற்ற அனியமையக் கற்பனை அழகோடு கூறியுள்ளார். இயற்கையின்

மிகழ்ச்சிக்குத் தாம் ஒரு காரணத்தைக் கற்பித்துப் புலவர் புனைந்திருக்கும் இதனைக் கருத்து விளக்கக் கற்பனைக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளலாம்.

பிரிவாற்றுகை: பெருங்கடுங்கோவின் பாலைத்தினைப் பாடல்கள் தலைவி தலைவியின் பிரிவாற்றுகையினைக் கற்பனை யழகுடன் கூறுகின்றன. தலைவி பிரியத் தனித்து வாழ விரும்பாத தலைவி, 'இனியான் உன்னும் உன்னேன் வாழலும் வாழேன்' ²⁷⁸ எனப் புலந்துரைக்கின்றாள். கணவன் அய்த்துத் துறந்த மகளிர், வேட்கையுடையோர் நீர்ப்பருகி எச்சிறி படுத்தித் துறந்த குடையோ லையினையும், குடியிருப்போர் போகிய பாழுரினையும், குடிக் கழித்த புவினையும் போன்றவர் எனக் கூறுகின்றாள். முன்னர்த் தமக்கு இனியனவா இருந்த இவற்றை மாந்தர் அய்த்துத் துறத்தல் போலத் தன் தோணலை உண்டபின் தன்னையும் தலைவன் துறந்தான் எனத் தலைவி கூறுவதாகப் பெருங் கடுங்கோ செய்துள்ள கற்பனை, ²⁷⁹ பிரிவாற்றுகை வருந்தும் தலைவியின் உள்ளத் துன்பத்தினைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

பிரிவிடை வேறப்பட்ட தலைவி, தன் துன்பம் கண்டு ஆற்றாத தோழியிடம் கூறுவதாக அகநானூற்றில் ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது. தன் துன்பத்துக்குக் காரணமாகத் தன்னைத் துறந்துசென்ற தலைவனைப் பழித்துரைக்க அவள் விரும்பவில்லை. தம்மை விரும்பிய தவறா விடாமல் பிணித்துக்கொள்ள அறியாமல் அவர் சென்ற பின்னர் வளைநெகிழ மெலிந்த தோள்களே தவறுடையவை எனக் கூறுகின்றாள்.

"ஓங்கல் வெற்பின் சுரம்பல இறந்தோர்

தாம்பழி யுடையோ ரல்லர் நாகும்

நயந்தோள் பிணித்தல் தேற்ற வயங்குவினை

வாளே ரெல்லனை நெகிழ்த்த

தோளே தோழி தவறுடை யவ்வே" ²⁸⁰

என வளைநெகிழ்த்த தோளை யெண்ணித் தலைவி வருந்துகின்ற காட்சி சிறந்த அகப்பொருட் கற்பனையாகும்.

பொருள்வயின் பிரிந்த காதலன் செல்லம் கானம், அடிதாங்க முடியாத அழலன்ன வெம்மை கொண்டது; கடத்தற்கரிய கடுமையுடையதாயினும் அங்கே கானத்தக்க சில காட்சிகளாகத் தலைவன் கூறியன தன்னை நினைவுட்டி அவனை விரைவில் வீடு திரும்பச் செய்யும் எனத் தலைவி எண்ணுகின்றாள். தலைவன் உரைத்த கானத்துக் காட்சிகளாகப் புலவர் கற்பனையிற் பிறந்தவை :

"ஓடியடிக் கயந்தலைக் கலக்கிய சின்னிரைப்

பிடியுட்டிப் பின்னண்ணுந் களிது" 281

"அன்புகொள் மடப்பெடை அசையு வகுத்தத்தை

மென்சிறக ராலாற்றும் புறவு" 282

"இன்னிழ வின்மையால் வருந்திய மடப்பினைக்குத்

தன்னிழலைத் தான்கொடுத் தனிக்குங்கலை" 283

களிது, புற, மான் ஆகியவற்றின் காதல் உள்ளத்தின் சிறப்பினைப் பெருங்குடங்கேள் மிகச் சிறப்பாகக் கற்பனை செய்துள்ளார். ஆனால் அவற்றின் காதல் சிறப்பினை புலப்படுத்துவதே அவர் பாடலின் குறிக்கோளாக அமையாமல், தலைவியின் துன்பத்தைத் தணிப்பதற்கு அவை காரணமாக அமைந்தன எனக் கற்பனை செய்வது அகப்பொருளைப் பாடுவதில் அவருக்குள்ள ஆற்றலைப் புலப்படுத்துகின்ற மருதனைநாகனார்

மருதனைநாகனார் அகநானாற்றில் இருவததுமன்று பாடல்களையும், களித்தொகையில் முப்பத்தைந்து பாடல்களையும், குழந்தொகையில் நான்கு பாடல்களையும், நற்றிணையில் பன்னிரண்டு பாடல்களையும் பாடியுள்ளார். புறநானாற்றில் ஐந்து பாடல்களைப் பாடியிருக்கின்றார்.

மருதத் திணையும் பாலைத்திணையும் பிற திணைகளைக் காட்டிலும் இவரால் மிகுதியாகப் பாடப் பெற்றுள்ளன.

குறிஞ்சி: குறிஞ்சித் திணைக் குரியனவாக மருதனைநாகனார் பாடியுள்ள பாடல்கள் அந்நிலத்தின் காட்சிகளைக் கண்முன்னர் நிறுத்துவன.

குன்றின் பக்கத்திலுள்ள வேங்கைமரம், பூங்கொத்துக்கள் நிறைந்த கொம்பினைப் பெற்று இளைய மயிலின் குருமி போலத் தோற்றமளிக்கிறது. 284

மந்தியும் அறியாத மரங்களைக் கொண்ட மலையில் கன்றுடலும் பிடியுடலும்
கூடிய கன்று நிலத்தில் படியும் நெடிய கையோடு இயங்கும் காட்சியினைப்
புலவர் பாடவில் காணலாம். 285

குறிஞ்சிநிலத் தலையின் கண்டரும் துன்பத்தைத் தலையின்
குறிப்பிடுவதாக ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது. தாங்குதற்கரிய துன்பத்தைத்
தலையின் கண்ணும் தோரும் தருகின்ற கொடுமையினை அவளிடம் சொல்லும்போது

"கொடுக்கேழ் இரும்புற நடுங்கக் குத்திப்

புவினை யாடிய புலவநாறு வேழத்தின்

தலைமருப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்தநின்

கண்ணே கதவ வல்ல" 286

எனக் கூறுகின்றான். யானையின் கோடு புலியைக் கொல்வது போலத் தலையின்
கண் தன்னைக் கொல்லும் திறன் படைத்தது என்பதனைப் புலப்படுத்தும் ஆற்றல் மிக்
தாகப் புலவரின் இக்கற்பனை விளங்குகின்றது. குறிஞ்சித் தலையின் கண்ணுக்குக்
குறிஞ்சிக்குரிய கருப்பொருளை உவமையாக அமைத்துள்ள புலவரின் திறன் போற்றத்
தக்கது.

மூல்லை: மூல்லைநிலக் காட்சிகளையும் அழகிய கற்பனைகளாக
மருதவிளநாகனார் காட்டியுள்ளார். குளிர்ந்த நறிய மூல்லைநிலத்தில் சிறுகரும்
பிடவின் புதர் மாலைபோல் மலர்சுந்தது. கானவனது கணக்கோலைப் போல
முறுக்கிய கோட்டினைக் கொண்ட ஆண்மான், தன் மடப்பினை அழகின் கொத்தினை
அருந்துவதற்குத் துணைசெய்கிறது; மணல் சார்ந்த கரைகளில் அசைவிடும் கவுலினைக்
கொண்டனவாக அவை துயில்கின்றபோது அவற்றைக் காத்ததுநிற்கிறது. 287

மூல்லை நிலத்துச் சிற்றா நின் மன்றத்தில், அவரையின் பொய்த்தோல்
போன்ற உள்ளிடில்லாத வயிற்றினையும், தாழ்ந்து தொங்கும் செவியினையும்
கொண்ட வெள்ளாட்டுக் குட்டி புன்றலைச் சிறுரோடு துள்ளிச்சென்று ஆத்தியின்
அழகிய தளிரைக் கறிக்கின்றது. 288

காட்டுக்கோழி, மழைபொழிந்தபின் ஈரம்புலராத மண்ணைக் கிளறி
நாளிரையாக நாங்குழப்புவாவினைப் பெற்று, அதனைத் தருவதற்காகத் தன்
பெடையினைப் பார்க்கின்றது. 289

மருதம்

மருத நிலத்து ஊரில், உழவர் வயலில் நெல்லோடு அழகுக் கொணர்ந்து களத்திலிட்ட ஆம்பல் பூவினை ஈன்றவிமையுடைய பசு உண்கின்றது; அப்பசு உண்டு எஞ்சியதனை உழுது ஓய்ந்த எருது உண்கின்றது. 290

நீர்வளம் மிகுந்த வயலில் நெய்தல் பூவையும் ஆம்பல் மலரையும் பறிப்பதற்கு மகளிர் சிலம்பொலிப்ப ஓடுகின்றனர். அவ்வயலில் ஆரல்மீன்களை உண்கொண்டிருந்த பறவைகள் மகளிரின் ஆரவாரத்தால் அச்சமிடுத்து அருகிலிருந்த மரத்தின் உயர்ச்சியைப் வேறி, அம்மகளிரின் உறவினர்க்கு அவர் செய்த கொடுமையைக் கூறுவனபோலக் குரலெழுப்புகின்றன. 291

குளிர்ச்சிமிகுந்த பொய்கையில் புதியதாக மலர்ந்த தாமரை மலரை ஓர் அன்னச்சேவல் தன் பெடையோடு கூடிச் சுற்றி வருகின்ற காட்சியினை மருதவிளநாகு அழகுறக் கற்பனை செய்துள்ளார். திருமண நாளில் புத்தாடைக்குள் ஒருங்கிய மணமகளின் துளையோடு அவளை மணக்கும் அந்தணன் தீவலம் வருவதுபோல அக்காட்சி இருக்கின்றது எனப் புனைந்துரைத்துள்ளார். 292

நெய்தல்

நெய்தல் நிலத்து மகளிர் அகன்ற கழிகளிலிருந்து தம் கண்ணையொத்த நெய்தல் மலர்களைப் பறித்துவந்து, அவற்றால் தம் மனைகளை அழகுபடுத்துகின்றனர். 293 பூவினை பெருங்கடலில் சுரமீனைப் பிடிப்பதற்காகச் சென்ற தந்தை தம்மையும் உடன் அழைத்து செல்லாமையால் அழுகின்ற பரதவச் சிறுவர்கள் பனைமூங்கைச் சுவைத்து மகிழ்கின்றனர்.

கடற்கரையில் இளையமகளிர் சிலர் மணல்வீடு கட்டி மகிழ்ந்து விளையாடுகின்றனர். அவர்கள் மணல்வீட்டினைக் கடலலைகள் அழித்துவிடுகின்றன. இக்காட்சியை,

"மதுரை ரன்ன வெண்டலைப் புணரி

இளையோ ராரும் வரிமனைச் சிதைக்கும்" 295

எனப்புவவர் கூறுகின்றார். இளையவரைத் துன்புறுத்துவது மூத்தவர் இயல்பன்று. ஆனால் நலமயிர் கொண்ட முதியோர் போல வெண்ணுரை கொண்ட கடலலை இளையமகளிர் மணல்வீட்டைச் சிதைக்கின்றது. அதுபோலப் பேரறிவு படைத்த தலைவன் தன் இயல்புக்கு மாறாகத் தலைவியைத் துன்புறுத்துகின்றான் எல்லாம் தறிப்புப்பொருள் தோன்ற மாற இக்காட்சியைப் புலவர் கற்பனை செய்திருக்கின்றார்.

பாலை

யமுனைத் துறையில் நீராரும் மகலிர் தழையுடை அவிதற்கு வாய்ப்பாக
மரத்தினை மிதித்த மால்போலப் புற்றலை மடப்பிடி உன்பதற்கு வாய்ப்பாகக்
கூறு யாழி மரத்தினை வளைத்ததற்கு, மதநீரால் நனைந்த கவினத்தில் படிக்கிற
வங்குகளை ஒட்டுகின்றது. 296

குடவோலையைத் தேரும் மாந்தர், குடத்தின் மேலிட்ட இலச்சினை ஆய்ந்து
நீக்கிய பின்னர் குடத்தில் இருக்கும் ஓலைகளை ஈர்த்தெடுப்பது போலப் போரில்
பகைவென்று மாய்ந்த கறுகன் வீரரின் குடரினைச் செஞ்செவி எருவை காண்பார்
அஞ்சுமாறு ஈர்க்கின்றது. 297

சுரநெறியில் யாழி மரத்தின் உயர்ந்த கிளையில் ஒரு கழுது இருக்கின்றது.
தான் கொணர்ந்த கண்ணுடைய ஊனைத் தன் பார்ப்பின் வாய்க்குள் ஊட்டுகின்றது; ஆனால்
அந்தக் கண் குஞ்சின் வாய்க்குள் புகாமல் தவறி வீழ்ந்து மரத்தின் கீழிருந்த கிழ
நரிக்கு உணவாகின்றது. 298 பிறர் தவறுகளைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு
அவர் உழைப்பின் பயனைத் துய்க்கின்ற ஊக்கமற்ற மாந்தரை மருதவினநாகனின்
கற்பனை நரி நமக்கு நினைவுபடுத்துகின்றது.

உரிப்பொருட் புனைவு : வினைமுற்றிய தலைவன் வீடு திரும்புகின்றான். தலைவன்
வரவெதிர் நோக்கி வீட்டில் காத்திருக்கும் மனைவியின் உருவம் அவனுள்ளத்தில்
நிறைந்திருக்கின்றது.

"செந்தார்ப் பைஞ்சிவி முன்கை யேந்தி

இன்றுவர வரைமோ சென்றிசினோர் திறத்தென

இல்லவ ரறித லஞ்சி மெல்லென

மழலை யின்சொல் பயிற்றம்

நானுடை அரிவை" 299

என்று அத்தலைவியின் நிலையினைத் தலைவன் கற்பனையில் காண்கின்றான். தலைவன்பா
தனியாத காதலும், அதனைப் பிறரறிவரோ என்றஞ்சும் நானும் கொண்ட தலைவினை
புலவர் கற்பனைத் திறனோடு நமக்குக் காட்டுகின்றார்.

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவனை யெண்ணிப் பெரிதும் வருந்துகின்றான் தலைவி.
பரத்தையில் இல்லத்திலிருந்து முழுவொளி இடையறாது கேட்கின்றது. தனிமைத்

சுயரால் வாடுகின்ற அவள், பரத்தையரில்லத்தில் தலைவனிருக்கும் நிலையினைக் கற்பனை செய்து பார்க்கின்றாள்.

"அம்மா மேனி யாயிழை மகளிர்

ஆரந் தாங்கிய அலர்முலை யாகத்து

ஆராக் காதலொடு தாரிடை குழைய" 300

அவள் பரத்தையரை முயங்கி மகிழும் காட்சியினை எண்ணிப் பார்க்கின்றாள். அவளுடைய தடமென்றோள்கள்,

"நெடுவெள் சூப்பின் நிரம்பாக் குப்பை

பெரும்பெயற்கு உருகி யாஅங்கு" 301

இழைநெகிழ் மெலிந்து விடுகின்றன. வெண்ணுள்ளத்தின் இயல்பினை முழுமையாக உணர்த்தும் கற்பனைத் திறத்தோடு மருதனிளநாகனார் இப்பாடலில் தலைவியைப் படைத்திருக்கின்றார்.

பரத்தையிற் பிரிந்துவந்த தலைவனைக் கூடுதல் கூடாது என்னும் உறுதியோடு இருக்கவிரும்புகின்றாள் ஒருத்தி. ஆனால் அவனைக் காணுகின்ற போதே அவள் நெஞ்சம் அவன்பால் அவனைச் செலுத்துகின்றது. தனக்குப் பகை தன்னெஞ்சமே என்று உணர்கின்றாள்.

"கடைஇய நிம்மார்பு தோயலம் என்னும்

இடையும் நிறையும் எளிதோ நிற்காவிண்

தடவுபு கைத்தாங்கா நெஞ்செவ்வினம் தம்மோடு

உடவ்வாழ் வகையுடை யார்க்கு" 302

என்ற ஊடல் தவிந்து தலைவனோடு உரையாடுகின்றாள். நெஞ்சத்தை 'உடவ்வாழ்ப்பகை' யாக உருவகஞ் செய்து, கொண்கன் பழிகானுத் தலைவியின் பண்பினை நயமுறப் புலப்படுத்துகின்றார் புலவர்.

பரத்தையிற் பிரிந்து மீள்குவந்த தலைவனும் ஈடிய தலைவியும் உரையாடுவதா அமைந்துள்ள கவித்தொகைப் பாடல்கள் நாடகக் காட்சிகளாக அமைந்து புலவரின் கற்பனைத் திறனுக்குச் சிறந்த சான்றுகளாகத் திகழுகின்றன. ஊடல்கொண்ட ஒருத்தி அணுகவந்து தன் கூந்தலைத் தழுவுகின்ற தலைவனைச் சினந்து மொழிகின்றாள்.

"ஒருஉந் யெங்குந்தல் கொள்ளியாம் நின்னை

வெழுஉதுங் காணுங் கடை" 303

என அவனை விலக்குகின்றான். 'செய்தவரில்வழி யாங்குச் சிவவுவாய்' என்று தலைவி வினவ,

"எடா, நினக்குத் தவறுண்டோ நீயீடு பெற்றாய்

இமைப்பின் இதழ்மறை பாங்கே கெடுத்தி

நிலைப்பா லறியிலும் நின்னென்று நின்னைப்

புலப்பா ருடையர் தவறு" 304

என எள்ளி நகையாடுகின்றான் தலைவி.

இத்தகைய ஊடற் காட்சிகள் இவிய கற்பனைகளாக மருதனின் நாகனின் பாடல்களில் சிறந்து விளங்குகின்றன.

மாமுலனார்

மாமுலனார் அகநானூற்றில் இருபத்தேழு பாடல்களும், குறிந்தொகையில் ஒரு பாடலும், நற்றிணையில் இரண்டு பாடல்களுமாக முப்பது பாடல்கள் பாடியுள்ளார். நற்றிணையில் உள்ள குறிஞ்சித் திணைப்பாடல் ஒன்று தவிரப் பிற பாடல்களனைத்தும் பாலைத் திணைக்குரியவைகளாகும். பாலைத்திணையினைப் பாடுவதில் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோவுடன் ஒருங்கு வைத்தெண்ணத் தக்க சிறப்புடையவர் இவர்.

மழைமாதிரிய வேளிற்காலத்தில் மலைக்கற்கள் பிளக்குமாறு காய்கின்ற ஞாயிற்றின் வெம்மையில் வளஞ்சுருங்கிய குறிஞ்சிநிலக் காட்சிகள் மாமுலனாரின் கற்பனைப் படைப்புக்களாக அவர் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

பிடியும் களிதும்: மலையில் வாரும் யானைகள் அவர் கற்பனையால் மனித வுணர்வு பெற்றனவாக விளங்குகின்றன. ஒளிபொருந்திய நிறங்கொண்ட வயப்புளி தன் மீது பாய்ந்தமையான் களிற் பெருங்குரலெழுப்பிப் பிளிகின்றது. அவ்வொலியினை கேட்டு அஞ்சிய மடப்பிடி தன் கன்றையும் விட்டுவிட்டு ஓடுகின்றது. பின்னர்த் தன் கன்றைப் பிரிந்த வருத்தத்தால் மயங்கிய உள்ளத்தோடு மரஞ்செறிந்த மலையுழுவும் தேடித் திரிகின்றது.

"கன்றெழித் தோடிய புன்ற லை மடப்பிடி

கைத லை வைத்த மையல் விதுப்பொரு

கெடுமகப் பெண்டினிற் றேரும்

நெடுமர மருங்கின் ம லையிறந் தோரே" 305

என மாஸலஞர் கன்றைப் பிடிதேரும் கற்பனைக் காட்சியைச் சொல்லோவியமாகப் படைத்திருக்கின்றார்.

கலிற்றின் மீது பிடி கொண்டிருக்கும் காதற் சிறப்பினை யுணர்த்தும் காட்சி யொன்றனை நற்றிணைப் பாடலில் மாஸலஞர் கற்பனை செய்துள்ளார். கனியு பெரும்பாம்பின் வாய்ப்படுகின்றது; அதனால் அழியாத துயரத்தோடு அஞ்சிநிற்கும் பிடியின் பிளிறொலி பெருமலை விடரகத்தில் எதிரொலிக்கின்றது எனக் கூறியுள்ளார். 306

தான் விரும்பும் பிடியினை யிழந்த கனியொன்று இடியொரு மாறுகொண்டு முழங்குவதாகவும் மாஸலஞர் கற்பனை செய்துள்ளார். 307 கனவனையும் மனைவியையும் மகவியையும் இழந்த கலங்கிப் புலம்புகின்ற மக்களின் துயர்நிலை மாஸலஞரின் உள்ளத்தில் ஆழமான உணர்ச்சியினை எழுப்பியிருத்தல் வேண்டும். அந்த உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடாக இத்தகைய கற்பனைகள் தோன்றியிருத்தல் கூடும் என எண்ணக்கூடிய வகையில் அவர் கற்பனைகள் அமைந்துள்ளன.

சுரநெறி: தலைவன் செல்லம் சுரநெறி மாஸலஞரின் பாடல்களில் அழகுறக் கற்பனை செய்யப் பெற்றுள்ளது.

நிலம் பிளக்குமாறு அழல்போல் ஞாயிறு காய்கிறது; நிலம் சுருங்குமாறு மரங்கள் வற்றிவிட்டன. பாறைகள் கொதித்தலின் சுனைகள் நீரின்றிக் காய்ந்தன; பாறை மீது உதிர்கின்ற மூங்கில்தெல் பொரிந்து விடுகின்றது. வழிச்செல்பவர் எவருமில்லாமையால் ஆறலைப்போரும் வகுமையுற்றத் துன்புறுகின்றனர். 308

கற்பனைச் சிறப்பை உணர்த்தும் மற்றொரு காட்சி. கற்களையுடைய சீதா நிலில் உள்ள மறவர்கள் அம்பெறிந்து வழிச்செல்வோரைக் கொல்கின்றனர். செல்வ மாலை இடப்பட்டு இறந்து சிடப்பாற் போல் நினமும் குருதியும் குழ இறந்து சிடப்பவர்களின் கண்களைக் கவர்ந்து செல்லம் கழுது, இலைகள் இல்லாதவாக உயர்ந்து விளங்குகின்ற யாஅ மரத்தின் கிளையில் இருக்கும் தன் பார்ப்பினங்களுக்கு அவற்றைத் தருகின்றது. 309

மருதமும் நெய்தலும்: மாமூலனின் பாலைத்தினைப் பாடல்களில் மருத நிலக் கற்பனையும் நெய்தல்திலக் கற்பனையும் இடம்பெற்றுள்ளன. மருதவளம் மிகந்த குடநாட்டைப் பற்றி அவர் கூறும்போது,

"தடமருப் பெருமை தாமரை முனையின்
முடமுதிர் பலவின் கொழுநிலம் வதியும்
குடநாடு" 310

என்று புனைந்துரைத்துள்ளார். இதன் வாயிலாக அந்நாட்டின் நீர்வளத்தினைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

மாமூலனர் காட்டும் நெய்தல்திலக் காட்சிகள் அனைத்தும் அவர் பாடல்களில் உவமைகளாகவே அமைந்துள்ளன.

வேலில் வெப்பத்தால் காய்ந்து சிடக்கும் காட்டிலில் பனங்குருத்தைத் தின்ற யானை, காலைப் பொழுதில் செயலொருங்கி அசைந்து கொண்டிருக்கின்றது. மாமூலனின் கற்பனையுள்ளம், நாட்காலையில் மீன்வேட்டை குறித்து எழுந்த பரதவரின் தோணி கடலில் அசைகின்ற காட்சியினை இதற்குவமையாக அமைத்துள்ளது. 311

பகலவன் மறைந்த மாலையொழுதில் ஐரவர் கூறும் அலர் மன்றின்கண் பரவுதற்கு உவமையாக, நிறைமதி நாளில் அச்சந்தரும் பெருங்கடல் பொங்கியெழும் காட்சியினைக் கூறியுள்ளார். 312

மலையோறும் மூங்கில்கள் உராய்வதால் தோன்றிக் காற்றால் பரவுகின்ற தீச்சுடர்க்குக்கு, வானளாவிய கடல் அலைகள் மீது, மீன்பிடிக்கும் பரதவரின் திமிலிசை தோன்றும் ஒளிமிக்க விளக்குகளை உவமை கூறியுள்ளார். 313

தலைவன் கடந்து சென்ற காடு, கடுங்காற்றால் எம்மருங்கும் வெண்கிற முருங்கைப் பூக்கள் பரந்து, வெண்ணுரை கொண்ட அலைகள் யுடைய கடல்போல் தோன்றுவதாக ஒரு பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார். 314

உவமையில் கற்பனை: மாமூலனின் பாடல்களில் அமைந்துள்ள உவமைகள் அவர் கற்பனையாற்றலைச் சிறப்பறப் புலப்படுத்துகின்றன. இருவேறு காட்சிகளை ஒப்புமைப்படுத்திக் காட்டுவதில் அவர்தம் ஒப்பற்ற கற்பனைத்திறன் வெளிப்படுகின்றது.

மலைவியைத் தழுவிவாழ் படுத்திருக்கும் தலைவன் மார்பில், புண் லைப் புதல்வன் ஏறியும் இறங்கியும் மகிழ்ச்சிற் காட்சியினைத் தம் அபவத்தால் உணர்ந்திருந்த மாமூலனார் அதனோடொத்ததாக ஒரு சுரநெறிக் காட்சியினைக் கற்ப செய்துகின்றார். குல்கொண்ட மடப்பிடியினைத் தழுவிவாழ் கலிறு படுத்திருக்கின்றது; அதன் கன்று அதன்மீது ஏறியும் இறங்கியும் விளையாடி மகிழ்ச்சிற்றது எனக் கூறியுள்ளார். 315

"மடவோள் தழீஇய விறலோன் மார்பில்
புண் லைப் புதல்வன் ஊர்பிழிந் தாஅங்குக்
கருங்குல் மடப்பிடி தழீஇய வென்கோட்டு
இனஞ்சால் வேழம் கன்றார் பிழிதரப்
பன்னி கொள்கும் பனிச்சுரம்" 315

எனவரும் பகுதி மாமூலனாரின் இயைபுக் கற்பனைத் திறனை விளக்கும் சிறந்த சான்றாக விளங்குகின்றது.

தலைவனது ஆற்றமை: சேட்படுக்கப்பட்ட ஆற்றுகைய தலைமகள் கூற்றாக நற்றிணையில் அமைந்துள்ள மாமூலனாரின் பாடல் அவரது உரிப்பொருட் கற்பனைத் திறனை வெளிப்படுத்துகின்றது.

காட்டுப் பன்றியைக் கொன்ற காவனது குருதி படிந்த அம்பினைப் போல் செவ்வரி படர்ந்த தலைவியின் கண்களால் தானுற்ற நோயினைக் களையுமாறு தோழியிடம் வேண்டுகின்றான் தலைவன்.

"கொடுவிற காவன் கோட்டுமா தொலைச்சிப்
பச்சுள் பெய்த பகழி போலச்
சேயரி பரந்த ஆயிழை மழைக்கண்" 316

என்றும் உவமையில் வெளிப்படையாக அமைந்துள்ள பொதுத்தன்மை செம்மை நிறமாகும். ஆனால் உவமையின் அமைப்பினைப் பொருகுத்த இயைத்துக் காவன் அம்பு பன்றியைக் கொல்வது போலத் தலைவியின் கண் தலைவனைக் கொல்கின்றது என்றும் பொருளைக் குறிப்பாக உணருமாறு புலவர் கூறியுள்ள திறம் போற்றத்தக்கது.

தலைவன் தயரத்தை யுணராமல் தோழி நகைக்கின்றாள். அவருடைய சிரிப்பு அவனை மேலும் குழிப்புறுத்துகின்றது. அழகிய புள்ளிகளைக் கொண்ட பாம்பு உயிரைக் கொல்லவோபோல் அவன் சிரிப்புத் தன்னைவில் குழிப்புறுத்துவதாக அவன் கூறுகின்றான்.

"பூம்பொறிப் பொலிந்த அழலமிழ் அகல்பைப்

பாம்புயி ரணங்கி யாங்கும் ஈங்கிது

தகாஅறு வாயியோ குமுகள் நகாஅறு

உரைமதி" 317

என அமைந்துள்ள தலைவன் கூற்றில் புலவரின் கற்பனைத் திறனைக் காணலாம். அழகிய புள்ளிகளோடு பொலிவுமிக்க தோற்றமுடைய பாம்பிடம் உயிரைக் கொல்லும் நஞ்சு இருப்பது போலத் தோழியின் அழகிய சிரிப்பிலும் உயிரை வருத்தும் கொடுமை நிறைந்துள்ளது எனத் தலைவன் கூறுவதாகப் புலவர் கற்பனை செய்துள்ளார்.

சிறுசிறு அடைத்தொடர்களால் பொருள்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் கண்முன்னர் நிறுத்தும் கற்பனைத் திறன் மிக்கவர் மாமூலனார். அத்தொடர்கள் அவருடைய கூர்த்த ஆட்சியறிவினைப் புலப்படுத்துவனவாகவும் அமைந்துள்ளன.

'வாள்புகு தலைய குன்றம்', 318 என உயர்ந்து விளங்கும் மலையினைக் கூறியுள்ளார். இரும்பை 'வாய்ப்புகை' எனவும், 319 பகையைக் கொல்லுகின்ற திறன்படைத்த அம்பினைத் 'தீப்படு சிறுகோல்' எனவும், 320 நிலத்தில் புதைத்து வைத்த நிதியத்தினை 'நிலந்தினைத் துறந்த நிதியம்' எனவும் 321 கூறுவதில் அவருடைய கற்பனைத் திறனைக் காணலாம்.

புலவர் பிறர் கற்பனைத் திறன்: வரைபொருட்டுத் தலைவன் பிரிந்த காலத்தில் வருந்துகின்ற தலைவியின் குழிப் நிலையினை ஒளையார் மிக அழகிய கற்பனையாகப் படைத்திருக்கின்றார். அசைந்து வரும் தென்றல் தலைவியை அலைக்கின்றது. குயிலாது குழிப்புறுகின்ற அவள் தன்னைச் சூழ உள்ளவர்களைப் பார்க்கின்றாள். தானொருத்தி மட்டும் குயில்நீங்கித் குழிப்புறுகின்ற போது ஊர்முழுதும் உறங்குகின்ற கொடுமையை அவளார் பொறுக்க முடியவில்லை.

"முட்டு வேன்கொல் தாக்கு வேன்கொல்

ஒரேன் யானுமோர் பெற்றி மேலிட்டு

ஐஅ வொல்லெனக் கவுவேன் கொல்" 322

என்று தோழியிடம் கூறுகின்றாள். உறங்குகின்ற ஊராரை முட்டுதல் வேண்டுமெனவும் தாக்குதல் வேண்டுமெனவும் அவர்கள் உறக்கத்திற்கு ஈராக ஒல்லெனக் கவுதல் வேண்டுமெனவும் அவள் கூறுவதாக ஒளவையார் செய்துள்ள இக்கற்பனை மனித உள்ளத்தின் இயல்பினை விளக்கும் சிறப்புடையதாக விளங்குகின்றது.

பிரிவாற்றாது வருந்துகின்ற தலைவியின் துன்பத்தினைக் கற்பனை செய்து கூறும் கல்லாடனார், தலைவன் சென்ற இடத்திற்குத் தானும் செல்ல விரும்புகின்ற அவளது உள்ள விழைவினை அழகுறக் கூறுகின்றார். தானுறையும் இடத்தில் தன் உடல் தனித்தொழியத் தன் உயிர் தலைவன் வினைசெய்யு மிடத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமெனத் தலைவி விழைவதாகக் கல்லாடனாரின் கற்பனை அமைந்துள்ளது. கூடு பொலிவிழக்குமாறு அதனின்றெழுந்து தான் விரும்பிய இடத்திற்குப் பறந்து செல்கின்ற பறவையை உடலினின்று பிரிந்து செல்லும் உயிருக்கு உவமையாகக் கூறுகின்றார். 323 கல்லாடனாரின் இக்கற்பனை,

"குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் கற்றே

உடம்போ ருயிரிடை நட்பு" 324

என்றும் திருக்குறளை நினைவூட்டுகின்றது.

அரிசில் சிழார், தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேர விரும்பொறையின் படைச் சிறப்பினைப் புனைந்து பாடியுள்ள பதிறுப்பத்துப் பாடல், அவரது கற்பனைத் திறனை உணர்த்தும் சிறப்புடையதாக விளங்குகின்றது. 'எனைப்பெரும் படையதே சினப்போர்ப் பொறையன்' என வினவும் வம்பலர்க்குளரக்கும் மதுமொழியாக அவர் பாடல் அமைந்துள்ளது. பகைமன்னர் போர்க்களத்தில் இறந்துபடுமானும் பகைவர் அழிந்தோடுமானும் பொருள்களத்தில் அவர்களை வென்ற துணங்கையாரும் பெருஞ்சேர விரும்பொறையின் வீரர்களுடையும் பகைவர்தம் பிணங்களின்மீது உருண்டோடுகின்ற தேர்களுடையும் குதிரைகளையும் தம்மால் என்ன இயலவில்லை; வானில் உயர்ந்து பறக்கும் பருந்தின் நிழலையும் சிறந்து பாய்கின்ற

கவிதைகள் கட்டுத்தறியில் திற்காமல் தத்துக்கோல்களைச் சிதைத்தவாகக் கொங்கருடைய ஆணைகள் போல அவன் படையில் செல்கின்றன என்று கற்பனை யமுதபட அவன் படைப்பெருமையினைப் புனைந்துரைத்திருக்கின்றார். ³²⁵

உறையூர் என்ச்சேரி முடிமோசியார் ஆய் அண்டிரன் கொடைத்திறனைப் புனைந்து பாடியுள்ள புறநானூற்றுப் பாடல்கள் கற்பனைச் சிறப்புடையவை.

பாணர் பலருக்கும் ஆய் அண்டிரன் யானைகளைப் பரிசாகக் கொடுத்து விட்டான்; ஆதலின் கவிதைகள் இல்லாத கட்டுத் தறிகளில் காட்டு மயில்கள் இதைத்தோல வந்து தங்கியுள்ளன. ஆயின் அரண்மனை ஈகையரிய இழையணிந்த மகளிரோடு பொலிவிழந்து போயிற்று எனப் பிறர் கூறுகின்றனர். ஆனால், சுவை மிதந்த உணவினைப் பிறர்க்குக் கொடுக்காமல் தாமே உண்பதன் மூலம் புகழினை இழந்து வாழ்கின்ற முரசு கெழு செல்வர் நகர் ஆயின் இல்லத்திற்கு ஒப்பாகாது எனக் கூறுகின்றார். ஆயின் இல்லத்தின் நிலையைப் புனைந்துரைப்பதன் மூலம் அவன் கொடைச் சிறப்பினைப் புலப்படுத்தும் புலவரின் கற்பனைத் திறன் போற்றத்தக்கது. ³²⁶

மாங்குடி மருதஞர் போர்க்களக் காட்சியினைக் கற்பனை யழகோடு பாடும் திறம் பெற்றவர். டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் அவர்கள் பதிப்பித்த புறநானூற்றில் 26,372 எண்ணுள்ள இரு பாடல்களை மாங்குடி சிழார் பாடியன என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்; அவரே தம் பத்துப்பாட்டு முன்னுரையில் அவற்றைப் பாடியவர் மாங்குடி மருதஞர் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். ³²⁸ வையாபுரிப்பிள்ளையின் சங்க இலக்கியப் பதிப்பிலும் அவை மாங்குடி மருதஞரின் பாடல்களாகவே குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. ³²⁹ மேற்கண்ட இருபாடல்களிலும் மாங்குடி மருதஞர் போர்க்களக் காட்சியினைப் புனைந்துரைக்கின்றார்.

பகைமன்னரின் முடித்தலையை அடுப்பாகக் கொண்டு துருதியுலையில், தகை முனை ஆசியவற்றைப் பெய்து தோளாசிய துருப்பினால் துழாவித் கூழட்டுக் களவேள்வி செய்கின்றான் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்று ஒரு பாடலில் கற்பனை செய்கின்றார். ³³⁰ போர்க்களத்தில் கூழும் கற்பனைக் காட்சி அவருடைய மதுரைக் காஞ்சியிலும் ³³¹ மற்றொரு புறநானூற்றுப் பாடலிலும் அமைந்துள்ளது. ³³²

சங்கப் புலவர் கற்பனைத் திறன்

குறிப்புகள்

1. அகம் 10/8-9
2. அகம் 10/1-3
3. ஜம். 145/1-2
4. ஜம். 142/1-2
5. ஜம். 169/1-3
6. ஜம். 163/1-2
7. அகம் 10/2-3
8. ஜம். 110/1-2
9. நற். 275; ஜம். 108/1-2
10. ஜம். 101/2
11. ஜம். 184/1-2
12. கும. 303/1-3
13. அகம் 10/10-13
14. அகம் 280/11-13
15. அகம் 370/1-2
16. கும. 401/1-4; அகம் 280/1-4
17. கும. 401/1-4
18. நற். 138/6
19. ஜம். 145/1
20. ஜம். 112/1-2
21. ஜம். 110/1-2
22. கும. 351/5-6
23. ஜம். 161/2
24. நற். 307/6
25. ஜம். 150/1
26. ஜம். 101/2-3
27. ஜம். 151/1-4
28. ஜம். 151/1-2
29. ஜம். 15, ஒளவை ச. இராமசாமிப் பிள்ளை உரை.
30. புறம் 240/8
31. கும. 214
32. Varadarajan, Dr. M.,
The Treatment of Nature in Sangam
Literature, P. 17
33. ஜம். 152/1-3
34. ஜம். 153/1-4
35. ஜம். 155/1-3
36. ஜம். 157/1-3
37. ஜம். 159/1-3
38. ஜம். 160/1-3
39. கும. 131/4-8
40. நற். 35/1-7
41. நற். 74/2
42. அகம் 200/1
43. அகம் 400/15
44. அகம் 400/15
45. அகம் 200/1-2; 210/1
46. அகம் 200/1-7
47. நற். 354/1-4; 38/7-8
48. நற். 191/1-4
49. நற். 38/1
50. நற். 38/2-3

51. நற்.254/10-11
52. நற்.311/1-4
53. அகம் 300/1-4
54. அகம் 20/1-10
55. அகம் 190/1-3
56. நற்.331/1-9
57. நற்.363/1
58. அகம் 100/15-18
59. நற்.311/9-11; நற்.175/1-3
60. நற்.354/4-5
61. நற்.74/7-11
62. நற்.278/1-5
63. நற்.203/1-6
64. நற்.372/1-5
65. நற்.177/1-4
66. அகம் 330/11-17
67. நற்.205/1-5
68. நற்.63/8-10
69. நற்.11/6-8
70. நற்.278/7-9
71. நற்.249/1-7
72. அகம் 100/5-10
73. நற்.74/2-4
74. அகம் 400/5-16
75. நற்.11/1-2
76. நற்.205/5-7
77. நற்.399/1-2
78. நற்.1186
79. நற்.64/8-10
80. Varadarajan, Dr. H.,
The Treatment of Nature in Sa
litrature, p. 61
81. அகம் 12/12
82. நற்.207/3-4
83. புறம் 143/9
84. பதி.70/24
85. அகம் 318/5-7
86. நற்.55
87. நற்.233/2-3
88. கலி.42/1-4
89. கலி.40/22-25
90. அகம் 224/ , கலி.41/32-3
91. நற்.13/12
92. கலி.42/16-18
93. நற்.106/12
94. அகம் 128/10-11
95. அகம் 128/12-13
96. கலி.42/22-24
97. அகம் 18/1-2
98. அகம் 18/3-5
99. அகம் 218/1-6
100. நற்.355/1-3
101. அகம் 2/6
102. நற்.212/1-2
103. நற்.1/3-4

104. அகம் 2/1-2	132. தம.38/1-3
105. அகம் 118/1-2	133. ஐம்.261/1-2;262/1-2
106. அகம் 182/1	134. ஐம்.263/1-2
107. ஐம்.219/1-3	135. ஐம்.264/1
108. நற்.13/6-7	136. நற்.336/9-10
109. ஐம்.208/1-4	137. ஐம்.294/1-2
110. தம.208/1-4	138. ஐம்.297/1-2
111. புறம் 108/1-3	139. ஐம்.295/3-6
112. நற்.77/4-6	140. ஐம்.300/1-2
113. அகம் 2/2-3	141. ஐம்.252/1-2
114. ஐம்.214/1-3	142. ஐம்.254
115. ஐம்.213/1-3	143. அகம் 182/1-8
116. புறம் 109/9-10	144. நற்.59/1-7
117. கவி.45/1-2	145. நற்.65/5-9
118. கவி.43/8-9	146. புறம் 236/1-3
119. கவி.40/11-12	147. நற்.368/1-4
120. கவி.43/16-17	148. நற்.353/4-6
121. அகம் 218/10-11	149. அகம் 238/8-9
122. அகம் 238/1-10	150. அகம் 238/6-7
123. அகம் 118/7-9	151. அகம் 12/8-13
124. தம.357	152. கவி.38/1-9
125. ஐம்.217/1-3	153. கவி.52/1-6
126. அகம் 332/1-9	154. அகம் 12/4-5
127. கவி.50/1-5	155. அகம் 42/1-4
128. கவி.43/12-15	156. அகம் 2/11-13
129. அகம் 182/14-18	157. ஐம்.221/2-3
130. தம.385/1-4	158. ஐம்.231/2-3
131. தம.249/1-4	159. ஐம்.255/1-3

160. ஐ.256/1-3
 161. ஐ.258/1-2
 162. கவி.57/4-5
 163. கவி.58/3-4
 164. அகம் 238/15-18
 165. அகம் 158/11-14
 166. கு.153
 167. அகம் 128/11-15
 168. அகம் 18/9-10
 169. ஐ.203
 170. கு.87
 171. கு.288/2-5
 172. கவி.42/13-27
 173. நற்.1/1-2
 174. கு.95/3-5
 175. கவி.61/5-6
 176. குறிஞ்சி.165-169
 177. நற்.267/122
 178. நற்.291/1-5
 179. ஐ.202/2-4
 180. ஐ.209/3-4
 181. ஐ.215/1
 182. ஐ.216/5-6
 183. கவி.42/31-32
 184. கவி.38/10-21
 185. கவி.41/23-24
 186. கவி.41/29-31
 187. கவி.41/36-38

188. நற்.324
 189. அகம் 189/1-6
 190. அகம் 397/4-13
 191. அகம் 17/11-14
 192. அகம் 145/1-5
 193. அகம் 145/6-10
 194. அகம் 219/5-10
 195. கு.356/3-5
 196. அகம் 145/19-21
 197. அகம் 383/13-14
 198. அகம் 275/17-19
 199. கு.378/1-2
 200. அகம் 219/10
 201. அகம் 275/10
 202. அகம் 17/8
 203. அகம் 397/9
 204. அகம் 221/6
 205. அகம் 195/2
 206. அகம் 321/12
 207. கு.378/4
 208. நற்.293/9
 209. கு.9/4-7
 210. வரதராசன், டாக்டர் கு.,
 குறிஞ்சிநகரக் கல்வியும், ப.211
 211. தெ.173-175
 212. அகம் 78/3-6
 213. அகம் 346/1-11
 214. நற்.31/1-5;31/9-12

215. அகம் 290/1-8
216. அகம் 57/1-5
217. அகம் 141/14-21
218. அகம் 205/16-20
219. கும. 78/1-3
220. கும. 280/3-5
221. அகம் 93/10-23
222. கும. 368/6-8
223. அகம் 369/14-15
224. அகம் 369/23-24
225. அகம் 253/1-7
226. அகம் 36/10-23
227. அகம் 57/18-19
228. மானிக்கம், டாக்டர் வ. சுப., தமிழ்க்காதல், ப. 405.
229. கவி. 120/1-9
230. கவி. 119/14-16
231. குறள் 1227
232. கவி. 120/10-18
233. கவி. 139/5-7
234. கவி. 138/6-7
235. கவி. 40/39-40
236. கவி. 143/22-26
237. கவி. 144/17-23; 144/37-48
238. வரதராசன், டாக்டர் மு., இலக்கியத்திறன், ப. 147
239. கவி. 144/59-62
240. அகம் 148/1-6
241. பதி. 41/1-13
242. அகம் 162/20-23

243. கு. 60/1
244. கு. 36/1
245. கு. 36/1-2
246. நற். 260/1-4
247. அகம் 186/3-6
248. அகம் 236/6-8
249. அகம் 356/1-4
250. அகம் 116/1-4
251. அகம் 196/1-7
252. அகம் 6/15-20
253. அகம் 376/14-18
254. அகம் 266/17-21
255. அகம் 162/3-6
256. அகம் 198/11
257. அகம் 142/20
258. அகம் 212/20-21
259. அகம் 186/18-20
260. அகம் 276/8-15
261. அகம் 208/19-20
262. அகம் 116, 226, 246
263. மாணிக்கம், டாக்டர் வ. சப.,
தமிழ்க்காதல், ப. 417
264. அகம் 125/20-22
265. அகம் 6/6
266. அகம் 116/1
267. அகம் 122/9
268. அகம் 162/15
269. அகம் 178/6
270. அகம் 155/1-3
271. அகம் 111/4-9
272. கவி. 13/6-9
273. அகம் 267/9-12
274. அகம் 313/11-12
275. அகம் 155/15-16
276. கவி. 4/4-6
277. நற். 224/4-6
278. கவி. 23/7
279. கவி. 23/8-13
280. அகம் 267/13-17
281. கவி. 11/8-9
282. கவி. 11/12-13
283. கவி. 11/16-17
284. அகம் 368/6-7
285. நற். 194/3-8
286. நற். 39/4-7
287. அகம் 34/1-8
288. அகம் 104/8-13
289. நற். 21/6-12
290. நற். 290/1-3
291. கவி. 75/1-9
292. கவி. 69/1-7
293. நற். 283/1-3
294. நற். 392/1-5
295. அகம் 90/1-2
296. அகம் 59/4-9

297. அகம் 77/5-11
298. அகம் 193/4-11
299. அகம் 34/14-18
300. அகம் 206/8-10
301. அகம் 206/13-15
302. கவி.77/21-24
303. கவி.87/1-2
304. கவி.87/5-8
305. அகம் 347/13-16
306. நற்.14/48-10
307. அகம் 359/10-11
308. அகம் 1/9-14
309. அகம் 31/5-11
310. அகம் 91/15-17
311. அகம் 187/18-24
312. அகம் 201/8-10
313. அகம் 65/9-13
314. அகம் 1/15-19
315. அகம் 197/11-14
316. நற்.75/6-8
317. நற்.75/2-5
318. அகம் 201/15
319. அகம் 101/6
320. அகம் 101/7
321. அகம் 127/10
322. கும.28/1-3
323. அகம் 113/21-27

324. குறள் 338
325. பதி.77
326. புறம் 127
327. புறம்,உ.வே.சா.பதிப்பு,
ப.70,551
328. பத்த.,உ.வே.சா.பதிப்பு,
பாடினோர் வறலாது
329. சங்க இலக்கியம், வையாபுரிப்
பிள்ளை பதிப்பு,
ப.1223,1225
330. புறம் 26/5-11
331. மதுரை. 28/35
332. புறம் 372/4-9

[illegible]

முடிவுரை

=====

சங்க இலக்கியங்கள் பண்டைத் தமிழர் வாழ்விடையிலே உணர்ந்தும் மூலங்களாகத் திகழ்கின்றன. அவர்களுடைய காதல், வீரம் ஆகிய உணர்ச்சிகளில் வெளிப்பாடுகளாக அவை விளங்குகின்றன. தமிழ்வித வாழ்விடையும் சமுதாய வாழ்விடையும் விளங்கும் திறம் பெற்றவைகளாக இருக்கின்றன. எனவே, பழந்தமிழர் வாழ்க்கை நிலைகளை ஆராயப் புதுவார்க்குச் சங்க இலக்கியங்களே முதன்மை மூலங்களாகத் திகழ்கின்றன.

சங்க இலக்கியங்கள் இலக்கியக் கலைத் துறியில் எல்லாச் சிறப்புக்களையும் ஒருங்கே பெற்றவையாகும். இலக்கியத் திறமையுடைய துறையில் பெருமளவுச் சிறப்பெற்றிருக்கும் மேலைநாட்டினர் வியந்து போற்றும் சுவையும் பெருமையும் உடையவைகளாக அவை விளங்குகின்றன.

சமுதாயவியல் ஆராய்ச்சிக்கு அரிய மூலங்களாகத் திகழ்கின்ற சங்க இலக்கியங்கள் கலையியல் ஆராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் வாய்ப்பளிப்பவையாக விளங்குகின்றன. கலைகள் பலவற்றிலும் பெருஞ்சிறப்பு வாய்ந்ததாகப் போற்றப்பெறும் இலக்கியக்கலைக்குச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துக் காட்டாகத் திகழக்கூடிய சிறப்புடையவை. முருகியல் அழகியை முழுமையாகப் பெற்றவை அவை. ஆராய்ச்சி கரையற்ற கடல் போன்றது. சங்க இலக்கியங்களில் ஒவ்வொன்றும் அக்கால இலக்கிய மரபுகளை ஆராயலாம். இலக்கியத்திற்குரிய அடிப்படைப் பண்புகள் எல்லாவற்றிலும் சங்க இலக்கியங்கள் ஒப்பற்ற சிறப்புடையவைகளாக ஒளிந்தலை விளக்குதற்குத் தனித்தனியே ஆராய்ச்சிகள் நிகழ்த்தப் பெறலாம். சங்க இலக்கியங்களின் மொழி யமைப்பினை இன்றைய மொழியியல் அறிவின் ஒவ்வொரு ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தலாம்.

இலக்கியத்தின் அடிப்படைப் பண்பாக அமைந்து, அதற்குச்
 எவையுட்கும் 'கற்பனை', சங்க இலக்கியத்தில் சிறந்து விளங்கும் நிலை
 பொதுவாகையாக இந்த ஆராய்ச்சி பெற்றுள்ளது. இத்தகைய நிலைமையில் மேலும்
 ஆய்வு சிறப்பிடம் மேற்கொள்ள நல்ல வாய்ப்புகள் உள்ளன. முதல்
 பொருளைப் பற்றிய கற்பனைகளைப் பற்றி மட்டும் ஆய்வு நிகழ்த்தலாம்.
 கருப்பொருள்களில் உயிரினங்களைப் பற்றிய கற்பனைகளை மட்டும்
 ஆய்வுக்குரிய மூலமாகக் கொள்ளலாம். செடி, கொடி, மரங்கள்
 பற்றிய கற்பனை குறித்துத் தனியாக ஆய்வு நிகழ்த்தலாம். இத்தகைய
 ஆய்வுகளின் ஒரு சில கருவ அமைந்துள்ள இலவாய்வு எல், அவற்றுக்கு
 அடிப்படையாகக் கொள்ளக் கூடிய வகையில் விளங்குகின்றது.

*
* ஸ்ரீ ப ட் டி ய ல் *
*

ஆய்வுக்குப் பயன்பட்ட நூல்கள்
=====

இலக்கிய இலக்கண நூல்கள்

1. அகநானூறு, வேங்கட விளக்கு, கழகம், (1965).
2. அகநானூறு, இராசகோபாலார்யன் பதிப்பு, (அட்சய).
3. இறையனார் அகப்பொருள், பவானந்தர் கழகம், (1939).
4. ஐங்குறுநூறு, உ.வே.சா.பதிப்பு, (1920).
5. ஐங்குறுநூறு, ஒளவை சு.தரைசாமிப்பிள்ளை உரை, 3 பகுதிகள், (1957, 1958, அங்குமலைப் பல்கலைக் கழகம்).
6. கவித்தொகை, நச்சியூர்க்கினியர் உரை, கழகம், (1969).
7. குறுந்தொகை, உ.வே.சா.பதிப்பு, (1937).
8. சங்க இலக்கியம், எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை பதிப்பு, 2 பகுதிகள், (1967).
9. சிலப்பதிகாரம், உ.வே.சா.பதிப்பு, (1960).
10. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், இளம்பூரணர் உரை, கழகம், (1961).
11. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், நச்சியூர்க்கினியர் உரை, தி.கணேசையர் பதிப்பு, கங்குகம், (1948).
12. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை பதிப்பு, (1934).
13. நற்றிணை, ஒளவை சு.தரைசாமிப்பிள்ளை உரை, 2 பகுதிகள், அருளு பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை, (1968).
14. நற்றிணை, பின்னத்தூர் அ.நாராயணசாமி ஐயர் உரை, கழகம், (1952).
15. பத்துப்பாட்டு, உ.வே.சா. பதிப்பு, (1950).
16. பதிற்றுப்பத்து, உ.வே.சா.பதிப்பு, (1945).
17. பதிற்றுப்பத்து, ஒளவை சு.தரைசாமிப்பிள்ளை உரை, கழகம், (1963).
18. பரிபாடல், உ.வே.சா. பதிப்பு, (1935).
19. புறநானூறு, உ.வே.சா.பதிப்பு, (1963).

பிற தூ ல்கள்

20. அகநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகள், கழகம், (1940).
21. இராசமாணிக்கவர், டாக்டர் மா., பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், (1970).
22. கைலாசபதி, டாக்டர் க., - முருகையன், இ., கவிதை நயம், பாட்டாளிகள் வெளியீடு, சென்னை, (1976).
23. சஞ்சீவி, டாக்டர் ந., சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணைகள், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், (1973).
24. சீனிவாசன், டாக்டர் ரா., சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள், அனியகம், சென்னை, (1973).
25. சுப்பிரமணியன், டாக்டர் ச.வே. - வீராசாமி, டாக்டர் தா.வே., (பதிப்பாசிரியர்கள்), தமிழ் இலக்கியக் தொளிகை, முதற் பகுதி, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், (1975).
26. சுப்பு ரெட்டியார், டாக்டர் ந., அறிவுக்கு விருந்து, செந்தில்குமரன் பதிப்பகம், திருப்பதி, (1976).
27. ஞானசம்பந்தன், அ.ச., இலக்கியக் கலை, கழகம், (1973).
28. தமிழண்ணல், டாக்டர்., சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு, யீனட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, (1975).
29. திருநாவுக்கரசு, க.த., திருக்குறளில் கற்பனைத் திறனும், நாடக நலனும், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், (1973).
30. தேசிகன், ரா.ஜீ., கவிதைக் கலை, பாரதி தமிழ்ச் சங்கம், கல்கத்தா, (1966).
31. பதிற்புப்பத்துச் சொற்பொழிவுகள், கழகம், (1955).
32. பரமசிவானந்தம், அ.மு., கவிதையும் வாழ்க்கையும், தமிழ்க்கலைப் பதிப்பகம், சென்னை, (1965).
33. பாலசுப்பிரமணியன், டாக்டர் சி., காரும் தேரும், நறுமலர்ப் பதிப்பகம், சென்னை, (1969).
34. " இலக்கிய அனிகள், நறுமலர்ப் பதிப்பகம் சென்னை, (1977).
35. புறநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகள், கழகம், (1966).
36. மறைமலை, சி.இ., இலக்கியக் கொள்கைகள், நீலமலர் வெளியீட்டகம், சென்னை, (1976).
37. மாணிக்கம், டாக்டர் வ.சுப., தமிழ்க்காதல், பாரி நிலையம், சென்னை, சென்னை, (1962).

பிற ஞானிகள்

20. அகநானாற்றுச் சொற்பொழிவுகள், கழகம், (1940).
21. இராசமாணிக்கஞர், டாக்டர் மா., பத்தப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், (1970).
22. கைலாசபதி, டாக்டர் க., - முருகையன், இ., கவிதை நயம், பாட்டாளிகள் வெளியீடு, சென்னை, (1976).
23. சஞ்சீவி, டாக்டர் ந., சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணைகள், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், (1973).
24. சீனிவாசன், டாக்டர் ரா., சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள், அனியகம், சென்னை, (1973).
25. சுப்பிரமணியன், டாக்டர் ச.வே. - வீராசாமி, டாக்டர் தா.வே., (பதிப்பாசிரியர்கள்), தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை, முதற் பகுதி, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், (1975).
26. சுப்பு ரெட்டியார், டாக்டர் ந., அறிவுக்கு விருந்து, செந்தில்குமரன் பதிப்பகம், திருப்பதி, (1976).
27. குாசைம்பந்தன், அ.ச., இலக்கியக் கலை, கழகம், (1973).
28. தமிழண்ணல், டாக்டர்., சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு, மீட்டி புத்தக நிலையம், மதுரை, (1975).
29. திருநாவுக்கரசு, க.த., திருக்குறளில் கற்பனைத் திறனும் நாடக நலனும், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், (1973).
30. தேசிகன், ரா.ஸ்ரீ., கவிதைக் கலை, பாரதி தமிழ்ச் சங்கம், கல்கத்தா, (1966).
31. பதிறுப்பத்துச் சொற்பொழிவுகள், கழகம், (1955).
32. பரமசிவானந்தம், அ.மு., கவிதையும் வாழ்க்கையும், தமிழ்க்கலைப் பதிப்பகம், சென்னை, (1965).
33. பாலசுப்பிரமணியன், டாக்டர் சி., காரும் தேரும், நறுமலர்ப் பதிப்பகம், சென்னை, (1969).
34. " இலக்கிய அணிகள், நறுமலர்ப் பதிப்பகம், சென்னை, (1977).
35. புறநானாற்றுச் சொற்பொழிவுகள், கழகம், (1966).
36. மறைமலை, சி.இ., இலக்கியக் கொள்கைகள், நீலமலர் வெளியீட்டகம், சென்னை, (1976).
37. மாணிக்கம், டாக்டர் வ.சுப., தமிழ்க்காதல், பாரி நிலையம், சென்னை, சென்னை, (1962).

38. வரதராசன், டாக்டர் மு., இலக்கியத் திறன், பாரி நிலையம், (1958).
39. " ஓவச்செய்தி, பாரி நிலையம், (1955).
40. " குறந்தொகைச் செல்வம், பாரி நிலையம் (1955).
41. " நற்றிணைச் செல்வம், பாரி நிலையம், (1958).
42. " நெடுந்தொகைச் செல்வம், பாரி நிலையம், (1954).
43. " நெடுந்தொகை விருந்து, பாரி நிலையம், (1952).
44. வெல்லாக், ரெனி - வாரன், ஆஸ்டின், இலக்கியக் கொள்கை, குளேரியா சுந்தரமதி மொழிபெயர்ப்பு, பாரி நிலையம், (1966).
45. வேங்கடராமச் செட்டியார், செ., புனையா ஓவியம், பறம்பு நிலையம், (1958).
46. " பழந்தமிழ் நூல்களில் உயிர்வுகைகள், பாரி நிலையம், (1960).

English Books

=====

47. Abercrombie, Lascelles, Principles of Literary Criticism, Vora & Co., Bombay, (1958).
48. Ball, A.H.R., Ruskin As Literary Critic, London, (1928).
49. Bradley, A.C., Oxford Lectures on Poetry, Macmillan, London, (1909).
50. Brett, R.L., Reason and Imagination, Oxford, London, (1960).
51. " Fancy and Imagination, Methuen & Co., (1969).
52. Burton, S.H., The Criticism of Poetry, Longman's Green & Co., London, (1951).
53. Coleridge, S.T., Biographia Literaria, Everyman's Library, New York, (1965).
54. Eliot, T.S., The Use of Poetry and the Use of Criticism, Faber & Faber Ltd., London, (1933).
55. George, A.G., Critics & Criticism, Asia Publishing House, Bombay, (1971).
56. George, A.M., Wordsworth's Prefaces & Essays on Poetry, D.C. Heath & Co., Publishers, U.S.A., (1892).
57. Gnanamurthy, Dr.T.E., A Critical Study of Civaka Cintamani, Kalaikkattir, Coimbatore, (1966).

58. Krishnamoorthy, Dr.K., Theory of Suggestion in Poetry,
(Dhvanyaloka), Oriental Book Agency, Poona, (1955).
59. Livingston, Lowes J., Convention and Revolt in Poetry,
Houghton Mifflin Company, (1922).
60. Meredith, James Creed, Kant's Critique of Aesthetic Judgement,
Oxford, London, (1911).
61. Proceedings of the First International Conference Seminar of
Tamil Studies, Vol.II, IATR, Kuala Lumpur, (1966).
62. Raymond, Dexter Havens, The Mind of a Poet, The John Hopkins
Press, Baltimore, (1941).
63. Richards, I.A., Principles of Literary Criticism, Routledge &
Kegan Paul Ltd., London, (1958).
64. Shairp, J.C., Aspects of Poetry, Houston, (1881).
65. Smith C.Nowell, Wordsworth's Literary Criticism, Humphrey
Milford, London, (1925).
66. Spurgeon, Caroline F.E., Shakespeare's Imagery, Cambridge,
London, (1965).
67. Steinfort, Kedney John, Hegel's Aesthetics, S.C.Griggs & Co.,
Chicago, (1885).
68. Sully James, Outlines of Psychology, Longman's & Co., London,
(1888).
69. Varadarajan, Dr. M., The Treatment of Nature in Sangam Literature
S.I.S.S.W.P.Society, Madras, (1962).
70. Wimsatt K.William & Cleanth Brooks, Literary Criticism,
Oxford & IBH Co., New Delhi, (1974).
71. Winchester, C.T., Some Principles of Literary Criticism,
Macmillan, London, (1950).

Thesis

72. Balasubramanian, Dr.C., A Critical Study of Kuruntokai,
University of Madras, 1963.

பேராசிரியர்
டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்,
எம். ஏ., எம். லிட., பி. எச். டி.
தமிழ்ப்பேராசிரியர் - தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்,
சென்னை-600 005.

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

"சங்க இலக்கியத்தில் கற்பனை" என்றும் தலைப்பில்
திரு. இரா. மாயாண்டி, எம். ஏ., எம். லிட. அவர்கள்
செய்துள்ள இவ்வாராய்ச்சி, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்
தமிழ்த்துறையில் அவர் ஆராய்ச்சி செய்த காலத்தில்
உருவானது என்றும், இவ்வாராய்ச்சிக்காக ஆய்வாளருக்கு
வேறு எந்தப் பட்டமும் இதனுடைய மூலக்கருப் பெறவில்லை
என்றும் சான்று அளிக்கின்றேன்.

சி. பாலசுப்பிரமணியன்
(சி. பாலசுப்பிரமணியன்)
31-12-77

சென்னை-600 005
30-12-77

[illegible]

முடிவுரை

=====

சங்க இலக்கியங்கள் பண்டைத் தமிழர் வாழ்விடையிலே உணர்ந்தும் மூலங்களாகத் திகழ்கின்றன. அவர்களுடைய காதல், வீரம் ஆகிய உணர்ச்சிகளில் வெளிப்பாடுகளாக அவை விளங்குகின்றன. தமிழகத்தின் வாழ்விடையும் சமுதாய வாழ்விடையும் விளக்கும் சிறம் பெற்றவைகளாக இருக்கின்றன. எனவே, பழந்தமிழர் வாழ்க்கை நிலைகளை ஆராயப் புதுவார்க்குச் சங்க இலக்கியங்களே முதன்மை மூலங்களாகத் திகழ்கின்றன.

சங்க இலக்கியங்கள் இலக்கியக் கலைத் துறியில் எல்லாச் சிறப்புகளையும் ஒருங்கே பெற்றவையாகும். இலக்கியத் திறமையுடைய துறையில் பெருமளவுச் சிறப்புகளும் மேலைநாட்டினர் வியந்து போற்றும் சுவையும் பெருமையும் உடையவையாக அவை விளங்குகின்றன.

சமுதாயவியல் ஆராய்ச்சிக்கு அரிய மூலங்களாகத் திகழ்கின்ற சங்க இலக்கியங்கள் கலையியல் ஆராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் வாய்ப்பளிப்பவையாக விளங்குகின்றன. கலைகள் பலவற்றிலும் பெருக்கிறப்பு வாய்ந்ததாகப் போற்றப்பெறும் இலக்கியங்களைக் கவிஞர் சங்க இலக்கியங்கள் என்று கருட்டாகத் திகழக்கூடிய சிறப்புடையவை. முருகியல் அழகியை முழுமையாகப் பெற்றவை அவை. ஆராய்ச்சி கரையற்ற கடல் போன்றது. சங்க இலக்கியங்களில் ஒவ்வொன்றும் அக்கால இலக்கிய மரபுகளை ஆராயலாம். இலக்கியத்திற்குரிய அடிப்படைப் பண்புகள் எல்லாவற்றிலும் சங்க இலக்கியங்கள் ஒப்பற்ற சிறப்புடையவையாக ஒளிந்தலை விளக்குதற்குத் தனித்தனியே ஆராய்ச்சிகள் நிகழ்த்தப் பெறலாம். சங்க இலக்கியங்களின் மொழியமைப்பினை இன்றைய மொழியியல் அறிவின் ஒவ்வொரு ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தலாம்.

இலக்கியத்தின் அடிப்படைப் பண்பாக அமைந்து, அதற்குச்
 எவையுட்கும் 'கற்பனை', சங்க இலக்கியத்தில் சிறந்து விளங்கும் நிலை
 பொதுவாகையாக இந்த ஆராய்ச்சி பெற்றுள்ளது. இத்தகைய நிலைமையில் மேலும்
 ஆய்வு சிறப்பிடம் மேற்கொள்ள நல்ல வாய்ப்புகள் உள்ளன. முதல்
 பொருளைப் பற்றிய கற்பனைகளைப் பற்றி மட்டும் ஆய்வு நிகழ்த்தலாம்.
 கருப்பொருள்களில் உயிரினங்களைப் பற்றிய கற்பனைகளை மட்டும்
 ஆய்வுக்குரிய மூலமாகக் கொள்ளலாம். செடி, கொடி, மரங்கள்
 பற்றிய கற்பனை குறித்துத் தனியாக ஆய்வு நிகழ்த்தலாம். இத்தகைய
 ஆய்வுகளின் ஒரு சில கருவ அமைந்துள்ள இலவாய்வு எல், அவற்றுக்கு
 அடிப்படையாகக் கொள்ளக் கூடிய வகையில் விளங்குகின்றது.